

D R A L B E R T O R I V E R A

K O V L A D A S V E T O M ?

VATIKANSKE UBICE

I S P O V E S T B I V Š E G J E Z U I T E

- KAKO JE NASTAO KOMUNIZAM?

- KO JE PISAC "PROTOKOLA SIONSKIH MUDRACA"?

- KO JE PRAVI AUTOR HITLEROVE KNJIGE "MOJA BORBA"?

- KAKO JE NASTAO ISLAM?

Dr Alberto Romero Rivera

Vatikanske ubice

Ispovest bivšeg jezuite

- § KAKO JE NASTAO KOMUNIZAM?
- § KO JE PISAC "PROTOKOLA SIONSKIH MUDRACA"?
- § KO JE PRAVI AUTOR HITLEROVE KNJIGE "MOJA BORBA"?
- § KAKO JE NASTAO ISLAM?

Predgovor

Pred vama je neverovatna priča o bivšem jezuitskom svešteniku i njegovom obraćenju. Dr Alberto R. Rivera je morao da ostane na adresi sa identifikacione kartice (slika dole) dok

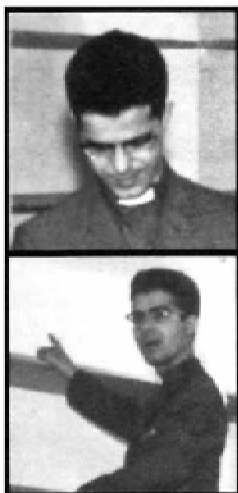
je čekao odluku crkvenog suda u svom slučaju 1967. godine, nešto pre svog istupanja iz rimokatoličke crkve.

Ispod su neke od poslednjih slika Dr Rivere, slikane kada je bio direktor škole za sveštenike u San Lorencu, u Španiji.

Poglavlja koja su pred vama bazirana su na životnoj priči i drugim informacijama koje je bivši visoko rangirani jezuitski sveštenik Alberto Rivera dao izdavačkoj kući Chick Publications. Do svoje smrti 20. juna 1997, Dr Rivera intenzivno je istraživao rimokatoličku crkvu i njenu ulogu u svetskim političkim i ekonomskim tokovima. Putovao je po svetu držeći predavanja u crkvama i školama gde je pomogao mnogim rimokatolicima da napuste pogrešan religijski sistem. Mnogi bivši katolici, i drugi ljudi, duguju

Riveri što su dobili informacije od značaja za svoj život.

Dr Alberto Rivera,
fotografija iz 1985. godine

Izdavač

Donna Eubanks (bivša kaluđerica): “Danas sam istinski religiozna nakon 23 godine koje sam provela kao kaluđerica u samostanu Sv. Josif. Mogu da kažem, na osnovu ličnog iskustva, da Dr Rivera govori istinu o rimokatoličkom religijskom sistemu.”

Clark Butterfield (bivši katolički sveštenik): “Nakon što sam pročitao ispovest Alberta Rivere shvatio sam da nisam sam u svojoj želji da kao bivši katolički sveštenik pomognem mnogima da shvate rimokatoličku prevaru. Počastvovan sam što sam u istom timu sa Albertom Riverom.”

Počeci

Moja životna priča započela je u Španiji, 1942. godine. Majka me je vodila na upis u katoličku školu.

- "Oče Avrame, ovo je najsrećniji dan u mom životu. Danas moj sin počinje da uči za sveštenika."

- "Da gospođo Rivera, dobro ste ga pripremili za to veliko zvanje. Pogledaj Alberto, vidiš li zgradu ispred nas, to je škola u koju te vodimo."

- "Da, oče Avrame, vidim je," - rekao sam.

- "Krstio sam Alberta i sada sam srećan što ga mogu provesti kroz ova vrata. Dođi, sine."

Ali, kada sam došao pred vrata škole, neka unutrašnja sila me je odbijala da uđem unutra:

- "Ne, majko, ne! Ne želim da ostanem ovde, hoću da se vratim kući sa tobom", vikao sam.

- "Alberto, prestani već jednom, moraš ostati ovde. Moraš. Šta je to sa njim? Oče, ne razumem."

Alberto je počeo svoje školovanje kada je imao 7 godina.

Dve godine kasnije...

- "Oče, tri žene su došle da traže brata Alberta. Njegova majka umire."

- "Ko su one?" - pitao je sveštenik Avram.

- "Njegova baka i dve ujne."

- "Uvedi ih i pošalji nekoga po brata Alberta." Žene su ušle u kancelariju sveštenika Avrama:

- "Da li vas je doktor poslao?" - pitao ih je sveštenik.

- "Da oče, nemamo puno vremena, ona je jako bolesna. Doktor kaže da moramo da požurimo ako Alberto želi da je vidi živu", odgovorile su.

- "On će stići za trenutak." Ja sam ubrzo stigao.

- "Brate Alberto, tvoje rođake su došle da te vode kući. Tvoja majka umire."

- "Šta oče, o ne! Ne oče, neću da idem kući. Ovo je moja kuća, ovo je moja porodica! Crkva je moja majka!"

Nakon intenzivnog podučavanja od strane jezuitskih sveštenika, ja sam se potpuno promenio.

- "Sine moj, da te pitam nešto... Podigni glavu i pogledaj me. Zar ti nisi došao ovde da bi postao sveštenik?"

- "Da, oče!" - odgovorio sam.

- "Zar se ne sećaš da si prihvatio jedan od najsvetijih zaveta - zavet poslušnosti? Izgleda da nisi spreman... Ja ti naređujem da ideš kući, a ti odbijaš."

- "Sa vašom dozvolom oče, spreman sam da idem", odgovorio sam.

- "Dozvoljavam ti."

- "Oče, da li ću se vratiti?"

- "Da, brate Alberto, vratićeš se..."

- "Za ime Boga Alberto, požuri! Tvoja majka želi da te vidi pre nego što umre," požurivale su me rođake.

Kada smo stigli u katolički samostan, gde je ležala moja majka, situacija je bila napeta do

usijanja.

- "Zašto ste premestili gospođu Rivera u ovu sobu?" , pitala je glavna časna sestra.

- "Govorila je čudne stvari o nekim duhovima koji dolaze u njenu spavaću sobu i plaše je.

Tražila je da je premestimo" - odgovorile su ostale časne sestre.

- "Kakvi duhovi?" - usledilo je novo pitanje.

- "Ne znam! Uradila sam šta mi je rečeno. Otac Avram se složio."

- "Ah! Otac Avram. Onda je u redu."

Časne sestre su pokušavale da umire mog oca:

- "Gospodine Rivera, vaša žena je bila svetica. Pomagala je svima. Niko nije bio bolji od nje. Bila je potpuno odana devici Mariji i njenoj crkvi. Nikad nije propustila nijednu misu."

- "Da, Tereza je svetica." - govatile su druge časne sestre.

U tom trenutku, ja sam ulazio na vrata. Časne sestre su me prepoznale.

- "Alberto dolazi! Idi reci Terezi da joj je došao sin."

- "Oh, hvala Bogu. Idem, idem!"

Majka me je snažno zagrlila i tražila je da joj pomognem.

- "Alberto, sine moj, svešteniče. Bojim se. Ne želim da umrem. Pomozi mi, pomozi. Hoću da mi pomogneš. Moli se za mene presvetoj devici Mariji! Alberto! Molila sam se čak i Isusu, ali ne dobijam nikakve odgovore. Pomozi!"

Bio sam bespomoćan i obratio sam se svešteniku:

- "Oče Avrame, ne znam šta da radim. Zar ne možete nešto da učinite?"

- "Sine Alberto, učinio sam sve što sam mogao," - odgovorio je.

Moja majka je vikala:

- "Oh Bože, ponovo vidim užasne duhove koji dolaze po mene! Tako se bojim. U sobi su!"

Sveštenik Avram je nastavio:

- "Tvoja majka je primila sve svete obrede i specijalni oprost grehova od svetog oca pape. Održana je i specijalna misa."

Moja majka tada nije uzimala nikakve lekove. Vikala je i dalje:

- "Oh ne! Zar ih ne vidite? Hoće da me stave u vatru! Došli su po mene Alberto! Neću da umrem i odem tamo! Pogledaj te ljude u vatri!! Ta grozna čudovišta dolaze po mene! Ne, Alberto! Učini da odu od mene. Pomozi! Bojim se da umrem! Vatra, čudovišta..."

- "Mama, mama, vrati se!" Sveštenik Avram je konstatovao:

- "Umrta je, sine moj."

Moja majka, Tereza Rivera je umrla sa 33 godine.

Narednog dana sveštenik Avram je pokušao da me ohrabri:

- "Alberto, moraš verovati crkvi. Ja sam sveštenik koji te je krstio. Zar meni ne veruješ? Možda ćeš posle sahrane želeti da pričaš sa mnom."

U sebi sam pomislio:

- "Nisam ti ja sin! Sve je laž! Sakramenti nisu pomogli mojoj majci. Crkva joj nije pomogla kada joj je trebala pomoć i uteha. Otac Avram je lažov! On bi trebalo da bude kao Isus, a Isus nije pomogao."

Kanonsko pravo i dogma rimokatoličke crkve daju svešteniku dve moći: da oprašta grehe i da izvodi misu. Ovo ga postavlja u poziciju Isusa, prema rimokatoličkom učenju.

Bio sam duboko razočaran. Osećao sam se mrtav iznutra. Nisam više verovao ni u šta.

Posle sahrane bio sam duhovno slomljen. Klečao sam pored majčinog groba i razmišljao:

- "Ako je otac Avram lagao, onda možda on nije uradio šta je trebalo da uradi...

Draga mama, ako postanem sveštenik, ja ću naći odgovore i istinu. To ću učiniti!

Bože, pomози mi da postanem sveštenik da bih mogao da pomognem svakome kome je potrebno.

Mama, vratiću se u školu zbog tebe, vratiću se da te vidim, mama, kad postanem sveštenik i bićeš ponosna i srećna... Zbogom mama, volim te mnogo."

Nakon višegodišnjeg školovanja, urađenog doktorata i rada u okviru rimokatoličke crkve, saznao sam ono što nisam ni sanjao da ću saznati. Zbog toga sam morao da napustim crkvu i da napustim Španiju, u kojoj sam radio.

U Španiji sam radio kao jezuitski sveštenik i biskup u rimokatoličkoj instituciji. Jezuiti su na samom vrhu religioznih redova u katoličkoj crkvi. Osnovani su od strane čoveka po imenu Ignacije Lojola 1541. godine sa ciljem da se zaustavi širenje svih religijskih pokreta suprotnih rimokatolicizmu. Oni su bili inteligencija. U prošlosti, jezuiti su savetovali kraljeve i obarali vlade. I još uvek to rade. Oni su instruktori na rimokatoličkim univerzitetima. Jezuiti su mnogo moćniji nego što bi ikada mogli i da sanjamo.

Jezuita ima oko 100.000. Ovaj broj uključuje i jezuite koji su van rimokatoličkog sveštenstva. Ljudi bi pomislili da su oni potpuno odani papi i da papa vodi Vatikan. Ali ne, postoji jedan drugi čovek koji u stvari vodi celu predstavu. Taj čovek je jezuitski general. Poznat je pod nazivom „crni papa."

On nije crnac, nego se samo oblači u crno. On je najmoćniji čovek u Vatikanu.

Ništa nije kao što izgleda. Rimokatolička institucija je puna iznenađenja. Što sam napredovao ka višim položajima, saznavao sam stvari koje su me sve više uznemiravale. Pretpostavljam da zato oko 86% sveštenika (uključujući i jezuite) prolazi kroz psihološke i psihijatrijske tretmane i ispitivanja.

Ali, da krenem od početka.

Prva stvar koja je uzdrmala moju veru bila je smrt moje majke. Ona je bila potpuno odana crkvi i nikad nije dovodila u pitanje njena učenja, jer je verovala sveštenicima. A ipak je umrla bez Boga, sa izrazom užasa na licu. Sveštenik mi je rekao da je učinio sve što je mogao. Slepо verovanje crkvi koštalo je moju majku života. Osećao sam da je sveštenik za to kriv. Zakleo sam se da ću postati sveštenik i otkriti istinu. Da, smrt moje majke je bio prvi veliki događaj koji je uzdrmao moju veru.

Sledeći događaj koji me je uznemirio desio se u školi jedne noći. Dok sam spavao neko se ušunjao u moj krevet i počeo da me ljubi. Burno sam reagovao:

- "Šta? Izlazi iz mog kreveta!" Mladi nasilnik je počeo da viče:

- "Jao! Oče rektore! Oče! Dođite! Moj nos, slomio si mi nos!"

Rektor je brzo naišao:

- "Šta se ovde događa?"

- "Alberto me je udario u nos, oče", vikao je moj školski drug.

Pokušao sam da se odbranim:

- "Oče, on je ušao u moj krevet i počeo da me ljubi, i..."

Rektor mi nije dozvolio da završim:

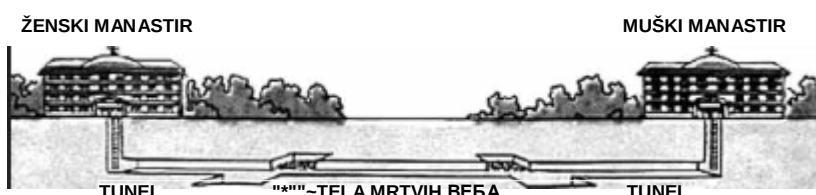
- "Napolje, svi izlazite napolje iz sobe... Ti ostani ovde, Alberto. Sram te bilo Alberto! Spusti se na kolena i priznaj svoj greh!"

Bio sam šokiran:

- "Ali oče, on je došao u moj krevet. Ne razumem!"
- "Na kolena! Priznaj greh!" - vikao je rektor.
- "Koji je moj greh?"
- "Tvoj greh je, Alberto... on ti je ponudio svoju ljubav, a to je bila Božja ljubav, a ti si to odbio!"

Na moje zaprepašćenje, homoseksualac nije uopšte osuđen. Kako je vreme prolazilo, otkrio sam da je homoseksualnost prisutna u celoj crkvi, od sveštenika pa sve do kardinala.

Činjenica da Rimski crkva ne dozvoljava brak sveštenicima i sestrama je izazvala velike probleme. Dok sam bio u crkvi mogao sam da vidim da su neke sestre ispovedale lezbejstvo, a druge su imale ljubavne afere sa sveštenicima. I to je zaista stalni izvor frustracija za normalnog čoveka.

Poznato je da su radnici, koji su kopali na imovini katoličke crkve, pronašli skrivena groblja. Našli su kosture beba koje su rodile kaluđerice. To se desilo u Sevilji, u Španiji, 1934. godine. Takođe i u Madridu, 1932. godine. I u Baskiji, regiji na severu Španije. Vlade predsednika Aznara i Manuela Azane zahtevale su nacionalnu istragu manastira, škola i drugih rimokatoličkih institucija. Mnoge takve grobnice su otkrivene u Španiji i u Rimu. Katolici u Španiji su bili zgroženi i napali su i uništili mnoge od crkvenih zgrada gde su ovi tuneli postojali. Državni lekari su pregledali tela i ustanovili da je smrt nastupila gušenjem.

U svetlu ovoga, zar nije čudno da je rimokatolička crkva protiv abortusa?

Ali, bez rimokatoličkog sveštenstva ne bi bilo ni rimokatoličke institucije. Zašto? Najvažniji zavet je zavet celibata, bez kojeg nema sakramenta reda. To postavlja sveštenika na presto. Oni traže od Boga da im bude naklonjen s većom milošću nego drugima, jer su ostali neoženjeni. Ako bi se svi sveštenici oženili, to bi uništilo sistem, jer je ustanova utemeljena na određenom kanonu koji kaže da papa može biti samo iz redova sveštenstva, a ako nema pape, nema ni rimokatoličke institucije. Papi je namenjena uloga vladara sveta.

Tu tačku je najviše promovisao Avgustin, rimokatolički teolog, oko 420. godine u originalnoj verziji knjige "Božji grad". U svim ostalim verzijama taj deo je odstranjen, da za njega javnost ne bi saznala. Sada je papa "sunce", vladar univerzuma - svemira. Zemaljski vladari predstavljaju "mesec" i reflektuju njegovu slavu. Svi ljudi koji se klanjaju pred njim jesu "zemlja".

U citatu se kaže da Bog papi garantuje božansku pravdu kao Isusu Hristu na Zemlji, kako bi tajno kontrolisao stanovništvo svake države preko obrazovne, političke, ekonomske i vojne moći.

Sledeći veliki šok doživeo sam u školi. Imao sam 16 godina. Učitelj je govorio o tome kako je Petar bio prvi papa. Postavio sam pitanje koje me je umalo uništilo.

- "Ustani Alberto! Šta si rekao?"

Tada nisam znao da sam izazvao papu lično. Da bi dokazao da je apostol Petar bio prvi papa, učitelj je rekao da je Simon Petar bio stena na kojoj je izgrađena rimokatolička crkva.

- "Kako može Petar biti stena na kojoj je sagrađena crkva?" - upitao sam.
- "Zato što to jasno piše u staroj aramejskoj Bibliji koja više ne postoji" - usledio je gnevan odgovor.

- "Ne razumem" - rekao sam.

- "Nisam ti dao dozvolu da postavljaš pitanja, Alberto" - grmeo je profesor.

Ali, ja sam želeo odgovor na moje pitanje. Nastavio sam:

- "Na časovima grčkog i latinskog jezika ste nam rekli da 'Simon' znači 'pesak', a 'Petar' - 'mali kamen'. Zar nije Isus stena? Isus je rekao: 'Na ovom kamenu sazidaću crkvu svoju.' Dakle, Petar ne može biti ta stena. Jer Isus malo posle toga naziva Petra 'Sotonom'."

- "Napolje! Izlazi iz moje učionice. Preterao si! Govoriš kao jeretik, kao komunista. Sačekaj me napolju!"

Dva sata kasnije, profesor mi je u kancelariji rekao nešto iznenađujuće:

- "Nisam te pozvao u moju kancelariju zato što si uradio nešto loše. Nego zato što je to što si rekao veoma opasno" - rekao je profesor.

- "Šta sam uradio, zašto ste me onoliko vređali?" - pitao sam.

- "Morao sam da se zaštitim iako se slažem sa onim što si rekao. Ne smem da dozvolim da moji studenti saznaju šta zaista mislim" - odgovorio je profesor.

- "Ne razumem, oče!"

- "Da sam te prijavio rektoru, bio bi kažnjen! To što si uradio je veoma, veoma opasno. Jednog dana ćeš saznati da postoji puno stvari o kojima nikad ne smeš da govoriš. Dakle, upozoren si. Sad idi!"

U školi nam nisu dozvoljavali da čitamo Bibliju. Samo su instruktori mogli da je koriste. Jednog dana mi je jedan mlađi student dao Bibliju:

- "Šta je ovo?" - upitao sam.

- "To je pitanje života ili smrti, Alberto! Čitaj to! Moram da idem, doviđenja."

Plašio sam se. Na knjizi nije bilo zvaničnog rimokatoličkog pečata. Pokušao sam da se oslobodim te knjige. Ako bi me uhvatili da čitam Bibliju, bio bi optužen za krivoverstvo. Zbog toga sam je sakrio. Danas nosim naočare zato što sam tri godine čitao Bibliju krišom, ispod pokrivača uz pomoć baterijske lampe.

Kada sam saznao da je apostol Petar bio oženjen, umalo nisam umro!

U to vreme počeli smo na časovima da učimo istoriju inkvizicije. Tada sam zamrzio sve ne-katolike. Ali neke su me informacije potresle. Tada još nisam znao da ću uskoro biti treniran da radim kao prikriveni agent sa ciljem da uništavam ne-katoličke crkve. Inkvizicija je bila najstrašnija mašinerija okrutnosti i moći koju je svet ikada upoznao.

Crkvu su tada vodili dominikanski monasi, ali u pozadini su i tada stajali jezuiti. Sveta stolica je donosila užasan teror, gde god je dopirala njena moć. Niko nije bio siguran.

Rimokatolička crkva je od 1200. godine proizvela 68 miliona žrtava. Danas rimokatolička institucija pokušava da izmeni istoriju, odnosno, ono što je vezano za inkviziciju, kako bi prikrila svoja nedela. Knjige o tom predmetu tajanstveno su nestale iz mnogih biblioteka. To je najbolje skrivana tajna modernog vremena. Na času crkvene istorije nastavnik nam je pročitao šta se stvarno događalo u vreme inkvizicije:

- "Jednog dana ćete morati kao sveštenici odgovarati na pitanja o inkviziciji. Na ovom času ćemo razmotriti šta se u stvarnosti dogodilo. Pročitaću vam jedan slučaj da biste razumeli da je crkva imala autoritet da osudi jeretike i nad njima izvrši smrtnu kaznu. Dana 21. maja 1559. godine, neki ne-katolici su bili sabrani u jednoj kući i čitali su Bibliju. O tome

je neko obavestio Sveti ured za koji je to bio pravi zločin, kažnjiv smrću.”

Inkvizitori su ubrzo stigli:

- “Uхватite jeretike! Stoj! U ime Svetog ureda! Oni obožavaju Đavola. To je sastanak veštica.”

Među uhapšenima je bila i kraljeva rođaka. Njeni prijatelji su preklinjali da je puste:

- “To je Dona Izabela. Molim vas oslobodite je. Ona je rođaka kralja Filipa.”

- “Jeretik je jeretik! Bez obzira da li je grof, princ ili kralj!” - usledio je odgovor.

- “Smilujte se. Trudna je. Dobiće bebu.”

- “Bog neće zaštititi dete jeretika jer će i ono biti jeretik. Vodite je!”

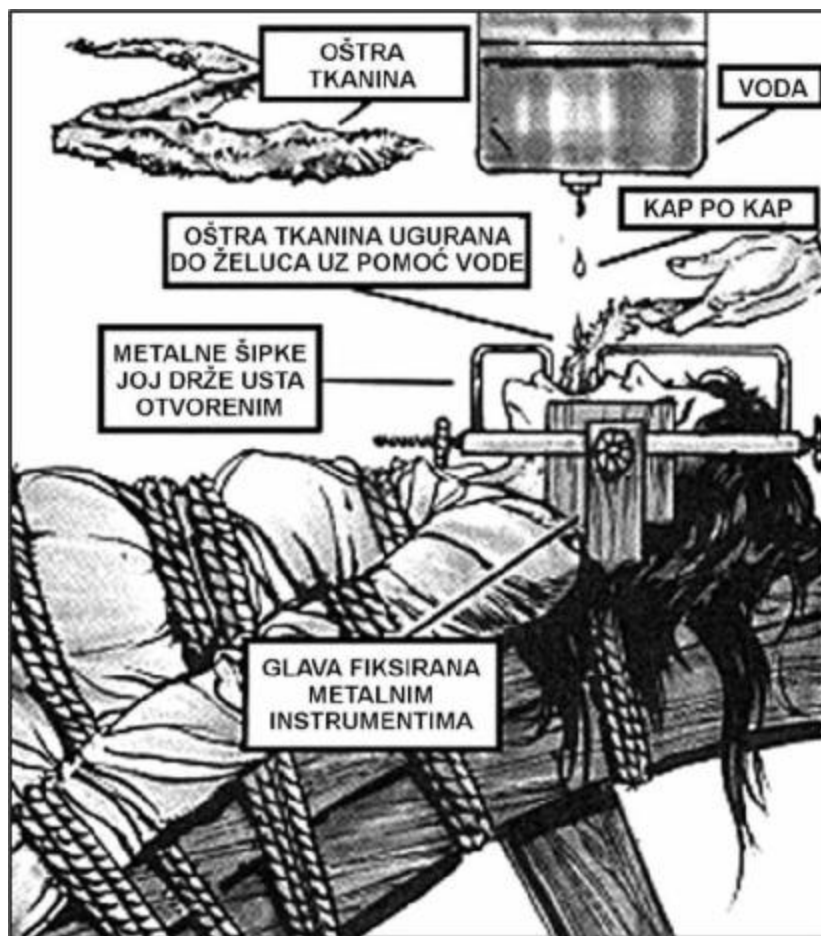
Tribunal i porota su navodno stajali na poziciji Boga. Neslagati se s njima, značilo je suprostaviti se Bogu. A kraljeva rođaka Izabela nije želela da se odrekne svoje vere:

- “Ne, neću. Kako mogu da se odrekнем svog Boga?”

- “Jeretiku! Hoćeš li povući to što si rekla? Hoćeš li se pokajati?” - uzvikivao je predsedavajući Svetog ureda.

- “Kako mogu da se odrekнем onoga koji mi je dao život? Kako da se odrekнем onoga koji je moja jedina nada za večnost nakon što vi izmasakrirate moje telo. Gospodine, ja neću lagati, nakon što sam saznala istinu.”

- “Smrt veštici, ona je lažov! ... Šta je istina, reci nam? Priznaj, veštice! Šta je istina?” - više glasova je uzvikivalo.

- “Želite da znate istinu? Molim se Bogu da vam pomogne da ga upoznate. Bog je rekao...”

- “Dosta jeretiku! To je rekla devica Marija! Lažeš! To je rekla sveta majka, kraljica neba! Ubijte je! Stavite je na lomaču!”

Dona Izabelu su privezali. Kapljicu po kapljicu vode su joj puštali u usta, a s njom i oštro laneno platno. S vodom je prisilno gutala i oštro platno, sve dok kraj platna nije dospelo do želuca. Tada su ga iz nje povukli tako, da su joj istrgli sve, od želuca do usta (slika levo).

Ali, Izabela je i dalje odbijala da se odrekne svoje vere u Boga. Morala je da

plati strašnu cenu za to.

- “Spalite je u slavu Boga! Prljavi jeretik, veštica!” Na kraju je bila spaljena. Tako je Dona Izabela umrla sa svojim nerođenim detetom u plamenu.

Naš predavač u školi je opravdavao ovakve postupke:

- "I vidite, tako je Bog zaštitio našu veru i spasio našu crkvu."
- "Da, oče, da!" - uzvikivali su đaci.

Ja sam, naravno, posumnjao da tu nešto nije u redu. Bio sam zbunjen i čak sam imao noćne more. Ali, ipak sam mrzeo ne-katolike. Verovao sam da su oni naši najveći neprijatelji. Tada sam dobio zadatak da radim u tajnosti, da se infiltriram u druge crkve i da ih uništavam.

Imao sam 14 godina kada sam počeo da učim o drugim hrišćanima i njihovoj jeresi. Profesor mi je rekao:

- "Alberto, grupa u kojoj ćeš ti raditi koncentrisaće se na ove grupe crkava: pentakostalce, baptiste i evangeliste" (tabela ispod).

GRUPA A	GRUPA B	GRUPA C	GRUPA D	GRUPA E
Episkopalna crkva	Adventisti	Pentakostalci	Alijansa misionara	Muslimani
Metodisti	Nazareni	Baptisti	Mormoni	Kopti
Luterani	Hristova crkva	Evangelisti	Jehovini svedoci	Pravoslavci
				Jevreji

Jedna od podela ne-katolika po grupama za delovanje

Kako su godine prolazile, infiltrirao sam se u stotine crkava i drugih organizacija.

Oko 1550. godine, jezuiti su počeli da se infiltriraju u sve religije i denominacije. Oni to rade i danas na mnogo suptilniji način, zahvaljujući ekumenskom pokretu.

Sveštenik nam je pokazivao kako da lomimo hleb i kako da se ponašamo po običajima drugih crkava. Kada su smatrali da smo spremni, dali bi nam tačne lokacije crkava u koje treba da se infiltriramo i rekli su nam da se pretvaramo kao da smo biblijski religiozni.

A kako smo znali gde su ove crkve locirane? Jedina dozvoljena religija u Španiji bila je rimokatolička religija. Lokalni sveštenici su imali liste. Ako neko ne bi došao na misu, tajna policija je bila obavestena o tome. Policija bi ih pratila dok ne bi pronašla njihove tajne lokacije. Naučili su nas kako da se igramo sa decom pripadnika crkava u koje bismo se infiltrirali i koja pitanja da im postavljamo kada smo bili nasamo.

Takođe, kada bismo bili pozvani na večeru, naučili su nas da kupimo cveće njihovim ženama i devojkama, da budemo vrlo ljubazni i da im otvaramo vrata. Rekli su nam da kada budemo nasamo s njima treba da im laskamo kako su lepe i šarmantne. Naučili smo kako da se igramo sa njihovim osećanjima pokazujući veliko saučešće kada umre neko od njihovih bližnjih i pokazujući veliko interesovanje kada bi god prolazili kroz neku krizu.

Vrlo je interesantno kakvu smo taktiku koristili da podelimo crkvu i uništimo sveštenika koji je govorio da rimokatolička crkva nije hrišćanska institucija... ili ako bi rekao da rimokatolici nisu hrišćani. Zbog tih stavova on bi postao naša meta.

Samo u Španiji, pomogao sam uništenje 19 crkava. Dozvolio sam da budem uhvaćen u jednoj raciji protiv jeretika u Španiji kako bi se moje ime pojavilo u novinama i kako bi javno bio proglašen jeretikom. Takođe sam posedovao pismo od ne-katoličkog sveštenika, kojim me on preporučuje kao dobrog hrišćanina, i čoveka dostojnog poverenja. On nije znao da sam ja odgovoran za raciju i za to što je on u zatvoru.

Tada sam imao 17 godina. Sa pismom tog sveštenika bio sam primljen u baptističku crkvu u Venecueli. Moja institucija me je poslala tamo da se infiltriram i da se onda prebacim u veći interdenominacioni teološki fakultet u Kosta Rici. Moja misija je bila da

uništim sveštenika, crkvu i fakultet! Takođe je trebalo da pribavim što više imena i da ih pošaljem nazad u Rim.

Sva ta imena se ubacuju u kompjuter u Svetom uredu. Dakle, Sveti ured, koji je nekada vodio inkviziciju još uvek postoji. Tamo su imena svakog ne-katoličkog sveštenika i imena svih članova crkava u svetu, uključujući i rimokatolike. Ako se neko od njih u budućnosti usprotivi jednoj svetskoj super-crkvi koju Rim planira da stvori, ti podaci će biti upotrebljeni protiv njih. A oni neprijatelji unutar rimske institucije koji se usprotive rimokatoličkom harizmatskom pokretu biće ubijeni.

U pitanju je nova inkvizicija. Rimska crkva planira da likvidira sve one koji žele da žive po Božjim zapovestima. To će biti okultna ubistva povezana sa crnom misom.

Ali, da se vratim mom bivšem radu, odnosno, tome kako sam uništio baptističku crkvu u Venecueli. Polovina članova te crkve je verovala da je rimokatolička institucija takođe hrišćanska crkva. Njima sam govorio ovako: "O, da, imam puno rođaka u katoličkoj crkvi koji vole Gospoda i koji su pravi hrišćani. To je hrišćanska crkva. Oni koji u to ne veruju izazivaju podelu i veliku štetu Bogu. Mnogi od tih katolika su bili uništeni u njihovoj hrišćanskoj veri kada su ih ne-katolički sveštenici napali. To mora prestati, treba da propovedamo ljubav."

Ne-katoličkom svešteniku i onima koji su ga podržavali bih rekao: "Svešteniče, vi ste u pravu. Katolička crkva nije hrišćanska crkva. Oni su me toliko zlostavljali u Španiji. Oni mrze hrišćane. Moj dragi sveštenik je još uvek u zatvoru. Morate protestovati protiv toga. Evo, moje ime je u novinama, nazvali su me jeretikom."

Dok sam preko baptističkog sveštenika ušao na interdenominacioni seminar, započeli smo glasine kako je on u vezi sa 18-ogodišnjom devojkom. Ona je bila naš agent. Rekla je dekanima, koji su se suprostavljali tom svešteniku, da želi da prizna da je imala aferu sa njim. Taj sveštenik je bio nevin. Žena se razvela od njega. Crkva je bila uništena i ja sam prešao na svoj sledeći zadatak.

Takođe, postojao je plan za uništenje ljudi koji nisu želeli da prihvate nikakav kompromis, koji su bili čvrsti u svojoj veri? Postojala su tri načina:

- diskreditovati ga
- izolovati ga
- ubiti ga na različite načine

Broj jedan: diskreditacija

Uništili bismo ugled osobe lažima o njoj, izvrtanjem njenih reči. Prikazivali bismo tog ne-katoličkog sveštenika kao neprijatelja zemlje, prouzrokovali mu teškoće sa službenicima, ili bismo ga povezali s nekom ženom koja je postavljena kao njegova sekretarica upravo da bi imala aferu s njim. Nekada bismo tog sveštenika pozvali hitno, kasno noću. Kraj puta smo postavljali ženu i inscenirali da je doživela nesreću, a kada bi se on zaustavio da joj pomogne, ona bi povikala: "Silovanje!" Rastrgla bi svoju odeću, a njen saradnik bi je fotografisao i tako je ovaj sveštenik bio uništen.

Kada bi vlada i policija istraživale slučaj nekog ne-katoličkog sveštenika koji je bio optužen za vezu s drogama, moderni mediji bi ga, svakako, odmah osuđivali. Jednom svešteniku smo uništili ugled spletkama oko kreditnih kartica. Puno se govorilo o tome. Kasnije su se odgovorni izvinili tom čoveku, ali bilo je prekasno. Sve to smo radili, da bi tim ljudima uništili ugled. Koristili smo i tajne telefonske pozive, te optuživali njihove žene i

decu za lažna dela. To su samo neki od načina kojima smo nastojali da ih ocrnimo. Takav čovek bi postao nepouzdan i žigosan kao lažov i lopov.

Broj dva: izolacija

O svešteniku smo počeli širiti vesti da je kontroverzan i da samo prouzrokuje teškoće. Nazivali smo ga neprijateljem koji uzrokuje razdore, nejedinstvo. Govorili smo kako ima vlastitu neobičnu nauku ili veru, da je ostao sam i da je bez sveštenika prijatelja. O njemu smo počeli širiti laži kako je doživeo nervni slom. Puno njih se nakon toga predalo, jer ih je usamljenost prisilila da napuste službu.

Broj tri: smrt!

Ako bi čovek smatrao da je pozvan od Boga, i ako pod svim tim pritiscima ne bi klonuo, počeli su se zbivati neobični događaji. Pregazio bi ga auto i morao je u bolnicu. Neka medicinska sestra bi iščupala njegovu cevčicu s kiseonikom, ili bi pomešala lek tako da bi došlo do komplikacija i čovek bi umro. Smrt je mogla nastupiti i usled trovanja hranom, ili bi zbog uzimanja psiho-škodljivih materija morao da bude premešten u duševnu bolnicu. Moglo je doći i do iznenadne tuče sa strancima koji bi ga u mraku napali noževima, ili je bio najmljen ubica koji bi ga ubio.

Kao što se može videti, mi smo zaista u ratu!

Protestantski interdenominacijski institut koji sam uništio bio je u Kostariki. Sa mnom su došle i dve lepe devojke. Obe su bile iz rimokatoličke omladinske borbene grupe. Izdavale su se za prave hrišćanke koje svoju veru temelje na Bibliji. Karmen je u koledžu bila u ulozi moje devojke, a Marija je došla da uništava sveštenike, i da unosi seks među studente. Da bih dokazao svoje anti-rimokatoličke stavove, često sam se pred studentima prepirao sa jezuitskim sveštenikom koji je dolazio u biblijski koledž.

Naravno da su ti jezuiti znali ko sam ja, to je sve bila gluma. Sve što sam znao o toj školi prijavio sam tim sveštenicima. Oni su sve te informacije prosledili u Vatikan. Izazvao sam uznemirenje među studentima kršeći pravila o strogo razdvajanju muškaraca i devojaka. Šetao sam držeći se za ruku sa Karmen.

Šta se dešavalo sa tom školom, nisam mogao da verujem. Nastavnice su bile zgrožene. Namestio sam zgodne katoličke momke da zavedu mlađe nastavnice. Posećivao sam žensku spavaonicu kasno uveče. Jedne noći, Karmen i ja smo dozvolili da nas zateknu u ženskoj spavaonici. Ona je bila u spavaćici.

Pročula se vest da sve devojke rade isto sa drugim studentima. Ljudi iz škole su se čudili kako se ovo dogodilo. Stvar je dospela u novine. Jezuitski sveštenik je ispričao priču novinaru. Koledž je bio potresen, označen je kao mesto pokvarenosti.

Oblačio sam se kao bitanga i stalno sam kasnio. Započinjao sam svađe sa nastavnicima optužujući ih da nemaju hrišćanske ljubavi. U svakoj prilici sam ih ubeđivao da ima mnogo dobrih hrišćana u katoličkoj instituciji i da su katoličke škole najbolje zbog discipline. Govorio sam im kako tamo nikad nema skandala.

Moja koleginica Mari je imala pune ruke posla. Mnogi od 17 učenika koje je zavela bili su izbačeni. Sada je bio trenutak da počne da obrađuje sveštenike. Kada sam primetio da je jedan sveštenik često gleda, naredio sam joj da ga uništi. Tri sveštenika su tako pala. Zapretili smo da ćemo im upropastiti živote ako ne prestanu da govore protiv katoličke crkve. Misija je bila uspešna. Sva tri sveštenika su postala ekumenisti. Od tada su samo

propovedali o Božjoj ljubavi. Nikada više nisu govorili o katoličkoj crkvi u negativnom kontekstu. Sve su radili po našim instrukcijama.

Na Biblijskom koledžu sam nagovorio studente da stupimo u trodnevni štrajk glađu kako bismo poboljšali uslove studiranja. Ovo je dospelo u vesti. Škola je bila na ivici propasti. Katolički sveštenici su zahtevali zatvarenje škole tvrdeći da je ona oruđe Đavola.

Kada je uprava škole pokušala da me deportuje, Vatikan je, preko španske vlade, tvrdio da sam vojni dezertjer. Tako sam se izvukao pre nego što su saznali da sam jezuita.

Interesantan podatak: Biblijski koledž je danas potpuno ekumenski i blisko sarađuje sa rimokatoličkim sveštenicima.

Ove devojke su zavodile sveštenike iz dva razloga: branile su svoju veru uništavajući neprijatelje i skupljale su poene za izlazak iz čistilišta. Rimokatolički sistem je zamenio biblijsko uništenje nepokajanih sa čistilištem da bi mogli da imaju svoje sveštenike i sakramente. Biblija nam kaže da su oni koji umru u gresima, kao nepokajani, izgubljeni zauvek i biće uništeni. Za njih je sve gotovo. Ali, godine 593, papa Grgur I je objavio učenje o čistilištu kao privremenom mestu pročišćenja (mučenja) za one koji umru kao rimokatolici. Koncil u Florensu je "ozvaničio" ovo učenje 1439. godine.

Ali ako navedete ljude da veruju u čistilište i da ih možete spasiti od uništenja preko svojih veza, onda će oni učiniti sve što im sveštenici kažu i platiti koliko god se traži od njih. Mari i Karmen su verovala da će zavodeći i uništavajući ove sveštenike sakupiti poene kako bi manje vremena provele u čistilištu.

U tom slučaju će ovako zavedeni vernici i ubiti ako treba. Monasi i monahinje koji su ubijali ljude tokom inkvizicije, činili su to da bi jednog dana što pre izašli iz čistilišta. Teorija o čistilištu je moćno oruđe za kontrolu rimokatolika.

Misa

Koji je smisao mise? To je "sjajan" izum. Smislio ju je jedan rimski biskup 386. godine. Za vreme koncila u Trentu nova reč je smišljena da objasni misu: transsubstancija. To je značilo da sveštenik ima moć da pretvori hleb i vino u telo i krv Isusa Hrista.

Dakle, rimokatolički sveštenik tvrdi da može dovesti Hrista sa neba i ponoviti raspeće svaki put kada se izvodi misa. Rimokatolička institucija uverava svoje pripadnike da to veruju, i još uči: Isus je na Nebu kao sudija bez milosti. Nikome nije dozvoljeno da s molbom dođe k Njemu. Pred Njegovim prestolom sedi Marija kao milosrdna majka, puna milosti i razumevanja. Ona moli svog sina da oprost, i ima samilosti prema onim rimokatolicima koji joj se verno mole, i veruju da je ona "suspasitelj" i "suotkupitelj". To rade s uverenjem da je Marija prolila svoju krv istovremeno kad je i Isus umro na krstu, zbog svojih bolova i trpljenja za čovečanstvo. Marija je njihova ulaznica za Nebo, nakon dolaska u čistilište.

Zato oni nikad neće napustiti Mariju, jer se boje za svoje duše. Rimski sistem je jednu zemaljsku majku preobrazio u božanstvo. Marija je njihova ulaznica za raj nakon što izađu iz čistilišta. Nikada se ne smeju odreći device Marije iz straha da bi izgubili duše.

Voleo sam devicu Mariju svim svojim srcem. Ubio bih za nju, dok jednog dana nisam došao do saznanja koje me je duboko potreslo: Kraljicu neba je slavila sotonska religija koja je poticala od starog Vavilona i nazivala se "obožavanje Vala". Bog je to mrzeo. Zato je Isus nazvao Mariju "žena", dok ju je taj sistem, danas nazvan rimokatolicizam, postavio za "kraljicu neba". Rimokatolici moraju verovati da je Marijina majka zatrudnela bez greha, da je i ona rođena bez greha. To je poistovećuje s Bogom i čini je majkom Božjom.

Novorođenje

Kada je rimokatolik pošćropljen za krštenje, on veruje da je “nanovo rođen”, iako je još dete. Rimokatolik veruje da je spasen sve dotle dok moli Mariju, i ostane veran svome sistemu. Rećeno im je da izvan rimokatolićke institucije nema spasenja. Kad rimokatolik kaŹe da je primio Gospoda Isusa kao svog Gospoda i Spasitelja, to znaći da prima Isusa svaki put kad jede hostiju ili hleb za vreme mise. On veruje da stvarno jede Isusovo telo i krv.

Tako se i pokajanje prikazuje drugaćije: pokajanje za njih ne znaći da se mole Bogu za oproštenje, da Źale zbog greha i da ostave grehe. Rimokatolik Boga “potplaćuje” s pokorom. Sveštenik mu oprašta i određuje pokoru za njegov greh. To znaći da mora da izmoli, na primer, 50 puta molitvu “Zdravo Marija” ili “Oće naš”, ili da upali sveće raznim svecima, ili da hoda na kolenima oko crkve, ili nešto drugo.

Zaista, kada je rimokatolik obraćen, on ne moŹe dalje ostati u rimokatolićkom sistemu, jer je taj sistem potpuno paganski i uperen protiv Boga, i u njemu jednostavno nema mesta za nekoga ko je iskreno religiozan.

Unapređenje

Nakon što sam unišćio teološki institut, poslali su me u Vatikan, gde sam postavljen za jezuitskog sveštenika. Pošto sam u pređašnjem radu bio izuzetno uspešan, postavljen sam u najviši stepen zakletve u redu. Dobio sam posebnu legitimaciju i sluŹbenu potvrdu mojih pretpostavljenih za rad u drugim ŹrŹavama. Pre nego što sam napustio ovu instituciju, bio sam postavljen za biskupa rimokatolićke crkve i primio bulu posvećenu od “apostolskog naslednika”, rimskog pape. Legitimaciju je izdala španska vlada 1967. godine pod vođstvom diktatora Franka. Njegova sluŹba sigurnosti je bila stroga kao Gestapo u Nemaćkoj. Zato sam se prilikom izrade legitimacije morao pobrinuti za razne dokumente i proći kroz niz postupaka, da bi taj dokument bio punovaŹan. On je predstavljao potvrdu vlade da sam bezuslovno pokoran papi, kroz konkordant koji su potpisali vlada Španije i Vatikan.

Kada sam postao sveštenik, verovao sam da ću naći istinu i zadobiti mir, kao što sam obećao svojoj majci. Ali, bio sam nesrećan. Što sam više napredovao u jezuitskom redu, to sam više uoćavao pokvarenost u toj instituciji.

Pozvali su me na tajnu crnu misu, koju je vodio jedan od viših pretpostavljenih jezuita u samostanu na severu Španije. Kada sam se poklonio da poljubim njegov prsten, zapazio sam simbol od kog mi se zaledila krv. Bio je to masonski simbol. To je bila stvar koju sam mrzeo i protiv koje mi je bilo dano da se borim.

Sve se rušilo. Saznao sam da je crni papa takođe mason i ćlan španske komunistićke partije. Dobio sam vrtoglavicu kad sam saznao da je jezuitski general u tesnoj vezi sa iluminatima iz Londona. Ignacije Lojola, osnivać jezuitskog reda, bio je ćlan iluminata.

Nekoliko sedmica sam bio bolestan, jer se sve, protiv ćega su me ućili da se borim, sjedinjavalo negde pri vrhu.

Zbog mog prethodnog rada i iskustva bio sam postavljen u ekumensko društvo koje je bilo pod kontrolom pape Jovana XXIII. Protestante nisu više nazivali jereticima, krivovercima, već

Prsten sa masonskim simbolom

“odvojenom braćom”. Ateisti nisu više naši neprijatelji. Sve to je bilo sa namerom da bi svi vernici bili udruženi u jednu svetsku crkvu, a svi nevernici u jednu svetsku vladu. Mi smo se uspešno infiltrirali u sve organizacije. To novostvoreno remek-delo, treća sila, zove se harizmatiski pokret. To je most prema Rimu. Protestanti su nas prihvatili raširenih ruku. Veliki uspeh su nam doneli špijuni u protestantskim crkvama. Zahvaljujući našim tajnim agentima, uvukli smo se u hrišćanske televizije i publikacije. Prihvatili su nas kao učitelje, sveštenike i evanđeliste. Širili smo ljubav i njome smo ujedinjavali sve u jedno zajedništvo. To je naše “probuđenje”.

VERNICI JEDNA SVETSKA CRKVA	NEVERNICI JEDNA SVETSKA VLADA
Protestanti svih denominacija	Komunisti
Pravoslavci svih vrsta	Sve masonske lože i lože svih drugih tajnih društava
Muslimani, budisti, mormoni	Socijalisti
Okultne crkve, istočne religije	Ateisti
Transcendentalna meditacija	Anarhisti, itd.
Jehovini svedoci, Jevreji, itd.	

Prva protestantska grupa u koju smo ubacili špijune bili su adventisti, zatim baptisti, metodisti, prezbiterijanci, luterani i svi ostali, dok se nismo infiltrirali i među mormone i Jehovine svedoke.

Sledeći su bili seminari, univerziteti i koledži. Jezuiti su rukovodili rimokatoličkim omladinskim akcijama, Marijinim skupovima i tako dalje. Sve navedene grupe su prestale da govore protiv Rima, ili su priznale da je rimokatolički sistem hrišćanska crkva. Pobili smo kompromisima. Skoro svi protestantski propovednici su se uplašili da govore protiv Rima, bojeći se da ne budu napadnuti.

To je onaj veliki otpad, veliko udaljavanje od učenja Biblije, o kojem Biblija govori da će nastupiti.

U vreme kada sam saznao za ove stvari bio sam sasvim slomljen. Moja nada je nestala. Živeo sam od lekova za smirenje.

Jednom prilikom sam govorio na ekumenskom skupu južnoameričkih protestantskih i rimokatoličkih vođa u Gvatemali. Na stadionu je bilo oko 50.000 ljudi. Učinio sam nedopustiv greh, jer sam izneo istinu o Rimu. Dobro se sećam svojih reči: “Kako da vam propovedam o životu kada sam mrtav, i sistem kojem služim zaudara po smrti, po ispovedaonicama, Mariji, čistilištu, misi i sveštenstvu koje negira vaskrsenje? Kako da vam govorim o životu kad sam vam lagao, infiltrirao se i uništavao vaše crkve. Uvereni ste da ekumenski pokret predstavlja ljubav i jedinstvo, a u stvarnosti donosi smrt. Pošto ja nisam vaš brat...”

Tada sam iza sebe čuo povike: “Riveru moramo zaustaviti! Zavežimo mu usta!”

Kada se skup završio, mene su odmah avionom prevezli u Panamu, a odande u Španiju.

Govorili su: “On će platiti za ovo što je učinio”. Tada je započeo najmračniji deo mog života. Različitim metodama pokušali su da promene moje mišljenje. Nakon nekoliko meseci dovezli su me u Barselonu u samostan u kome su lečili duševno bolesne sveštenike. Kakvo je to mesto? O, moj Bože!

Naime, “Sveti ured” me je optužio za krivoverstvo zbog ludila. Zatvorili su me u tapaciranu ćeliju. Po nekoliko dana sam ostajao bez hrane i vode. U to vreme ispisao sam

stotine papira i morao odgovarati na razna pitanja. Noću su me omamljivali, tako da nisam mogao spavati. Bio sam bolestan i potpuno iscrpljen. Upozoravali su me: "Rivera, opozovi rečeno i javno priznaj da postoji samo jedna crkva, sveta majka rimokatolička".

Nakon dve sedmice brutalnog ispitivanja izgubio sam i poslednju nadu i svojim mučiteljima sam u lice rekao: "Kada svi ti rimokatolici, koje mi tako lažemo, umru i dođu u pakao, šta ćemo im reći? Krhotina kamena - kip ih ne može spasiti. Sve što smo govorili o Mariji same su laži. Biblija to dokazuje. Uvereni ste da ubijate za Boga, ali to radite za Đavola, jer ste sotonska deca."

Nakon tih reči me je jedan od njih žestoko napao. Stisnuo me je za vrat i vikao: "Zaveži Rivera, govoriš kao protestant. Ti si taj koji uništavaš veru naše blagoslovene majke device Marije. Slomiću ti vrat, Rivera."

"Lečili" su me elektrošokovima i jakim drogama. Nakon dva meseca dobio sam upalu bešike i izgubio svaki osećaj. U trećem mesecu sam skoro prestao da dišem. Stavili su me u mašinu za veštačko disanje. Uvek sam iznova proživljavao smrt moje majke. Uvideo sam da sam u istom položaju, zbunjen od straha, bio sam uveren da idem u pakao.

Molio sam Boga da mi oprostí sve grehe. U tom trenutku je kroz moje telo potekao život. On me je spasio i izlečio. Od tog trenutka bio sam oslobođen.

Uspeo sam da se izvučem iz ove mašine. Sedam dana kasnije bio sam otpušten. Nisam mogao verovati da su me samog poslali u Madrid. Tamo me je dočekaó jezuitski sveštenik - vatikanski "pas čuvar", njihov najpouzdaniji čovek. Mrzeo je zemlju po kojoj sam hodaó. Nekoliko dana me je obrađivao svim metodama jezuita kako bi me povratio u papsku službu. Ali, ja sam mu govorio kako sam napokon spašen, i s Biblijom sam mu dokazivao istinu. Božja reč je dotakla njegovo srce. Na moje iznenađenje, on je zaplakao, vratio mi pasoš i sve dokumente koji su mi bili potrebni da bih napustio Španiju, te me je pustio s rečima: "Alberto, napusti odmah ovaj zatvor i ne vraćaj se nikad više. Verujem da će Bog rasvetliti tvoj put. Sledi ga Alberto! Moli se za mene! Ništa mi ne piši, samo se moli!"

Te noći sam poleteo iz Španije sa svega 40 centi u džepu. Prekinuo sam s rimokatoličkim sistemom. Vatikan je "zanemeo". Nisu mogli verovati da sam pobegao.

Prevara

Te noći kada sam napustio Madrid, bio sam skoro potpuno bez novca. Imao sam jedan kofer i kartu za Vašington. Čudio sam se kako mi je Bog pripremio i uručio pasoš i ostale potrebne dokumente da napustim Španiju. To je bio jedini način da pobegnem. Svom ocu sam telefonirao nekoliko sati ranije i rekao mu da sam napustio rimokatoličku instituciju. On mi je rekao da sam “pas” i spustio slušalicu.

Pre nego što sam napustio aerodrom, pozvao sam telefonom svoju mlađu sestru Mariju u Velikoj Britaniji. Telefonski službenik me je uspeo povezati sa njom, pošto je ona bila opatica u rimokatoličkom ženskom samostanu “Sveto srce” u Londonu. Kad me je čula, Marija je počela plakati i govoriti: “Alberto, to si ti? Oh, Alberto, Alberto! Pokušala sam se ubiti tri puta... Pomozi mi Alberto!”

Dok sam čekao na razgovor s Marijom, zakasnio sam na avion za Vašington. Iste noći u tom smeru leteo je još samo jedan avion i to za London. Krenuo sam njime. Samo je Bog znao strašnu životnu opasnost u kojoj se Marija nalazila i koliko je bila blizu smrti. Bog me je poslao u London. U sebi sam se molio: “O Bože, šta da radim? Slomljen sam! Zakasnio sam na avion za Vašington i sve se iskomplikovalo. Sada sam u Londonu. Ako sam tu zato da vidim Mariju, Gospode, pomози mi!” Našao sam govornicu i počeo zvati razne ne-katoličke crkve. Najzad sam pozvao malu anabaptističku crkvu u Londonu.

Hvala Bogu, doneo sam dobru odluku. Ovi ljudi su došli da mi pomognu. Odvezli su me autom do samostana u kom se nalazila Marija i rekli su mi da će, ako ne izađem za jedan sat, doći po mene. Ušao sam u samostan.

- “Da li ste Vi otac Rivera?” - zapitala me je nastojnica samostana.

- “Da!” - odgovorio sam.

- “Marija mi je pričala o Vama mnogo puta. Rekla mi je da ste veoma odlučan sveštenik i veoma odan.” Nastojnica je sa mnom razgovarala nepoverljivo, tako da sam se pitao da li ona već zna da sam napustio rimokatoličku instituciju. Ona je nastavila:

- “Znam, došli ste da vidite Vašu sestru Mariju, ali ona je suviše bolesna da Vas vidi.”

- “Žalim, ali zato sam u Londonu. Moram videti Mariju pre nego što otputujem za Ameriku” - rekao sam.

- “Oče, moram se izviniti što Vam ne mogu dopustiti da vidite Mariju. Ja moram tako postupiti prema našim pravilima i prema kućnom redu. Kao što znate, ovo je ženski samostan i ona može videti samo sveštenika koji je njen ispovednik.”

- “Ipak, ja je želim videti sada, s Vašom dozvolom. Sestro, hoćete li mi pokazati njena vrata?”

“Nikome nije dozvoljeno da kontaktira sa samostanskim opaticama, osim u naročitim okolnostima.”

(Telefonski razgovor, kada sam zvao iz Španije, bio je jedini izuzetak kada su mi dopustili da razgovaram sa Marijom.)

- “Ako me vi ne odvedete do Marije, ja ću je naći sam” - rekao sam.

- “Oče, ja nemam drugi izbor, nego da pozovem policiju.”

Znao sam da je Vatikan obavestio arhiđakone u Londonu da sam pobeгаo. Nastojnica

samostana još nije bila obavještena, inače bi zvala arhiđakone umesto policije. Oni su me već lovili.

- "Više me ne zovite 'Oče', jer ja nisam više sveštenik Rima, nego pokajani grešnik. Bez obzira šta ćete Vi raditi, ja neću napustiti ovo mesto dok ne vidim Mariju."

- "Vidim da Vi niste više to što ste bili. Zato ćemo zaustaviti tu jeretičku besmislicu. Oče, videćete šta ću učiniti."

Nastojnica je pozvala ostale opatice: "Sestre, ne dozvolite mu da prođe kroz ova vrata. Ja ću pozvati policiju."

- "Dobro, čekaću dok ne dođe policija" - rekao sam.

Pola sata kasnije došla je londonska policija. Nastojnica samostana im je rekla: "Ovaj čovek se lažno predstavlja kao sveštenik i ušao je na lažni zahtev."

Oficir je na to uzvratilo: "Ovo su veoma ozbiljne optužbe."

Opatice su slučaj iznele policiji na veoma prefinjen način, tako da je njihov prikaz delovao veoma uverljivo. Čulo se jecanje, a neke od njih su govorile: "O, majko Božja, pomози nam protiv ovog zlog čoveka!" Opet se čulo jecanje, dok je nastojnica govorila policiji: "On je hteo da nas fizički napadne. Hoću da ga zatvorite!"

Sme li jedna opatica da se suprostavi svešteniku? Odgovor se nalazi u njenoj zakletvi, prema kojoj je ona dužna da se odrekne čak i pape, ako se on odvrati od rimokatoličkog učenja.

Ja sam odgovorio: "To nije istina, ja ih nisam napao. Ovde su moji dokumenti od arhiđakona u Madridu, koji mi dozvoljava da dođem ovamo."

- "Gospodine, mi ne znamo španski. Ali, da li je ovo njihov pečat? Onda ste Vi sveštenik."

Rekao sam: "Ali ne više za rimokatolički sistem."

Ispričao sam im ukratko ceo događaj kako sam dospeo ovde. Policijski inspektor me je saslušao, a kako je i on svoju veru temeljio na Bibliji, on je stao uz mene. Na kraju sam rekao: "Ja ovde nisam provalio, nego sam došao da vidim svoju sestru, koja je negde u ovom samostanu. Ona je veoma bolesna. Nastojnica mi nije dozvolila da je vidim."

Oficir ju je pitao za moju sestru, na šta je ona odgovorila: "Ona nije ozbiljno bolesna."

Oficir me je tada upitao: "Dr Rivera, da li Vaša sestra želi da Vas vidi?"

- "Da, ja sam pre dva dana s njom razgovarao telefonom. Ona je tražila pomoć." Nastojnica se usprotivila: "Nemoguće, on laže. Njoj nije dozvoljeno da upotrebljava telefon... hoću da kažem..."

- "Mi bismo hteli da vidimo njegovu sestru i razgovaramo s njom o tome, s Vašom dozvolom!"

Nastojnica samostana je pokušala na svaki način da otera policiju. Nije htela da vide Mariju. Ipak, oni nisu otišli. Tako nas je odvela do Marijine ćelije. Kada je nastojnica otvorila čelična vrata, osetio sam miris smrti - mrtvaca. Nisam mogao verovati svojim očima. To je bilo užasno. Slomio sam se i zaplakao nad onim što sam video. Bio sam ispunjen mržnjom prema Rimu.

Moja sirota mala sestra, na vagi bi imala manje od 30 kilograma. Na njoj je bila krvlju natopljena odeća. Krv je bila isušena i kruta. Leđa su joj bila sva gnojova i krvarila su od udaraca bičem.

Viknuo sam: "Marija... Marija... da li me čuješ?"

Čulo se samo jecanje. Mislio sam da je mrtva. Bio sam ošamućen i skoro sam povraćao od zadaha trulog tela. Onda sam zapazio da se miče. Kada sam je zovnuo i pitao treba li joj lekar

i da li su je povredili, ona odvrati: "Ne, Alberto, ne. Jedno mi samo zadaje bol. Tako sam slaba i zla, i zaslužila sam da budem kažnjena smrću."

Pitao sam je: "Zašto bi ti sebe kaznila Marija?"

- "Zato što sam bezobzirna, treba da primam sve sakramente i da se ispovedam ujutro i uveče. Osećam se bedno svakog trenutka. Nemam nade Alberto, ja sam očajna. Pošto je Isus trpeo za mene, ja moram da trpim za Njega. Ovo je moj suprug (pogledala je na krst). Ja sam se udala za Hrista i ja moram umreti za Njega." Sve vreme je držala krst u rukama.

Odgovorio sam: "Ovo je huljenje protiv našeg Boga. Njegova jedina nevesta je Njegova prava crkva, a sigurno je da ova institucija ne pripada Njemu."

Marija izusti: "Moram poljubiti krst."

- "Marija, kažem ti u ime Božje, prestani s tim! Ovaj krst ti ne može pomoći. To je mrtvi predmet."

Nastojnica je viknula: "Oče Rivera, ostavite je!"

Za njom su vikale opatice: "Gledaj na krst!"

- "Ovo je đavolsko oruđe!" - govorio sam. "O Bože, baci svetlost na njen um."

Opatice su vikale: "Marija, kraljice Neba, pomoz nam!"

Rekao sam Mariji: "Prizovi ime Božje. Ako se samo Njemu moliš, tražeći oprostjenje greha i obratiš se od svih ovih religioznih laži, ti ćeš biti sada oslobođena krivice koju osećaš."

- "Alberto, da li će me On uslišiti?"

- "Da Marija! Upravo takvu kakva jesi. Uzдай se u Božje reči koje su zapisane u Bibliji."

Marija me je poslušala. Osetila je olakšanje i zamolila me je da je izvedem odavde. Rekao sam nastojnici: "Molim Vas, pustite me da izađem i izvedem Mariju napolje iz ovog groznog mesta."

Nastojnica je viknula: "Oče, ovo je kidnapovanje, Vi je uzimate protiv njene volje!"

Tada je reagovala policija: "Kako se ovo moglo desiti u Engleskoj? Dr Rivera, da li želite da uhapsimo i zatvorimo nastojnicu za ovaj zločin? Samo podnesite tužbu i mi ćemo je povesti. Marija je dokaz!"

Uzvratio sam: "Bog će joj suditi i presuditi kao i celoj ovoj instituciji."

Opatice su stale vikati: "Da si proklet zauvek! Gospa će se obračunati s ocem Riverom za ovo. On je drugi Juda, koji je prodao našeg oca papu."

Otišli smo i odvezli Mariju kod lekara. Zbog ovog događaja sam u Rimu stavljen na listu za likvidaciju. Mariju sam smestio na sigurno mesto, kod jedne biblijski religiozne porodice. Oni su je negovali. Ja sam bio slomljen. Znao sam da me prate i bio sam suočen s veoma mračnom budućnošću.

Tražio sam zaposlenje kako bih mogao platiti Marijino izdržavanje. U međuvremenu Marija se oporavila i udala za jednog religioznog mladića. Posle su se oni odselili u Kanadu, gde je Marija nestala. Kasnije sam otkrio da je njen muž, u stvari, bio lažno religiozan. On je bio rimokatolik i član jezuitske organizacije "Vitezovi Kolumba".

Verujem da je ona mrtva ili je stradala u nekom drugom ženskom samostanu.

U Vatikanu su bili zabrinuti zbog mene, iako sam ja samo čovek. Naime, znao sam suviše. Postao sam veoma opasan za njih. Vatikan je hteo da me učutka na sve moguće načine.

Iz ranijih iskustava sam znao šta će uraditi: izvršiće pritisak na britansku vladu da bi je uverili da ne smem ostati na slobodi. Obavestiće ambasadora Španije u Londonu. Protestvovaće i zahtevati da se vratim u Španiju. Da li će me ne-katolici podržati? Reći će im da sam napustio Španiju jer sam ukrao veliki novac, da sam otišao s nekom ženom i da

nikada nisam bio sveštenik.

Takođe sam znao da će pozvati na oprez svoje ljude u ekumenskom i harizmatiskom pokretu širom sveta da im pomognu i da me unište. Šta će učiniti ne-katoličke crkve? Da li će mi pomoći? Pomagaće me samo oni koji kažu da rimokatolička crkva nije crkva. Takvih nema mnogo, ali su veoma jaki i opasni po njih. Naročito se boje onih koji su potpuno posvećeni Bibliji.

Otac Dominik iz "Svetog ureda" imao je nekoliko predloga. Njegov predlog je bio da me usmrte "nesrećnim slučajem". Imali su čoveka pod zakletvom u Londonu spremnog za katoličku akciju. Zakleo se da će me uništiti. Jezuitska zakletva je posebna zakletva za glavne jezuite koji su određeni za posebnu dužnost unutar vlada, vojnih ograna ili područja nauke, medicine, obrazovanja, industrije, sindikata ili neke religiozne institucije. Ti ljudi su veoma opasni. Bio sam svestan toga, jer sam i sam bio jedan od njih.

Imali su više mogućnosti u mom slučaju: trovanje hranom, automobilska ili železnička nesreća, ili greška u bolnici. To se moralo izvesti pre nego što postanem veoma poznat, jer bi to moglo štetiti njihovom cilju političkog i religioznog jedinstva.

U nastavku ću opisati Obred uvođenja u dužnost i zakletvu jezuita:

Govori superior (nadređeni sveštenik):

"Sine moj, i do sada si učio da se pretvaraš da si tobože na njihovoj strani, a zapravo nisi.

Među rimokatolicima da budeš rimokatolik i čak da budeš špijun među svojom vlastitom braćom. Učio si da ne veruješ ljudima, da se ne uzdaš u ljude; među reformatorima da budeš reformator, među hugenotima hugenot, među kalvinistima kalvinist, među protestantima da budeš protestant i stekneš njihovo poverenje.

Traži da propovedaš sa njihovih propovedaonica i da svom žestinom svoje prirode objaviš našu svetu religiju i papu; čak siđi tako nisko, da postaneš Jevrejin među Jevrejima, da bi se mogao osposobiti da skupiš sve informacije u korist tvog reda, kao veran papin vojnik. Učio si da tajno seješ seme neprijateljstva i zavisti među državama koje su u miru i huškaš ih da prolivaju krv. Uvuci ih u rat i stvaraj revolucije, građanske ratove u zajednicama, provincijama i zemljama koje su nezavisne i pune prosperiteta, koje uživaju blagoslove u kulturi, umetnosti i naukama. Budi na strani onih koji se bore u ratu i radi potajno sa svojom braćom jezuitima, koji su možda na drugoj strani i otvoreno se suprostavljaju onoj s kojom si ti povezan. Samo tako crkva može uspešno, u tim neugodnim uslovima, privesti kraju pregovore za mir... s tim da cilj opravdava sredstva.

Učio si šta je dužnost špijuna: da sakupljaš činje nice i informacije iz svih mogućih izvora. Trudi se da dobiješ poverenje porodica protestanata i jeretika svih klasa, kako trgovaca, tako i bankara, pravnika, zatim u školama i univerzitetima, parlamentima, zakonodavnim telima, sudovima i saborima. Da budeš sve za sve ljude, za papinu volju čije smo mi sluge sve do smrti.

Primio si sve instrukcije još kao novajlija, pa kao novozaređeni sveštenik i kao pomoćnik biskupa, kao ispovednik i kao sveštenik, ali se još nisi opremio svime što je potrebno, da komanduješ armijom "Lojola" u službi pape. Ti moraš da služiš u pravo vreme kao instrument i izvršitelj kazne, kao što su naredili tvoji pretpostavljeni, jer ovde niko ne može raditi ko nije osvetio svoj rad krvlju jeretika, jer bez prolivanja krvi nijedan čovek ne može biti spasen. Zato, naoružajte se za svoj posao i učinite svoje spasenje sigurnim. Ti ćeš pored svoje prethodne zakletve pokornosti svom redu i odanosti papi, ponoviti za mnom:

Ja (ime i prezime) sada u prisutnosti svemogućeg Boga, svete device Marije, svetog

Mihajla arhandela, svetog Jovana Krstitelja, svetih apostola, svetog Petra i svetog Pavla i svih svetaca i sakralnih hostija neba, obećavam i izjavljujem da ću, kada bude povoljna prilika, voditi nemilosrdan rat, potajno i javno, protiv svih jeretika, protestanata i liberala, kao što sam usmeren i upućen, da ću ih istrebiti sa lica zemlje i da neću poštediti nikoga, bez obzira na starost, pol i uslove; da ću ih vešati i paliti, pustošiti, guliti kožu, daviti i pokopavati žive, parati stomake i utrobe njihovih žena i razbijati glave njihove dece o zidove, da satrem zauvek njihovu odvratnu rasu. Pošto se to ne može činiti javno, ja ću potajno upotrebljavati otrovni pehar, stisnuti konopac, čelični bodež ili olovni metak, bez obzira na čast, rang, dostojanstvo ili autoritet osobe ili osoba, ma kakvi bili njihovi uslovi života, javni ili privatni, onako kako budem u bilo koje vreme upućen od bilo kog zastupnika pape ili starešine braće po svetoj veri, po društvu jezuitskom.”

Sve se ovo čini u ime svemogućeg Boga. Prema tome, rimokatolički sistem se ni u kom slučaju ne može nazvati Božjim! Ne - prema Bibliji!

Opasna zabluda koja dolazi iz Vatikana je takozvano “Jevanđelje ljubavi”: Ovo je velika zabluda koja je prohujala svetom! Tvrdeći da propovedaju jevanđelje ljubavi, propovedaju još jedno smrtonosno delo otpada, tvorevinu rimokatoličke institucije, kojom šalju još više duša u propast. Veoma je popularan takozvani “ujedinjeni hrišćanski pokret”.

“Jevanđelje ljubavi” kaže: “Bog te voli. Njemu ne smeta kako ti živiš. Priključi se našoj crkvi ljubavi i sve će biti u redu. Dovoljno je da kažeš: Ja verujem u Boga!” Onda je Bog srećan. On te uzima u svoje naručje i govori ti: ‘Dobro nam došao u Božju porodicu’.

Tako narod biva prevaren lukavstvima, jer u njihovom životu nema nikakve promene. Oni i dalje žive grešnim životom, a veruju da će biti spašeni. Svet voli ovakvu lažnu religiju.

Bilo ko da se suprostavlja moćnom religioznom sistemu koji Vatikan stvara, biće osuđen na smrt. I mene su osudili na smrt. U Londonu sam bio iznenada gurnut pod podzemnu železnicu, a u Irskoj je moju spavaću sobu digla u vazduh IRA. IRA je Irska oslobodilačka armija, koja ubija ne-katolike u Velikoj Britaniji i kojom rukovode jezuiti pod zakletvom. U Americi, posle jednog bogoslužjenja, neko mi je u hranu stavio otrov. Najmanje pet puta su pucali na mene.

Pre pet godina su sprovodili najsmrtonosniji napad na mene kroz lažnu braću. Jedan navodni hrišćanin, koji je zubar i veoma aktivan u pokretu “Jevanđelja ljubavi”, izvršio je zubni hirurški zahvat na meni. Dok sam bio pod anestezijom, zubar je radio na gornjem levom zubu. On je bušio krunu da bi otkrio živac i da bi ga izvadio. Bušilica mu se navodno slučajno slomila i umesto da je izvadi, ili da mi kaže šta se desilo, on je zub pokrio porcelanskom krunom da se to ne otkrije. Verujem da je to namerno ostavio u zubu, jer je znao da će to prouzrokovati infekciju koja može dopreti do mozga i prouzrokovati smrt.

Dve godine nakon toga, ja sam ponovo otišao kod tog “hrišćanina”, ne sluteći da je slomljeni instrument u mojoj glavi. Taj lažni hrišćanin, umesto da mi očisti zub, pošpricao mi je zubno meso nervnim gasom. Moja supruga koja me je čekala ispred ordinacije videla je bolničarku kako nosi moj kaput i pitala je za mene. Bolničarka se uplašila i rekla je mojoj supruzi: “Vaš muž umire.” Iako je trebalo da gas deluje tek nakon nekoliko sati, nakon što bih se kolima vratio kući, ja sam se srušio još u zubarskoj stolici. Krvni pritisak mi je veoma pao. Moja žena je vikala:

- “Alberto, šta su ti učinili?”

Zubar je rekao: “Ostavite ga samog, mi se dobro brinemo o njemu”.

Ja sam reagovao i oni su me odneli u auto, a moja žena me je odvezla kući. Doktor je rekao

mojoj ženi: “Vaš suprug se uplašio, vodite ga samo kući i njemu će biti dobro”.

Kod kuće sam se srušio u kupatilu, a moji organi i nervi su se potom paralizovali. Znao sam da sam otrovan, pošto sam i ja radio s nervnim gasovima dok sam bio jezuita. Rim je skoro pobedio. Moja žena je pozvala naše prijatelje po skoro celoj Americi i Meksiku. Rekla im je da sam otrovan. Sam Bog me je spasao od sigurne smrti.

Imao sam ogromne muke. Moje lice je oteklo i bilo unakaženo. Otišao sam kod drugog zubara, koji mi je snimio zub i rekao mi je da prosto ne veruje ono što vidi. To je bilo veoma opasno i zato je odlučio da me pošalje kod specijaliste. Otkrio je instrument u zubu, kao i mrlju infekcije. Specijalista za kanale zubnog korena je pokušavao da odstrani instrument iz mog zuba, ali nije uspeo. Infekcija se proširila na vilicu. On mi je onda ostrugao kost vilice i očistio infekciju.

U vremenu koje je pred nama, mnogi će biti osuđeni na progon, zbog neposlušnosti Novom svetskom poretku. Ponovo će izbiti progonstva. To je još davno isplanirano.

Danas je ucenjena glava svakog čoveka koji neće kompromis u odnosu na put kojim oni idu, ili u odnosu na njihovu medijsku kampanju. Vatikan neće tolerisati nikakve opozicije svom cilju. Svako ko se suprostavi novoj svetskoj religiji, koja će biti sinteza svih postojećih religija pod vođstvom Vatikana, biće proganjen. Inkvizicija će biti obnovljena, znam to pouzdano!

Da iznesem još nešto o istoriji Vatikana. Rimski religiozna institucija je osnovana u Rimu, 337. godine za vreme cara Konstantina. Sam Konstantin nikada nije bio biblijski religiozan. On je tajno obožavao boga Sunca sve do same smrti. Katolička institucija u Rimu je proganila prave vernike i htela je da izbriše izvornu biblijsku nauku. Istinski religiozni ljudi skrivali su se po katakombama i planinama, da bi izbegli uništenje.

Dakle, smisao postojanja rimokatoličke institucije je bila da progona one koji su biblijski religiozni. Isto je i danas, a tako će biti i u budućnosti. Vatikan će proganjati one koji se okrenu biblijskom Bogu. “Teški vuci” su se uvukli i među ne-katolike. Pošto ne-katolički sveštenici ne propovedaju o tom predmetu, ljudi su danas slabo upoznati sa tim stvarima.

Ljudi se uspravljaju rečima: “Zašto je to potrebno?”, “Zar da svako ne ljubi svakoga, naročito sada u 20. veku?” Međutim, Vatikan ne spava. Njegovi ljudi se već godinama mirno uvlače u crkve i to masoni, okultisti, homoseksualci i tako dalje. Svi se oni pretvaraju da su pobožni. Onda papa šalje svoje trupe u ne-katoličke verske zajednice da završe posao. To su pritajeni jezuiti, katolička omladinska akcija, Marijina legija i sveštenici i opatice na ulici u civilu, obučeni da uče i propovedaju s propovedaonice, govoreći da je rimokatolička institucija hrišćanska crkva, što već skoro svi ne-katolici veruju da je istina.

Tako je papa došao u ne-katoličku Ameriku u sili i slavi i primio laskanja od najpoznatijih ne-katolika! Ovaj veliki i lukavi neprijatelj Boga - papa - došao je i u Belu kuću kao gost protestanskog baptističkog predsednika Džimi Kartera, gde je primio sve počasti kao šef države i duhovni vođa 800 miliona katolika u svetu. Kada predsednik dozvoli papi da blagoslovi narod (Ameriku), onda možete znati da je igra skoro završena. Naši veliki zaštitnici vere su ćutali. Prosto je neverovatno da su neki “veliki zaštitnici vere” otišli u Vatikan da vide papu, da razgovaraju s njim i da dobiju njegov blagoslov! Kakva sramota! Njihovi utemeljitelji i prethodnici bi bili žalosni kada bi videli koliko su daleko otišli od Biblije.

Najveći tajni rimski agent koji je delovao u Americi bila je jedna žena s kojom sam mnogo puta razgovarao. Ona je bila povezana sa Marijinom legijom. Bila je određena da se probija

među pentakostalce i protestante kroz harizmatiski pokret. Bila je stručnjak za hipnozu i imaja je veliki duhovni uticaj na mnoge ljude. Kroz svoje serije predavanja učinila je ogroman posao za Rim. Ona je trebala da postavi rimokatolički kodeks etike. To je bilo njeno podučavanje. Kao nagrada za njen istaknuti rad bila joj je dozvoljena privatna audijencija kod pape. Moramo znati, kada neka osoba dobije dozvolu za takvu audijenciju, on ili ona mora da se pokloni i da prizna papu kao Isusa Hrista na Zemlji i toga radi on drži njihove ruke u naročitom blagoslovu za dobro obavljeni posao.

Papa nikada nije blagoslovio pojedinca koji se suprostavlja rimskom učenju. To je jeres - krivoverstvo. Ne postoji zapis u istoriji da se to ikada dogodilo. To je izričito zabranjeno kanonom u rimokatoličkoj instituciji. Ovu ženu je zavolelo hiljade hrišćana. Ali, 60% onih koje je ona primila bili su katolici. Ona je sve podstrekavala na jedinstvo: sveštenike, rabine i protestanske pastore. Kada je umrla, za nju je bila služena posebna misa u Las Vegasu. Dok sam još bio jezuitski sveštenik, znao sam da su mnogi od nas u svom tajnom radu znali za njenu aktivnost. To je bila Katrin Kulman (Kathryn Kuhlman).

Ne mislite da su infiltratori samo među pentakostalcima, harizmaticima ili u ekumenskom pokretu, oni su i kod ortodoksnih i evangelista. Oni kontrolišu velike evanđeliste i hrišćanske vođe i razmatraju šta oni kažu o papinim posetama - da li ćute ili su uzbuđeni zbog njegove posete, i da li mu ukazuju poštovanje i pišu o njemu u novinama.

U novembru 1979. godine papa se sreo s vođom pravoslavnih crkava u Istanbulu u Turskoj. Ovo ujedinjavanje će pravoslavne crkve staviti pod kontrolu Rima dajući tako papi uticaj nad milijardu ljudi. Političari sveta se sada više boje sile ovog čoveka nego atomske bombe. Vođe sveta ne samo da se boje, nego i slede papu, jer on ima ogromno bogatstvo. To bogatstvo je pod vatikanskom zastavom. Vatikan je država za sebe, ona je politička država i svaki rimokatolik postaje njen član u trenutku krštenja. Oni treba da budu privrženi najpre Rimu, a onda zemlji u kojoj su rođeni. Malo njih shvata da je Rim tajno ujedinjen sa iluminatima, masonima, ateistima, i da njihove podružnice kontrolišu banke i svetsku trgovinu. Oni takođe upotrebljavaju medije da bi manipulisali skoro sa svakim na Zemlji. Rezultat koji žele da postignu je jedna crkva i jedna svetska vlast. Taj sistem ima još samo jednog smrtnog neprijatelja - nezavisne pojedince koji temelje svoju veru na Bibliji.

Kada bude počela konačna inkvizicija, rimski unapred pripremljen plan će zakonski sprečiti svaku grupu biblijski religioznih ljudi i otkriti je. Agenti Rima će im zatvoriti vrata, upotrebljavajući tajne agente jezuite, kao što je bio Džim Džons, koga sam lično poznao. On je bio jezuitski đakon i duboko uvučen u okultizam. Džonsov masakr i pokolj, bio je dobro planiran vojno, religiozno i politički. Bio je snažan ratnik i dobro izvežbani jezuita. Bavio se ekumenskim i harizmatiskim radom. Propovedao je "Jevanđelje ljubavi". Najvećim delom njegovi sledbenici su bili rimokatolici i otpadnici od rimokatolicizma. Drugi su bili otpali protestanti iz različitih denominacija. 1953. godine on je ustanovio "Skupštinu Božju", 1962. godine postao je misionar u Brazilu, 1964. godine bio je postavljen kod učenika "Hristove crkve". Njegovi glavni ljudi bili su rimokatolici. Kao dobar jezuita, Džim Džons je naredio svojim sledbenicima da ga zovu "otac", a 1973. godine i da mu se mole. Verujem da je sve ovo bilo deo planiranog masakra, da bi Rim kompromitovao svoje neprijatelje. Džim Džons je planirao i pripremao, pod instrukcijama Rima, da žrtvuje svoje stado da bi ispunio svoju jezuitsku zakletvu. Kada se to dogodilo, svet je bio potresen, šokiran. Štampa i televizija po svetu podrazumevali su da je Džim Džons bio poludeli vernik, biblijski fanatik, tako da su odmah svi nezavisni proučavaoci Biblije pali pod sumnju. Kakva đavolska zavera!

O svemu tome mnogi propovednici nisu izveštavali svoj narod. Oni koji su znali istinu, bojali su se da išta kažu da ne bi izgubili svoje sledbenike, a trebala im je i katolička naklonost da se održe. Mnogi čak veruju da su rimokatolici na pravom putu! Kakva tragedija! To uništava prave vernike, a Rim to voli.

Treće poglavlje

Crkveni oci

Kada je jednom prilikom došlo do incidenta u Los Angelesu zato što je neko nacrtao kukasti krst na sinagogi Bet Israel, novinari su pitali lokalnog rabina Špira:

- "Da li ste zabrinuti zbog povećanja antisemitizma?"

On je odgovorio:

- "Naravno da jesam! Svaki put kad vidim kukasti krst, vrlo se uznemirim. Ali da vam kažem ovo... Nikada više naši ljudi neće biti u tim kampovima smrti. Vrlo smo uvređen ovim fašističkim činom. Ti ljudi će biti zaustavljeni!"

Policija je uhapsila Vilijama Šmita koji je nacrtao kukasti krst na sinagogi Bet Israel. Novinar ga je upitao:

- "Vi ste navodno nacrtali kukasti krst na sinagogi, da li je to tačno?"

Vilijam Šmit je samouvereno odgovorio:

- "Kako to mislite 'navodno'? UČINIO SAM TO! Vreme je da ljudi shvate da su ti gadni Jevreji uzrok svih naših problema. Poseduju sve! I ta priča od oko šest milona Jevreja koji su ubijeni je samo jedna laž više koju je izmislilo jevrejsko novinarstvo."

Usledilo je novo pitanje:

- "Želite li reći da se holokaust nije ni dogodio?"

- "Naravno da nije! Sve je to velika laž!" - rekao je Šmit.

Ovaj čovek je bio običan sluga Vatikana i iznosio je notorne laži. Možda će neko zapitati: Šta ima Vatikan s nacizmom?

Kada sam bio jezuita pod zakletvom, bilo nam je rečeno o nacističkoj i komunističkoj strani. I naučio sam zašto su milioni nenaoružanih Jevreja ubijeni. Tri godine sam bio informisan od strane briljantnog nemačkog jezuita, kardinala Avgustina Bee (Augustin Bea), koji je bio sveštenik kome se ispovedao papa Pije XII, poznatiji kao "Hitlerov papa". On nam je davao strogo poverljive informacije. Bili su to pregledi istorijskih događaja koji se nikad nisu prikazivali u istorijskim knjigama.

Rimska crkva stvorila je mnogo ideologija. Ovde ću navesti dve. Obe su stvorene i negovane kroz Vatikan da bi donele smrt i patnju miliona ljudi.

U pitanju je jedna od najbolje čuvanih tajni modernog vremena. Dvoje dece rimske crkve su nacistička i komunistička partija. Ali pre nego što to dokažem, moram objasniti zašto su Jevreji uvek bili meta Rimske crkve. Rimska crkva je oduvek želela da se preseli u Jerusalim, iz razloga što je tamo nastala prva hrišćanska crkva. Ali, u tome su je zaustavili ortodoksni Jevreji. Zato su oni na Rimskoj listi za odstrel!

Kada su Krstaški pohodi započeli, istorija nam govori da su se ti "hrišćani" borili za Boga i papu da oslobode Jerusalim i svetu zemlju od islamske kontrole. Ti vojnici nisu bili hrišćani, u nijednom smislu reči. Nisu poznavali Boga, ni Bibliju. Bili su to grubi, bezbožni ljudi vođeni sveštenicima da ispune đavolski plan.

Kardinal Avgustin Bea
(1881-1968)

Počevši u 1096. godini, prvo su napali Jevreje u Evropi brišući tako cele zajednice. Kako su napredovali prema Jerusalimu, Jevreji na njihovom putu su trpeli grozote. Rimokatolička mašinerija nije pokazivala nikakvu milost. Ostavljali su krvavi trag, smrt, bedu i mržnju.

Pošto je veliki broj Jevreja bio mučki ubijen, njihova deca su bila prisiljena da budu prisilno pokršteni rimokatolici. Rimska crkva je imala planove za njih.

Zašto je Rimska crkva želela da se preseli u Jerusalim? Zašto ostaviti trg Svetog Petra i njegov presto u Rimu? Nakon svega, nije li Petar naopako razapet izvan Rima, kako je Rimska crkva vekovima govorila o tome? Nisu li njegove kosti u Vatikanu? Nažalost, nešto kompromitujuće se desilo za rimsku crkvu nedavnih godina. Grob apostola Petra je otkriven u Jerusalimu na lokaciji Franjevačkog samostana zvanog *Dominus Flevit*.¹ Kakvo razočaranje za Vatikan! Bilo je vrlo teško tu informaciju održati tajno.

A sada, da kažemo nešto o još jednom smrtnom neprijatelju Rima - pravoslavnoj crkvi.

Nevolje su nastale oko 330. godine. U to vreme, hrišćanska crkva je bila izložena velikim progonima od strane rimskih neznabožaca. Ali, uprkos progonstvima, broj hrišćana je rastao. Cezar je pokušao da zaustavi taj pokret, ali nije mogao, pa je uspostavljena lažna hrišćanska crkva koja će kontrolisati vernike kroz strah i neznabožačku tradiciju.

Evo kako je to izvedeno: Rimsko carstvo se raspadalo, pa su rimski cezari zamenili svoju odeću religijskim kostimima. Ali, njihov neznabožački sistem je ostao nepromenjen! Jednostavno su svojim starim bogovima i idolima dali nova imena. Jupiter je postao apostol Petar, Venera je postala devica Marija, itd.

Godine 313, car Konstantin izdaje uredbu o toleranciji. Kad se Konstantin proglasio prvim papom, on je hteo da udruži zajedno neznabošce i religiozne ljude mešajući pagansko obožavanje Vala sa učenjem Biblije. Iz te zbrke se izrodio bezbožni rimokatolički sistem.

Biblijski religiozni ljudi su znali da je stvoreno religijsko čudovište koje je nazivano "hrišćanstvom". Znali su da je to lažan religijski sistem, potpuno suprotan Bibliji. Da bi sačuvali svoje porodice, bežali su u planine.

Kad se Konstantin povukao, dao je rimskom biskupu titulu Sumo Maximus Pontifex, i tako ga učinio papom. Konstantin se preselio u Vizantiju 330. godine, dajući gradu novi izgled nazvavši ga Konstantinopolj. Ostao je veran rimokatoličkom sistemu.

Kako je vreme odmicalo, desila se podela rimokatoličke institucije između Rima na zapadu i Konstantinopolja na istoku. Konstantinopolj je postao glava pravoslavne crkve. Rimokatolicizam i pravoslavlje su postali gorki neprijatelji.

Godine 1204, papa Inoćentije III je podigao četvrti krstaški pohod napadajući Konstantinopolj. Njegovi krstaši su uništili grad i ljude u njemu, pljačkajući sve na što su mogli staviti ruku. Umesto da se pravoslavci vrate pod papinu kontrolu, oni koji su preživeli prokleli su papu i otišli još dalje od njega.

Kako je vreme prolazilo, istočne crkve su pale pod zaštitu cara Rusije. Rimokatolička institucija je osetila da ako se car pravoslavne crkve ne pokori Rimskoj crkvi, on mora biti uništen kao i Jevreji.

Do 1491. godine, religiozne vođe u vidu papa vladale su nad kraljevima i kraljicama Evrope tokom vekova. To je bilo mračno doba istorije.

Međutim, stvari su postajale nestabilne za papstvo. Započeli su nemiri i bune od strane

¹ Za više informacija o ovom otkriću pogledati knjigu: *Peter's Tomb Recently Discovered In Jerusalem*, autor F. Paul Peterson.

ljudi koji su protestvovali protiv papske tiranije (zato su prozvani “protestanti”).

U to vreme se rodio mali dečak u dvorcu Lojola u Španiji. On je bio španski Baskijac. Taj dečak je rastao da promeni svet. Prozvao se Ignacio Lojola. On je bio sotonski genije. Izgradio je vojsku sveštenika potpuno posvećenih disciplini i redu - jezuite. Oni su uskoro postali najstrašnija religijsko-udarna sila u istoriji. Bila je to specijalna jedinica Rimske crkve.

Jezuiti su zarobili slomljene narode. Započinjali su ratove i ubijali kraljeve i predsednike, uključujući Abrahama Linkolna. Oni su u stanju da učine bilo šta da se unište životi ili ugled bilo koga ko bi se usudio da im stane na put. Bili su izbačeni iz skoro svake zemlje osim Amerike, gde su bili vrlo aktivni u kontroli nad politikom, useljavanjem u Ameriku, itd.

Njihov posao je bio da svakog čoveka, ženu ili dete bace na kolena da priznaju papu za Isusa Hrista na zemlji i podrede ga svojoj moći. Jezuitski general je odgovarao Crnom Papi. On zapravo upravlja Vatikanom iza pozornice, a sam Sotona² ga vodi.

Većina knjiga koje prikazuju krvavu istoriju jezuita - ili nedostaju ili su uništene, ili se više ne štampaju. Ne samo knjige, već i bivši jezuitski sveštenici se ili kriju ili su nestali ili su mrtvi. Da li jezuiti imaju ulogu i u 20. veku? Ono što ćete upravo pročitati šokiraće vas.

U našoj specijalnoj misiji u Vatikanu naučili smo pravu priču o komunizmu. Verni članovi komunističke partije bi bili u šoku ako bi ikad otkrili ko su bili njihovi slavni heroji. Marks i Engels, koji su pisali *Komunistički manifest* 1800-ih, bili su vođeni i upućivani od strane jezuitskih sveštenika.

Kardinal Avgustin Bea nam je rekao da je Komunistička partija bila formirana od strane jezuita sa samo jednim zadatkom - u određeno vrijeme morali su uništiti zaštitnika omražene Pravoslavne crkve - ruskog cara! To je bila osveta! Komunistička partija je tajno praćena od strane rimskih agenata (iluminata) s ciljem da stvore još jednu moćnu silu vernalu Rimskoj crkvi.

Pre Prvog svetskog rata, snažna sila bogatih Jevreja je radila na tome da povрати kontrolu nad Jerusalimom. Rimska crkva je bila besna. Opet su Jevreji blokirali njihove tajne pokušaje da se presele u Svetu Zemlju.

Ti Jevreji koji su se borili protiv “Rimske Institucije” će platiti za svoju tvrdoglavost. Tako su jezuiti konstruisali plan koji će ne samo istrebiti evropske Jevreje, već će okrenuti celi svet protiv njih.

Bili smo upućeni da su jezuiti upravljali određenim Jevrejima, koji su bili verni papi, da napišu dokument nazvan “Protokoli sionskih mudraca”.³ Rimska crkva je tako stvorila još jedno “remek delo”. Taj dokument će utrti put za nadolazeću inkviziciju, makar on koštao života i milione rimokatolika.

Ranih 1900-ih, Francuska je bacila Rimskoj crkvi pesak u oči. Francuska je načinila politički dogovor s carem Rusije. Papa i jezuiti su bili besni. Francuska je bila na njihovi listi za uništenje još od kad je zbacila njihovog katoličkog kralja i postala republika. Ali ta pogodba s ruskim carem je bila poslednja kap u moru. U međuvremenu, sila Pravoslavne crkve je bila sve jača u Bugarskoj, Rumuniji, Grčkoj, evropskom delu Turske, Srbiji i Jugoslaviji. Rimska crkva je morala baciti Francusku na kolena i zgaziti religijsko takmičenje

² Za više detalja o identitetu Sotone pogledati knjigu “Ispovest palog anđela”, Penta Gram, izdavač Metafizika, Beograd.

³ Za više detalja pogledati knjigu “Behind Dictators”, by L. H. Lehmann, pgs. 10-15, Agora Publishing Company, N. Y. 1942.

na Balkanu. Rešenje je bilo jednostavno. Jezuiti su isplanirali, izazvali, i iz pozadine vodili Prvi svetski rat.

Papa je podržavao Nemačku i kada je nemački vladar Kajzer (dobar rimokatolik), molio Rimsku crkvu da mu dozvoli da može da proširi nemačke granice, papa Pije X i njegovi jezuiti su mu dali blagoslov. Nakon što je rat započeo, papa Pije X je umro 20. avgusta 1914, načinivši put za novog gazdu.

Papa Benedikt XV ga je nasledio. On je isto tako bio prijatelj s Nemačkom i tako je rat, koji će dovršiti ostale ratove, bio na pomolu. Nemački rimokatolici su ubijali francuske rimokatolike. Gazda nije mario koliko je rimokatolika umrlo. Bio je usmeren ka sili i osveti. Nemačka je ratovala s Francuskom, Engleskom i Rusijom. Tada se uplela i Amerika. Rat je trajao četiri duge godine. Evropa je bila uništena. Rimska crkva je bacila milione ljudi u pakao.

Dok su ljudi vrištali u agoniji umirući u blatu i bodljikavoj žici, komadani mecima i uništavani otrovnim gasovima, jezuiti su bili zaposleni planirajući Drugi svetski rat. Nepoznati nemačkom narodu, jezuiti su već žrtvovali katoličku Nemačku, Kajzera i njegovu vladu s ciljem da izvedu novu inkviziciju.

Gubici Prvog svetskog rata:

Poginulo: 10 miliona ljudi

Ranjeno: 20 miliona ljudi

Materijalni gubici širom sveta: preko 332 milijarde dolara

Protestantska Engleska i protestantska Amerika su ih pobedile. Jezuiti zbog toga još uvek pokušavaju da unište Englesku i Ameriku. Zapamtimo reči Abrahama Linkolna: "Jezuiti nikad ne opraštaju, niti odustaju."

U Rusiji, car Nikolaj koji je bio zaštitnik Ruske pravoslavne crkve i njegova žena, kraljica Aleksandra, imali su sina pod imenom Aleksis, koji je bio naslednik trona. Mali dečak je bolovao od hemofilije. Njegova krv se nije zgrušavala kada bi se posekao. Kada bi pao u igri, najmanja povreda bi mogla uzrokovati unutrašnje krvarenje. Majčino srce se slamalo. Doktori nisu mogli pomoći. Mali dečak je veoma trpeo.

Raspućin, zvan "Ludi redovnik", bio je čovek koji je bio opsednut demonima (kao i mnogi sveštenici danas koji tvrde da imaju isceljujuće moći). Raspućin je tvrdio da je imao viziju Boga i Device Marije. Došao je blizu ovog dečaka i krvarenje se zaustavilo. Poznato je da je Raspućin bio uključen u sotonsko seksualno obožavanje. Kontrolisao je rusku caricu. Imao je mnogo neprijatelja na visokim položajima. Mnogi su verovali da je Raspućin bio demonom opsednuto čudovište koje je vladalo Rusijom iza pozornice. Čak se i car plašio njega i njegovih čudnih moći.

Kardinal Avgustin Bea nam je rekao da je u trenutku slabosti, carica rekla Raspućinu gde car skriva svoje zlato. Raspućin je preneo tu informaciju patrijarhu Ruske pravoslavne crkve pre nego što je (Raspućin) bio ubijen.

Na redovnim sastancima kod kardinala Avgustina Bee, on nam je otkrivao istorijske, sadašnje i buduće ciljeve vatikanske zemaljske sile. To je bilo doba kada je uređenje crkve bilo dopunjeno kao rezultat Drugog Vatikanskog koncila. Kardinal Bea je kazao:

"Nakon naše duge i pažljive pripreme za Rusku revoluciju, jezuiti su radili blisko s Marksom, Trockim, Lenjinom i Staljinom. Mi smo tajno preselili naše zlato u Rusiju kroz

Nemačku koristeći našeg ključnog čoveka. Verujemo da će uskoro naš neprijatelj biti uništen... I niknuće komunizam kao čvrsta kćer Rimske crkve!”

Lenjin je bio u Švajcarskoj kad je čuo vesti o revoluciji koja će započeti u Rusiji. Da bi pomogla revoluciji da uništi njihovog neprijatelja, nemačka najviša komanda i ostali su tajno pripremali voz da preveze Lenjina i njegove revolucionare kroz Nemačku. U aprilu 1917. Lenjin i nekoliko njegovih ključnih ljudi izveli su vožnju u poznatom “Zapečaćenom vozu.”

Ljudi koji su bili najodgovorniji za pripremu tog putovanja bili su Diego Bergen, posvećen nemački rimokatolik, treniran u jezuitskim školama, kasnije postavljen za nemačkog ambasadora u Vatikanu tokom Hitlerovog režima. Ako bi revolucija uspeła, to bi značilo smrt za milione ljudi uključujući cara i njegovu porodicu.

U vreme Lenjinovog dolaska u Rusiju, u aprilu 1917. godine, Lenjinovi konkurenti su kontrolisali revoluciju. Car je bio prisiljen da napusti svoj tron. On i njegova porodica su bili u kućnom pritvoru. Njegova vlada je propala i većina njegove vojske ga je napustila.

Zbunjenost je prevladavala. Vojska koja je i dalje ostala verna caru je nazvana “Beli Rusi”. A revolucionari su bili prozvani “Crveni”. Oni su bili smrtni neprijatelji, boreći se da prežive. Lenjin je dobio kontrolu nad revolucionarnom vladom i preselio je u Moskvu 10. marta 1918. U aprilu, carska porodica je bila preseljena zbog sigurnosnih razloga u Jekaterinburg u Ural.

Vojska Čeha (Bela vojska) se približavala mestu gde je porodica odsela. Postojala je šansa da se oni oslobode. 17. jula 1918. grupa zvana “Uralni Sovjeti” su održali brzo suđenje i proglasili carsku porodicu krivim.

Bilo nam je rečeno da su neki od njih bili jezuiti pretvarajući se da su komunisti. Na kraju,

Ruska carska porodica

trenutak koji je papa čekao je konačno i došao. Zaštitnik Pravoslavne crkve je konačno stajao licem u lice s rimskim jezuitima koji su bez milosti uništili jednu, uplašenu, malu porodicu.

Kasnije te noći, tela su bila ukrcana u kamion i odvedena u napušten rudnik zvan “Četvorica braće”. Tamo su bili rasečeni, spaljeni, kvašeni kiselinom i bačeni

u napušteni rudnik.

Jezuiti su se kretali tako brzo da Centralna komunistička partija nije ni bila svesna suđenja i ubistva cara i njegove porodice, dok sve nije bilo završeno. Bila je to strahovita pobeda Rimske crkve.

Bilo nam je rečeno da je lov na patrijarha, sveštenike, monahinje i monahe započeo u velikoj silini. Rimska crkva je nestrpljivo čekala vesti o uništenju njihovih religijskih suparnika.

Ovaj slučaj sa Ruskom pravoslavnom crkvom je bio jedna vrsta testa. Ako će ruska crkva biti uništena, sledeća meta bi bila engleska crkva koja se još teturala od lažnog obraćenja velikog jezuite kardinala Njumana (Newman). Ali kad je slučaj sa ruskom crkvom propao,

kao što ću uskoro objasniti, engleska crkva je pala u ruke Vatikana tek 60 godina kasnije kroz ekumenski pokret.

Dakle, nakon pogubljenja ruske carske porodice Sovjeti su napadali manastire i ubijanje je počelo. Samo je čudan preokret vere spasio Rusku crkvu... stari patrijarh je imao keca u rukavu.

Bilo nam je rečeno da kad je Crvena Armija bila blizu ubistva starog poglavara ruske crkve, patrijarh ih je pozdravio širom otvorenih ruku, zaplakao i izgovorio sledeće reči:

- "Drugovi, konačno ste stigli. Čekali smo vas. Čuvali smo carevo zlato za vas, moji dragi drugovi!"

- "Zlato?... Za nas?"

Komunisti su bili zatečeni ovim njegovim rečima. Spustili su oružje i prihvatili zlato i prijateljstvo patrijarha, i zapovedili da ubistva pravoslavnih sveštenika, monaha i monahinja odmah stanu. Pravoslavna crkva je bila spašena. Komunisti nisu dobili samo carevo zlato, već su takođe zadržali i papino zlato. Papino zlato, koje je putovalo u Rusiju kroz Nemačku, bilo je predviđeno da vredi 666 miliona dolara.

Kad je papa za to saznao, skoro da nije umro od srčanog udara. Izdali su ga njegovi vlastiti komunisti. Rimska crkva je poludela od mržnje. Bili su prevareni. Komunisti će platiti za tu prevaru bez obzira koliko to koštalo. Sveti ured će uskoro nastaviti sa radom kao kroz Špansku inkviziciju, zadajući patnju, smrt i osvetu svojim neprijateljima.

Samo, ovaj put zajedno sa Jevrejima i protestantima, žrtve su uključivale i pravoslavnu crkvu i ruske komuniste. Jezuiti su znali da bi to mogli izvesti sa Drugim svetskim ratom.

Naučili smo na tim predavanjima kod kardinala Avgustina Bee da bi zbog ogromnog bogatstva Vatikan mogao uticati na svetsku ekonomiju. On može baciti narode na kolena s planski izvedenim krizama.

Neko će zapitati: Čak i u Americi? Naravno! Učinila je to i u istoriji, učiniće to ponovno u budućnosti. Mislio sam da su iluminati odgovorni za to. Ali, iluminati su spojeni sa jezuitskom organizacijom Opus Dei, i zajedno sa vodećim masonima predstavljaju finansijsku ruku Vatikana. Kroz njih Vatikan kontroliše skoro kompletno bogatstvo u svetu.

Rim je mudro razaslao u mnogim pravcima one koji su tvrdili da u svetu postoji zavera. To je bila sjajna dimna zavesa da se skrene pažnja dalje od Vatikana. Objavljene su mnoge knjige koje optužuju komuniste, Trilateralnu komisiju, Rokfelerovu porodicu, cioniste, illuminate, Rimski klub itd. Tragična činjenica je ta da je Rimska crkva stvorila većinu tih organizacija, kao i organizacije koje su ratovale sa njima. U pitanju je bila, i još uvek je, velika igra.

Drugi svetski rat

Da se vratimo nazad i osvrnemo se na Drugi svetski rat. Ubrzo posle Prvog svetskog rata, Nemačka je bila u velikoj krizi. Neki pro-katolički Jevreji su bili određeni od strane Vatikana da kupe zemlju od slomljenih i gladnih Nemaca. Novac je bio isporučivan od strane Vatikana i pro-katolički Jevreji su kupovali tu zemlju veoma jeftino. Nemci su bili očajni. U pravo vreme jezuiti su iskoristili ta dešavanja oko Jevreja da izazovu mržnju protiv ortodoksnih Jevreja. Borbeni poklič je bio taj što mnogi bogati Jevreji nisu pokazivali milost prema Nemcima kad su od njih kupovali zemlju tokom te krize.

I sad je došlo vreme da im se uzvрати udarac. Sve je bilo dobro isplanirano. Na kraju Prvog svetskog rata, kada je potpisan Versajski sporazum u aprilu 1919. godine, saveznici su bili

tako ljuti na Rimsku crkvu zbog započinjanja rata da su odbili da je priznaju kao političku silu i držali su je podalje od konferencijskog stola. Iako je Evropa bila klanica, ni Francuska ni Pravoslavna crkva u Srbiji (a onda Jugoslaviji) nisu bile slomljene. Mladi ljudi u Nemačkoj nisu znali gde da se okrenu. Bili su pobunjenički nastrojeni. Inflacija je uništavala državu. Komunisti su organizovali revolucionarne demonstracije. Jezuiti su se kretali na tri fronta.

Papa Benedikt XV umro je od trovanja 1922, a Papa Pije XI je preuzeo presto.

Prvi front je bila Italija. U to vreme se pojavio nepoznati čovek šepureći se i govoreći da je on novi cezar određen da ponovno izgradi Rimsko carstvo. Njegovo ime je bilo Benito Mussolini. Bio je arogantan, okrutan i pokvaren. Njegova mala vojska obučena u crne košulje nije bila ništa drugo nego grupa razbojnika koja je tukla sve protivnike dok im se potčine.

“Crni papa” je odredio svom zameniku da radi s Mussolinijem. Njegov sveštenik kojem se ispovedao bio je jezuita po imenu Venturi. Katoličkim glasovima na izborima, upravljanim iz Vatikana, Mussolini je došao na vlast. Papa Pije XI je za Mussolinija kazao: “Ovo je čovek koga je poslalo Božje providenje.”

Mussolini i predstavnik Rimske crkve potpisuju konkordat

Da bi se odužio Vatikanu, Mussolini je potpisao konkordat čineći tako rimokatolicizam jedinom religijom dozvoljenom u Italiji i njenim područjima. Mussolini je ponovno obnovio snagu pape i dao sveštenstvu u potpunosti vlast nad životom nacije. Italija je postala glavna sila vođena katoličkim fašističkim diktatorom, Mussolinijem. On je izgradio snažnu, modernu armiju koju je testirao napadajući Etiopiju. Italiji je trebalo više zemlje.

Jadni Etiopljani nisu imali šanse. Hrabro su se borili s njihovim kopljima

i oklopima, ali Mussolinijeve vazdušne snage su ih izmasakrirale sa svojim mašinkama, bombama i otrovnim gasovima.

Papa je blagoslovio Mussolinijeve trupe i kardinala, nadbiskupa Milana Aflreda Ildefonsa Šustera (koji je bio jezuita), nazvavši taj masakar crnaca u Etiopiji: “Katolički krstaški pohod”.

Godine 1923, Nemačka je bila u haosu. Inflacija je bila visoka i novac nije imao vrednost. Nemačkom narodu je bilo dosta rata, smrti i očaja. Krivili su Kajzera za sve i zbacili su njega i njegovu vladu. Komunisti su se borili za prevlast. Nova vlast je bila vrlo slaba. Neki ljudi su želeli da sami Nemci vode njihovu vladu, kao što je to bilo u Francuskoj, gde su Francuzi vodili vladu, i pokušavali su da od Nemačkenaprave republiku. Papa je bio besan. Republika je bila osuđena na propast.

Jezuiti su krenuli da zaustave stvaranje nove nemačke republike. Dvoje ljudi je to učinilo. Jedan je bio Franc fon Papen, a drugi kardinal Pačeli koji je kasnije postao papa Pije XII, poznatiji kao “Hitlerov papa”.

Pozornica je bila nameštena za novu rimokatoličku zvezdu u Nemačkoj. Njegovo ime je Adolf Hitler.

Jedan jezuitski sveštenik je bio zaposlen da za Hitlera napiše knjigu nazvanu “Moja borba”. Pisac knjige je jezuitski sveštenik Stimfl (Staempfle).⁴ Ta knjiga je bila remek delo jezuita, napravljena za Hitlera da preuzme Nemačku.

Nova velika inkvizicija je bila na pomolu. Umesto da nose katoličke mantije, nosili su nacističke uniforme. Hitlerovi ljudi u braon uniformama (zvani “nacisti”) podupirani od strane Vatikana, upotrebljavali su istu taktiku kao i Musolini, tukući i proganjajući ljude sve do njihovog potpunog pokoravanja, uključujući i rimokatolike!

Započele su ulične borbe između nacističkih rimokatolika i komunističkih rimokatolika. Nagrada za pobednika je bila Nemačka. (Takve političke aktivnosti su se pre nekoliko godina dešavale kao eksperiment i u Poljskoj, a isto tako i u Kanadi, El Salvadoru, Čileu, a planirane su i u Americi.)

Nemačka je postala drugi front za jezuite. Izgradili su Treći Rajh. Simbol za nadolazeću inkviziciju je bila svastika ili kukasti krst, dobar stari okultni simbol. Hitler je bio odabir Vatikana. Bio je određen da pobeđi.

Kada je postalo poznato da Papa Pije XI podržava Hitlera, rimokatolički glasovi su podržali Hitlera i doveli ga na vlast 1933. godine. Svet se suočavao s groznom mašinerijom zvanom Treći Rajh u kojem su rimokatolici postali gospodari.

Kao i Italija, Nemačka je 1933 godine potpisala konkordat s Vatikanom u Rimu. Potpisnik konkordata bio je kardinal Pačeli (kasnije je postao Papa Pije XII, “Hitlerov papa”, u sredini slike na sledećoj strani). Godine 1933, on je bio vatikanski sekretar države. Drugi s leva na slici je Franc fon Papen, opaki nacist i veran rimokatolik koji je bio Hitlerov glavni diplomata i vatikanski agent koji je pomagao da Hitlera dovedu na vlast.

Fon Papen se hvalio svetu: “Treći Rajh je prva sila koja ne samo da prepoznaje, već stavlja u praksu visoka načela papstva.” (Na slici na sledećoj strani, skroz desno, je manje poznati vatikanski prelat Montini koji je kasnije postao Papa Pavle VI.)

Španija je postala treći front. Tri španska predsednika, Niceto Alkala Zamera, Manuel Azana i Huan Negrin (svi jezuitski trenirani) su tražili usvajanje pet zakona, koji su bili usvojeni da bi se sprečio uticaj Vatikana u republici Španiji (to je bio rezultat otkrivanja tela beba ispod samostana, vidi stranu 7). Doneti su zakoni:

- Rimokatolička imovina mora biti nacionalizovana,
- Sve rimokatoličke crkve moraju biti oporezovane,
- Škole više neće biti u rukama rimokatoličkih sveštenika,
- Sve škole, samostani, manastiri moraju biti pod kontrolom države Španije,

⁴ Za više detalja pogledati knjigu: Skrivena istorija jezuita, Edmond Paris, str. 138, Metafizika, Beograd.

- Treba priznati ne-katoličke religije.

Potpisivanje konkordata u Nemačkoj
pred Drugi svetski rat

Time je započet krvavi rat protiv Vatikana. Papa je unajmio nekoliko divizija muslimanskih najamnika da se bore pod komandom Franka (koji je bio dobar mason) i da ubijaju rimokatolike, Jevreje i protestante koji su mu se odupirali.

Zbog velikog broja komunista koji su podupirali republiku, svet je bio zaveden da veruje da je sve to bila komunistička revolucija. To se dogodilo zahvaljujući vatikanskom

kontrolisanom novinarstvu koji je prikrivao istinu.

Papa je ekskomunicirao poglavare španske republike i proglasio duhovni rat između Svete stolice i Madrida.

Frankova vlada je priznata 3. avgusta 1937. od strane Vatikana, 20 meseci pre kraja građanskog rata. General Franko je na kraju postao rimokatolički diktator Španije.

I tako su jezuiti imali vođe za njihova tri fronta. Ti ljudi su postali “zaštitnici vere”: Hitler, Musolini, Franko.

Krv je bila spremna da poteče širom sveta u novom svetom ratu. Inkvizicija je u bila na pomolu.

Nemački katolici, pod naredbom Vatikana, započeli su udruživanje s protestantskim crkvama. To je bio ključ da se izvede plan koji će uticati na razmišljanje Jevreja tokom decenija. Ti rimokatolici, koji su bili pod zakletvom, teško su radili da zadobiju poverenje protestantskih sveštenika i njihovih članova crkve. A kad su anti-jevrejska zverstva započela, ti katolički agenti koji su se pravili da su protestanti, javno su optuživali Jevreje i prijavljivali ih Gestapou koji ih je vodio u logore smrti.

I tako, čak i danas, mnogi Jevreji veruju da su ih upravo protestanti prijavljivali.

Jezuiti su majstori prevara. Vatikan je preuzeo hiljadu Jevreja, koji su preobratili u rimokatolicizam, i sakrio ih pod brda Vatikana tokom trajanje rata. Zašto? Zbog mogućnosti da Hitler izgubi.

Vatikan se uvek osiguravao u slučaju da se im planovi ne ispune. Na taj način su mogli proglasiti svetu da su upravo oni ti koji su štitili Jevreje od Hitlera.

Kakva zla, prljava igra!

Dok je Nemačka bila zaposlena gradeći ratnu mašineriju, jezuiti su bili zaposleni u raznim državama pripremajući teren za Hitlerovu nadolazeću invaziju.

Jezuiti su gradili Petu kolonu u Francuskoj, Belgiji, itd. (Peta kolona je tajna vojska u nekoj državi koja je spremna da baci oružje i učini sve što može da pomogne neprijatelju da okupira njihovu vlastitu zemlju.) Organizacija zvana “Katolička akcija” je u tim zemljama bila Peta kolona.

U Belgiji su jezuitski sveštenici Pikard, Arendt i Foukalt propovedali Hitlerov fašistički program nazivajući to “duhovnom obnovom”.

Na taj način su pripremali put nemačkim tenkovima.

U Francuskoj je Katolička akcija postala Peta kolona radeći pod imenom “Nacionalna katolička federacija”. Jezuiti su rekli katolicima da je papa na strani Hitlera i tako su oni bili spremni da služe katoličkoj nacističkoj armiji u pravo vreme. Kad je Francuska bila

napadnuta nemačkim tenkovima, pala je za oko 30 dana, zahvaljujući Katoličkoj akciji.

U Americi je jezuitski sveštenik Koflin (Coughlin) sakupio preko 20 miliona sledbenika putem radija. On je izjavljivao: "Nemački rat je borba za hrišćanstvo."

Takođe je brinuo o tajnim grupama komandosa u glavnim urbanim centrima, vođen metodama sinova Lojole i treniran od strane nacističkih agenata.

To je bila Katolička akcija u Americi od 1936-1942.

Papa Pije XI je umro 10. februara 1939. godine. To je bila još jedna misteriozna smrt. Na vlast je došao papa Pije XII koji se molio za pobeđu nacista.

Hitler je započeo razorne napade u Evropi i Drugi svetski rat je eksplodirao. Nemačka, Italija i Japan su ratovali protiv ostatka sveta, milioni su ubijeni, ranjeni i osakaćeni. Rat je trajao šest dugih, krvavih godina.

Jedan od najvećih Hitlerovih vojnih izvora informacija došao je kroz Vatikan - kroz rimokatoličke ispovedaonice širom sveta.

Nemačka tajna služba ili Gestapo bio je utemeljen od strane Henriha Himlera (Heinrich Himmler), prema načelima jezuitskog reda. Hitler je rekao svojim prijateljima: "Vidim Himlera kao našeg Ignacija Lojolu."

Mnogi rimokatolički sveštenici obukli su crne uniforme tajne službe. Jezuitski sveštenik Himler (ujak Henriha Himlera) bio je jedan od glavnih oficira.

Otprilike 6,5 miliona Jevreja je pretrpelo progon i smrt. Inkvizicija je bila u punom zamahu.

U Jugoslaviji, članovi pravoslavne crkve (zvani Srbi), bili su ubijani od strane groznih "ustaša" - katoličke grupe vođene od strane jezuita. Strašna mučenja i masakri, koji su se vršili nad žrtvama, bili su neopisivi. Mnogi sveštenici su bili članovi katoličke ustaške brigade za likvidaciju. Posle rata, ustaša Andrija Artuković je pobjegao u Ameriku poslije ubistva skoro milion ljudi (većinom članova pravoslavne crkve).

Ustaše u akciji

Jugoslavija je skoro uspela da dobije izručenje Artukovića, koji bi tako platio za svoje zločine, ali zahvaljujući rimokatoličkoj instituciji (kardinalu Spelmanu), katolici su kontrolisali Američku imigracionu službu i Američku obaveštajnu službu. Oni su blokirali njegovo izručenje u Jugoslaviju.

Gazda, papa Pije XII je bio vrlo zadovoljan. Ti neprijatelji Vatikana su plaćali strašnu cenu za nepokoravanje njegovom veličanstvu.

U Vatikanu je kardinal Avgustin Bea dao pregled događaja koji su se dešavali pre, tokom i posle Drugog svetskog rata. Kako je rat završavao, Sovjetska armija (kojoj je oružje nabavljala Amerika) je udarila s istoka, dok su Saveznici zauzimali Nemačku, uništavajući Hitlerovu vojsku.

U odgovoru na tajnu Hitlerovu molbu, general Franko je poslao svoju poznatu Plavu Armiju, načinjenu većinom od baskijskih vojnika, u Nemačku. Cela divizija je bila prebačena vozom kroz savezničke linije. Na sebi je imao vatikansku zastavu. Saveznicima je bilo rečeno da je to bila misija da se spasu opatice, sveštenici i redovnici.

Plava Armija se borila s Nemcima braneći Berlin. Kad je Adolf Hitler video da će izgubiti, izvršio je samoubistvo i admiral Karl Doenitz (dobar rimokatolik) je preuzeo vođstvo nad nacističkom Nemačkom.

Umesto da se Plava Armija vrati u Španiju, kako su nacisti obećali, admiral Doenitz je stavio nemačko zlato na taj voz i poslao ga u Švajcarsku da bude pohranjeno u švajcarskoj banci za Vatikan.

Plava Armija je bila prevarena. Većina preživelih su završili u ruskim zatvorima. Amerikancima je bilo rečeno da je taj voz, koji je prolazio kroz njihove linije, bio "voz milosti" poslan od pape, koji vozi medicinske potrepštine za ranjenike. Kad su videli papske zastave, voz je prolazio bez inspekcije.

Nekoliko spašenih ljudi Plave Armije, koji su se vratili nazad u Španiju, bili su ili ubijeni ili stavljeni u ludnice da se osigura da prava istina o nemačkom zlatu bude sakrivena od sveta. Ali, posebni oficiri Plave Armije, koji su bili deo zavere, vratili su se u slavi i bili dobro nagrađeni za njihov trud.

Nemačka je kapitulirala 9. maja 1945. Evropa je bila u ruševinama. Jezuiti su uvek bili spremni za preokret, uvek postavljajući mere opreza u slučaju gubitka Drugog svetskog rata, a to su:

1. Učiniti da svako veruje da Vatikan nije imao ništa s ratom, i s vremenom uveriti svet da se holokaust nikad nije dogodio.

2. Biti siguran da su pobunjenički sveštenici, opatice i redovnici, koji su bili protiv Vatikana, uništeni u koncentracionim logorima, a prikazati svetu da su i sledbenici pape bili progonjeni.

3. Naredili su određenim katoličkim porodicama i njihovim sveštenicima da štite neke Jevreje u njihovim kućama, tako da u budućnosti to ispadne kao dobar javni materijal za filmove, knjige, itd. Treba napomenuti da su ti Jevreji već bili obraćeni u katolicizam.

4. Staviti novu masku na lice tokom Drugog vatikanskog koncila.

5. Uspostaviti komunističkog papu iza gvozdene zavese da se bi se ugodilo komunistima i da bi se pokušali preobratiti na katoličanstvo... da se tako ispuni "proročanstvo Fatime" (o kojem ću uskoro nešto više reći) u koje je papa Pije XII bio duboko uključen.

Na dan Hitlerove smrti španske novine su objavile: "Adolf Hitler, sin katoličke crkve, umro je braneći hrišćanstvo. Ne mogu se naći prave reči kojima bi se oplakala njegova smrt, kad je toliko ljudi uzvisivalo njegov život. Preko njegovih smrtnih ostataka ostaje njegova pobjednička, moralna figura. Palmom mučenika, Bog je dao Hitleru lovorov venac pobjede."

Taj posmrtni govor nacističkom šefu, izazivanje pobjedničkih saveznika, bilo je izrečeno od same "Svete stolice", zamaskirano Frankovim novinarstvom. To je bilo službeno

saopštenje Vatikana kroz Madrid.

Da li se katolička crkva izvinila svetu ili Jevrejima za ova zverstva? Naravno da ne! I nikad neće. Ona još uvek mrzi Jevreje. Vatikan će prihvatiti Jevreje tek kada Izrael dozvoli da Vatikan kontroliše Jerusalem.

Ako Amerika ikad potpiše konkordat s Vatikanom, katolicizam će biti jedina priznata religija u Americi i slike iz prošlosti će biti ponovljene s američkim narodom i njegovom decom. Pregovori o potpisivanju konkordata su upravo na putu tako da bi konkordat uskoro trebao da bude prihvaćen.

Kratak istorijski pregled

Religijska mašinerija današnjice je vrlo, vrlo stara. Počela je upravo nakon Nojevog potopa. Nimrod i njegova majka Semiramida su proizveli okultnu religiju u gradu Vavilonu koja se proširila celim svetom.

Nimrod je oženio svoju majku i posle njegove smrti, Semiramida je tvrdila da je on postao bog sunca, "Val". Neka imena koje su mu nadenuli su bila: Sol, Tamuz, itd. Taj sistem je nju učinio boginjom. Semiramida je takođe tokom vekova dobila razna imena kao: Izis (u Egiptu), Venera i Kraljica Neba. Isto kao i religijski sistem današnjice, to je bilo povezano sa politikom širom sveta.

Kada sam bio pod jezuitskom zakletvom, rečeno mi je da će tajni znak biti dat jezuitima širom sveta kad ekumenski pokret uspešno izbriše protestantizam u pripremi put za potpisivanje konkordata između Vatikana i Amerike. Taj znak će biti kad predsednik Amerika bude davao zakletvu okrenut prema obelisku. Prvi put u američkoj istoriji, zakletva u predsedničkoj ceremoniji je bila preseljena na Zapadnu stranu Kapitola u vreme

predsednika Regana koji je prilikom zakletve bio okrenut prema tom vašingtonskom spomeniku. To se je desilo 20. januara 1981 (slika levo). Da li je predsednik bio svestan toga? Ne znamo.

Predsednik Regan polaže predsedničku zakletvu u Vašingtonu okrenut prema obelisku

Obelisk je stub sa četiri strane okrenute prema četiri kraja zemlje, na čijem vrhu se nalazi piramida. On predstavlja kombinaciju religijske i svetovne globalne moći. Postoji u Egiptu, Vašingtonu i Vatikanu. Za jezuite, masone i druge pripadnike tajnih društava predstavlja simbol jedne svetske vlade. Obelisk je okultni simbol i predstavlja boga sunca Vala. On takođe predstavlja simbol plodnosti, odnosno falusni simbol (simbol muškog polnog organa).

Nakon Drugog svetskog rata, papa Pije XII je odbio da prihvati vatikansko drugo dete. Komunisti su bili odbačeni. Papa Jovan XXII je došao na vlast i organizovao Drugi vatikanski koncil, čije su odluke skoro potpuno uništile sve druge religije u Americi i Evropi, pobeđujući kroz ljubav i poljupce.

Papa Jovan XXIII je podupirao svog favorita u zapadnoj hemisferi. U pitanju je Fidel Kastro, šampion gaženih masa, verni katolik i dobro istreniran jezuita pod zakletvom. Teško onome ko bi se sukobio s Fidelom. Šefovi su ga potpuno podupirali uključujući i ljubljenog papu iz Poljske.

Fidel Kastro i papa Jovan Pavle II

Kju Kluks Klan

Kju Kluks Klan (KKK) je formiran od strane rimokatoličkih konfederacijskih ratnih oficira posle građanskog rata u Americi. Vođeni jezuitima, jačali su iz dana u dan. Ova grana masonerije uspostavljena je iz tri glavna razloga:

1. KKK je nazivao sebe protestanskom organizacijom i tvrdio je da mrzi Jevreje, katolike i crnce, što je uništavalo ugled protestanata u Americi.
2. KKK zbijaju katoličke redove u Americi stvarajući osećaj ugroženosti.
3. Utiče se da crnci postanu sumnjičavi prema protestantima, koji su tada bili najbrojniji u Americi, i time ih vodi u ruke Rimske crkve.

Kju Kluks Klan je još jedno remek delo jezuita.

PROGRAM
OF THE
AMERICAN NAZI PARTY

THE OFFICIAL IDEOLOGICAL PROGRAM OF THE
AMERICAN NAZI PARTY
PO BOX 85942 WESTLAND MICHIGAN 48185
AMERICANNAZIPARTY.COM

Brošura sa programom Američke nacističke partije (slika levo) i znak ove organizacije na jednom američkom autoputu (slika desno).

I tako, tokom poslednjih 1600 godina, uništen je veliki procenat religioznih ljudi kroz Rimokatoličku instituciju. Milioni iskrenih katolika i ostalih je umrlo u Prvom i Drugom

svetskom ratu. Zbog čega? Samo zato da bi se ostvarila još veća vlast Rimske crkve. Oni igraju igru, a milioni ljudi umiru zbog toga.

Nacisti su bili izdani. Ta grupa, koja raste u Americi, je ništa više nego Katolička akcija vođena od strane jezuita. Koliko god da neverovatno zvuči, neki Jevreji koji su obraćeni u katolicizam, su se u stvari pridružili Američkoj nacističkoj partiji (American Nazi Party).

Pristalice pravoslavne crkve su bile zaklane od strane krstaša i papskih brigada, ustaša, koji su se sad priklonili novom komunističkom papi i sad su u njegovom stadu. I oni su takođe bili izdani.

Izrael je takođe bio izdan. Oni se sad pomiruju s njihovim najljućim neprijateljem, Vatikanom, koji ih je klao u prošlosti i skoro potpuno istrebio.

Članovi Kju Kluks Klana su bili izdani, ne shvatajući da su igrali u rukama jezuita.

Masoni su bili izdani. Nisu ni znali da je papa Pije XII bio mason. Nikad neće poverovati da su i oni takođe bili kontrolisani sa vrha od strane Crnog Pape.

Zahvaljujući njihovim vođama, jadni protestanti sada vole papu.

Komunisti su bili izdani. Oni su jednostavno bili grana rimokatoličke institucije - siledžije u rukama Rimske crkve.

Najgore od svega, iskreni rimokatolici su bili izdani kroz lukavu prezentaciju obožavanja Vala, zamaskirano da izgleda slično hrišćanstvu. Njihove pape su samo ljudi. Njihovi sveštenici i opatice su samo ljudi, a Vatikan je samo hram demona, vodeći milione ljudi u pakao i dajući im lažno jevanđelje, lažnog mesiju i lažnog duha. Neka im Bog pomogne da imaju snage da izađu iz nje.

Sila

Događaj koji ću opisati desio se u malom selu, koje je smešteno u brdima jednog od Kanarskih ostrva, na jugozapadu Španije. Ovo, nekad srećno selo, postalo je neobično tiho preko noći. Narod bi šaputao čim zađe sunce. Niko više nije izlazio u noćnim satima i uveče se više nije čula pesma. Strah je stegao srca seljana. Radnje i trgovine su zatvarali u rano popodne. Sused je susedu govorio: "Dođi sutra, bolje sad požuri kući, već je skoro mrak". Zlo je došlo u selo. Čak su i životinje bile preplašene.

Neobični, vanzemaljski glasovi, čuli su se iz kuće udovice Karmen Montez, veoma odane kćeri rimokatolicizma. Karmenine noći su se pretvorile u noći užasa. Kroz šapat, seljani su se pitali da li mrtvi zaista hodaju ovim usamljenim ulicama. Karmen je upalila sveću i počela da se moli devici Mariji da se noćas ova užasna sila ne vrati. Međutim, srce je počelo da joj lupa, a znoj da izbija na čelo. Kada se okrenula, osetila je hladnoću po kičmi. Mogla je čuti kako se ulazna vrata polako otvaraju. Ta ista vrata je ona pažljivo zaključala pre zalaska sunca. Sila se vratila.

"Sveta majko!" - uzviknula je Karmen - "Ja čujem lance kako se vuku po podu!"

Karmen je već posetila svog sveštenika i tražila pomoć. Ispričala mu je kako je bilo užasno to što je doživela u svojoj kući, kako se čulo urlanje i vrištanje u mraku.

"Mi verujemo" - odgovorio je sveštenik - "da je ovo urlanje mučenje vaše rodbine u čistilištu. Oni traže da se održi više misa i da se upali više sveća, da bi se olakšalo njihovo mučenje. Oni osećaju agoniju svojih patnji. Vi im možete pomoći da se to zaustavi."

"Ah, oče!" - nastavila je Karmen - "mi smo veoma siromašni, možete li da nas razumete? Ja ću nastojati... oče!"

Mnogo misa je bilo održano, ali to nije prestalo, već je postajalo svakim danom sve gore i gore. Cela porodica je bila prestrašena, osim Margarete, koja je spokojno sedela u svojoj sobi i molila kronicu. Margareta je studirala da postane karmelićanka (katolički red koji sebe naziva "braća blažene device Marije").

Ali, vratimo se nekoliko godina unazad, kada, u stvari, ove noći užasa počinju. Karmen Montez je imala trinaestogodišnju ćerku koja je patila od nekontrolisanih epileptičkih napada. Doktori su joj rekli da nema leka za malu Margaretu. Karmen je odvela dete u jedno od svetilišta device Marije i dala zavet da će, ako sveta devica izleči njeno dete, nastojati da mala Margareta postane opatica u karmelićanskom redu. Dok se ona molila kipu device Marije, na Margaretu je sišla neka čudna sila. Napadi su potpuno prestali. Doktori su bili zapanjeni. Mala Margareta se oporavila. To je bilo zaista čudo izlečenja i Karmen je za to dala slavu devici Mariji.

Toga dana kada je Karmen htela da obuče Margareti novu smeđu karmelićansku haljinu, da bi videla kako joj stoji, neka sila ju je snažno udarila, slično divljem orkanu. Ta sila je rušila sve po kući.

Seoski sveštenik je bio u nevolji zbog ne-katolika u selu koji su znali za nevolje Karmen Montez. On je očajno želeo da se desi čudo kako bi se pokazala sila njegove crkve i oslabili ne-katolici. Stoga je pozvao svoju biskupiju i molio da neko dođe i pomiluje duše mrtvih iz čistilišta, da bi napustili Karmeninu kuću. Ja sam određen da mu pomognem. Sve sam prip-

remio za isterivanje duhova - egzorcizam, kroz posvećenje hostije, održavši prikladnu misu.

Jednog dana, tokom isterivanja duhova - egzorcizma, kao da se bes pakla oslobodio u kući Karmen Montez i ta sila je počela bivati sve jača i jača.

- "Ja ne mogu opstati ovde" - vikala je Margareta.

- "Pomozite nam!" - tražila je majka.

Sve se to događalo dok je lokalni sveštenik bio pred njihovim vratima. On je bio upozoren da me pričekaj, jer su me zamolili da mu pomognem, pošto sam kao jezuita bio obučavan za egzorcizam - isterivanje duhova i sve ostalo što je u vezi s tim. Međutim, pošto su sveštenika molili da im što pre pomogne, otišao je sam bez mene. Pokušavao je da otvori vrata, ali čim je dohvatio kvaku, nešto je zapelo. Vrata su se zatim digla u vazduh i sila ga je uvukla kroz otvor za vrata u kuću. Zatim su se vrata zalupila, a oni napolju su čuli vrisak svog sveštenika.

Kada sam stigao u selo, umesto da nađem sveštenika, sreo sam njegovog pomoćnika. Pitao sam ga gde je sveštenik.

- "Upravo je otišao napred i čeka na nas, oče Rivera!"

- "Ne sviđa mi se to. Trebalo je da me sačeka ovde" - rekao sam.

Procesija je krenula od crkve do kuće Karmen Montez. Kada je narod video kako nosimo svete predmete rimske crkve u obliku krsta, ceo saobraćaj je stao u strahopoštovanju. Znali su da je ili neko umro, ili je to zbog isterivanja duhova. Narod je izašao iz svojih automobila i kleknuo. Prekrstili su se, pošto su verovali da sam Isus Hrist prolazi ispred njih u obliku tog malog predmeta (hostije). Bojali su se da ne uvrede hostiju - boga, sveštenike ili svoju crkvu.

- "Gde je sveštenik?" - pitao sam.

- "On je unutra," - reče pomoćnik.

- "Daj mi odmah svetu vodu!"

U međuvremenu, kuhinjsko suđe je letelo napolje kroz razbijene prozore. Čuo se glas:

- "Bože, pomози nam, Sveta Majko!"

- "Idemo unutra" - rekoh.

- "Ja se bojim, oče!" - reče pomoćnik.

- "Ne brini, samo me sledi."

- "Oče Rivera, gledajte! Vrata se otvaraju!" - primeti pomoćnik.

Sveštenik je izleteo napolje naglavačke obliven krvlju.

- "Da li je mrtav? Sveta majko Božja! On je mrtav, razrezan na komade, kao da ga je neko britvom razrezao. Vi ne smete ući!" - vikao je pomoćnik u strahu.

- "Ja moram!" - odvratio sam.

- "I vi ćete biti ubijeni!"

Jedna nevidljiva sila me je uhvatila i kroz otvor vrata uvukla u kuću. Narod je prestrašeno govorio da sam otišao u smrt. Počeo sam da se vrtim kao čigra, do plafona. Neko je svukao s mene svu odeću i iscepao je na komade. Unutrašnja scena je bila užasna, prava noćna mora. Čerke Karmen Montez su bile čas na podu, čas su letele po vazduhu velikom brzinom, povraćajući neku zelenu materiju. Međutim, sila čak ni u svom punom besu nikada nije došla blizu Margarete. Čuo sam i vrisak i smeh. Divlji vetar je lomio, nosio nameštaj i stvari svuda po sobi. Stolice su se raspadale.

Konačno sam pao na pod koji je bio pokriven penom i zelenom sluzi. Kada sam pokušao da blagoslovim kuću svetom vodom, Margaretina tetka je iznenada vrisnula:

- "Oče, vi nemate krst".

Istegnula se preko poda i zgrabila neke makaze, te je oblikovala krst od njih. Sila je

odmah prešla u drugu sobu. U tom trenutku su svi moji pomagači ušli kroz prednja vrata. Zgrabio sam krst i započeo latinsku molitvu. Tek što sam se počeo moliti, devojke su pale na pod. Čula se galama, vrisak i smeh. Ja sam onda uzeo hostiju - "Božji kolačić", i dao prvo Margareti, pošto je ona bila centar sve ove aktivnosti. Potom sam svim prisutnima podelio hostiju. Glasovi su polako iščezavali. Najzad je "sila" otišla. Kuća je nakon svega izgledala kao klanica.

Da li su to zaista bile duše mrtvih? Ne! To su bili demoni. Da li su hostija i krst stvarno isterali tu "silu"? Ne! To je sve bio demonski mudri plan da bi narod sve više i više verovao svojim sveštenicima za zaštitu, a to će ih koštati njihovih života.

Pobunjeni anđeli ili demoni postali su armija zlih duhova. Oni su sposobni, lukavi, inteligentni i moćni. Da bismo bolje razumeli njihovo delovanje, potrebno je da se vratimo u prošlost.

Demonski cilj je da se razvije okultni religiozni sistem i da se kroz njega kontroliše svet - sistem u koji će narod verovati, ubijati za njega i čak biti voljan i umreti za njega. Da bi predstavili svoj sotonski sistem svetu, demoni su upotrebili dvoje ljudi u Vavilonu: Semiramidu i Nimroda. Semiramida se udala za Nimroda, svog rođenog sina. Prvi grad građen nakon Potopa je bio Vavilon. Demonu su u njemu podigli svoje predstavništvo ili predsedništvo. Semiramida je bila kraljica Vavilona, a Nimrod je vodio narod u pobuni protiv Boga.

Demoni su tu postavili temelj za svoju religioznu mašinu, kojom će suzbijati Božji rad i poslati milione naivnih ljudi u smrt i večnu propast.

Evo kako je to postignuto kroz Semiramidu. Ona je bila moćna i vrlo lepa veštica, potpuno predana demonima. Oni su joj davali mnoge ideje. Semiramida je podsticala čovečanstvo na pobunu protiv Božjeg zakona ženidbe. Ona je osnovala celibat, koji je bio religiozni pokrivač preljubochinstva, bluda, homoseksualizma, sodomizma i lezbejstva. Odatle potiče rimokatolički celibat. Celibat navodno čini sveštenika svetim. Danas, kao i u vreme Semiramide, rimokatolici veruju da je sakrament svetog reda - celibat, viši nego sakrament ženidbe.

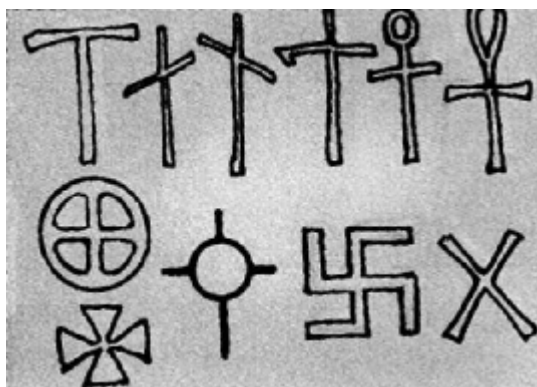
Tako demonsku tradiciju stavljaju iznad Božje naredbe.

Opatice su bile hramske prostitutke, služeći sveštenicima upravo kao i danas. Tada su one bile nazvane - vestalske device. Danas su one "nevesta Hristova".

Ova institucija je osnovala ispovedaonicu, da bi lakše zavirila u tajne svojih sledbenika. Narod se bojava svojih sveštenika, bojali su se da ne budu ucenjeni. Demonu su voleli ovu ideju. I u budućnosti oni će koristiti ispovedaonice da uništavaju narode.

Smrt kroz raspeće bila je takođe jedna od demonskih ideja. Krstovi su prvobitno bili pravljani kao okultni simboli i bili su obožavani u drevnom Vavilonu i Egiptu.

Nimrod je bio majstor rata i čarobnjak, veštac. Pod njegovim vođstvom se razvijala astrologija. On je takođe utemeljio belo i crno čarobnjaštvo - magiju. Bio je nazvan Moloh. Žrtve Molohu su bile neobične. Tvorac Bog je uspostavio životinjske žrtve kao simbol strahote koji greh izaziva, a Semiramida je objavila da je

Različiti oblici krsta koji su korišćeni tokom istorije

boginja i zahtevala je da joj se žrtvuju deca. Na dečja prsa je urezivan znak krsta i vađeno im je srce. Semiramida je bila utelovljenje zla. Jedan od Nojevih sinova, Šem (Sim), Božji patrijarh, koji je živio u to vreme, ubio je Nimroda, i tako učinio kraj ovoj okultnoj praksi.

Ali, narod je plakao za Nimrodom. Njihov heroj je bio mrtav. Demoni su upotreбили Nimrodovu smrt u svoju korist. Semiramida je proglasila Nimroda za boga i nazvala ga je "Val" - bog Sunca, dok je za sebe uzela simbol meseca. Zahtevala je da mesec bude obožavan. Onda je zatrudnela, tvrdeći da je još devica. Rodila je sina i prozvala ga Tamuz, govoreći svakome da je došlo do reinkarnacije Nimroda. Semiramida je tvrdila da se duh božji inkarnirao u njoj kao majci. Ona je tvrdila za sebe da je božanska devica - majka, tako da se njen kip na kojem drži malog sina - boga, pojavio svuda. Semiramida je tvrdila da je Tamuz njihov spasitelj. Ovo će demoni koristiti i u budućnosti, da zavedu milione.

Istorija govori da su se izmišljotine o Nimrodu i Tamuzu proširile po svetu. Tako su izmišljotine postale popularne u religiji, kao i u mitologiji. Bogovi i boginje su bili predmet snova i nade. Sve se na tome temeljilo.

Semiramida je postala poznata kao "kraljica neba", a danas je nazvana "devica Marija". Kroz istoriju se pokazivala u različitim mestima, uzimajući različite likove. To je demonska reinkarnacija Semiramide u svoj svojoj punini. Svaka zemlja ima svog vlastitog sveca ili devicu. Pored ovoga, demoni s vremena na vreme koriste i silu. Ta se sila često iskazuje kroz lažna čuda. Oni vešto iznose laž, prilagodivši je raznim narodima.

Imaju li demoni silu da učine da se kip miče, a slika progovori? Da, oni su to činili u prošlosti i oni će slično raditi i u budućnosti. Ovakva čuda će zvesti narode i uništiti njihove duše zauvek.

Ovakve vizije i pojave su se ukazivale u paganskim religijama, kao i u rimokatolicizmu pod imenima Venera, Dijana, Esis, Madona, Gospa Fatimska, Majka božja Bistrička, i tako dalje, a posebno u vreme kako se približava kraj ovakvog sveta. Ova čuda se koriste kao pokretačka snaga isto kao i u ranija vremena. Vizija Fatime je jedan snažan politički trik - postavljen od Rimske crkve. Izneto je jedno lažno proroštvo, u kojem je devica Marija rekla svojim sledbenicima da će, ako se budu molili za mir, Rusija biti obraćena u rimokatolicizam.

U Bibliji piše da je Bog podigao jedan narod da bude svetlo onima koji se nalaze u demonskom mraku. Taj narod je trebao da predstavi drugim narodima karakter pravog Boga. To je bio izrailjski ili jevrejski narod. Oni su bili robovi u Egiptu 400 godina. Obožavanje sunca je bila religija te zemlje. Kasnije, i vavilonskim bogovima su data egipatska imena. U egipatskim hramovima su sveštenici praktikovali "transupstanciju" - pretvaranje. Tvrđili su da imaju magičnu silu s kojom mogu da pretvore svog velikog boga Sunca Ozirisa u hostiju - oblatnu ili okrugli kolačić, da bi ga onda u religioznom ritualu jeli i hranili svoje duše.

Bog je podigao Mojsija da izvede izrailjski narod iz Egipta, što dalje od ovog smrtonosnog religioznog sistema i okultizma. Kada je faraon odbio da pusti narod, Bog je pustio velika zla na Egipat i na taj način omogućio Izrailjcima da izađu. Bog je zatim razdvojio Crveno more i kada su Izrailjci prošli, more se zatvorilo i faraonova armija je bila uništena. Konačno, Bog je dao Mojsiju Deset zapovesti na planini Sinaj.⁵

⁵ Za više informacija o naučnoj autentičnosti Biblije pogledati knjigu "Nauka i problem smrti", Miroљub Petrović, izdavač Metafizika, Beograd.

Kada je Mojsije umro, Bog je izabrao Isusa Navina da Izrailjce vodi u Hanan - Obećanu zemlju.

Stanovnici Hanana su bili takođe duboko uvučeni u okultizam. Bog je naredio Isusu Navinu da uništi paganske kultove, lažne bogove i njihove obožavaoce. Demonska izopačenost Vavilona proširila se u Hanan, tako da su i Hananci imali jednog od bogova koji se zvao Moloh, što je inače bilo drugo ime za Nimroda. Njemu su žrtvovali decu, tako što su ih spaljivali na oltarima. Izrailjci nisu u potpunosti poslušali Boga. Tako su i oni počeli malo po malo da služe tim njihovim bogovima. Zbog neverstva, Bog je često dozvoljavao da Izrailjci budu zarobljeni i okupirani, dok se ne bi obratili i pokajali za svoje grehe.

Prevareni kroz okultizam, Jevreji su se sve više udaljavali od Boga. Narod je postepeno bio zaveden lažnim religioznim sistemom, isto kao i u vreme Semiramide.

Demoni su uticali da se napišu takozvane "apokrifne knjige" i da se ubace u Bibliju. Time su želeli da unište ili umanje vrednost Biblije. Na saboru rimokatoličke crkve u Trentu 1546. godine, apokrifni spisi su odobreni kao da su nadahnuti od Boga. Iz knjige o Makabejcima, jedne od apokrifnih knjiga, je i proizašla zamisao o čistilištu (purgatorijumu).

Godine 1611, izabran je kralj Džejms (King James) da ponovo prevede Bibliju, pod uticajem velikog broja jezuita, postavljenih za članove Engleske crkve. Ali Bog je sačuvao svoju pisanu reč, pa oni nisu bili u stanju da je promene kako su to isplanirali.

Međutim, kroz njihov uticaj, apokrifni spisi su bili uvršteni u prvu verziju ovog prevoda. Kada je ova zavera bila otkrivena, biblijski religiozni ljudi su odbacili apokrife. Danas je ponovo preštampano delo iz 1611. godine, prevod koji sadrži apokrifne spise, zahvaljujući jezuitima.

Demoni su bili aktivni i u ono vreme, kao i danas. Inspirisana demonskim duhom, crkva je uskoro postavila:

- Liturgiju - maskiranu religioznu ceremoniju oblikovanu da nametne narodu uverenje da su njihove religiozne vođe sveci;

- Kanonski zakon - skup religioznih pravila - ljudskih zapovesti.

- Dogme - "istinu" Rimske crkve, pravila po kojima se mora strogo upravljati i ponašati.

Rimska crkva je stroga u odnosu na liturgiju, kanonski zakon i dogmu. Katolici su danas dali privremenu dozvolu da se mogu izneti nečiji vlastiti stavovi, da bi stekli blagonaklonost unutar ekumenskog i harizmatskog pokreta. Međutim, oni zauvek proklinju sve koji im se suprostave ili izmene srž njihovog učenja.

Isus je Mariju oslovljavao s titulom "žena". Sirota Marija nikada nije ni sanjala da će u vekovima koji idu, milioni biti ubijani u njeno ime, kao i da će je demoni povezivati sa Semiramidom i nazivati kraljicom neba.

Da kažem još nešto o krstu, koji se smatra hrišćanskim simbolom. Krst kao sredstvo smrti zamišljen je još u Vavilonu, vešto isplaniran kroz Semiramidu, u čast Tamuzu. Izvorno je krst bio oblikovan i zamišljen kao slovo "T", ali kako je vreme prolazilo, taj simbol je postajao sve više izopačen.

U rimskom sistemu, ljudske žrtve su bile razapinjane na krst ne samo da bi ispaštale zbog svog zločina, nego je to takođe bilo i žrtvovanje njihovim paganskim bogovima. Krst kao simbol nikada nije bio hrišćanski.

Demoni su podigli i svog šampiona, Ignacija Lojolu, da ubija duhovno probuđene i sve one koji su se protivili učenju Rimske crkve. "Sveti ured" je uspostavio i pustio u pokret paklenu mašinu inkvizicije. Za vreme ove vladavine terora, 68 miliona ljudi je bilo mučeno i

mnogi od njih su bili spaljeni na lomači. "Sveti ured" je od tada do danas samo menjao planove mučenja i načine progonstva. Nikada nije prestao da funkcioniše.

Za vreme Drugog svetskog rata, šest miliona Jevreja je bilo ubijeno za "veliku slavu Božju". Sistem se nije promenio. Čak i dan danas "Sveti ured" pobuđuje strasti kao nikada ranije. Papa Jovan Pavle II je dao nalog za lokalna sudska sedišta koja bi bila uspostavljena u lokalnim rimokatoličkim crkvama po čitavom svetu.

Ignacije Lojola je stvorio "Illuminate", demonsku organizaciju, koja kontroliše umove evropskih lidera pomoću hipnoze i čarobnjaštva. Lojola je komunicirao sa duhovima tame, tražeći savet, kada je osnivao ovu delotvornu i zlu organizaciju. Ti zli duhovi su u stvari demoni, pobunjeni anđeli. Nadahnjujući svojom silom Lojolin um, demoni su ga nazvali anđelom svetla.

Zbog svoje neobične aktivnosti, Lojola je bio uhapšen od strane dominikanskih redovnika, koji su bili najmoćniji i najuticajniji u španskoj inkviziciji. Zahvaljujući samim demonima, on je bio pošteđen svoje sopstvene inkvizicije.

Ignacije Lojola je otišao prvo kod pape i predložio mu koncept za novi red sveštenika nazvan "Udruženje Isusovo" ili "jezuiti", čija je namera bila da služi njegovoj svetosti. Papa je prihvatio zamisao, a Lojola je postao prvi jezuitski general. On je razvijao svoje duhovne vežbe, kako bi ih doveo u duhovno savršenstvo. Kroz sistematsku meditaciju, molitvu, posmatranje, dočaravanje i iluminaciju, Lojola je padao u trans, zanos. Čak je bio viđen kako lebdi iznad poda.

Danas postoji mnogo jezuita i svi su potpuno pod uticajem demonske sile, uključujući i mene samoga dok sam bio jezuita. Demonima su izgradili svoju elitu, jezuitski red, da bi ih u slepoj poslušnosti, u svemu sledili. Lojola je izgrađivao svoja shvatanja iz nauke drevne Grčke, iz okultizma i iz prirodnih nauka. On je želeo da njegovi sveštenici postanu inteligencija rimokatoličkog religioznog reda. Lojola se koristio filozofijom, logikom, psihijatrijom, psihoanalizom, psihoterapijom, psihologijom, parapsihologijom, hipnozom, telepatijom. Sve se ovo danas smatra područjima nauke.

Transcendentalna meditacija je bila korišćena u samostanima kao glavna disciplina, kroz koncentrisanje i ponavljanje imena svetaca i device Marije, što je poteklo od Semiramide, ili kroz izricanje molitava ovim svecima i njihovog slavljenja. Ovi ljudi su na taj način privlačili demone. Dobar primer za to je danas transcendentalna meditacija, gde je mantra zapravo ime jednog moćnog demona Indije. Ponavljanjem demoniskog imena, oni ga dozivaju, i konačno, on ih i zaposedne, pa postane njihov vođa.

Poznavanje spiritizma jezuitskim sveštenicima daje moć da imaju kontrolu nad drugim narodima.

Ignacije Lojola je postao jedan od vođa u Rimskoj crkvi. Postavio je svoju okultnu organizaciju Illuminate pod pokroviteljstvo rimokatoličke institucije. Illuminati su tada postali najvažniji ogranak jezuitskog reda, ali u tajnosti. Lojola je znao da će Illuminati biti sposobni da kontrolišu svetsku ekonomiju, internacionalno bankarstvo, vojne sile, sve ogranke okultizma i religije sveta, i da nateraju čovečanstvo da padne na kolena pred papom. Nema grupe ljudi koja je dublje otišla u okultizam od jezuita. Njihovo intenzivno studiranje okultizma i njihove aktivnosti vode ih sve bliže demonima. I danas rade po čitavom svetu s ekspertima okultizma šaljući im "svetu vodu".

Dana 8. jula 1980. godine, papa Jovan Pavle II kazao je da se nema šta prigovoriti okultizmu zasnovanom na duhu afričkog kulta, kada je ono prožeto katolicizmom. On

podseća da takav kult, kada je jednom prečišćen, može pomoći širenju jevanđelja Hristova. Jezuiti pomažu razvoj ovakvih kultova iza pozornice, kroz finansiranje i infiltraciju u njih.

Bilo koje novo oformljeno religiozno telo ili udruženje (možda i tajno), odmah će posetiti neko od jezuita. Tada će na ovakvo novo telo biti uticano kroz ove inteligentne, ljubazne posetioce, koji pomažu oblikovanju i razvoju iste. Oni u stvari deluju u pravcu službe interesima Vatikana.

Kada se na početku nekako saznalo da je Lojola utemeljio i uspostavio Illuminate, jezuiti su upotreбили drugog vernog člana po imenu Adam Vajshaupt (Adam Weishaupt), koji je takođe bio pod zakletvom. Imao je zadatak da se pretvara da napušta jezuitski red, i da je on začetnik Illuminata, 1. maja 1776. godine. Ovo je bilo učinjeno zato, da se svetu prikaže da nema veze između Illuminata i rimokatoličkog sistema.

Moramo shvatiti da ovaj sistem nikada nije bio hrišćanska crkva! Sve je u njemu imitacija. Njihov Bog, njihov Isus, njihov Sveti Duh ne nalaze se u Bibliji. Da ovo objasnim. Kada je Isus rekao: "Pustite decu neka dolaze k meni, i ne branite im; jer je takvih carstvo Božje" (Marko 10,14), On je pokazao svoju ljubav prema deci. Ali, rimokatolički sveštenici govore katoličkim roditeljima da je krštenje male dece apsolutno potrebno za spasenje, jer ako dete umre nekršteno, ono neće biti primljeno od strane Boga.

Roditeljima su nepoznate drevne demonske ceremonije žrtvovanja male dece Valu, pri čemu su se koristili ulje i so, i da se to sada primenjuje na njihovoj deci, te da time izlažu svoju nevinu decu demonima Vavilona.

Sveštenik zahteva da načini obred kojim će navodno isterati demonske sile iz deteta, i tako ga zaštititi. Sveštenik stavlja uljem okultnu oznaku Tamuza na glavu malog deteta u znaku krsta. Zatim stavlja so u usta malog deteta, i dete je kršteno vodom. Malo dete tada postaje član velike vavilonske religije, Vatikana. Rimokatolici veruju da je ovim obredom dete očišćeno od urođenog greha, da je postalo Božjim detetom. Veruju da je malo dete ponovo rođeno.

Sotona koristi misu (imitaciju Pashe), i to je nazvano "sakrament svete euharistije".

Obredna oblatna ili kolačić je nazvana "hostija" (IHS). To je pozajmljeno od Egipćana, koji su pretvarali oblatnu u svog boga Sunca Ozirisa. To je razlog zašto je hostija (kolačić) u obliku sunca. Slova na rimokatoličkoj hostiji su ista kao i na egipatskoj oblatni I-H-S, i predstavljaju egipatsko trojstvo Isis, Horus i Seb (u pitanju su imena egipatskih bogova). Rimska crkva je to primenila na tri slova imena "Isus" na grčkom jeziku. Ovaj simbol su jezuiti izabrali za svoj grb.

Ako jedan rimokatolik ne učestvuje u sakramentu svete euharistije, on će biti večno proklet. Katolici, koji jedu ovog drugog Isusa u obliku sunca, ne jedu simbolično Isusa iz Jevanđelja, već jedu Vala, boga Sunca, simbol demonu. Leglo demonu - Vatikan, uspešno baca okultnu mrežu na sve svoje članove.

Postoje dva simbola koja najčešće koristi ova okrutna religiozna neman. Jedno je krst, što je simbol smrti, dok je drugi simbol euharistija ili pričest. To se prikazuje kao prava služba Bogu.

Krst je okultna tvorevina data kroz Semiramidu, "kraljicu neba", za sećanje na njenog sina Tamuza (bog Sunca - Val). Na Tamuzovom krstu je simbol mrtvog Isusa, a rimokatolici

obožavaju ovaj religiozni predmet i mole mu se. Krst je pravo srce okultizma, a u Božjim očima je to prokleta stvar. "I nemoj da uneseš gada u dom svoj, da ne budeš proket kao i on, nego se gadi na njega i grozi se od njega, jer je proketo." (Biblija, 5. Knjiga Mojsijeva 7,26)

Iza krsta stoje jake demonske sile, koje mu daju ogromnu snagu, baš kao što često možemo videti u filmovima o vampirima.

Kada sam bio uvučen u egzorcizam oko Karmen Montez, ja sam u stvari imao posla sa demonima koji su se prikazivali kao duše preminulih. Iz Biblije vidimo da ako demon napusti neku neobraćenu osobu, on će se ponovo vratiti, ali sa sedam drugih demona, da bi mogao da kontroliše tog pojedinca.

Demoni se nalaze u pozadini krsta, i navodno ga koriste da bi isterivali slabije demone iz rimokatolika. Ovim se takav vernik priprema da bude potpuno opsednut vavilonskim demonima. Demon ih tako sa ogromnom snagom drži u rimokatoličkom sistemu.

Bilo koji krst kao religiozni simbol, ovakav ili onakav, u jednom domu, ili samostanu, bez obzira kakva je osoba u pitanju, utiče snažno na svakog direktno, jer privlači demone. Stoga, ako neko ima krst u svom domu, trebao bi odmah da ga izbac.

Kada sam imao četrnaest godina, naša grupa iz jezuitskog koledža posetila je Salesianski samostan u Las Palmasu, na Kanarskim ostrvima, da vidimo kako taj red napreduje. Oni su se specijalizovali u radu sa siročadi. Moj prijatelj i ja smo trčali po zemljištu tog samostana i moj prijatelj je odjednom upao u otvorenu jamu oko metar i po duboku, i isto toliko široku, i oko dva metra dugačku. Prilikom pada se povredio, te sam ja skočio unutra da mu pomognem da izađe.

Posegnuo sam za jednim dugačkim komadom drveta, da bi se izvukli iz jame. Međutim, odjednom smo se zapleli u neko smotano platno, slično velikom čaršavu. Dok sam vukao drvo, platno se odmotavalo i ja sam se sledio od onoga što sam video. Tamo je bilo sedam leševa male dece. Svako od njih je imalo tri krsta oko vrata, jedan krst na svakom dlanu i na obe noge, a na njihovim prsima su bila dva velika krsta.

Kasnije, jedan od dečaka koji je video ovaj nesrećni slučaj, ispričao je to svojoj 13-ogodišnjoj sestri koja je pohađala žensku samostansku školu. Ona je otišla u ispovedaonicu i rekla svom svešteniku o tome. Nedugo posle toga njeno telo je nađeno bez oba uva i bez jezika. U isto vreme moj prijatelj je tajanstveno nestao i nikada više nije bio viđen. Kada sam čuo šta se dogodilo ovoj devojci, sav sam se naježio od straha. Isti onakav znak je bio stavljen i na njezina prsa.

Bio sam bolestan od straha i mislio sam da ću umreti. Ova mala deca su bila žrtvovana Mariji na isti način kao što su nekada deca bila žrtvovana Semiramidi. Ništa se nije promenilo.

Krst koga su upotrebljavali na žrtvama nazivali su "mir Hristov" ili "Pax Christus". Jezuiti su preuzeli ovaj krst kao jedan izopačen demonski simbol za obožavanje Marije.

Postoji jedno katoličko učenje da je Marija trpela isto toliko koliko je trpeo i Isus na krstu, pošto je "nož probio njenu dušu". Da bi zadobili saosećanje Marije, katolici moraju nešto da žrtvuju. Svako treba da trpi za Mariju, da bi, na vodno, mogao da dobije "mir Hristov".

Ako opatica krvari rađajući sveštenikovo dete, uskraćuje joj se lečenje, tako da bi mogla da trpi za Mariju, pa ako treba, i da umre

Krst „mir Hristov“

za nju! Malo dete je uvek pre žrtvovanja kršteno. Mnogo puta su mala deca mučena. Jezuiti uče da se bez žrtvovanja ne može zaraditi mir.

Dakle, ne može biti mira s Hristom ako se prethodno ne žrtvuje Mariji. Oni kažu da će Marija izbaviti osobu koja trpi za njenog sina, i načiniti mir s njime. To je razlog zbog kojeg se stavlja takav znak u obliku krsta.

Ovakvo učenje je potpuno okultističko i suprotno Bibliji, tako da možemo videti da je rimokatolička Marija, ustvari, niko drugi nego Semiramida.

Dok sam još bio jezuitski sveštenik posetio sam Lurd u Francuskoj i video mnoga demonska čuda izlečenja. Navodno izlečeni ljudi su davali svu slavu devici Mariji. Mnoštvo je odlazilo diveći se, ne znajući da demonski duhovi mogu takođe da čine čuda.

Sa ekumensko-harizmatskim pokretom privlače se drugi ne-katolici u Vatikan. Danas ta sila može biti vidljiva, može da deluje kroz popularne nove sveštenike, koji održavaju sastanke isceljenja. Isceljenje se događa dok u pozadini stoji idol: bogorodica, zapravo Semiramida koja drži boga Sunca u svom naručju. U harizmatskom zanosu sveštenici drže Vala uzdignutog u simbolu okultizma - krstu.

Videli smo da je njihov Isus - Tamuz, njihova Marija - Semiramida, dok je njihova hostija preuzeta od Egipćana i predstavlja boga Sunca, a katolički krst - srce okultizma.

Peto poglavlje

Jahači apokalipse

Veliki Drugi Vatikanski koncil 1962 - 1965

Papa Jovan XXIII

Papa Pavle VI

Papa Jovan XXIII je prilikom otvaranja koncila rekao: "Ceo svet očekuje korak napred!"

A papa Pavle VI je prilikom zatvaranja rekao: "Ovo je među najvećim događajima u istoriji crkve."

Drugi koncil doneo je dekret o ekumenskom pokretu, označavajući katoličanstvo kao silu koja treba da radi na religijskom ujedinjenju. Mediji su ovu odluku komentarisali

kao poruku mira, ljubavi i razumevanja među religijama i svim ljudima.

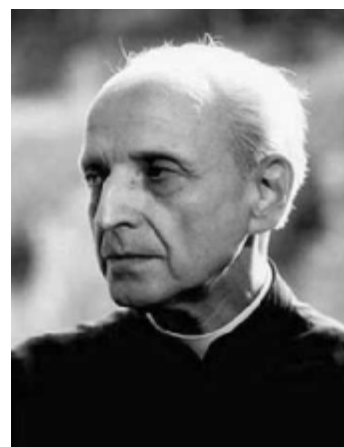
Ali dok su oči sveta bile uperene na zvanična saopštenja Vatikana i medija, institucija se iznutra nimalo nije promenila. Odmah nakon koncila, Pedro Arupe, jezuitski general (crni papa), okupio je ključne jezuite pod ekstremnom zakletvom. Na tom skupu je izjavio: "Vreme je za konačno pročišćenje crkve i istrebljenje svih onih koji ostanu neverni papi u sklopu pripreme za Novo doba."

Svet je bio prevaren. Koncil je bio samo velika predstava, zataškavanje i skretanje pažnje sa pravih namera Vatikana da zadobije punu kontrolu nad svetom.

Nakon ovog sastanka, dobio sam zadatak da zajedno sa grupom jezuita pođem u podzemne hodnike Vatikana kako bi proučavali metode koje su koristili Neron, Konstantin, Dominik i Lojola. Tuneli su dugi kilometrima i nalaze se tri sprata ispod Vatikana. Ovde se skladište informacije, od najmračnijih tajni do planova za najrazvijenije oružje savremenog doba. Informacije se sakupljaju od špijuna koji rade za Vatikan, a nalaze se u svim tajnim službama sveta.

Neronove metode bile su veoma napredne. On je organizovao crkve koje su bile imitacija pravih crkava. Mnogi lažni vernici koristili su u to vreme sinagoge, kao mesto za sastajanje, kako bi napravili zamku za iskrene vernike. Biblijska religija je bila velika pretnja za Rim, jer njeni sledbenici nisu želeli da priznaju cezara za Boga. Neznabožački Rim je ovo video kao strašnu pretnju, jer lišeni mita o svom božanstvu, cezari bi izgubili kontrolu nad državom. Po Neronovom naređenju Rim je bio zapaljen, a za to su okrivljeni neprijatelji rimskih bogova i počeo je krvavi pir protiv njih.

Dokumenti o Konstantinu otkrivaju da cezari nisu bili u stanju da unište svoje neprijatelje više od 200 godina. Na njihov užas, oni su jačali. Konstantin je pratio isti obrazac koji je utvrdio Neron. Ali biblijski religiozni ljudi su sada bili bolje pripremljeni i

Pedro Arupe

lako su otkrivali špijune i prevarante. Da bi sprečio sopstvenu propast, videvši kako neprijatelji njegove religije napreduju, Konstantin je slagao svet rekavši da je postao sledbenik Biblije, a sistem falsifikovanih crkava, koje je uspostavio Neron, evoluirao je u rimokatolicizam.

Konstantin je postao prvi papa i izdao je edikt o toleranciji, ali su zaista bili tolerisani samo oni koji su prihvatili njegovu formu religije. Iskreni ljudi ostali su odvojeni od ovog sistema jer nisu želeli da postanu deo paganske religije koja se nazivala "hrišćanstvom".

Nakon što se Konstantin preselio u Konstantinopolj, Rim je bio u previranju. Crkvene vlasti podstakle su narod na pobunu, a zatim su podmitili vojno rukovodstvo da odstupi sa položaja kako bi sveštenici, kardinali i papa preuzeli kontrolu nad imperijom. To je bila ista ona grupa idolopoklonika koja je držala važne položaje u Rimu, a sada su promenivši titule preuzeli potpunu vlast nad imperijom. Svo opljačkano blago koji je Rim sticao stotinama godina dospelo je u njihove ruke, u ruke Rimske crkve.

Nakon Konstantinove smrti ove religijske vođe su živele veoma dobro. Religija je bila za njih veliki biznis. Oko 337. godine započeli su projekat po kome je trebalo da postanu najveći zemljoposjednici u Evropi. Ali, okolnosti su se iznenada promenile. U 8. veku, muslimanske armije napadaju i zauzimaju papine zemlje u ime Alaha. Njihova imperija se smanjivala dok im nije ostala samo centralna Italija. Neprijatelji su nagnuli i rimokatolički posed bio je pred uništenjem. Njihova jedina nada bio je Pepin, franački kralj. Ali kako da ga nagovore da brani Rim? Trebao im je lukav plan.

Dosetili su se da napišu pismo kojim tobože apostol Petar traži pomoć od Pepina. Falsifikovali su navodno pismo apostola Petra iz raja. Napisali su ga na zlatnom pergamentu i rekli su Pepinu da ga je sam Petar doneo iz raja i predao papi. Impresivna religijska povorka stigla je kod Pepina i predala mu pismo. On je bio iznenađen da Petar uopšte zna za njega. Oduševio se. Poverovao je u svaku reč iz tog falsifikovanog pisma i okupio je armije da brane Rim. Pepin je vodio svoje armije u borbi sa napadačima i spasio je Rim. Kada je bitka bila završena, Pepin je predao papi Stefanu II grad Rim i ograničenu količinu zemlje u okruženju.

Kada je Pepin umro, pohlepni papa je falsifikovao još jedan dokument na latinskom u kome se tvrdi da je Pepin predao celu Italiju u ruke Rimske crkve. Njegov naslednik Šarlemanj poverovao je papi i najveća istorijska prevara je započela.

Za vreme pape Hadrijana I, iskorišćen je još jedan falsifikat pod nazivom "Donacije Konstantina," u kome se tvrdi da je Konstantin odredio pape za naslednike cele rimske imperije. Pape su se proglasile naslednicima Svetog Petra i vlasnicima ključeva života i smrti. Kraljevi širom Evrope poverovali su u papske falsifikate i laži, i prihvatili su "Donacije Konstantina". Kraljevi i imperatori gledali su na Rim kao na duhovno vodstvo, i bili su prevareni da veruju da su pape vođe Božjeg carstva na zemlji. Cezari u religijskim kostimima i idolopoklonički sveštenici Rima su uspeli. Prevarili su svet, zadržali novac i blago rimske imperije i pripremili pozornicu za "Sveto Rimsko carstvo".

Vekovima kasnije sve je počelo da se raspada. Mnogi kraljevi i plemići pobunili su se protiv papskog autoriteta. Neki sveštenici su počeli da čitaju Bibliju i da uočavaju koliko su njena učenja suprotna učenjima crkve. Porezi su prestali da se plaćaju i Rimska institucija počela je ozbiljno da se ljulja. Postojalo je samo jedno rešenje: uspostavljanje inkvizicije radi ubijanja ljudi, pljačke i otimanja zemlje kako bi se narod zastrašio i vladalo gvozdenom rukom.

Dominiko de Guzman, koji je kasnije postao Sveti Dominik, formirao je dominikanski red, koji je pokrenuo inkviziciju i ustanovio Sveti ured. Dominikanci su bili nemilosrdni. Crkva se bogatila izuzetno brzo pljačkajući sve one koji su joj se suprostavili. Teror je zavladao Evropom i niko nije bio siguran pred inkvizicijom koju je sprovodio Sveti ured.

U Nemačkoj, katolički sveštenik Luter je napisao svojih 95 teza protiv Rimske crkve i pobuna je eksplodirala. Protestantizam se širio u Francusku, Belgiju i Holandiju. Širom Evrope ljudi su ustajali i proglašavali papu za antihrista. Rim je bio uznemiren. Dvesta godina inkvizicije koju su vodili Dominikanci nije zaustavilo širenje biblijske nauke. Izgledalo je kao da se bliži kraj rimokatolicizma.

U to vreme, pojavio se jedan briljantan čovek, koji je radio u visokim vojnim krugovima evropskih zemalja. Njegovo ime bilo je Ignacije Lojola. Organizacija koju je Lojola stvarao zvala se "Iluminati". Zbog njegovih tajnih aktivnosti, bio je izveden pred inkvizitore. Dominikanci nisu shvatili da je Lojolina mreža uspostavljena da bi pomogla papi. Sumnjali su da stvara tajnu organizaciju koja bi pomagala pobunu protiv rimske crkve. Kada je Lojola doveden pred inkvizitore, tražio je da vidi papu, što mu je bilo dozvoljeno zbog njegovog uticaja i položaja koji je zauzimao.

Kada je bio izveden pred papu, Lojola se izvinio i predložio novi način borbe protiv jeretika. "Treba da se borimo", rekao je, "ali ne kao dominikanci". Predložio je da se usvoje dva načela na kojima će stajati rimokatolički sistem:

- apostolsko nasleđe
- supremacija vlasti

Papa je to prihvatio i proglasio Lojolu nedodirljivim. Ova dva načela formalno su usvojena na koncilu u Trentu i nazvani su stubovima vere.

Prvi stub, "apostolasko nasleđe", predstavlja tvrdnju da je Petar bio prvi papa i da su pape njegovi naslednici.

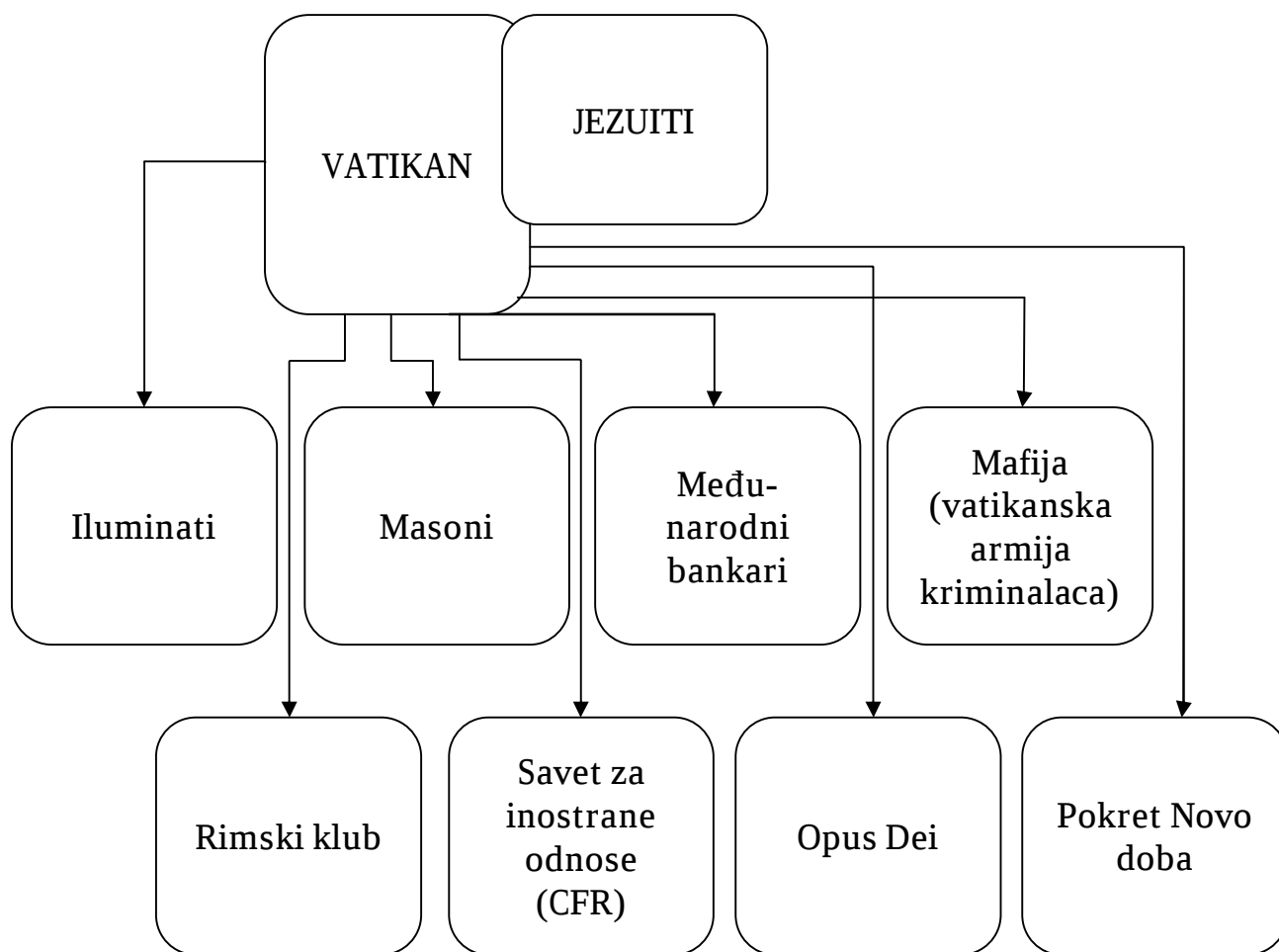
Drugi stub je "supremacija vlasti", što znači da papa ima prevlast u odnosu na sve vladare država sveta.

Ova dva stuba rimokatolici simbolički pokazuju kada uzdižu dva prsta - kažiprst i srednji prst, što se vrlo često može videti u javnosti. Mnogi naravno nisu svesni pravog značenja ovog simbola. U ikonografiji rimokatoličke crkve se može videti da Isus i Marija takođe ovim znakom pozdravljaju vernike sa svojih slika.

Kada papa posećuje neku državu i ljubi njeno tlo, mnogi veruju da je to čin poniznosti. U stvarnosti, on time tvrdi da je ta zemlja njegova, zbog supremacije vlasti (slika levo).

Katolički sistem danas počiva na ova dva zvučna stuba vere, a svet je to prihvatio. U isto vreme, Rimska crkva dominira svetskom ekonomijom i preko svojih organizacija kontroliše skoro sve aspekte zbivanja u svetu.

Neke od organizacija koje su pod kontrolom Vatikana

Prorok

Ono što ću sada izneti saznao sam u Vatikanu dok sam bio jezuitski sveštenik pod zakletvom.

Jezuitski kardinal Avgustin Bea objašnjavao nam je kako su rimokatolici žarko želeli Jerusolim pri kraju trećeg veka. Zbog njegovog religijskog značaja i njegove strateške lokacije, Sveti Grad se smatrao neprocenjivim blagom. Morao se razviti plan kako pretvoriti Jerusolim u rimokatolički grad.

Veliki izvor snage koji bi mogao napraviti ovaj posao bili su potomci Ismaela. Tako su Arapi postali žrtve jednog od najinteligentnijih planova kojeg su ikada smislile sile tame.

Dozvolite da ukratko ispričam istoriju islama.

U Alžiru, severna Afrika, godine 354. naše ere, pobožna rimokatolička majka je rodila sina. Dali su mu ime Avgustin. Avgustin je bio genije i na kraju postao "svetac" u rimokatoličkoj religiji. Bio je biskup Rimske Afrike.

Ovaj verni rimokatolički vođa nazvan je "Otac crkve". Avgustin je napisao dva poznata djela: "Božji grad" i "Ispovesti". Ove knjige, nepoznate arapskom svetu, vekovima su snažno uticale na njihove živote.

Avgustin je bio zaposlen pridobijanjem Arapa za rimokatolicizam, uključujući čitava plemena. Ali, mnogi Arapi su osećali snažnu odbojnost prema katoličanstvu i nisu hteli da prihvate taj sistem. S vremenom, špijuni su bili poslani tim udaljenim nomadima koji su odbacili katoličanstvo i proširili reč da će se jednog dana pojaviti veliki vođa, koji će zajedno okupiti sve Arape.

200 godina nakon Avgustina, oko 570. godine, rođen je Muhamed u Meki, Saudijska Arabija. Ovaj čovek će promeniti tok svetske istorije.

Muhamed je sebe nazivao "Božjim poslanikom". Osnovao je veliku religiju - islam. Muhamed je bio čudesan vođa.

Najpre želim da pokažem kako današnji svet vidi islamsku religiju. Tada ću podeliti s vama šta sam saznao u Vatikanu, kako je islam zapravo nastao. Bićete šokirani! Ono što ću vam reći je najneverovatnija priča zavere koju ćete ikad čuti.

Ovako svet vidi veliku religiju islama koju je osnovao prorok Muhamed, koja broji skoro jednu milijardu sledbenika!

Njihovo najsvetije mesto je nazvano Meka, u Saudijskoj Arabiji. Ono je takođe rodno mesto njihovog proroka, Muhameda.

Islam tvrdi da su Avram i njegov prvi sin Ismael izgradili "Kuću Božju" pored bunara (Zamzam) koji je spasio život Ismaelu i njegovoj majci. Original "Božje kuće" bio je mali upoređujući s novom strukturom od kamena od 15 metara koja ga je zamenila. Nazvan je "Kaaba" ("Božja kuća").

Verni muslimani širom sveta mole se pet puta dnevno u smeru ovog svetog mesta, moleći se direktno njihovom bogu, Alahu. U Meki, verni Muslimani okružuju Kaabu prolivajući suze, tražeći blagoslove i milost, žudeći za Alahovim prisustvom u raju.

Tri vodeće religije imaju nešto zajedničko - svaka od njih ima sveto mesto odakle traže vodstvo.

Rimokatolici smatraju Vatikan svetim mestom.

Jevreji smatraju Zid Plača svetim mestom.

Muslimani vide Meku kao sveto mesto.

Svaka grupa veruje da prima određene blagoslove, do kraja života, posećujući ova svoja sveta mesta.

U početku, posetioci bi donosili darove u "Božju kuću" u Meki, a čuvari Kaabe bi bili ljubazni prema svima koji bi došli. Neki bi doneli svoje idole, a da te ljude ne bi uvredili, čuvari su idole postavljali u svetište.

Jevreji su gledali na Kaabu kao na jedno udaljeno Božje boravište sve dok ono nije postalo oskrnavljeno idolima.

Na kraju, ljudi više nisu imali pristup studencu (Zamzam) zato što je pleme koje je čuvalo sveta mesta, postalo neprijateljski raspoloženo. Ti ljudi bili su iz Jemena i zvali su se Jurhumiti.

Jurhumiti su takođe imali kontrolu nad Mekom. Konačno su se ljudi suprostavili Jurhumitima kako bi ih proterali.

Kad su Jurhumiti otišli, bacili su deo blaga Kaabe, poklone hodočasnika koji su se sakupljali godinama, u bunar Zamzama. Napunili su ga peskom i studenac je nestao. Pleme zvano Kuzaiti ga je preuzelo, ali dozvolili su da se moavski bog "Hubal" postavi u Kaabu i tako je nastavljeno idolopoklonstvo.

Kuzaite su zamenili Kurajši, moćno pleme Arapa koje je poteklo od Ismaela.

Tada se pojavio jedan čovek u Meki, koji je bio poštovan od Kurajša, iako je bio iz Hašimovog plemena. Njegovo ime je bilo Abd Al-Mutalib, i on je bio deda proroka Muhameda.

Al-Mutalib je dobijao vizije koje su mu govorile kako da pronađe studenac. Duh mu je rekao da traži krv, izmet i mravinje gnezdo, kao i ptice koje kljucaju.

Pronašao je ove tragove između dva idola gde su Kurajši sprovodili svoja žrtvovanja. Kopao je i našao studenac i njegovo blago, i postao heroj Meke.

Abd Al-Mutalib se molio svome bogu, i ponudio mu da ako ga ovaj blagoslovi sa deset sinova, jednoga od njih će mu žrtvovati na Kaabi.

Tokom godina, njegove molitve bile su uslišane. Njegov najmlađi sin bio mu je najdraži, lep mladić nazvan Abd Alah. Bilo je vreme da održi svoje obećanje. Jedan od njegovih sinova trebao je da umre.

U Kaabi ispred moavskog boga "Hubala", prisutni su učestvovali u okultnim ceremonijama. Kocka je pala na njegovog najmlađeg sina.

Majka Abd Alaha, između ostalih, suprostavila se. Njegovi sinovi su preklinjali da pusti njihovog brata da živi.

Otac je posetio jednu vračaru i pitao je za savet. Ona se posavetovala sa njenim duhom i rekla Abd Al-Mutalibu da ponovno baci kocku kako bi se videlo da li će bog prihvatiti žrtvu životinje umesto njegovog sina. Nakon toga je 100 kamila bilo ubijeno i Abd Alah je bio pošteđen. On je postao otac proroka Muhameda.

Rimokatolički Arapi su bili ti koji su promovisali koncept dolaska arapskog proroka, baš kao što su Jevreji čekali Mesiju.

Ko će, ako ne prorok, biti sposoban da odvрати Arape od poštovanja lažnih bogova? Čak je postojala ikona device Marije i deteta Isusa u Kaabi.

Abd Alah oženio je Aminu 569. godine. Ubrzo je morao da ode sa jednim karavanom da

obavi neki posao. Usput je oboleo i umro. Amina je nosila njegovo dete.

Tradicijska kaže da je čula glas koji joj je rekao: “Nosiš u sebi gospodara ovog naroda i kada se rodi, reci: ‘Stavljam ga pod zaštitu Boga’, i nazovi ga Muhamed.”

Kad je dete bilo rođeno, njegov deda Abd Al-Mutalib, odneo je malog Muhameda u Kaabu i izricao molitve hvale Alahu za ovaj dar.

Sinovi koji su se rodili u velikim arapskim porodicama, u mestima kao što je Meka, bili su poslani u pustinju da bi proveli neko vreme svog detinjstva s beduinskim plemenima kako bi bili izvežbani i kako bi izbegli pomore u gradovima.

Siromašna porodica koja je uzela Muhameda, kako bi vodila brigu o njemu, bila je blagoslovena na mnogo načina. Islam uči da kad je Muhamed bio mali dečak, pojavila su se dva čoveka u belom i položili ga na leđa, otvorili su njegove grudi i uzeli iz njegovog srca crni ugrušak koji su odbacili.

Tada su oprali njegovo srce sa snegom. Nije bilo nikavih ožiljaka na njegovim grudima, ali od rođenja je postojao mali ulegnuti znak na njegovim leđima.

Godinama kasnije, bio je sposoban da potpuniše opiše ovaj navodni događaj, i tada je Muhamed dao svoje neverovatno svedočanstvo rekavši:

“Sotona dodiruje svakog Adamovog sina na dan kad ga majka rodi, jedino nije dotakao Mariju i njenog sina.”

Zašto bi Muhamed promovisao rimokatoličko učenje? Nije li to čudno?

Muhamedova majka, Amina, umrla je kada mu je bilo šest godina, pa je postao siroče. Tada je njegov deda, Abd Al-Mutalib, brinuo o njemu. Ali dve godine kasnije, deda je umro. To je bila druga velika tuga u njegovom životu.

Kada je Muhamed imao devet godina, bio je sa svojim stricem na putu karavanom. Rimokatolički sveštenik je video dečaka i počeo je da ga ispituje. Tada je tražio da vidi oznaku na njegovim leđima. Uzviknuo je: “To je obeležje proroka.” o tome je obavestio Muhamedovog strica:

“Povedi bratovog sina nazad u njegovu zemlju i čuvaj ga od Jevreja, za službu bogu... Ako ga budu videli, i saznali o njemu ono što ja znam, smisliće neko zlo protiv njega. Sin tvoga brata određen je za velike stvari.”

Rimokatolički monah je tako pripremio teren za buduće progone Jevreja od strane Muslimana.

Muhamed je imao 25 godina kada je oženio bogatu udovicu Kadiju, koja je tada imala oko 40 godina.

Muhamed i Kadija imali su dva sina, koji su umrli mladi, i četiri kćeri. Najpoznatija je bila Fatima, koja se udala za Muhamedovog naslednika, njegovog rođaka, Alija.

Oko 610. godine Muhamed je tvrdio da je imao viziju od boga Alaha u vidu veličanstvenog bića koje je nazvao anđelom Gavrilom (ili Gabrielom), koji je navodno rekao:

- “Ti si Allahov prorok!”

Tako je započela Muhamedova proročka karijera. Od tada je Muhamed nastavio da prima poruke, za koje je tvrdio da su od Alaha, sve do svoje smrti.

Uz pomoć rođaka svoje žene, rimokatolika Varaka, prorok Muhamed je bio u stanju da razume te poruke. Varak je rekao:

- “Zaista, Muhamed je prorok ovog naroda.”

Neke od njegovih vizija su bile zapisane u Kuranu, 650. godine, dok ostali Muhamedovi

spisi nikada nisu objavljeni.

Pete godine Muhamedove misije, počeli su progoni njegovih sledbenika zato što su odbijali da poštuju idole Kaabe. Muhamed je neke od njih uputio da pobegnu u Abisiniju.

Negus, rimokatolički kralj Abisinije, priznao ih je zbog Muhamedovih pogleda na devicu Mariju koji su bili tako bliski doktrinama rimokatoličke crkve.

Muhamed je tvrdio da je jedne noći, dok je spavao okrenut prema Kaabi, bio probuđen od anđela Gavrila koji ga je odveo do jedne rajske životinje sa krilima, zvane "Burak". Kad se popeo na ovu životinju odleteli su na mesto ruševina jevrejskog Hrama u Jerusalimu.

Muhamed je rekao da su mu se na mestu srušenog Hrama pridružili proroci Avram, Mojsije, Isus i drugi koji su se molili.

Nakon molitve popeo sa na životinju "Burak" i otišao u raj gde je ponovo sreo proroke i na kraju samog Boga. Muhamed tvrdi da je primio veru islama i uputstva za pet dnevnih molitava - direktno od Boga. Ova vizija je imala ogroman uticaj na svetsku istoriju.

Zbog progona, Muhamed je pobegao u Medinu, 622. godine, oko 300 kilometara severno od Meke. Odatle je vodio napade na karavane iz Meke. Pobedio je u mnogim bitkama, a oni koji su mu se suprostavili u Medini, bili su ubijeni.

U Medini je Muhamed počeo pokazivati svoje neprijateljstvo prema Jevrejima, uništavajući jevrejska naselja.

Oženio se i sa drugim ženama, iz političkih razloga, kako bi stvorio bliske veze s njenim rođacima, i kako bi učvrstio svoju poziciju.

Meka je poslala vojsku od 10.000 ljudi da uhvate Muhameda, ali nisu uspeali. Nisu mogli da probiju njegovu odbranu. Nakon noći jakog vetra i kiše, velika vojska se raspala.

Muhamed nije htio da uništi Meku, već je hteo da se ona prikloni islamu.

Godine 630, Muhamed je sa 10.000 ljudi osvojio Meku i Kaaba je bila očišćena od idola.

Muhamed je želeo da stvori svoju vlastitu religiju. Trebao je pomoć svojeg moćnog plemena. Uspostavio je Alaha, boga meseca kojeg su oni poštovali, da bude jedan bog i prozvao se Alahovim prorokom.

Istorija pokazuje da su, pre nego što je islam nastao, Sebinsi u Arabiji poštovali boga meseca koji je bio oženjen boginjom sunca. Oni su rodili tri boginje, koje su nazvane Al-lat, Al-uza i Manat. Postale su idoli i bile su poštovane kao "Alahove kćeri".

Kao što je poznato, mesečev srp je svuda poznat kao simbol islama. Godine 1950, kip boga meseca bio je iskopan u Mazoru u Palestini. Na slici je prikazan Alah kako sedi na prestolu. Na njegovim grudima nalazi se mesečev srp. Dakle, Alah je samo jedan idol, lažni bog!

Rimska crkva je očajnički želela Jerusalim zbog njegovog religijskog značaja, ali njegovi pokušaji da ga se domogne bili su blokirani od strane Jevreja.

Drugi problem bio je taj što su u severnoj Africi postojali biblijski religiozni hrišćani.

Rimokatolicizam je širio svoju moć i nije dozvoljavao bilo kakvu opoziciju. Rimska crkva je nekako morala stvoriti oružje kako bi eliminisala i Jevreje i biblijske hrišćane koji su odbijali da priznaju rimokatolicizam.

Gledajući na severnu Afriku, videli su mnoštvo Arapa kao izvor snage koja će obaviti njihov prljavi posao. Mnogi Arapi postali su rimokatolici i mogli su biti korišćeni u

prenošenju informacija njihovim vođama u Rimu.

Drugi su mogli biti korišćeni kao peta kolona (tajna špijunska mreža) koja bi podržala rimski plan u kontrolisanju velikog arapskog mnoštva koji je odbijao rimokatolicizam.

Kada se na sceni pojavio Sveti Avgustin, on je znao šta se događa. Avgustin je bio vrlo moćan i uticajan čovek sa svojom malom vojskom sledbenika. Njegovi samostani su služili kao baze odakle je pronalazio i uništavao biblijske rukopise, koje su posedovali biblijski hrišćani. Avgustin je proglašen “svecem” zato što je tako predano služio “Majci crkvi”.

Rimska crkva je htela da stvori arapskog Mesiju, nekoga ko bi mogao postati veliki vođa, čoveka sa harizmom kojeg bi mogli podučavati, a kasnije preko njega ujediniti sve nekatoličke Arape da stoje iza njega. Želeli su da stvore moćnu vojsku koja bi konačno zauzela Jerusalem za papu.

Na sastancima u Vatikanu, kardinal Avgustin Bea ispričao nam je sledeću priču.

Bogata arapska žena, koje je bila verna sledbenica pape, igrala je veliku ulogu u ovoj arapskoj drami. Bila je to udovica zvana Kadija. Ona je dala svo bogatstvo “Majci crkvi” i bila je izdvojena u ženski manastir.

Dok je bila tamo, dat joj je čudan zadatak, i poslana je nazad u svet. Njen posao je bio da pronađe briljantnog mladog vođu koji bi mogao biti korišćen od strane rimske crkve kako bi stvorio novu religiju i postao Mesija potomcima Ismaela. Ubrzo je pronašla mladog Muhameda i venčali su se (Kadija je tada imala oko 40 godina).⁶ Kadija je imala rođaka zvanog Varak, koji je, poput nje, bio vrlo veran rimokatolik. Imao je izuzetan uticaj na Muhameda. Rim ga je postavio kao kritičnu tačku, kao Muhamedovog savetnika.

Rim je pronašao svog čoveka, a novac nije bio problem. Učitelji su bili poslani Muhamedu i on je prošao intenzivnu obuku. Muhamed je prihvatio spise “Svetog” Avgustina pod Varakovim vođstvom i postao je sledbenik njegovih ideja. To ga je pripremiло za “veliki poziv”.

Upotrebljavajući Rimsku crkvu, demoni su zatvorili vrata i vekovima uskraćivali Arapima mogućnost da čuju biblijsku istinu. Pod naredbama iz Rima, rimokatolički Arapi su preko severne Afrike počeli da šire priču o velikom proroku koji se pojavio i bio izabran od njihovog boga.

Dok se Muhamed pripremao, govorilo mu se da su njegovi neprijatelji Jevreji. Takođe mu je bilo rečeno da su rimokatolici jedini pravi hrišćani, a drugi koji su se nazivali hrišćanima su zapravo bili varalice i deca Đavola koja moraju biti uništena.

U ovu demonsku nauku i danas veruju mnogi Muslimani.

Kada je Muhamed počeo da prima vizije u pećini na planini Hira, nedaleko od Meke, Varak (rimokatolički rođak Muhamedove žene), postao je duboko umešan u interpretiranje vizija koje su davane Muhamedu. I na kraju, iz toga je proizašla sveta knjiga islama zvana “Kuran” koja sadrži većinu Muhamedovih vizija. Interesantno je zapaziti da su u svom ranom stadijumu, Muslimani dobili i zaštitu katoličkih kraljeva zato što su Muhamedova otkrivenja bila vezana uz devicu Mariju.

Ali, ostala su još uvek neobjavljena Muhamedova dela. Sada su ona bila u rukama visoko rangiranih svetih ljudi u islamskoj veri (ajatolaha).

Kada nam je Kardinal Bea ovo ispričao u Vatikanu, rekao je: “Ti spisi su čuvani zato što

⁶ Sličan obrazac je primenjen prilikom osnivanja Palestinske oslobodilačke organizacije. Revna sledbenica Rimske crkve po imenu Suha, kada je imala 28 godina, udala se za Jasera Arafata koji je imao 62 godine.

sadrže informacije koje povezuju Vatikan sa stvaranjem islama. Obe strane imaju toliko informacija jedna o drugoj. Ako bi se to otkrilo, stvorio bi se veliki skandal, i došlo bi do velike katastrofe za obe religije.”

Do vremena kad je Muhamed umro, religija islama je eksplodirala. Nomadska plemena su ujedinila snage u Alahovo ime i u ime njihovog proroka, Muhameda.

U njihovoj svetoj knjizi, Kuranu, Isus se smatra prorokom. Ako je papa bio njegov predstavnik na zemlji, tada on takođe mora biti Božji prorok, što je dovelo do toga da se Alahovi sledbenici boje i poštuju papu kao još jednog “svetog” čoveka.

Papa je brzo napredovao i izdao je dokumente dodeljujući ih arapskim generalima da napadnu i pobeđe nacije severne Afrike. Vatikan je pomogao u finansiranju tih velikih islamskih vojski u zamenu za tri posebne usluge:

- eliminaciju Jevreja i biblijskih hrišćana, koje su nazivali nevernicima;
- zaštitu avgustinovih redovnika i rimokatolika;
- pokoravanje Jerusalima za papu i Rimsku crkvu.

Pohod na severnu Afriku je počeo. Kako je vreme prolazilo, snaga islama postala je ogromna. Jevreji i biblijski hrišćani bili su ubijani, a Jerusalem je pao u ruke Muslimana.

Zanimljivo je zapaziti da rimokatolici nikada nisu bili napadani, niti njihova svetilišta, tokom tog vremena.

Došlo je vreme za naplatu. Papa je tražio Jerusalem.

Ali, do tada, arapske vojskovođe doživljavale su trijumf gde god su išli. Smatrali su da im ništa ne može stati na put.

Pod Varakovim vođstvom, Muhamed je napisao veliku laž u Kuranu - da je Avram ponudio Ismaela kao žrtvu. Biblija jasno govori da je Isak trebao da bude žrtva, ali Muhamed je uklonio Isakovo ime i stavio Ismaela.

Kao rezultat toga, i Muhamedovih vizija, verni Muslimani sagradili su džamiju (The Dome of the Rock) u Ismaelovu čast, na mestu nekadašnjeg jevrejskog hrama koji je bio uništen 70. godine, čineći Jerusalem drugim najsvetijim mestom u islamskoj veri.

Kako sada da daju papi takvo svetilište?

Papa je shvatio da je ono što je napravio istrgnuto njegovoj kontroli kada su Muslimani “Njegovu Svetost” nazvali “nevernikom”.

Muslimanski generali su verovali da su predodređeni da nadvladaju svet za Alaha, pa su sada počeli gledati u pravcu Evrope. Islamski ambasadori stigli su do “njegove Svetosti” u Rim i tražili su dozvolu da zauzmu evropske zemlje.

Rimska crkva je bila uvređena. Rat je bio neizbežan. U Rimu je smatrano da je kontrola nad svetom osnovno pravo pape. Nisu mogli zamisliti da dele vlast bilo s kim. Papa je podigao vojske i nazvao ih krstašima kako bi zaustavio potomke Ismaela od zauzimanja katoličke Evrope.

Ratovi su se nastavljali vekovima...

I Jerusalem je izmakao iz papinih ruku.

Vizantija je pala, a Španija i Portugalija su takođe napadnuti od islamskih sila.

U Portugalu, Muslimani su nazvali jedno planinsko naselje “Fatima” u čast Muhamedove ćerke, a da nikad nisu ni sanjali da će ono poznati svetski poznato.

Godinama kasnije, kad su muslimanske vojske bile stacionirane na ostrvima Sardinije i Korzike, kako bi izvršile invaziju na Italiju, nastao je ozbiljan problem.

Islamski generali su shvatili da nisu dovoljno snažni, da nemaju zalihe koje su im

potrebne, da su zauzeli previše i došlo je vreme za mirovne pregovore. Jedan od pregovarača sa katoličke strane bio je Franjo Asiški.

Prošli su preko formalnih nagodbi i potpisivanja konkordata. Ishod nagodbe bio je...

Muslimanima je bilo dozvoljeno da okupiraju Vizantiju (današnju Tursku) u "hrišćanskom" svetu...

A katolicima je bilo dozvoljeno da okupiraju Liban u arapskom svetu.

Takođe je bilo dogovoreno da Muslimani mogu graditi džamije u katoličkim zemljama bez ikakvih problema... ali samo onoliko dugo koliko je rimokatolicizam mogao prodirati u arapske zemlje.

Kardinal Bea nam je rekao da su se i Muslimani i rimokatolici složili da blokiraju i unište napore njihovih zajedničkih neprijatelja - onih koji su biblijski religiozni.

Preko tih konkordata, demoni su sprovodili duhovno uništenje Ismaelovih potomaka. Izgrađen je čvrsti zid suprostavljanja Bibliji kako bi je mogao držati što dalje od Arapa.

Nakon potpisivanja konkordata, Muslimani su bili praćeni od ajatolaha, islamskih sveštenika i ostalih religioznih vođa. Rimska crkva je takođe organizovala kampanju mržnje između muslimanskih Arapa i Jevreja. Pre toga oni su imali mirnu koegzistenciju.

Cela islamska zajednica gledala je sumnjičavo na Bibliju verujući da su biblijski religiozni ljudi demoni koji donose otrov sa kojim uništavaju decu Alaha.

Jezuitski plan je da se uspostavi potpuna kontrola nad islamom.

Godine 1910, Portugal je postojao socijalistička država. Crvene zastave pojavile su se svuda. Rimokatolička crkva se tamo suočavala s velikim problemom. Vođe socijalističkog pokreta su želele da unište snagu crkve.

Bilo je samo pitanje pravog trenutka kada će se pojaviti devica Marija. Ali moralo je postojati više koristi od te pojave, a ne samo držanje Portugala u vlasti Vatikana.

Jezuiti su hteli da se umeša i Rusija, a lokacija te vizije, baš u Fatimi, trebala je imati ključnu ulogu u privlačenju islama u "Majku crkvu".

Godine 1917, devica Marija se pojavila u Fatimi. Pojavljivanje "Božje majke" imao je potpuni uspeh, igrajući na kartu da se zavara mnoštvo. Kao rezultat, socijalisti Portugala pretrpeli su veliki poraz.

Jezuiti su izmislili posebnu molitvu za Fatimu koja traje devet dana, kojom su se molili u Severnoj Africi uspostavljajući dobre odnose sa islamskim svetom. Naivni Arapi su verovali da su te molitve u čast Fatime, Muhamedove ćerke.

Rimokatolici širom sveta takođe su počeli da se mole za preobraćenje Rusije. Kao direktan rezultat vizije u Fatimi, papa Pije XII naredio je nacističkoj vojsci da Rusija i pravoslavna religija moraju biti uništeni, i da Rusija mora da postane rimokatolička.

Vizija Fatime nije zaboravljena. Nekoliko godina kasnije, nakon što je izgubio Drugi svetski rat, papa Pije XII plašio je svet s njegovom lažnom plešućom vizijom sunca kako bi zadržao Fatimu u novinama. To je bio veliki religijski šou biznis i ceo svet ga je progutao. Ništa iznenađujuće, papa Pije XII bio je jedini koji je imao tu viziju.

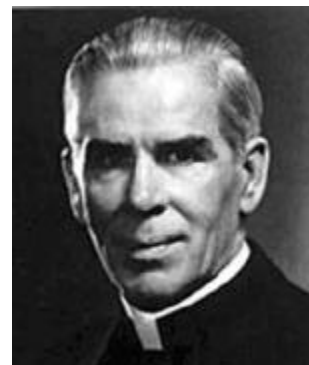
Pored svega toga, jedna grupa sledbenika Rimske crkve je prerasla u Plavu vojsku širom sveta, koja je sakupila milione vernih rimokatolika spremnih da umru za svoju blagoslovenu devicu.

Ali nismo još ništa videli. Jezuiti su isplanirali da se Marija pojavi četiri ili pet puta u Kini, nekoliko puta u Rusiji i da bude nekoliko velikih pojavljivanja u Sjedinjenim Američkim Državama. I ljudi će poverovati.

Kakve veze to ima sa islamom? Da vidimo šta pokojni biskup Šin (Sheen) ima da kaže o devici Mariji i islamu:

“Pojave naše Gospe u Fatimi predstavljale su prelomnu tačku u istoriji više stotina miliona Muslimana, koji su najteži za preobraćenje u ‘hrišćanstvo’ (rimokatoličanstvo). Muslimani su tokom vekova okupirali Portugaliju i ostavili svoje tragove. Nakon smrti svoje ćerke Fatime, Muhamed je rekao za nju da je ona ‘najsvetija od svih žena u raju, odmah pored Marije’.”

Biskup Šin je verovao da je devica Marija izabrala da bude poznata kao “naša Gospa Fatima”, kao znak i zavet da Muslimani, koji veruju u Isusovo devičansko rođenje, poveruju u Isusovo božanstvo.

Biskup Fulton Šin
(1895-1979)

On je istakao da su kipovi device Marije, koje su hodočasnici donosili, bili sa oduševljenjem primljeni od strane Muslimana u Africi, Indiji i na drugim mestima, i da sada mnogi Muslimani dolaze u rimokatoličku crkvu. Kao direktor katoličkog Društva za propagandu vere, biskup Šin je govorio sa autoritetom.

U drugoj polovini 19. veka, Španija je bila u političkim previranjima. Njena rimokatolička monarhija se teturala i kraljici je oduzeta kruna 1868. godine, a Španija je postala republika, koja je trajala dve godine.

Monarhija je bila ponovo uspostavljena sve do 1923. Kako se politička situacija pogoršavala, Španija je ponovno postala haotična. Vatikan je izvršio nasilje kada je Španija još jednom izabrala da postane republika, i odmah je katolička crkva počela da je sabotira.

U to vreme, od 1931. do 1936. godine, pet predsednika je došlo i prošlo. Španski rimokatolici pokazivali su nepoštovanje prema Vatikanu (nikad nisu ni sanjali šta im se sprema). Oni su oporezivali crkveno vlasništvo i uklonili sveštenike i kaluđerice da predaju u državnim školama.

Španski katolici su se suprostavljali planovima Rimske crkve. Zato je napravljen plan za njihovo uništenje, pod izgovorom navodne borbe protiv komunizma.

Iako su brojni predsednici španske republike bili trenirani kao jezuiti, i oni su se suprostavljali vrhu Rimske crkve.

Vrh Rimske crkve je kontaktirao islamske vođe. Oni su bili dužni Vatikanu za jerusalimsku prevaru. Kad su potpisali konkordat obećali su pomoć papi ako mu zatreba, čak i da podignu vojsku ako on to zaželi.

Sada je bilo to vreme.

Jezuiti su napravili svoj posao. Jadni Španci će sada patiti. Preko tajnih nagodbi, velika arapska vojska je bila podignuta pod komandom generala Franka. Vatikan je finansirao ovu vojnu mašineriju kako bi dao lekciju Špancima.

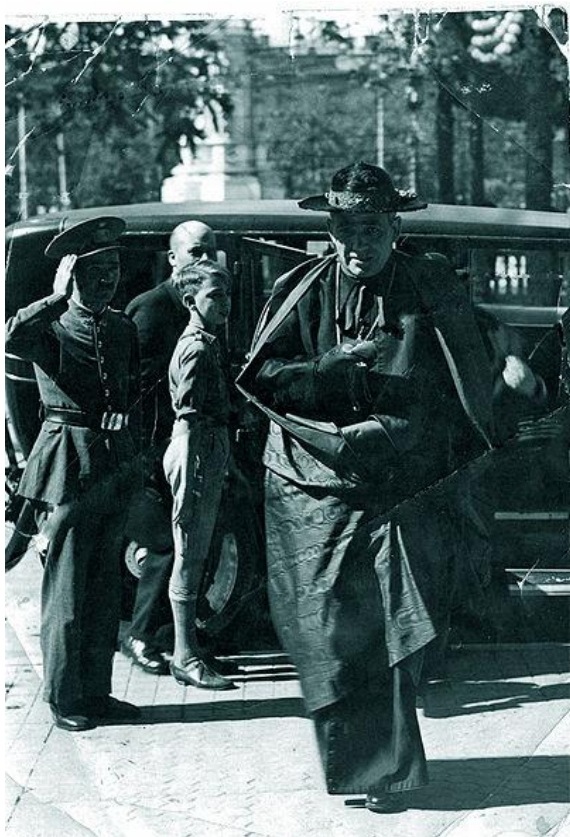
Godine 1936, nova španska inkvizicija je eksplodirala. Nazvana je “Španski građanski rat”, tajno orkestriran u Vatikanu. Kako bi odvojili svet od istine, konstruisano je da izgleda da se Vatikan bori protiv komunista u svetom ratu.

U stvarnosti, postojala je samo šačica komunista u Španiji. Rimokatolička institucija je naručila krvavi pir za svoje vlastite sledbenike.

Pod zastavom Vatikana, muslimanske snage zauzele su Kanarska ostrva i tada napale južnu Španiju.

Španci su u šoku gledali kako je kardinal Pedro Segura vodio islamsku vojsku u

krvoproliće protiv neposlušnih rimokatoličkih muškaraca, žene i dece - bez milosti.

Kardinal Pedro Segura (1880-1957)
pozdravljen od policije u Sevilji

Muslimanske čete su konačno izvršile svoju osvetu nad hrišćanima, uz papin blagoslov.

Kad sam imao tri godine, sećam se kako su muslimanske čete zauzele naš dom. Bili smo srećni što je naša porodica preživela taj teror.

Kada je inkvizicija ispunila svoje ciljeve, Španija je bila u ruševinama, krvava i poražena, ali sigurno vraćena u ruke Vatikana. U Španiji je tada uzvikivano:

- "Oslobodili smo Španiju od komunizma. Hvala blagoslovenoj Devici!"

Oko pet miliona muslimanskih vojnika okupiralo je Španiju kao zaštitnici rimokatoličke vere. Islam je platio svoj dug antihristu koji je sedeo u Vatikanu.

Arapci su tajnim nagodbama rekli papi da će se boriti za Vatikan u Španiji, samo ako se papa složi da nikada ne prizna bilo kakvu državu Izrael koja bi mogla početi da postoji. Papa se složio.

Kardinal Bea nam je rekao kako su se tada ortodoksni Jevreji i cionisti zalagali za nezavisnu državu Izrael.

Atentat na papu

Neko će pitati: "Zar nije Musliman pucao na papu i pokušao da izvrši atentat na njega?"

Da, jezuiti su to vrlo dobro isplanirali. Široke mase su bile ganute tim incidentom. To je

Atentat na papu Jovana Pavla II, trg Svetog Petra u
Vatikanu, 13. maj 1981.

dalo i papi i američkom predsedniku Reganu nešto zajedničko. Na obojicu je pokušao atentat, i ubrzo su postali prijatelji. (Podsetimo da je Regan prvi u istoriji polagao zakletvu okrenut prema obelisku.)

Papa je dobio svetsku popularnost i simpatije od svih svetskih vođa. Preko tog incidenta, islam je postao bliži Vatikanu. Muslimani su bili veoma poniženi pošto se mislilo da je neko od njihovih ljudi pucao

na onoga koji predstavlja proroka Isusa na ovoj zemlji, pa su islamski ajatolasi poslali saučešća i izvinjenje papi.

I na kraju svega, okrivili su KGB, čineći da svet poveruje da su komunisti papini neprijatelji. U pitanju je bila velika igra.

Papa Jovan Pavle II bio je dobar komunista mnogo godina. Ako ovo nekome zvuči neverovatno, neka se seti detalja atentata. Atentator Mehmet Ali Agdža je bio jedan od

poznatijih evropskih kriminalaca i iskusan strelac. Pucao je sa udaljenosti od samo tri metra. Svaki metak pogodio je papu ispod pupka.

Očigledno da nije imao nameru da ubije papu. On je jednostavno sledio uputstva jezuita.

Kad je svet video papu kako oprašta Mehmet Ali Agdži što je pucao u njega, skoro nijedan od milijardu Muslimana nije mogao ništa drugo nego da se divi "Njegovoj Svetosti". Mehmed Ali Agdža je nakon toga izjavio da želi da se krsti u rimokatoličkoj crkvi.

Sve je bilo dobro planirano. I papa i Muslimani zahvalili su Devici Mariji što on nije podlegao ranama.

Danas, papa još uvek žarko želi da dobije kontrolu nad Jerusalimom. Cilj se nije promenio. Muslimani će mu pomagati u tome. Ali, Bog ima drugi plan.

Papa oprašta svom atentatoru Mehmedu Ali Agdži

Ko vlada Amerikom?

Rimokatolička crkva je najmoćnija organizacija na svetu - finansijski, religijski i politički. Vatikan poseduje svoju državu sa svim pravima, što znači da imaju diplomatske imunitete i slično. Takođe, Rimska crkva ima svoju banku koja je jedina banka na svetu koja nema superviziju, što znači da je idealno tlo za pranje novca - jer nema kontrole.

Vatikanska banka, koja se naziva "Institut za religiozne poslove", značajan novac investira po svetu - u nekretnine, druge banke, poznate kompanije. Pored njihovih direktnih biznisa, postoji i priliv novca od vernika. Procenjuje se da Rimska crkva ima oko milijardu vernika.

Vatikan sprovodi kontrolu glavnih tokova u svetu preko svojih organizacija, čiji su članovi moćni ljudi koji zauzimaju važne funkcije na polju politike, finansija i dr. Na primer, vatikanske glavne organizacije, čiji su članovi položili zakletvu na lojalnost crkvi i papi jesu: jezuiti, tajno društvo Malteški vitezovi, Opus dei, Vitezovi Kolumba i dr. To je papska vojska - vitezovi - na isti način kao nekada u istoriji, samo sada na mnogo perfidniji i suptilniji način.

Jezuiti su glavna katolička poluga, koja kontroliše sve druge organizacije. Postoji neformalna hijerarhija u tom sistemu u kojoj je glavni čovek jezuitski general. Zato se i zove "general". Njegovi potčinjeni ga zovu "otac general". To se može videti i na njihovom oficijelnom sajtu.

Jozef Racinger (papa Benedikt XVI) je u mladosti bio član Hitlerove omladinske organizacije.

Papa Benedikt XVI i jezuitski general Adolfo Nikolas

Aktuelni jezuitski general je Španac Adolfo Nikolas, koji je rođen 1936. godine u vreme najvećeg uspona fašizma, u porodici koja je bila veliki simpatizer Adolfa Hitlera, po kojem je i dobio ime.

Prema rimskoj hijerarhiji, jezuitskom generalu potčinjeni su i Malteški vitezovi, Vitezovi Kolumba i Opus dei. Jezuiti

rade tajno, dok članovi organizacija Malteški vitezovi, Opus dei i Vitezovi Kolumba su u dobroj meri javne ličnosti. Na primer, Vitez Kolumba je rođeni brat bivšeg predsednika Amerike Džordža Buša, Džeb Buš, inače guverner Floride. On ne propušta priliku da papi poljubi ruku i pokaže svoju lojalnost.

Malteški vitezovi su znatno brojniji i danas su postali verovatno najuticajnije tajno društvo u svetu. Neki od članova su gradonačelnik Njujorka Majkl Blumberg, najmoćniji čovek među milijarderima, prema anketi magazina Forbs. Zatim Frenk Karluči, nekada

visoki funkcioner CIA-e, a sada prvi čovek američke Karlajl grupe, jednog od zvanično najvećih trgovaca oružjem u svetu. Karlajl grupa je inače među najmoćnijim kompanijama u svetu. Dakle, malteški vitezovi u dobroj meri kontrolišu vojnu industriju.

Majkl Blumberg, gradonačelnik
Njujorka

Frenk Karluči, prvi čovek Karlajl grupe (prvi s desna) u društvu
Kondolize Rajs, Medlin Olbrajt i Henrija Kisindžera

Majkl Čertof, direktor američke
carinske i imigracione službe

Član Malteskih vitezova je i Majkl Čertof, direktor Homeland security, američke carinske i imigracione službe. Rimska crkva svesno ubacuje svoje ljude u tu službu jer se preko nje sprovodi politika izmene demografske strukture Amerike. Na primer, sada su Španci (useljenci iz Južne Amerike koji govore španskim jezikom, uglavnom Meksikanci) moćna glasačka mašinerija u Americi (danas ih ima više nego crnaca u Americi), a skoro svi su katolici. Tako je rimokatolika svake godine sve više u Americi.

Važan član Malteških vitezova je španski kralj Huan Karlos, pod čijom kontrolom je između ostalog i Španac Havijer Solana, visoki zvaničnik EU, koji je bio šef NATO-a u vreme bombardovanja SR Jugoslavije.

Prvi čovek Malteških vitezova u Americi je njujorški kardinal Edvard Igan. Kada su srušene Kule bliznakinje 11. septembra, Igan je i bio šef Malteških vitezova u Americi, a član iste organizacije je bio

Kardinal Edvard Igan i predsednički kandidati Džon Mek Kejn i
Barak Obama

tadašnji direktor CIA-e Džordž Tenet, koji je bio, dakle, podređen Iganu. Veruje se da je CIA tada o svemu bila upoznata, a zna se da postoje brojne sumnje da je pomenuti događaj bio isceniran. Suština je da su ljudi pod kontrolom Rimske crkve vodili ceo

Bivši predsednik Džordž Buš i kardinal Edvard Igan

Univerziteta u Vašingtonu, koji produkuje kadrove za američku administraciju i Pentagon. Džordž Taun je jezuitski koledž (bivši predsednik Bil Klinton je studirao na ovom koledžu).

Džordž Tenet i Džordž Buš

Dejvid Rokfeler

mogu naći na internetu i u knjigama raznih autora.

Za članove organizacija poput jezuita, i njihovih ogranaka kao što su Malteški vitezovi, važi da su dobro infiltrirani u masoneriju i slična tajna društva.

Leo Zagami, odbegli član Iluminata, organizacije koja predstavlja elitu masonerije, kaže da jezuiti kontrolišu vrh svetske masonerije. Na primer, porodica Rotšild je glavna za britansku masoneriju. Rimskoj

Sudija Semjuel Alito i Džordž Buš

Sudija Antonin Skalia

“proces”.

Najmoćniji bankar u 20. veku, Dejvid Rokfeler, takođe je član Malteških vitezova.

Malteški vitezovi su članovi Vrhovnog suda Amerike - Semjuel Alito i Antonin Skalia, oba su katolici.

Član Malteškog reda, između ostalih, je i Džon De Doja, prvi čovek Džordž Taun

Jezuiti kontrolišu zvanično najviše koledža u Americi, a među njima je i poznati Fordam Univerzitet u Njujorku.

Malteški vitez je takođe američki medijski magnat Rupert Mardok.

Mnogi od članova Malteških vitezova i ne kriju da su članovi ove organizacije. Spiskovi o članovima u dobroj meri se

crkvi je dovoljno da kontroliše jednog ili nekoliko članova te porodice da bi kontrolisala čitavu britansku masoneriju, a da to niži članovi i ne znaju. Rotšildi, kao verne sluge Rimske crkve, predano se zalažu za svetsku vladu.

Sadržaj

Predgovor	2
1. Počeci	4
2. Prevara	17
3. Crkveni oci	25
4. Sila	39
5. Jahači apokalipse	48
6. Prorok	53
Dodatak: Ko vlada Amerikom?	62

Edmond Paris

Tajna istorija jezuita

Metaphysica

SADRŽAJ

Uvod izdavača	7
Uvod Dr Alberta Rivere	7
Predgovor	11
I DEO: Osnivanje reda jezuita	21
1. Ignacije Lojola	23
2. Duhovne vežbe	28
3. Osnivanje društva	32
4. Duh Reda	34
II DEO: Jezuiti u Evropi tokom 16. i 17. veka	41
5. Italija, Portugalija, Španija	43
6. Nemačka	46
7. Švajcarska	51
8. Poljska i Rusija	53
9. Švedska i Engleska	55
10. Francuska	58
III DEO: Inostrane misije	63
11. Indija, Japan, Kina	65
12. Severna i Južna Amerika: jezuitska država Paragvaj	71
IV DEO: Jezuiti u evropskom društvu	75
13. Učenja jezuita	77
14. Moral jezuita	82
15. Sumrak Društva	86
16. Preporod Isusovog Društva tokom 19. veka	92
17. Drugo Carstvo i Zakon iz Faloksa - rat 1870.	95
18. Jezuiti u Rimu	102
19. Jezuiti u Francuskoj od 1870. do 1885.	108
20. Jezuiti, general Bolanger i afera Drajfus	116
21. Predratne godine - 1900-1914.	133
V DEO: Pakleni krug	139
22. Prvi svetski rat	141
23. Pripreme za Drugi svetski rat	149
24. Nemačko osvajanje i jezuiti Austrija - Poljska - Čehoslovačka - Jugoslavija	167
25. Jezuitski pokret u Francuskoj pre i posle rata 1939-1945	184
26. Gestapo i jezuiti	192
27. Logori smrti i antisemitski krstaški rat	202
28. Jezuiti i Collegium Russicum	208
29. Papa Jovan XXIII skida masku	215
Zaključak	225

Uvod izdavača

Ne postoji kvalifikovanija osoba koja bi nam predstavila knjigu Edmonda Parisa "Tajna istorija jezuita" od Dr Alberta Rivere, bivšeg jezuitskog sveštenika regrutovanog pod strogom zakletvom, koji je obučen u Vatikanu i koji je napisao kratku istoriju jezuita pod nazivom "Vatikanske ubice".

Informacije u ovoj knjizi su činjenične i potpuno dokumentovane, tako da bi trebao da ih pročita svaki ozbiljan čovek. Bog u Bibliji kaže: "Izgibe moj narod jer je bez znanja" (Osija 4,6).

Uvod Dr Alberta Rivere

Najopasniji ljudi su oni koji su naizgled vrlo religiozni, naročito kad su organizovani i kad su na uglednim položajima. Oni imaju duboko poštovanje ljudi koji nisu upoznati sa njihovom bezbožničkom trkom za moći, daleko od očiju javnosti.

Ovi religiozni ljudi, koji se pretvaraju da vole Boga, će pribeći ubistvu, organizovati revolucije i ratove - ako je potrebno - da bi ostvarili svoje ciljeve. Oni su lukavi, inteligentni, površno religiozni političari koji žive u skrivenom svetu tajni, intriga i lažne pobožnosti. Ovaj obrazac, naveden u knjizi "Tajna istorija jezuita", u duhovnom kontekstu, se mogao videti kod književnika, fariseja i sadukeja iz vremena Isusa Hrista. Isti zli duh je uputio rimske careve da donesu deset smrtonosnih dekreta kako bi proganjali ranu hrišćansku zajednicu.

"Rani crkveni oci" su zadržali dobar deo vavilonskog sistema, na koji su dodali iskrivljenu jevrejsku teologiju i grčku filozofiju.

Oni su izopačili većinu nauke Isusa Hrista i apostola. Pripremili su put rimskoj katoličkoj mašineriji koja je trebala da nastane. Mnogi od njih su “pobožno” napadali, izvrtali, dodavali i oduzimali tekstovima koje je Bog dao u Bibliji. Ovaj religiozni duh antihrista, koji je radio kroz njih, viđen je opet kada je Ignacije Lojola (Ignatius de Loyola) osnovao jezuite, da potajno ostvare dva glavna cilja rimske katoličke institucije: 1) univerzalnu političku moć, i 2) univerzalnu crkvu - ispunjavajući tako biblijska proročanstva iz Otkrivenja 6, 13, 17 i 18. poglavlja.

U vremenu kad je Ignacije Lojola stupio na scenu, protestantska reformacija je ozbiljno uzdrimala rimski katolički sistem. On je došao do zaključka da će njegova „crkva“ jedino moći da preživi, ako prisilno sprovede kanone i doktrine o svetovnoj moći pape i rimokatoličke institucije, ne samo uništavanjem fizičkog života ljudi pojedinačno, kao što su to dominikanski sveštenici radili putem Inkvizicije, nego i ubacivanjem i prodiranjem u svaki sektor života. Protestantizam i druge religije moraju biti pokorene i upotrebljene u korist pape. To je bio lični predlog Ignacija Lojole, između ostalih, papi Pavlu III (Paul III).

Jezuiti su se odmah bacili na posao tajno se ubacujući u SVE protestantske, a zatim i druge religiozne grupe uključujući njihove porodice, radna mesta, bolnice, škole, fakultete, itd. Do danas su jezuiti skoro okončali tu misiju.

Biblija stavlja moć lokalne crkve u ruke lokalnog sveštenika i vernika. Ali lukavi jezuiti su tokom godina uspeli da premeste tu moć u ruke vrhovnog crkvenog štaba i gurnu skoro sve protestantske i druge crkve u ruke Vatikana. Ovo je tačno ono što je Ignacije Lojola naumio da postigne: univerzalnu crkvu i kraj drugih religija.

Dok budete čitali „Tajnu istoriju jezuita“ videćete da postoji paralela između religijskih i političkih sektora. Autor, gospodin Paris, otkriva prodiranje i ubacivanje jezuita u svetske vlade i nacije sa ciljem upravljanja razvoja istorije kroz postavljanje diktatura, i slabljenjem društvenih uređenja, kao što su SAD, što se postiže izazivanjem socijalnog, političkog, moralnog, vojnog, obrazovnog i religijskog bezvlašća.

Čovek, Edmond Paris

U kontekstu proročanstava Knjige Otkrivenja, Edmond Paris je postao mučenik za Isusa. Razotkrivanjem ovakve zavere, on je doveo svoj život u opasnost zarad širenja istine o znacima proročanstava. Edmond Paris me nije poznavao, ali sam ja njega upoznao, iako ne lično, kada sam sa ostalim regrutovanim jezuitima pod strogom zakletvom, bio obavešten o imenima institucija i pojedinaca u Evropi koji su ugrožavali ciljeve rimske katoličke institucije. Rečeno nam je njegovo ime.

Radovi Edmonda Parisa:

- Vatikan protiv Francuske (La Vatican Contre la France)
- Genocid u satelitskoj Hrvatskoj (Genocide in the Satellite Croatia)
- Vatikan protiv Evrope (The Vatican Against Europe)

Radovi Edmonda Parisa o rimokatolicizmu su obavezali jezuite da: 1) unište njega, 2) unište njegovu reputaciju, uključujući njegovu porodicu, i 3) unište njegov rad. Čak i sada ovi odlični radovi Edmonda Parisa se falsifikuju, ali se molimo da ih Bog sačuva kada budu bili najpotrebniji za spas rimokatoličkog naroda.

Vaš za spas rimokatoličkog naroda,

Dr Alberto Rivera

bivši jezuitski sveštenik

“Ljubav prema istini je naš jedini spas.”

Žan Guehenno (Jean Guehenno) sa Francuske Akademije

“Zato odbacite laž, i govorite istinu ...”

(Efescima 4, 25)

Predgovor

Pisac iz prošlog veka, Adolf Mihel, se prisećao da je Volter procenio da je broj radova objavljenih tokom godina o jezuitima oko šest hiljada. „Koji broj smo dostigli vek kasnije?“, pitao je Adolf Mihel, da bi odmah zaključio: „Nema veze. Dokle god je jezuita, biće potrebe za pisanjem knjiga protiv njih. Nema ničeg novog što bi se reklo na njihov račun, ali nove generacije čitalaca pristižu svaki dan... Hoće li ovi čitaoci pretraživati stare knjige?“¹

Gore pomenuti razlog bi bio dovoljan da opravda naše interesovanje za ovu često spominjanu temu. U stvari, većina ranih knjiga koje su oživljavale istoriju jezuita ne može se više naći. Još se jedino u javnim bibliotekama mogu konsultovati, što ih stavlja van domašaja za većinu čitalaca. U cilju sažetog informisanja šire javnosti, pregled ovih dela se činio neophodnim.

Postoji i drugi razlog, podjednako dobar kao ovaj upravo pomenuti. Istovremeno kako nove generacije čitalaca pristižu, dolaze i nove generacije jezuita. I ovi rade danas sa istim podmlukim i istrajnim metodama koje su često u prošlosti pokretale odbrambene reflekse nacija i vlada. Lojolini sinovi su danas - i mogli bi reći više nego ikad - vodeće krilo rimske crkve. Podjednako, ako ne i bolje preruseni od starih, oni ostaju naj- eminentniji „ultramontanci“ (zagovornici vrhovnog autoriteta pape i njegove nepogrešivosti), potajni, ali efikasni agenti „Svete stolice“ širom sveta, kamuflirani šampioni njene politike, „tajna vojska papstva“.

Iz ovog razloga, tema o jezuitima nikad neće biti iscrpljena. Iako je literatura koja se bavi njima tako obilna, svaka epoha će imati dužnost da doda nekoliko stranica, da obeleži kontinuitet ovog okultnog sistema započetog pre četiri veka „u slavu Gospodu“, ali u stvari u slavu pape. Uprkos sveukupnom pomaku ka rastućoj „laicizaciji“, uprkos neizbežnom napretku racionalizma koji svaki dan pomalo smanjuje područje „dogme“, rimska crkva nije mogla odustati od velike svrhe koja je bila njen cilj od početka: sabiranje svih naroda sveta pod svoje žezlo. Ova monumentalna „misija“ se mora nastaviti šta god se dešavalo među „paganima“ kao i među „odvojenim hrišćanima“. Sekularno sveštenstvo ima naročitu dužnost da zadrži stečene pozicije (što je vrlo teško danas), dok je na određenim regularnim redovima zadatak povećanje stada vernih pokršćavanjem „jere-tika“ i „pagana“, što je još teže. Dužnost je sačuvati ili steći, braniti ili napasti, a na čelu bitke se nalazi pokretna snaga „Isusovog društva“ - jezuita. Iskreno govoreći, ova zajednica nije svetovna, niti je redovna u smislu njenog ustrojstva, već je neka vrsta pre-predenog društva koje interveniše gde i kad je potrebno, u crkvi i van nje, ukratko „najsposobniji, najistrajniji, najneustrašiviji agent, uz to i najubedeniji u papin autoritet...“, kako je napisao jedan od njihovih najboljih istoričara.²

Videćemo kako je ovo telo „janičara“ stvoreno, i koju neprocenjivu službu je pružalo papstvu. Takođe ćemo videti kako su postali tako odani instituciji kojoj su služili, potpadajući pod takav njen uticaj da je njihov poglavar nazvan sa dobrim razlogom „crni papa“ (jezuitski general ili vođa jezuita), tako da je postajalo sve teže razlikovati, u upravi crkve, autoritet belog pape (zvaničnog pape) i njegovog moćnog pomoćnika.

Ova knjiga je istovremeno retrospektiva i dodatak istoriji „jezuitizma“. Kako većina dela koja se odnose na jezuite ne obraća pažnju na najvažniju ulogu koju su odigrali u događajima koji su razorili svet tokom poslednjih pedeset godina, smatrali smo da je vreme da se popuni praznina, ili preciznije, da započnemo, sa našim skromnim doprinosom, dublje proučavanje ove teme, i uradimo to bez skrivanja prepreka na koje će

naíci neupućeni autori koji će hteti da pišu javno o ovoj gorućoj temi.

Od svih faktora koji su odigrali ulogu u međunarodnom životu veka punog konfuzije i preokreta, jedan od presudnih leži u ambiciji rimske crkve. Njena svetovna želja za širenjem uticaja prema Istoku napravila je od nje „duhovnog“ saveznika pan-germanizma i saućesnika u nastojanju da proširi vrhovnu moć što je dvaput, 1914. i 1939., donelo smrt i propast narodima Evrope.³

Javnost praktično nije svesna ogromne odgovornosti koju je snosio Vatikan i njegovi jezuiti prilikom početka dva svetska rata – situacija koja može biti objašnjena ulogom gigantskih finansija kojima raspolaže Vatikan i njegovi jezuiti, dajući im moć u toliko sfera, posebno od poslednjeg velikog sukoba.

U stvari, uloga koju su odigrali u tim tragičnim događajima je retko bila pominjana do današnjih dana, izuzev od onih željnih da je sakriju. Sa namerom ispravljanja ovoga i utvrđivanja istinitih činjenica, prikazujemo u ovoj i drugim knjigama političke aktivnosti Vatikana tokom savremene epohe – aktivnosti koje se dotiču i jezuita.

Ova studija se temelji na neospornim arhivskim dokumentima, publikacijama dobro poznatih političkih ličnosti, diplomata, ambasadora i eminentnih pisaca, od kojih su većina katolici, čak potvrđeni od svojih pretpostavljenih.

Ova dokumenta otkrivaju tajne akcije Vatikana i njihove pod-mukle poteze u stvaranju razdora između nacija kada je to odgo-varalo njihovim interesima. Pomoću presudnih članaka, prikazujemo kakvu je ulogu igrala „crkva“ u usponu totalitarnih režima u Evropi.

Ova svedočenja i dokumenti utvrđuju snažnu optužbu i do sada nijedan apologeta nije pokušao da ih ospori.

1. maja 1938. „Mercure de France“ nas je podsetio šta je rećeno četiri godine ranije: „Mercure de France od 15. januara 1934 – je pisao – i niko to nije opovrgao – da je papa Pije XII taj koji je 'stvorio' Hitlera. Došao je na vlast, ne toliko legalnim putem, nego tako što je papa uticao na Centrum (nemaćka katolićka

partija)... Da li Vatikan misli da je napravio političku grešku otvarajući put Hitlerovoj moći? Čini se da ne..."

Nije izgledalo tako kada je to napisano, što je bilo dana nakon „Anšlusa“ - kada je Austrija ujedinjena sa Trećim Rajhom - ni kasnije kad se nacistička agresija umnožila - ni tokom celog Drugog svetskog rata. Činjenica je da je 24. jula 1969. naslednik Pija XII, Jovan XXIII darovao svom ličnom prijatelju Francu fon Papenu počasnu titulu tajnog blagajnika. Ovaj čovek je bio špijun u SAD tokom Prvog svetskog rata i jedan je od odgovornih za Hitlerovu diktaturu i Anšlus. Neko mora da pati od posebne vrste slepila ako ne vidi ovako jednostavne činjenice.

Gospodin Jozef Rovan, katolički pisac, komentariše diplomatski sporazum između Vatikana i nacističkog Rajha 8. jula 1933:

„Konkordat je doneo nacional-socijalističkoj vladi, o kojoj je skoro svuda vladalo mišljenje da je stvorena od strane uzurpatora, ako ne i razbojnika, pečat sporazuma sa najstarijom međunarodnom silom (Vatikanom). Na jedan način, to je bio ekvivalent diplome međunarodne časti."4

Stoga je papa, nezadovoljan zbog pružanja samo svoje „lične“ podrške Hitleru, na ovaj način garantovao moralnu podršku Vatikana nacističkom Rajhu! Istovremeno teror je počeo da vlada sa druge strane Rajne i bio je prećutno prihvaćen i dozvoljen, takozvani „crno-košuljaši“ su već stavili 40,000 osoba u koncentracione logore. Pogromi su se umnožavali uz pokliče ovog nacističkog marša: „Kada jevrejska krv teče sa noža, opet se osećamo bolje.“

Sledećih godina, Pije XII je video i gore stvari, a da se nije uzbudio. Ne iznenađuje da su se katoličke vođe Nemačke međusobno nadmetale u svojem ulagivanju nacističkom režimu, ohrabreni od svog rimskog „Gospodara“. Neko je morao pročitati nepovezano buncanje i verbalne akrobacije oportunističkih teologa kao što je Mihael Šmaus. Kasnije je proglašen „crkvenim princom“ od strane Pija XII i opisan kao „veliki teolog Minhena“ u publikaciji „La Croix“ 2. septembra 1954. - i ponovo u knjizi naslovljenoj „Katholisch-Konservatives Erbgut“, o kojoj je neko napisao:

„Ova antologija sabira tekstove glavnih katoličkih teoretičara Nemačke, od Goresa do Vogelsanga; ona čini da verujemo da je nacional-socijalizam rođen prosto i jednostavno iz katoličkih ideja.“⁵

Biskupi, koji su polagali zakletvu na odanost Hitleru po Konkordatu, uvek su se trudili da nadmaše jedan drugog u svojoj „odanosti“:

„Pod nacističkim režimom konstantno nailazimo na vatrenu podršku biskupa u svim prepiskama i izjavama crkvenih velikodostojnika.“⁶

Uprkos očiglednoj razlici između katoličkog univerzalizma i hitlerovskog rasizma, ove dve doktrine su bile „harmonično pomirene“, prema Francu fon Papenu; razlog za ovaj skandalozni sporazum je bio: „Nacizam je hrišćanska reakcija protiv duha 1789.“

Vratimo se Mihaelu Šmausu, profesoru Teološkog fakulteta u Minhenu, koji je napisao:

„Imperija i crkva predstavljaju niz spisa koji treba da pomognu izgradnju Trećeg Rajha jer ujedinjuje nacional-socijalističku državu sa katoličkim hrišćanstvom...

Potpuno nemački i potpuno katolički, ovi spisi istražuju i podstiču veze i zajedničke sastanke između katoličke crkve i nacional-socijalizma; otvaraju put plodonosnoj saradnji, kako je naglašeno u Konkordatu... Nacional-socijalistički pokret je najenergičniji i najveći protest protiv duha XIX i XX veka... Ideja o narodu jedne krvi je središnja tačka njegovih učenja i svi katolici koji se pokoravaju instrukcijama nemačkih biskupa će morati da priznaju da je tako... Zakoni nacional-socijalizma i zakoni katoličke crkve imaju isti cilj...“⁷

Ovaj dokument dokazuje prvobitnu ulogu katoličke crkve u jačanju moći Hitlera; u stvari, to je bio ranije utvrđen dogovor. U potpunosti ilustruje prirodu monstruoznog sporazuma između katolicizma i nacizma. Mržnja prema liberalizmu, koja je ključ svega, postaje očigledna.

U svojoj knjizi "Catholiques d'Allemagne", gospodin Robert d'Harkort sa francuske Akademije piše:

„Najslabija tačka u svim biskupskim izjavama koje su pratile trijumfalne izbore 5. marta 1933. nalazi se u prvom zvaničnom crkvenom dokumentu koji sadrži potpise svih nemačkih biskupa. Mislimo na pastoralno pismo od 3. juna 1933. u koje je umešana cela nemačka biskupija.

Kojeg oblika je ovo pismo? Kako počinje? Sa optimizmom i sa ovom veselom izjavom: 'Čovek na vrhu ove nove vlade nas je, na naše veliko zadovoljstvo, uverio da će oni bazirati sebe i svoj rad na hrišćanskoj osnovi. Izjava takve duboke iskrenosti zaslužuje zahvalnost svih katolika'."8

Od početka Prvog svetskog rata, nekoliko papa je došlo i otišlo, ali njihov stav je bio nepokolebljivo isti prema dve grupe koje su se sukobile u Evropi.

Mnogi katolički autori nisu mogli da sakriju iznenađenost - i žalost - kada su pisali o nehumanoj ravnodušnosti pape Pija XII prema najgorem obliku zverstava počinjenih od strane onih kojima je bio blagonaklon. Među mnogim svedočenjima, citiraćemo jedno od najumerenijih u izražavanju izdatom protiv Vatikana od strane gospodina Žana d'Hospitala (Jean d'Hospital), dopisnika Monda:

„Sećanje na papu Pija XII je okruženo strepnjom. Najpre, tu je goruće pitanje postavljeno od strane posmatrača iz svake države, čak i unutar zidova Vatikana: Da li je znao za izvesna zverstva počinjena tokom ovog rata, koje je započeo i vodio Hitler?

Imao je na raspolaganju u svakom trenutku, i iz svakog kraja, redovne izveštaje biskupa... da li je mogao ignorisati ono što nemačke vojne vođe nisu skrivale: tragediju koncentracionih logora, civile osuđene na deportaciju, hladnokrvne masakre onih koji su 'stajali na putu', teror gasnih komora gde su, iz administrativnih razloga, milioni Jevreja uništeni? I ako je znao za to, zašto nije, kao zastupnik i horovođa Jevandelja, izašao obučen u belo, ruku raširenih u obliku krsta, da osudi zločine bez premca, da uzvikne: 'Ne!' ?...

Ljudi pape Pija XII će uzalud tražiti, jer u encikličnim pismima, govorima i obraćanjima javnosti pokojnog pape nema traga nikakvim osudama ove 'religije od krvi' ustanovljene od strane

Hitlera, ovog Antihrista... neće naći osude rasizma, koji je u očiglednoj suprotnosti sa katoličkom dogmom.“⁹

U svojoj knjizi "Ćutanje Pija XII" ("Le silence de Pie XII") koju je objavio du Rošer (du Rocher), Monako, 1965, autor Karlo Falkoni (Carlo Falconi) piše detaljno:

„Postojanje takvih zverstava (masovno istrebljenje etničkih manjina, zatvorenika i deportovanih civila) uništava svaki standard dobra i zla. Oni preziru dostojanstvo pojedinačnog bića i društva u celini do te mere da smo prisiljeni da okrivimo one koji su mogli uticati na javno mnjenje, bili oni obični civili ili vođe država.

Ćutati pred takvim nečuvenim nasiljem ravno je potpunoj kolaboraciji. To bi nadraživalo zlobu kriminalaca, podstičući njihovu okrutnost i sujetu. Ako svaki čovek ima moralnu dužnost da reaguje kada je suočen sa takvim zločinima, mnogostruko je veća dužnost religioznih društava i njihovih vođa, a iznad svih poglavara katoličke crkve.

Papa Pije XII nikad nije izrazio direktnu i jasnu osudu rata i agresije, još manje osudu neopisivih zločina koje su počinili Nemci i njihovi saučesnici tokom rata.

Papa Pije XII nije ćutao zato što nije znao šta se dešavalo: bio je svestan ozbiljnosti situacije od početka, možda čak i bolje od bilo kojeg šefa države na svetu..." (str. 12).

Ima još i gorih stvari! Vatikan je pomogao sprovođenje zločina „ustupajući“ neke crkvene velikodostojnike da budu aktivni kao pro-nacistički agenti; to su bili monsinjori Hlinka i Tiso. Takođe je poslao u Hrvatsku svoga izaslanika – R. P. Markonea (R. P. Marcone) – koji je, uz pomoć monsinjora Stepinca, držao na oku „rad“ Ante Pavelića i njegovih ustaša. Gde god pogledamo, isti „poučni“ spektakl nam se prikazuje.

Kao što smo pokazali, nije samo čudovišna pristrasnost i popustljivost ono što zameramo. Neoprostiv zločin Vatikana leži u odlučujućoj ulozi pri započinjanju dva svetska rata.¹⁰

Poslušajmo šta kaže gospodin Alfred Groser (Alfred Grosser) profesor na Institutu za političke studije na pariskom Univerzitetu:

"Vrlo koncizna knjiga Guntera Levija (Guenter Lewy) 'Katolička crkva i nacistička Nemačka' (The Catholic Church and nazi Germany) (New York McGrawhill-1964) kaže da svi dokumenti pokazuju da je katolička crkva sarađivala sa Hitlerovim režimom...

Jula 1933, kada je Konkordat prisilio biskupe da polože zakletvu na odanost nacističkoj vladi, koncentracioni logori su već bili otvoreni... Čitanje citata koje je skupio Gunter Levi ovo potpuno dokazuje. U njima nalazimo još neke neverovatne dokaze od osoba kao što je kardinal Faulhaber i jezuita Gustav Gundlach (Gustav Gundlach)." ¹¹

Samo prazne reči osporavaju ovu gomilu dokaza koji dokazuju krivicu Vatikana i njegovih jezuita. Njihova pomoć je bila glavna sila odgovorna za munjeviti uspon Hitlera koji je, zajedno sa Musolinijem i Frankom, uprkos pojavi bio samo pion u rukama Vatikana i jezuita.

Žitelji Vatikana su morali pognuti svoje glave od stida kada je italijanski član parlamenta uzviknuo: „Papine ruke su umrljane krvlju.“ (Govor Laure Diaz, člana parlamenta za Livorno, izgovoren u Ortoni 15. aprila 1946.), ili kada su studenti kardifskog koleđa odabrali temu za diskusiju: "Da li bi papi trebalo suditi kao ratnom zločincu?" ¹²

* * *

Evo kako se papa Jovan XXIII izrazio kada je pričao o jezuitima: „Ne posustajte, dragi sinovi, u aktivnostima koje su vam već donele dobro znane zasluge. Na taj način, zadovoljićete Crkvu i raščete sa neumornom žestinom: pravedan put je kao svetlost zore... Neka ta svetlost raste i osvetljava uobličavanje mladih ljudi... Na taj način, pomoći ćete sprovođenje naših duhovnih želja i interesa... Dajemo naš apostolski blagoslov svim srcem vašem Superiornom Generalu, vama i vašim pomoćnicima, i svim članovima Isusovog Društva (jezuitima).“

A evo reči pape Pavle VI: ¹³

„Otkad je uspostavljena, ova religiozna porodica uživa slatku pomoć Boga, i obogatila se vrlo brzo sa velikim napretkom... čla-

novi Društva ostvarili su mnoge važne podvige, sve u slavu Boga i u korist katoličke religije... crkvi trebaju hrabri Hristovi vojnici, naoružani neustrašivom verom, spremni da se suprotstave problemima... zato imamo veliku nadu u pomoć koje će vaše aktivnosti doneti... neka nova era zatekne Društvo na istom časnom putu kojim je išlo u prošlosti...

Izjavljeno u Rimu, blizu Sv. Petra, 20. avgusta 1964, za vreme druge godine obavljanja dužnosti pape.”¹⁴

* * *

29. oktobra 1965, Observatore Romano (“l'Osservatore Romano”) je saopštio: „Velečasni otac Arupe (Arrupe), jezuitski General, služio je Svetu Misu za ekumenski Sabor 16. oktobra 1965.”

Evo veličanja „papske etike“: istovremena objava projekata proglašenja blaženim pape Pija XII i pape Jovana XXIII. „Kako bi se ojačali u ovoj borbi za duhovnu obnovu, odlučili smo da započnemo kanonske procedure za posvećenje ove dvojice koji su nam tako dragi.”¹⁵

Neka ova knjiga otkrije svima koji je pročitaju pravu prirodu ovog rimskog Gospodara, čije reči su „milozvučne“ koliko su i njegove akcije surove.

Prvi deo

Osnivanje reda jezuita

Poglavlje 1

Ignacije Lojola

Osnivač jezuita (ili Isusovog Društva), španski Baskijac don Inigo Lopez de Rekalde (don Inigo Lopez de Recalde), rođen je u tvrđavi Lojola (Loyola), u provinciji Ėipuskoa (Guipuzcoa), 1491. godine. Bio je jedan od najĉudnijih tipova monaha-vojnika koje stvorio katoliĉki svet; od svih osnivaĉa religijskih redova, njegova liĉnost je najverovatnije ostavila najjaĉi peĉat na um i ponašanje njegovih sledbenika i naslednika. Ovo je najverovatnije razlog za taj „poznati izgled“ ili „Źig“ - ĉinjenicu koja je skoro kao fiziĉka sliĉnost. Gospodin Foliet (Folliet) osporava ovu ĉinjenicu,¹ ali mnogi dokumenti svedoĉe o stalnosti „jezuitskog“ tipa tokom godina. Najzanimljivije od ovih svedoĉenja se nalazi u muzeju Ėimet (Guimet); na zlatnoj pozadini prikaza iz 16. veka, japanski umetnik je naslikao, sa svim humorom svog naroda, iskrcavanje Portugalaca, i Lojolinih sinova naroĉito, na niponska ostrva. Zadivljenost ovog ljubitelja prirode u svetle boje je oĉigledna na naĉin kako je prikazao te duge, crne senke sa njihovim mraĉnim licima na kojima je uhvaĉena sva arogancija fanatiĉnog vladara. Sliĉnost izmeĊu dela orijentalnog umetnika 16. veka i našeg Daumiera iz 1830. je tu da je svi vide.

Kao mnogi drugi sveci, Inigo – koji je kasnije romanizovao svoje ime i postao Ignacije – gledao je dalje od nekoga ko je predodreĊen da prosvetli svoje savremenike.² Njegova burna mladost je bila ispunjena greškama, a ĉak i „gnusnim zloĉinima“. U policijskom izveštaju je pisalo da je bio „podmukao, surov, osvetoljubiv“. Svi njegovi životopisci priznaju da nikome od svojih dobrih ortaka nije popuštao s obzirom na instinktivno nasilje,

tada čestu stvar. „Buntovan i ohol vojnik“, rekao je jedan od njegovih poverenika - „vodio je neuredan život što se tiče žena, kockanja i dvoboja“, dodao je njegov sekretar Polanko (Polanco).³ Sve ovo nam prenosi jedan od njegovih duhovnih sinova, R. P. Raket (R. P. Rouquette), koji je pokušao donekle da objasni i opravda ovu vruću ćud koja se vremenom okrenula „ad majorem Dei gloriam“ (u veću slavu Bogu).

Kao što je slučaj sa mnogim junacima rimokatoličke crkve, nasilan fizički udar je bio neophodan da promeni njegovu ličnost. Bio je paž blagajnika Kastilje (Castille) do raščinjenja svog gospodara. Onda je postao gospodin u službi podkralja Navare (Navarra). Živeći život dvoranina, mladić je započeo život vojnika braneći Pampelunu od Francuza koje je vodio grof de Foj (de Foix). Povredu, koja mu je odredila buduću život, je zadobio u toj opsadi. Sa nogom koju je slomio metak, pobedonosni Francuzi su ga odveli njegovom bratu Martinu Garsiji (Garcia), u zamak Lojola. Sada započinje patnja zbog operacije bez anestezije, koju je morao da ponovi drugi put jer nije bila urađena kako treba. Noga mu je opet polomljena i nameštena. Uprkos svemu ovome, Ignacije je ostao hrom. Svako može razumeti da mu je samo trebalo iskustvo, kao ovo, da doživi nervni slom. „Poklon od suza“ koji mu je dat „u izobilju“ - i u kojem njegovi pobožni biografi vide uslugu sa visine - je možda samo rezultat njegove visoko emotivne prirode, koja je uticala na njega sve više i više.

Njegova jedina razonoda, dok je ležao povređen i u bolovima, bila je čitanje „Hristovog života“ i „Života svetaca“, jedinih knjiga u zamku.

Kako je bio praktično neuk i još pod uticajem tog užasnog šoka, bol Hristovog stradanja i mučeništvo svetaca su ostavili neizbrisiv utisak na njega; ova opsesija je vodila osakaćenog ratnika na put apostolata.

„Stavio je knjige na jednu stranu i maštao. Jasno stanje budnog sna, ovo je bio nastavak u zrele godine zamišljene igre deteta... ako pustimo da nas obuzme fizička stvarnost, rezultat je neuroza i predaja volje; tako da ono što je stvarno prelazi u drugi plan!...“⁴

Na prvi pogled, ova dijagnoza izgleda teško primenljiva na osnivača takvog aktivnog reda, kao i na druge „velike mistike“ i tvorce religijskih društava, koji su imali očigledno velike sposobnosti za organizaciju. Ali nalazimo da svi oni nisu mogli da se odupru svojoj burnoj mašti i, za njih, nemoguće postaje moguće.

Evo šta isti autor kaže na ovu temu: „Želim da skrenem pažnju na očigledan ishod upražnjavanja misticizma od strane nekoga ko poseduje odličnu inteligenciju. Slab um koji se predaje misticizmu je na opasnom tlu, dok inteligentan mistik predstavlja mnogo veću opasnost, jer njegov intelekt radi na širi i dublji način... Kada mit nadvlada stvarnost u aktivnoj inteligenciji, postaje čisti fanatizam; infekcija uma koji pati od delimičnog uvećanja ili izobličenja.“⁵

Ignacije Lojola je bio prvoklasni primer tog „aktivnog misticizma“ i „izobličenja uma“. Ipak, preobraženje gospodina-ratnika u „generala“ najratobornijeg reda u rimskoj crkvi je bila vrlo spora; bilo je dosta kolebljivih koraka pre nego što je otkrio svoj pravi poziv. Naša namera nije da ga pratimo kroz sve te različite stadijume. Hajde da se prisetimo glavnih tačaka: u proleće 1522, napustio je pradedovski zamak, imajući na umu da postane svetac sličan onima o čijim je prosvetiteljskim podvizima čitao u toj velikoj „gotskoj“ knjizi. Osim toga, nije li mu se Bogorodica lično prikazala jedne noći, držeći u svojim rukama dete Isusa? Nakon temeljne ispovesti u manastiru Monserat (Montserrat), planirao je da ode u Jerusalem. Kuga je harala Barselonom, i kako je sav pomorski saobraćaj zaustavljen, morao je da ostane u Manresi skoro godinu dana. Tamo je provodio vreme u molitvama, dugim postovima, bičujući sebe, vežbajući sve oblike samokašnjanja, i uvek se pojavljujući pred „sustom za kajanje“, bez obzira što je njegovo ispovedanje u Monseratu navodno trajalo čitava tri dana; takva temeljna ispovest bi bila dovoljna manje savesnom grešniku. Sve ovo sasvim jasno prikazuje nervno i mentalno stanje ovog čoveka. Konačno, oslobodivši se ove opsesije greha, odlukom da je to samo bio Sotonin trik, posvetio se potpuno raznolikim i izobilnim vizijama koje su proganjale njegov grozničavi um.

„Zbog vizije je“, kaže H. Bohmer (Boehmer), „opet počeo da jede meso; to je čitav niz vizija koje su mu otkrile misterije katoličke dogme i pomogle mu da je zaista živi: na taj način, on meditira o Trojstvu pod obrisom muzičkog instrumenta sa tri žice; misterija stvaranja sveta kroz ‘nešto’ magličasto i svetlo što izlazi iz sunčevog zraka; čudesan silazak Hrista na euharistiju dok bljesci svetla prodiru u svetu vodicu, koju je sveštenik držao prilikom molitve; ljudska priroda Hrista i sveta Devica u obliku zaslepljujućeg belog tela; i konačno Sotona zmijolik i treperavog oblika sličnog gomili blistavih očiju.“⁶ Nije li ovo početak dobro znanog jezuitskog simbolizma?

Gospodin Bohmer dodaje da mu je otkriveno dublje značenje dogmi, kao posebna usluga sa visine, putem natprirodnih intuicija. „Mnoge misterije Vere i nauke su mu odjednom postale jasne i kasnije je tvrdio da je naučio više u tim kratkim trenucima nego tokom svih proučavanja; ipak, nikad nije mogao da objasni šta su bile te misterije koje su mu se odjednom razjasnile. Ostalo mu je samo maglovito prisećanje, osećaj nečeg čudnog jer je, tog trenutka postao ‘drugi čovek sa drugom pameću’.“⁷

Sve ovo može biti rezultat nervnog poremećaja i može se poistovetiti sa onim što se događa pušačima opijuma i konzumentima hašiša: to povećanje ili proširenje ega, ta iluzija nadvladavanja realnosti, blješteća senzacija iza koje ostaje samo ošamućeno prisećanje.

Blažene vizije i prosvećenja su bili stalni pratioci ovog mistika tokom njegovog života.

„Nikad nije sumnjao u stvarnost ovih otkrivenja. Gonio je Sotonu štapom kao besnog psa; pričao je sa Svetim Duhom; tražio je dozvolu od Boga, Trojstva i Bogorodice za sve njegove projekte i lio bi suze radosnice kada su mu se pokazali. U ovim prilikama imao je osećaj nebeske blaženosti; raj mu je bio otvoren, i Bog mu je bio vidljiv i pojmljiv.“⁸

Nije li ovo savršen slučaj osobe koja halucinira? Biće to isti pojmljivi i vidljivi Bog koji će Lojolini duhovni sinovi konstantno nuditi svetu – ne samo iz političkih razloga, oslanjanjem i laskanjem duboko ukorenjenoj čovekovoј težnji ka idolatriji – već

takođe iz uverenja, koje im je dobro usađeno indoktrinacijom. Od početka je srednjovekovni misticizam preovladavao Isusovskim Društvom; on je i dalje veliki animator, uprkos svojim novopreuzetim svetovnim, intelektualnim i učenim aspektima. Njihov glavni aksiom je: „Sve stvari svim ljudima“. Umetnost, književnost, nauka, pa čak i filozofija su bila samo sredstva ili mreže za hvatanje duša, kao lako oproštenje garantovano od strane njenih promotera, čija je labavost bila tako često kritikovana. Za ovaj Red, ne postoji oblast gde se na ljudskoj slabosti ne može raditi, kako bi se duh i volja podstakli da se predaju i vrate u jednu detinjastu i mirnu pobožnost. Oni rade da uspostave „carstvo Božije“ prema njihovim idealima: veliko stado ispod žezla „Svetog Oca“. Činjenica da učenici ljudi mogu imati takve zaostale ideale izgleda vrlo čudno, iako je to neosporno i potvrđuje često zanemarivanu činjenicu: preuzvišenost osećaja u životu duha. Uostalom, Kant je rekao da je svaka filozofija samo izraz filozofove čudi i karaktera.

Nezavisno od pojedinačnih metoda, jezuitski „temperament“ izgleda manje ili više nepromenljiv među njima. „Mešavina pobožnosti i diplomatije, asketizma i svetovne mudrosti, misticizma i hladne računice; kakav je bio Lojolin karakter, takav je i zaštitni znak ovog Reda.“⁹

Na prvom mestu, svaki jezuita bira ovaj posebni Red zbog svojih prirodnih sklonosti; ali on stvarno postaje Lojolin „sin“ nakon strogih testova i sistematskog uvežbavanja koje traje ne manje od četrnaest godina.

Na taj način, paradoks ovog Reda se nastavlja četiri stotine godina: Red koji nastoji da bude „intelektualni“, istovremeno je uvek bio, unutar rimske crkve i društva, šampion najstrožije naklonosti.

Poglavlje 2

Duhovne vežbe

Kada je konačno došlo vreme da Ignacije napusti Monresu, nije mogao da predvidi svoju sudbinu, ali uznemirenost u vezi sopstvenog spasa nije više bila njegova glavna briga; tako da je u Svetu Zemlju otišao marta 1523, ne kao običan hodočasnik, već kao misionar. Stigao je u Jerusalim 1. septembra, nakon dosta avantura, da bi ubrzo nakon toga otišao, po naređenju franjevačkog nadbiskupa koji nije želeo da vidi kako se nesigurni mir između hrišćana i Turaka ugrožava neblagovremenim pokušajima obraćenja muslimana.

Razočarani misionar je prošao kroz Veneciju, Đenovu i Barselonu na svom putu ka Univerzitetu u Alkali (Alcala) gde je započeo teološke studije; tu je počelo i njegovo „isceljivanje duša“ među dobrovoljnim slušaocima.

„Na ovim tajnim skupovima, najčešća manifestacija pobožnosti među nežnijim polom bilo je padanje u nesvest; po tome, shvatamo kako je teško primenjivao njegove religijske metode, i kako bi takva vatrena propaganda ubrzo pobudila radoznalost i sumnju inkvizitora...“ Aprila 1527. Inkvizicija je stavila Ignacija u zatvor da ga ispita na polju jeresi. Istraga je ispitala te neobične incidente među njegovim poklonicima, čudne tvrdnje optuženika koje se odnose na predivnu moć koju mu je njegova čistota poklonila, i njegove bizarne teorije o razlici između smrtnih i zanemarljivih grehova; ove teorije su veoma slične onim od strane jezuitskih sledbenika kasnije epohe.¹⁰

Oslobođen, ali sa zabranom da održava skupove, Ignacije je otišao za Salamanku (Salamanque) i ubrzo je počeo da se bavi

istim aktivnostima. Slične sumnje među inkvizitorima ponovo su ga dovele do zatočeništva. Izlazak je bio uslovljen odustajanjem od takvog ponašanja. Stoga je otputovao za Pariz da nastavi studije na fakultetu Montajg (Montaigu). Njegovi naponi da indoktrinira njegove prijatelje studente u skladu sa njegovim osobenim metodama su ga ponovo doveli u problem sa Inkvizicijom. Sada obazriviji, sretao se samo sa šest svojih prijatelja sa fakulteta, od kojih će dvojica postati visoko uvaženi regruti: Salmeron i Lainez.

Šta je imao u sebi što je tako snažno privlačilo mlade ljude starom studentu? Bio je to njegov ideal i mala amajlija koju je nosio sa sobom: mala knjiga, u stvari vrlo iscrpna koja je, uprkos svojoj veličini, među onim koje su uticale na sudbinu čovečanstva. Ova knjiga je štampana toliko puta da je broj kopija nepoznat; takođe je bila tema više od 400 tumačenja. Ona je udžbenik jezuita i u isto vreme sažetak dugačkog unutrašnjeg razvoja njihovog gospodara: „Duhovne vežbe“.¹¹

Gospodin Bohmer kasnije kaže:

"Ignacije je razumeo jasnije od bilo kog drugog vođe, koji mu je prethodio, da se ljudi najlakše mogu pridobiti za neki ideal, ako se postane gospodarom njihove mašte. Mi 'usađujemo duhovne sile koje će pojedinac kasnije teško eliminisati', sile dugotrajnije od svih najboljih principa i doktrina; koje mogu opet izaći na površinu, nekad nakon više godina bez pominjanja, i postati tako zapovedne da um postaje nemoćan da se odupre preprekama, i mora da prati njihov neodoljiv podsticaj."¹²

Stoga se ne može samo razmišljati o „istinama“ katoličke dogme, već se one moraju živeti i osetiti od strane onih koji se predaju ovim „vežbama“, uz pomoć „usmerivača“. Drugim rečima, oni moraju da vide i prožive misteriju sa najvećom mogućom žestinom. Kandidatova osetljivost postaje ispunjena ovim silama čija će postojanost u njegovom umu, a čak i više u njegovoj podsvesti, biti jaka kao trud koji je potrošio da ih prizove i primi. Osim vida, druga čula poput sluha, mirisa, ukusa i dodira će odigrati svoju ulogu. Ukratko, to je potpuno kontrolisana auto-sugestija. Pobuna anđela, progon Adama i Eve iz Raja, Božji sud, jevanđeljske scene i faze Hristovog stradanja bivaju,

što bi rekli, oživljeni pred očima kandidata. Slatke i blažene scene se smenjuju sa najcrnijim, u spretno raspoređenom ritmu. Nema potrebe pominjati da Pakao ima najistaknutiju ulogu u toj „predstavi magičnih svetiljki“, sa svojim ognjenim jezerom u koje se bacaju prokleti, užasnim koncertom vrisaka, gnusnim smradom sumpora i zapaljenog mesa. I pored toga je Hrist uvek tu da pomogne maštaru koji ne zna kako da mu zahvali što ga već nije bacio u pakao da plati za svoje prošle grehove.

Evo šta je Edgar Kvinet (Edgar Quinet) napisao:

„Nisu samo vizije predodređene, već su i uzdasi, udisaji, izdisaji zabeleženi; pauze i intervali tišine su zapisani kao u notnom sistemu. U slučaju da mi ne verujete, citiraću: ‘Treći način molitve je merenjem reči i perioda tišine.’“ Ovaj posebni način molitve se sastoji od izostavljanja nekih reči između svakog daha; i malo dalje: „Potrudite se da održite jednake razmake između svakog daha i prigušenog jecaja i reči (et paria anhelituum ac vocum interstitia observet), što znači da čovek, inspirisan ili ne, postaje samo mašina koja mora da uzdiše, jeca, stenje, plače, viče ili da uzima dah u tačnom trenutku i redom koji se po iskustvu pokazao najpogodnijim.“^{12a}

Razumljivo je da nakon četiri sedmice posvećene ovim intenzivnim vežbama, sa upravnikom kao jedinim saradnikom, kandidat postaje zreo za dalje uvežbavanje i „lomljenje“.

Evo šta Kvinet ima da kaže kada priča o tvorcu takve omamljujuće metode:

„Znate li šta ga izdvaja od svih isposnika iz prošlosti? Činjenica da je mogao da proučava i analizira sebe logički i hladnokrvno u tom stanju zanosa, dok je za sve druge ta ideja razmatranja bila nemoguća.

Nametanjem njegovim sledbenicima radnji koje su, za njega, bile spontane, trebalo mu je samo trideset dana da slomi, ovom metodom, volju i rasuđivanje, na način na koji jahač iznuruje svog konja. Trebalo mu je samo trideset dana ‘triginta dies’, da potčini dušu. Obratite pažnju da se jezuitizam širio zajedno sa modernom inkvizicijom: dok je inkvizicija mučila telo, duhovne Vežbe su lomile umove pod Lojolinom mašinerijom.“^{12b}

U svakom slučaju, niko nije mogao da ispita svoj „duhovni“ život preduboko, čak i bez počasti da je bio jezuita; Lojoline metode su bile preporučene vernicima i duhovnicima naročito, što su nas podsetili komentatori kao što je R. P. Pinard de la Bolaje (Boullaye), autor „Mentalne molitve za sve“. Inspirisana svetim Ignacijem, ova vrlo vredna „pomoć“ za dušu bi, mislimo, bila iskrenija, ako bi u naslovu pisalo „otuđenja“ umesto „molitve“.

Poglavlje 3

Osnivanje društva

„Isusovo Društvo“ ili „jezuiti“ je osnovano na dan vaznesenja Bogorodice - godine 1534, u kapeli Notr Dam de Monmartr (Notre-Dame de Montmartre.)

Ignacije je tada imao četrdeset četiri godine. Nakon pričešća, vođa i njegovi saradnici su se zavetovali da će otići u Svetu Zemlju čim budu završili studije, da preobrate nevernike. Ali sledeće godine su se obreli u Rimu gde im je papa, koji je tada organizovao pohod na Turke sa nemačkim carem i venecijanskom republikom, objasnio kako je njihov projekat bio nemoguć zbog toga. Stoga su se Ignacije i njegovi saradnici posvetili misionarskom radu u hrišćanskim zemljama; u Veneciji, njegov apostolat je ponovo pobudio sumnju Inkvizicije. Ustav Isusovog Društva je napokon sastavljen i odobren u Rimu od strane pape Pavla III, 1540. godine, i jezuiti su se stavili na raspolaganje papi, obećavajući mu bezuslovnu poslušnost. Poučavanje, ispovedanje, propovedanje i dobrotvorni rad su bili polje delovanja ovog novog Reda, ali inostrane misije nisu bile isključene kao kad su, 1541. godine, Franjo Havijer (Francis Xavier) i njegova dva saradnika otišli iz Lisabona da propovedaju hrišćanstvo po Dalekom Istoku. Godine 1546. započeo je politički deo njihove karijere, kada je papa odabrao Laineza i Salmerona da ga predstavljaju na trentskom saboru u svojstvu „pontifikatskih teologa“ .

Gospodin Bohmer piše:

„Tada, Red je bio zaposlen kod pape samo privremeno. Ali je obavljao svoje funkcije tako tačno i nadahnuto da je, već pod

papom Pavlom III, usadio sebe u sve vrste aktivnosti i pridobio je poverenje Kurije za sva vremena.“^{12d}

Ovo poverenje je bilo potpuno opravdano; jezuiti, i Lainez posebno, zajedno sa njihovim posvećenim prijateljem kardinalom Moroneom, su postali vešti i neumorni šampioni pontifikalnog autoriteta i nedodirljivosti dogme, tokom tri etape tog sabora koji je završen 1562. Njihovim mudrim manevrima i dijalektikom, uspeli su da poraze opoziciju i sve „jeretičke“ zahteve uključujući ženidbu sveštenika, pričest sa dva elementa, korišćenje maternjeg jezika u službi i, posebno, reformu papstva. Samo je reforma samostana zadržana na dnevnom redu. Lainez je, moćnim kontranapadom, podržao pontifikatsku nepogrešivost koja je proglašena tri veka kasnije na vatikanskom saboru.¹³ Sveta stolica je izašla ojačana iz krize u koju je skoro potonula, zahvaljujući upornim akcijama jezuita. Izrazi koje je izabrao papa Pavle III da opiše ovaj Red u njegovoj Buli autorizacije su bili potpuno opravdani: „Regimen Ecclesiae militantis“ (Uprava crkvene vojske).

Borbeni duh se sve više razvijao kako je vreme prolazilo i kako su, pored inostranih misija, aktivnosti Lojolinih sinova počele da se koncentrišu na ljudske duše, posebno među vladajućim klasama. Politika je njihovo glavno polje akcije, jer se svi naponi ovih „upravnika“ svode na jedan cilj: pokoravanje celog sveta papstvu, a da bi se to postiglo, „glave“ moraju biti prve pokorene. A kako da se ostvari ovaj ideal? Postoje dva vrlo važna oružja: biti duhovnik moćnih i onih na visokim pozicijama, i obrazovanje njihove dece. Na taj način, sadašnjost će biti osigurana dok je budućnost pripremljena.

Sveta stolica je brzo uvidela snagu koju će doneti ovaj novi Red. U početku, broj njegovih članova je bio ograničen na šezdeset, ali je ovo ograničenje brzo podignuto. Kada je Ignacije umro, 1556. godine, njegovi sinovi su radili među paganima u Indiji, Kini, Japanu, Novom svetu, ali takođe i posebno u Evropi: Francuskoj, južnoj i zapadnoj Nemačkoj, gde su se borili protiv „jeresi“, u Španiji, Portugaliji, Italiji, čak i u Engleskoj, ulazeći preko Irske. Njihova istorija, puna preokreta, biće deo „rimске“ mreže koju će stalno pokušavati da razvuku po svetu, čije niti će biti stalno kidane i krpljene.

Poglavlje 4

Duh Reda

„Nemojmo zaboraviti”, piše jezuita Rokit (Rouquette), da je, historijski, ‘ultramontanizam’* bio praktična potvrda ‘univerzalizma’... Ovaj neophodni univerzalizam bio bi prazna reč, da ne ishodi praktičnim jedinstvom i pokornošću hrišćanstvu: zato je Ignacije hteo da ovaj tim bude na raspolaganju papi... i da bude šampion katoličkog jedinstva, jedinstva koje može biti osigurano samo kroz efektivnu poniznost Hristovom zastupniku.“^{13a}

Jezuiti su hteli da nametnu ovaj monarhijski apsolutizam rimskoj crkvi i očuvali su ga u civilnom društvu jer su oni morali da gledaju na suverene kao na privremene predstavnike Svetog Oca, istinske glave hrišćanstva; sve dok su ovi vladari bili potpuno pokorni svom zajedničkom gospodaru, jezuiti su bili njihova najvernija podrška. S druge strane, ako bi se ovi prinčevi pobunili, jezuiti bi postali njihovi najgori neprijatelji.

U Evropi, gde god su interesi Rima zahtevali od naroda da ustane protiv svoga kralja, ili ako bi ovi privremeni prinčevi doneli odluke ponižavajuće za Crkvu, Kurija je znala da neće naći sposobnije, lukavije ili odvažnije ljude izvan Isusovog Društva kada su u pitanju intrige, propaganda ili čak otvorene pobune.¹⁴

Videli smo kroz duh „Vežbi“, kako je osnivač ovog Društva bio staromodan u svom jednostavnom misticizmu, crkvenoj disciplini, i uopšteno govoreći, njegovom konceptu podređenosti. „Ustavi“ i „Vežbe“, temelji ovog sistema, ostavljaju nas bez

*Ili: ultrapapisti, najrevniji sledbenici pape.

ikakve dileme o toj temi. Bez obzira šta bi njegove pristalice mogle reći – posebno danas kada su moderne ideje o ovoj temi potpuno drugačije – poslušnost ima posebno mesto, u stvari neprikosnoveno prvo, u pregledu pravila Reda. Gospodin Foliet (Folliet) se može pretvarati da u tome ne vidi ništa više od „religiozne poslušnosti“, neophodne za bilo kakvu zajednicu; R. P. Rokat piše smelo: „Nije to unižavanje čoveka, već je ta inteligentna i voljna poslušnost visina slobode... oslobođenje od sopstvenih okova...“; dovoljno je pročitati ove napise da bi se shvatio ekstremni, ako ne čudovišni karakter ovog potčinjavanja duše i duha nametnutog jezuitima, koji od njih pravi poslušni alat u rukama njihovih nadređenih, od samog početka prirodne neprijateljstva bilo kakve slobode.

Čuveni „perinde ac cadaver“ (kao mrtvac u rukama pogrebnika) se može naći u svakoj „duhovnoj literaturi“, prema gospodinu Folietu, a čak i na Istoku, u Hašiškom Ustavu (tajno društvo profesionalnih ubica iz Turske); jezuiti treba da budu u rukama svojih podređenih „kao palica koja sluša svaki nadražaj; kao grumen od voska koji može biti oblikovan i razvučen u svakom smeru; kao malo raspeće koje se može dizati i pomerati po volji“; ove vesele formule su u svakom slučaju vrlo prosvetljujuće. Komentari i objašnjenja tvorca ovog Reda nas ostavljaju bez ikakve dileme u vezi njihovog pravog značenja. Osim toga, među jezuitima, ne samo volja, već i rasuđivanje, a čak i moralna savest, moraju biti žrtvovani osnovnoj vrednosti pokornosti koja je, kako kaže Bordžija (Borgia), „najjača zaštita Društva“.

„Budimo uvereni da je sve dobro i ispravno kada to nadređeni zapovedi“, pisao je Lojola. I opet: „Čak i ako bi vam Bog dao bezumnu životinju za gospodara, nećete oklevati da ga poslušate, kao gospodara i vodiča, zato što je Bog unapred odredio da bude tako.“

I nešto još bolje: jezuiti ne smeju videti u svom nadređenom pogrešivog čoveka, već samog Hrista. J. Huber, profesor katoličke teologije u Minhenu i autor jednog od najvažnijih dela o jezuitima, napisao je: „Evo dokazane činjenice: ‘Ustavi’ jezuita ponavljaju petsto puta da čovek mora videti Hrista u ličnosti Generala.“¹⁵

Disciplina Reda, najčešće upoređena sa onom u vojsci, je onda ništa u poređenju sa stvarnošću. „Vojnička poslušnost nije jednaka jezuitskoj pokornosti; potonja je opsežnija jer obuzima čitavog čoveka i ne zadovoljava se kao prva, sa spoljnim činom, već zahteva žrtvu volje i guranje u stranu sopstvenog rasuđivanja.“¹⁶

Ignacije je napisao u svom pismu portugalskim jezuitima: „Moramo videti crno kao belo, ako Crkva tako kaže.“

Takva je dakle ta „visina slobode“ i „oslobođenje od sopstvenih okova“, koju je ranije veličao R. P. Roket. Zaista, jezuita je istinski oslobođen sebe jer je potpuno podvrgnut svojim gospodarima; bilo kakva sumnja ili savesno preispitivanje bi mu bila pripisana kao greh.

Gospodin Bohmer je napisao:

„U dopunama ‘Ustava’, nadređenima se savetuje da nareduju novajlijama da rade, kako je Bog radio sa Avramom, naočigled kriminalne stvari, da se dokažu; ali moraju odmeriti ova iskušenja prema snazi pojedinca. Nije teško zamisliti kakvi bi mogli biti rezultati takvog obrazovanja.“¹⁷

Istorija uspona i padova Reda – nema zemlje iz koje nije proteran – svedoči da su te opasnosti prepoznale sve vlade, čak i većinski katoličke. Postavljajući ljude tako slepo posvećene svom cilju da podučavaju višu klasu, Društvo – šampion univerzalizma, prema tome ultramontanizma (ultrapapizma) – je bilo neminovno shvaćeno kao pretnja građanskom rukovodstvu, jer su aktivnosti Reda, po samoj činjenici njihovog poziva, sve više okretale politici.

Istovremeno sa tim, ono što nazivamo „jezuitski duh“, se razvijalo među njegovim članovima. Pored toga, osnivač, inspirisan uglavnom potrebama inostranog i domaćeg „misionarstva“ nije zanemarivao veštinu. Napisao je u svojim „Sentencijama asketa“ („Sententiae asceticae“): „Pametna brižljivost zajedno sa osrednjom čistotom je bolja od veće svetosti uparene sa nesavršenom veštinom. Dobar pastir duša mora znati kako da ignoriše mnogo stvari i da se pravi da ih ne shvata. Kada im zagospodari voljom, biće sposoban da mudro vodi svoje učenike gde god on odabere. Ljudi su potpuno opterećeni prolaznim interesima,

tako da ne smemo pričati sa njima previše direktno o njihovim dušama: To bi bilo bacanje udice bez mamca“.

Čak je i zahtevano držanje Lojolinih sinova bila tačno propisana: „Moraju držati svoje glave blago pognute, bez savijanja levo ili desno, ne smeju gledati gore, a kad pričaju sa nekim, ne smeju ga gledati pravo u oči već tako da ih vide samo indirektno...“¹⁸

Lojolini naslednici su zapamtili dobro ovu lekciju, i primenili je vrlo široko u ostvarivanju svojih planova.

Povlastice Društva

Nakon 1558. godine, Lainez, lukavi taktičar trentskog sabora, proizveden je u Generala Zajednice sa ovlašćenjem da organizuje Red po svom nahođenju. „Deklaracije“ koje je sastavio sa Salmeronom, dodate su „Ustavima“ da postanu tumačenja; one su još više naglašavale despotizam generala izabranog doživotno. Sunadzirač, upravitelj i asistenti, koji takođe prebivaju u Rimu, će mu pomoći da upravlja Redom podeljenim u pet zajednica: Italija, Nemačka, Španija, Engleska i Amerika. Ove zajednice su bile podeljene u provincije grupišući različite uprave Reda. Samo sunadzirače (nadzornike) i pomoćnike je nominovala Zajednica. General imenuje sve ostale službenike, proglašava odluke koje ne menjaju Ustave, upravlja imovinom Reda prema svojoj volji i usmerava njihove aktivnosti za šta odgovara samo papi.

Ovoj miliciji, tako čvrsto vezanoj u rukama njenog šefa, treba najveća samostalnost da bi njene delatnosti imale učinka, zato im papa daje privilegije koje mogu izgledati preterane drugim religijskim Redovima.

Svojim Ustavima, jezuiti su izuzeti iz pravila manastirske uprave, koje je primenjivano uopšteno na kaluđerski život. U stvari, oni su monasi koji žive „u svetu“, i spolja se ni po čemu ne razlikuju od svetovnog sveštenstva. Ali, suprotno tome i ostalim religijskim zajednicama, nisu podređeni biskupskom autoritetu. Već 1545. godine, bula Pavla II im je omogućila da propovedaju, slušaju ispovedanja, daju pričest, i služe misu; ukratko, vrše

svoju sveštenučku službu bez obraćanja biskupu. Vršenje obreda venčanja je jedina stvar koja im nije dozvoljena.

Oni imaju moć da daju oprost, menjaju zavete za druge koji su lakši da se ispune, ili ih čak i ponište.

Gospodin Gaston Bali (Gaston Bally) piše:

„Generalova moć vezana za oprostaj i vladanje je čak i šira. On može da opozove sve kazne koje pogađaju članove Društva pre ili posle njihovog pristupanja Redu, da ih razreši svih grehova, čak i greha jeresi i raskola, falsifikovanja apostolskih spisa...

„General oslobađa, lično ili putem delegata, sve koji su pod njegovom vlašću, nesrećnog stanja koje proizilazi iz isključenja iz crkve, suspenzije ili zabrane, pod uslovom da ove cenzure nisu počinjene za prestupe tako velike da drugi, izvan papskog suda, znaju za njih.

On takođe oslobađa od nepravilnosti u raznim slučajevima, od dvobračnosti, povreda nanetih drugima, zločina ubistva, atentata... sve dok ova opaka dela nisu javno poznata i nisu uzrokovala skandal.“¹⁹

Konačno, papa Grgur XIII (Gregory XIII) je podario Društvu pravo na trgovinu i bankarstvo, pravo koje je kasnije počelo šire da se koristi.

Ova ovlašćenja i jedinstvene moći su im bile potpuno zagarantovane.

„Pape su pozivale čak i prinčeve i kraljeve da brane ove privilegije; pretili su sa velikim prokletstvom ‘latae sententiae’ svima onima koji bi pokušali da ih ukinu. Godine 1574, bula pape Pija V je dala generalu pravo da povрати ove povlastice u njihovom punom opsegu - ako bi došlo do pokušaja da se one promene ili ukinu, čak iako bi takva ukidanja došla od samog pape...

Dajući jezuitima takve preterane privilegije koje idu protiv drevnog uređenja crkve, papstvo je htelo, ne samo da ih snabde moćnim oružjem da se bore protiv ‘nevernika’, već posebno da ih koristi kao telohranitelje koji će braniti njenu neograničenu moć u crkvi i protiv crkve ako zatreba.

Da bi sačuvali duhovnu i zemaljsku nadmoć koju su prisvojili tokom srednjeg veka, pape su prodale Crkvu Isusovom Redu i tako predali i sebe u njihove ruke... Ako su jezuiti podržavali

papstvo, čitavo postojanje jezuita je zavisilo od duhovne i zemaljske nadmoći papa. Na taj način, interesi obe strane su blisko povezani.“²⁰

Ali ovoj odabranoj kohorti su trebali tajni pomoćnici da bi dominirala građanskim društvom: ova funkcija je pripala onima koji su im bili privrženi. „Mnogi važni ljudi su na taj način bili povezani sa Društvom: carevi Ferdinand II i Ferdinand III, Sigismund III, kralj Poljske, koji je zvanično pripadao Društvu; kardinal Infant, vojvoda od Savoje. A oni nisu bili od male koristi.“²¹

Isto je tako i danas; 33.000 zvaničnih članova Društva deluje širom sveta u svojstvu kadrova, oficira prave tajne vojske koja u svojim redovima ima vođe političkih stranaka, visoko rangirane službenike, generale, sudije, lekare, profesore fakulteta, itd, od kojih svi nastoje da sprovedu, u svojoj oblasti, „l'Opus Dei“ - Božji posao, a u stvari planove papstva.

Drugi deo

**Jezuiti
u Evropi
tokom
16. i 17. veka**

Poglavlje 5

Italija, Portugalija, Španija

„Francuska“, piše gospodin Bohmer, „je kolevka Isusovog Društva, ali je u Italiji ono primilo svoj program i ustav. Stoga je u Italiji pustilo korenje i odatle se raširilo“.¹

Autor skreće pažnju na rastući broj fakulteta i jezuitskih akademija (128 i 1680), „ali“, kaže on, „istorija italijanske civilizacije tokom 16. i 17. veka najbolje pokazuje rezultate toga. Ako je obrazovana Italija ponovo prigrllila veru i uputstva Crkve, dobila novu žestinu za asketizam i misije, ponovo počela da komponuje religiozne pesme i himne za Crkvu, namenila savesno slikarske četkice i skulptorska dleta da uzdigne religijski ideal, nije li to zato što su učeni slojevi stasavali u jezuitskim koledžima i ispovedaonicama?“²

Nestale su „detinjasta jednostavnost, radost, vedrina i prosta ljubav prema prirodi...”

„Jezuitski učenici su previše svešteni, posvećeni, udubljeni da bi sačuvali ove kvalitete. Obuzeti su ekstatičnim vizijama i prosvetljenjima; opijaju se slikama strašnih smrti i zverskih mučenja koje su podnosili mučenici; treba im raskoš, sjaj teatralnosti. Od kraja 16. veka, italijanska umetnost i književnost verno prikazuju ovaj moralni preobražaj... Nemir, razmetanje, šokantne tvrdnje koje karakterišu dela tog perioda promovišu osećaj odbojnosti umesto naklonosti prema verovanjima koja bi trebalo da prikazuju i veličaju.“³

To je sui generis (svojevrсни) zaštitni znak Društva. Ova ljubav prema izobličenom, izveštačenom, blještavom, teatralnom bi delovala čudno misticima koji su oblikovani „duhovnim vežba-

ma“, ali tu je ipak suštinski jezuitska težnja da se ostavi jak utisak na um. To je upotreba principa „Cilj opravdava sredstvo“ primenjenog sa istrajnošću od strane jezuita u umetnosti, književnosti, kao i u politici i moralu.

Italiju jedva da je dotakla protestantska Reformacija. Ipak, Valdenžani, koji su preživeli od srednjeg veka uprkos progoni- ma, i utvrdili se na severu i jugu poluostrva, pridružili su se Kalvinističkoj crkvi 1532. godine. Po izveštaju jezuite Posevina (Possevino), Emanuil Filibert (Emmanuel Philibert) od Savoje je započeo još jedan krvavi progon svojih „jeretičkih“ podanika 1561. godine. Ista stvar se desila u Kalabriji, u Kasalu di San Sisto (Casal di San Sisto) i Gvardija Fiskalu (Guardia Fiscal). „Jezuiti su bili umešani u ove masakre; bili su zauzeti obraćanjem žrtava...“⁴

Što se tiče oca Posevina: „...pratio je katoličku vojsku kao njihov kapelan, i preporučio je istrebljenje jeretičkih sveštenika vatrom kao neophodan i sveti čin.“⁵

Jezuiti su bili svemoćni u Parmi, na dvoru Farnese, kao i u Napulju tokom 16. i 17. veka. Ali iz Venecije, u koju su bili blagonaklono primljeni, proterani su 14. maja 1606. godine „kao najvernije sluge i zastupnici pape...“

I pored toga im je bilo dozvoljeno da se vrate 1656. godine, ali je njihov uticaj u Republici od tada bio samo senka nekadašnjeg.

Portugalija je bila omiljena za jezuitski Red. „Već pod papom Jovanom III (1521-1559) bili su najmoćnija religijska zajednica u kraljevstvu.“⁶ Njihov uticaj je još više porastao nakon revolucije 1640. godine koja je dovela Braganse na presto. „Pod vlašću prvog kralja iz kuće Braganse, otac Fernandez je bio član vlade i za vreme maloletstva Alfonsa VI, najuticajniji savetnik kraljice Lujze koja je bila regent. Otac de Vil (de Ville) je uspeo u zbacivanju Alfonsa VI 1667. godine, i kralj Petar II je imenovao oca Emanuila Fernandeza (Emmanuel Fernandez) izaslanikom ‘Kortezima’ 1667. godine... Uprkos činjenici da sveštenici nisu izvršavali nikakvu javnu dužnost u kraljevstvu, bili su moćniji u Portugaliji nego u bilo kojoj drugoj državi. Ne samo da su bili duhovni savetnici čitavoj kraljevskoj porodici, već su ih kralj i njegov ministar konsultovali u svim važnim okolnostima. Iz jed-

nog njihovog ličnog svedočenja, znamo da se nijedno mesto u upravi države ili crkve nije moglo steći bez njihovog pristanka; tako da su se sveštenstvo, visoki slojevi i narod nadmetali da osvoje njihovu blagonaklonost i pristanak. Spoljna politika je takođe bila pod njihovim uticajem. Svaki razuman čovek bi video da takve spletke nisu bile dobre za kraljevstvo.“⁷

U stvari, možemo videti rezultate u dekadentnom stanju koje je nastupilo u ovoj nesrećnoj zemlji. Sva energija i oštroumnost markiza od Pombala, sredinom 18. veka, bila je potrebna da istigne Portugaliju iz smrtonosnog zagrljaja jezuitskog Reda.

U Španiji, prodor Reda je bio sporiji. Više sveštenstvo i Dominikanci su mu se dugo opirali. Vladari Karlo V i Filip II su prihvatili njihove usluge, ali nisu verovali ovim papinim vojnicima i plašili su se da će im uzurpirati vlast. Ali, uz mnogo veštine, Red je vremenom porazio ovaj otpor. „Tokom 17. veka, oni imaju neograničenu moć u Španiji, među visokim slojevima i na Dvoru. Čak je otac Neidhart (Neidhart), bivši nemački konjički oficir, potpuno upravljao kraljevstvom kao državni kancelar, premijer i veliki inkvizitor... U Španiji, kao i u Portugaliji, propadanje kraljevstva se poklopilo sa usponom Reda...“⁸

Evo šta je Edgar Kvinet imao da kaže o tome:

„Kad god dinastija umire, vidim, kako ustaje i stoji iza nje, nekakav zao duh, jedna od onih tamnih figura ispovednika, koji je nežno i očinski mame u smrt...“⁹

Zaista, niko ne može pripisati propadanje Španije samo ovom Redu. „Ipak, istina je da je Isusovo Društvo, zajedno sa crkvom i drugim religijskim redovima, ubrzalo njen pad; što je Red bio bogatiji, Španija je bila siromašnija, toliko da kad je Karlo II umro, državna blagajna nije imala dovoljno novca da plati 10.000 misa koje se obično održavaju za spas pokojne monarhove duše.“¹⁰

Poglavlje 6

Nemačka

„Mesto bitke između katolicizma i protestantizma nije bila južna Evropa, već srednja Evropa: Francuska, Holandija, Nemačka, Poljska. Tako da su ove zemlje bile glavno bojno polje Isusovog Društva.“¹¹

Situacija je bila posebno ozbiljna u Nemačkoj. „Nisu samo čuveni pesimisti, već i razumni i mudri katolici smatrali da je cilj stare crkve u svim nemačkim zemljama skoro potpuno propao. U stvari, čak i u Austriji i Češkoj, raskid sa Rimom je bio tako sveopšti da su se protestanti mogli razumno nadati da će pokoriti Austriju u roku od nekoliko decenija. Kako se onda ova promena nije desila i država je podeljena na dva dela umesto toga? Katolička partija, na kraju 16. veka, se nije ustručavala da odgovori na ovo pitanje, ona je uvek cenila da su Vitelsbahovi (Witelsbach), Habzburzi (Habsburg) i jezuiti bili odgovorni za ovaj srećni preokret događaja.“¹²

Rene Fulop-Miller je pisao u ulozi jezuita u ovim događajima: „Katolički cilj je mogao uspeti samo ako su sveštenici mogli da utiču i vode prinčeve, u svakom trenutku i svim okolnostima. Ispovedaonice su dale jezuitima način da osiguraju trajni politički uticaj, stoga i efikasnu akciju.“¹³

U Bavarskoj, mladi vojvoda Albert V, sin predanog katolika, obrazovan u Ingolštadu, starom katoličkom gradu, pozvao je jezuite da se efikasno obračunaju sa jeresi:

„7. jula 1556. godine, 8 sveštenika i 12 jezuitskih učitelja su ušli u Ingolštag. To je bio početak nove ere za Bavarsku... sama država je primila novi pečat... Rimokatoličke ideje su usmerava-

le politiku prinčeva i ponašanje visokih slojeva. Ali se ovaj novi duh zadržao samo među visokim klasama. Nije došao do srca običnih ljudi... Uprkos tome, pod čeličnom disciplinom države i obnovljene crkve, ponovo su postali predani katolici, poslušni, fanatični i netolerantni prema bilo kakvoj jeresi...”

„Može izgledati preterano pripisivati takvu silnu moć i dela običnoj šaćici stranaca. Ipak, u ovim okolnostima, njihova moć je bila obrnuto proporcionalna njihovom broju i odmah su delovali jer nisu naišli ni na kakve prepreke. Lojolini poslanici su osvojili srca i umove države u samom početku... Od sledeće generacije, Ingolštad je postao savršen tip nemačkog jezuitskog grada.“¹⁴ Možemo rasuditi kakav je bio način razmišljanja koji su sveštenici predstavili ovom uporištu vere čitajući sledeće:

„Jezuita Majrhofer od Ingolštada je poučavao u svom ‘Propovednikovom ogledalu’: ‘Nećemo biti osuđeni ako budemo zahtevali ubijanje protestanata, više nego što bismo bili kad bi tražili smrtnu kaznu za lopove, ubice, falsifikatore i revolucionare’.“¹⁵

Naslednici Alberta V, a posebno Maksimilijan I (Maximilian I) (1597-1651), su završili njegov posao. Ali Albert V je već bio savestan u obavljanju svoje „dužnosti“ osiguravanja „spasa“ svojim podanicima.

„Čim su sveštenici stigli u Bavarsku, njegov stav prema protestantima i njihovim simpatizerima je postao oštiji. Od 1563. godine, nemilosrdno je prognao sve neposlušne, i nije imao milosti prema anabaptistima koji su trpeli davljenja, vatru, zatvor i okove, što je sve pohvalio jezuita Agrikola (Agricola)... Uprkos svemu tome, čitava generacija ljudi je morala da nestane pre nego što je progon krunisan potpunim uspehom. Do 1586. godine, moravski anabaptisti su uspeali da sakriju 600 žrtava od vojvode Đulime (Guillaume). Ovaj primer dokazuje da je bilo na hiljade a ne samo stotine onih koji su izgonjeni, što je ogroman broj za zemlju sa malim brojem stanovnika.”

„Ali“, rekao je Albert V minhenskom gradskom veću, „Božja čast i spas duše moraju biti stavljeni iznad svakog privremenog interesa.“¹⁶

Malo po malo, svo obrazovanje u Bavarskoj je bilo povereno jezuitima, i ta zemlja je postala baza za njihov prodor u istočnu, zapadnu i severnu Nemačku.”

„Od 1585. godine, sveštenici su obratili deo Vestfalije koji se oslanja na Keln; 1586, pojavljuju se u Neusu i Bonu, jednim od rezidencija kelnske nadbiskupije; otvaraju fakultete u Hildesheimu (Hildesheim) 1587. i Munsteru 1588. Ovaj poslednji je već imao 1300 učenika 1618. godine... Veliki deo zapadne Nemačke je vraćen u katolicizam, zahvaljujući Vitelsbahu (Wittelsbach) i jezuitima.”

„Savez između Vitelsbaha i jezuita je možda bio čak i važniji za ‘Austrijske zemlje’ nego za zapadnu Nemačku.”¹⁷

Nadvojvoda Karlo od Štajerske, poslednji sin cara Ferdinanda, oženio se 1571. bavarskom princezom „koja je uvela u gracki (grad Gratz) zamak iste one usko katoličke sklonosti i prijateljstvo sa jezuitima koji su preovladali na minhenskom dvoru“. Pod njenim uticajem, Karlo je temeljno radio na „istrebljenju jeresi“ iz svog kraljevstva i kada je umirao, 1590. godine, tražio je od njegovog sina i naslednika, Ferdinanda, da dâ reč da će nastaviti taj posao. U svakom slučaju, Ferdinand je za to bio dobro pripremljen. „Tokom pet godina, bio je učenik jezuita u Ingolštadu; osim toga, bio je tako isključiv da, za njega, nije bilo plemenitijeg dela od ponovnog uspostavljanja katoličke crkve u njegovim naslednim državama. Pitanje da li je ovo delo korisno ili ne za njegove zemlje ga nije brinulo.” „Više volim“, rekao je, „da vladam nad porušenom, nego nad prokletom zemljom.”¹⁸

Godine 1617, car je krunisao nadvojvodu Ferdinanda za kralja Češke. „Pod uticajem jezuitskog ispovednika Vilera (Viller), Ferdinand je smesta počeo borbu protiv protestantizma u njegovom novom kraljevstvu. Ovo je označilo početak onog krvavog rata religije koji je, u sledećih trideset godina, držao Evropu u neizvesnosti. Kada su 1618. godine nesrećni događaji u Pragu dali znak za otvorenu pobunu, stari car Matija (Mathias) je pokušao u početku da nađe kompromis, ali nije imao dovoljno snage da njegove namere preovladaju nad kraljem Ferdinandom, nad kojim je dominirao njegov jezuitski duhovnik; tako je izgubljena poslednja nada za mirno rešavanje tog sukoba.”

„Istovremeno, češke zemlje su preduzele posebne mere i svečano proglasile da bi trebalo proterati sve jezuite, jer su u njima videle promotere građanskog rata.“¹⁹

Ubrzo zatim, Moravska i Šleska su pratile ovaj primer, i protestanti Mađarske, gde je jezuita Pazmanji (Pazmany) vladao čeličnom pesnicom, digli su bunu. Ali bitku na Beloj Gori (1620) je dobio Ferdinand, koji je ponovo postao car nakon Matijine smrti.

„Jezuiti su ubedili Ferdinanda da primeni najokrutniju kaznu na pobunjenicima; protestantizam je bio iskorenjen iz cele države na način koji je previše užasan za reći... Na kraju rata, materijalno uništenje države je bilo kompletno.“

„Jezuita Balbinus, češki istoričar, se pitao kako je moguće da je ostalo još stanovnika u zemlji. Ali moralna propast je bila još gora... Bujna kultura koja je vladala među plemićima i srednjim slojevima, bogata nacionalna literatura koja nije mogla biti zamenjena: sve ovo je bilo uništeno, a čak je i narodnost zabranjena. Češka je bila otvorena prema jezuitskom delovanju i oni su masovno spaljivali njenu nacionalnu literaturu; pod njihovim uticajem je, čak i ime najvećeg narodnog sveca Jana Husa, postepeno iščezavalo dok nije izumrlo u srcima ljudi...“ „Vrhunac jezuitske moći se“, rekao je Tomek, „poklopio sa najvećim propadanjem nacionalne kulture; zbog uticaja koji je Red imao, buđenje ove nesrećne zemlje zakasnilo je jedan vek...“

„Kada je Tridesetogodišnji rat priveden kraju, i mir koji je bio zaključen je osiguravao nemačkim protestantima ista politička prava koja su katolici uživali, jezuiti su dali sve od sebe da nastave borbu; to je bilo uzaludno.“²⁰ Ali izborili su se za obećanje njihovog učenika Leopolda I, vladajućeg cara, da će goniti protestante u svojim zemljama, a posebno u Mađarskoj. Pod pratnjom carevih vojnika, jezuiti su preuzeli rad oko preobraćanja 1671. godine. Mađari su se digli u bunu i započeli rat koji je trajao skoro čitavu generaciju... Ali ova buna je bila pobedonosna, pod vođstvom Ferenca Kakočija (Ferencz Kakoczy). Pobednik je želeo da protera jezuite iz svih zemalja koje su bile pod njegovom upravom; ali uticajni zaštitnici Reda su uspeali da odgode ove mere, i isterivanje nije započelo do 1707. godine...

„Princ Evgenije (Eugen) je krivio, sa oštrom iskrenošću, politiku carske kuće i intrige jezuita u Mađarskoj. Napisao je: ‘Austrija je skoro izgubila Mađarsku zbog njihovog proganjanja protestanata.’ Jednog dana, ogorčeno je uzviknuo da je turski moral bio daleko superiorniji od jezuitskog, barem u praksi. ‘Ne samo da žele da dominiraju svešću, već žele i da imaju pravo nad životom i smrću ljudi’.”

„Austrija i Bavarska su pobrale plodove jezuitske dominacije u potpunosti: suzbijanje svih naprednih stremljenja i sistematsko zaglupljivanje naroda.“

„Duboka beda koja je pratila rat religije, nemoćna politika, intelektualno propadanje, moralno kvarenje, strašno smanjenje broja stanovnika i osiromašenje čitave Nemačke: ovo su bili rezultati delovanja jezuitskog Reda.“²¹

Poglavlje 7

Švajcarska

Tek su tokom 17. veka jezuiti uspeli da se uspešno utemelje u Švajcarskoj, nakon što su bili pozvani, a zatim oterani iz nekoliko gradova u Konfederaciji, tokom druge polovine 16. veka.

Milanski nadbiskup, Karlo Boromi (Borromee), koji je podržavao njihovo postavljanje u Lucernu 1578. godine, je ubrzo shvatio šta će biti rezultat njihovog delovanja, kao što nas podseća J. Huber: „Karlo Boromi je napisao svom duhovniku da Isusovo društvo, vođeno glavama više okrenutim politici nego religiji, postaje premoćno da bi sačuvalo neophodnu umerenost i odanost... Ono upravlja kraljevima i prinčevima, i gospodari svetovnim i duhovnim stvarima; pobožna institucija je izgubila duh koji je u početku pokretao; bićemo prinuđeni da je ukine-mo.“²²

Istovremeno u Francuskoj, poznati pravni stručnjak Etjen Paskvit (Etienne Pasquier) je napisao: „Uvedite ovaj Red u našu sredinu i, istovremeno, uvešćete razdor, kaos i pometnju.“²³

Nije li ovo ista žalba koju stalno čujemo na račun Društva, iznova, i u svim zemljama? Isto je bilo u Švajcarskoj, kada je dokaz o njegovim zlim delima prodro kroz laskavu spoljašnjost iza koje se vrlo uspešno skrivalo.

„Gde god da su jezuiti pustili korenje, zaveli su velike i male, mlade i stare. Ubrzo, vlasti su počele da ih konsultuju u važnim okolnostima; njihove donacije su počele da nadolaze, i nije prošlo dugo dok nisu okupirali sve škole, propovedaonice većine crkava, ispovedaonice uticajnih i ljudi na visokim položajima, ispovednike koji su pazili na obrazovanje svih slojeva društva,

savetnike i lične prijatelje članova Veća. Njihov uticaj je rastao iz dana u dan, i nisu dugo čekali da ga upotrebe u javnim poslovima. Lucern i Friburg (Fribourg) su bili njihovi glavni centri; odatle su vodili spoljnu politiku većine katoličkih kantona...”

„Svaki plan skovan u Rimu, ili od strane druge inostrane sile, protiv protestantizma u Švajcarskoj je imao osiguranu punu podršku jezuita... 1620. godine, bili su uspešni u huškanju katoličkog naroda Veltlina protiv protestanata, kojih je tom prilikom ubijeno šest stotina. Papa je dao oprost svima koji su učestvovali u tom užasnom delu. 1656. godine, rasplamsali su građanski rat između pripadnika različitih veroispovesti... Kasnije su jezuiti opet započeli novi rat religija. 1712. godine, o miru je raspravljano u Arau; Lucern i Uri su ga upravo prihvatili kad su jezuiti, po naređenju iz Rima, uradili sve što su mogli da preokrenu stvari. Odbili su da daju oprostaj svima koji bi se ustručavali da uzmu oružje. Glasno su proglasili iz svojih propovedaonica da niko nije obavezan da održi svoju reč datu jereticima; učinili su umerene članove saveta sumnjičavim. Kada su pokušali da ih smene, isprovocirali su u Lucernu tako žestoku pobunu naroda protiv vlasti, da su strane odustale od mira. Katolici su bili poraženi u borbi koja je usledila i potpisali su mir pod teškim uslovima.

Od tada, uticaj Reda u Švajcarskoj je postajao sve manji.“²⁴

Danas, član 51 švajcarskog ustava zabranjuje Isusovom Društvu da održava bilo kakve kulturne ili obrazovne aktivnosti na teritoriji Konfederacije, i pokušaji da se ukine ovaj član su uvek bili neuspešni.

Poglavlje 8

Poljska i Rusija

Jezuitska dominacija nigde nije bila tako smrtonosna kao u Poljskoj. Ovo je dokazao H. Bohmer, umereni istoričar koji ne gaji nikakvo sistematsko neprijateljstvo prema Društvu.

„Jezuiti su snosili potpunu odgovornost za uništenje Poljske. Optužba rečena na taj način je preterana. Propadanje poljske države je počelo pre nego što su oni stupili na scenu. Ali su oni nesumnjivo ubrzali raspadanje kraljevine. Od svih država, Poljska, u kojoj su živeli milioni pravoslavnih hrišćana, je trebala da se drži verske tolerancije kao jednog od najbitnijih principa svoje unutrašnje politike. Jezuiti to nisu dozvolili. Pogoršali su stvar: stavili su poljsku spoljnu politiku u službu katoličkih interesa na koban način.“²⁵

Ovo je bilo napisano na kraju prošlog veka; slično je onome što je pukovnik Bek (Beck), bivši ministar spoljnih poslova Poljske od 1932. do 1939. rekao nakon Drugog svetskog rata:

„Vatikan je jedan od glavnih uzroka tragedije u mojoj zemlji. Prekasno sam shvatio da smo usmerili našu spoljnu politiku samo da služi interesima katoličke crkve.“²⁶

Stoga je, sa nekoliko vekova između, isti katastrofalni uticaj još jednom ostavio pečat na toj nesrećnoj naciji.

Već 1581. godine, otac Posevino (Possevino), papski izaslanik u Moskvi, dao je sve od sebe da približi cara Ivana Groznog rimskoj crkvi. Ivan nije bio strogo protiv toga. Pun nade, Posevino je uspeo da postane, 1584. godine, posrednik mira na Kirevoroj Gori između Rusije i Poljske, mira koji je sačuvao Ivana od nerazmrivih teškoća. Ovo je tačno ono čemu se prepredeni vla-

dar nadao. Više nije bilo priče o preobraćanju Rusa. Posevino je morao da napusti Rusiju, a da ništa nije postigao. Dve godine kasnije, još bolja prilika se pružila sveštenicima da zauzmu Rusiju: Griška Ostrepjev, monah bez mantije, otkrio je jezuitima da je on u stvari bio Dimitrije, sin cara Ivana, na koga je izvršen atentat; izjavio je da je spreman da potčini Moskvu Rimu pod uslovom da bude gospodar carskog trona. Bez razmišljanja, jezuiti su preuzeli u svoje ruke da upoznaju Ostrepjeva sa Palatinom od Sandomira koji mu je dao svoju ćerku za ženu; zastupali su ga pred kraljem Sigismundom (Sigismund) III i papom u vezi njegovih očekivanja, i uspeli u podizanju poljske vojske protiv cara Borisa Godunova. Kao nagradu za ove usluge, lažni Dimitrije je odbacio religiju svojih otaca u Krasoviju, jednoj od jezuitskih kuća, i obećao Redu upravu u Moskvi, blizu Kremlja, nakon njegove pobede nad Borisom.”

„Ali ove usluge od katolika su usmerile mržnju Ruske pravoslavne crkve protiv Dimitrija. “

“27. maja 1606. godine bio je masakriran sa nekoliko stotina poljskih sledbenika. Do tada, teško se moglo govoriti o ruskom nacionalnom osećanju; ali od tada, ovo osećanje je bilo vrlo jako i odmah je primilo oblik fanatične mržnje prema rimskoj crkvi i Poljskoj.”

„Savez sa Austrijom i agresivna politika Sigismunda III protiv Turaka, akcije koje je Red odlučno hrabrio, bile su jednako katastrofalne za Poljsku. Ukratko, nijedna država nije patila toliko koliko je patila Poljska pod jezuitskom dominacijom. I ni u jednoj drugoj državi, osim Portugalije, Društvo nije bilo tako jako. Poljska nije imala samo ‘kralja jezuita’, već i jezuitskog kralja, Jovana Kazimira (Jean-Casimir), vladara koji je pripadao Redu pre nego što je stupio na tron 1649. godine...”

„Dok je Poljska brzo išla prema raspadu, broj jezuitskih ustanova i škola je tako brzo rastao da je General učinio Poljsku posebnom zajednicom 1751. godine.“²⁷

Poglavlje 9

Švedska i Engleska

„U skandinavskim zemljama“, napisao je gospodin Pjer Dominik (Pierre Dominique), „luteranizam je potopio sve ostalo i, kad su jezuiti izvršili svoj protivnapad, nisu našli ono što je postojalo u Nemačkoj: katoličku stranku koja je već bila u manjini, ali i dalje jaku.“²⁸

Njihova jedina nada je bila preobraćanje vladara koji je tajno bio naklonjen katolicizmu; takođe, ovaj kralj, Jan III Vasa (Jean III Wasa), se oženio 1568. godine poljskom princezom Katariinom, rimokatolkinjom. 1574. godine, otac Nikolaj i ostali jezuiti su dovedeni u skoro osnovanu teološku školu u kojoj su postali vatreni rimski ziloti, iako su zvanično pripadali luteranizmu. Onda je mudri pregovarač Posevino osigurao preobraćaj Jana III i brigu o obrazovanju njegovog sina Sigismunda, budućeg Sigismunda III, kralja Poljske. Kada je došlo vreme za potčinjavanje Švedske Svetoj Stolicu, kraljevi uslovi: ženidba sveštenika, korišćenje maternjeg jezika u službi i pričešće sa dva elementa, koje je odbila Kuriya, su doveli pregovore na mrtvu tačku. U svakom slučaju, kralj, koji je izgubio prvu ženu, oženio se švedskom luterankom. Jezuiti su morali da napuste zemlju.

„Pedeset godina kasnije, Red je izvojevao još jednu veliku pobedu u Švedskoj. Kraljica Kristina, ćerka Gustava Adolfa (Gustav-Adolph), poslednja od Vasa, je preobraćena pod uticajem učenja dva jezuitska profesora, koji su uspeli da se domognu Štokholma pretvarajući se da su putujući italijanski plemići. Ali, da bi promenila njenu veru bez sukoba, morala je da abdicira 24. juna 1654.“²⁹

U Engleskoj, sa druge strane, situacija se činila povoljnijom za Društvo i mogli su se nadati, bar neko vreme, da će vratiti ovu zemlju pod nadležnost Svete Stolice.

„Kada je Jelisiveta (Elizabeth) došla na tron 1558. godine, Irska je još bila u potpunosti katolička, a Engleska je bila 50 posto katolička... Već 1542. godine, papa je poslao Salmerona i Broeta da istraže Irsku.”³⁰

Bogoslovije su stvorene pod jezuitskim nadzorom u Doaiju (Douai), Pont-a-Moussonu i Rimu, sa namerom obučavanja engleskih, irskih i škotskih misionara. U dogovoru sa Filipom II od Španije, rimska Kurija je radila na zbacivanju Jelisavete u korist katolkinje Marije Stjuart (Mary Stuart). Irska pobuna, podstaknuta od strane Rima, je bila ugušena. Ali su jezuiti, koji su došli u Englesku 1580. godine, učestvovali u velikom katoličkom skupu u Sautvarku (Southwark).

„Tada su se, različito prerušeni, širili iz okruga u okrug, iz seoskih kuća u zamkove. Uveče bi slušali ispovesti; ujutru bi propovedali i davali pričest, a onda bi nestali tajanstveno kao što su i došli. Jer ih je Jelisiveta prognala 15. jula.”³¹

Štampali su i raznosili tajno zlobne pamflete protiv kraljice i anglikanske crkve. Jedan od njih, otac Kampion (Campion), je uhvaćen, optužen za veleizdaju i obešen. Takođe su spletkarili u Edinburgu da pridobiju kralja Džejmsa (James) od Škotske. Rezultat svih ovih nereda je bilo pogubljenje Marije Stjuart 1587. godine.

Onda je došla španska ekspedicija, nepobediva Armada, koja je uzdrmala Englesku za neko vreme i stvorila „sveti skup“ oko Jelisavetinog prestola. Društvo je i pored toga sprovodilo svoje projekte i obučavalo engleske sveštenike u Valadolidu, Sevilji, Madridu i Lisabonu, dok se njegova tajna propaganda nastavljala u Engleskoj pod upravom oca Garneta (Garnett). Nakon „Barutne zavere“ protiv Džejmsa I, Jelisavetinog naslednika, ovaj otac Garnet je optužen za saučesništvo i obešen, kao otac Kampion.

Pod Karlom (Charles) I, onda u Kromvelovoj (Cromwell) državi, ostali jezuiti su platili za intrige svojim životima. Red je mislio da će pobediti pod Karlom II, koji je, zajedno sa Lujem

(Louis) XIV, sklopio tajni sporazum u Doveru, obavezujući se da povрати katoličanstvo u zemlju.

„Narod nije bio potpuno obavešten o ovim okolnostima, ali i ono malo što se pročulo je bilo dovoljno da stvori neverovatnu pometnju. Čitava Engleska je drhtala pred Lojolinom utvarom i jezuitskim zaverama.“³²

Njihov sastanak u palati je doveo bes do vrhunca.

„Karlo II, koji je uživao u životu kralja i nije želeo da ide na još jedno 'putovanje preko mora', obesio je pet sveštenika zbog veleizdaje u Tiburnu (Tyburn)... to nije brinulo jezuite... Ipak, Karlo II je bio previše promišljen i ciničan za njihov ukus, uvek spreman da ih otpusti. Mislili su da je pobeda na vidiku kada je Džejms (James) II stupio na presto. U stvari, kralj je igrao staru igru Marije Tjudor (Mary Tudor), ali je koristio blaža sredstva. Težio je da preobradi Englesku i osnovao je, u dvoru Savoj, školu u kojoj je prebivalo četiri stotine studenata. Prava jezuitska vojska je preuzela vlast u dvorcu.“

„Sve ove kombinacije su bili glavni uzrok revolucije 1688. godine. Jezuiti su morali da idu protiv prejake struje. Tada je Engleska imala dvadeset protestanata na jednog katolika. Kralj je zbačen; svi članovi Društva su utamničeni ili izgnani. Jedno vreme, jezuiti su ponovo započeli svoj tajni rad, ali to nije bilo ništa više od beznačajnog pokušaja. Veliki cilj nije postignut.“³³

Poglavlje 10

Francuska

Godine 1551, jezuitski Red je počeo da se utvrđuje u Francuskoj, nakon 17 godina od svog osnivanja u kapeli Sen Deni na Monmartru.

Zaista, predstavili su se kao delotvorni protivnici protestantske reformacije koja je osvojila oko jedne sedmine francuske populacije, ali ljudi nisu imali poverenja u ove vojnike previše posvećene Svetoj Stolici. Stoga je njihov prodor na francusko tlo u početku bio spor. Kao i u ostalim zemljama gde im opšte mnjenje nije bilo naklonjeno, ušunjali su se među ljude na dvoru, a onda preko njih, među više slojeve. Ali u Parizu su Parlament, Univerzitet, pa čak i sveštenstvo ostali neprijateljski nastrojeni. To je postalo jasno kada su pokušali da otvore tamo školu.

„Teološki fakultet, čija misija je zaštita verskih principa u Francuskoj, doneo je odluku 1. decembra 1554. da 'je ovo društvo izgleda veoma opasno za veru, ono je neprijatelj crkvenog mira, fatalno za monaški položaj i izgleda da je rođeno pre da ruši nego da izgrađuje'“. ³⁴

Sveštenicima je ipak bilo dozvoljeno da se smeste u Bilomu (Billom), kutku Averenga (Auvergne). Sa tog mesta organizovali su veliku akciju protiv protestanata u provincijama južne Francuske. Čuveni Lainez, čovek sa trentskog sabora, isticao se u raspravama, posebno na Konferenciji u Poisiju (Poissy), u nesrećnom pokušaju pomirenja dva učenja (1561).

Zahvaljujući kraljici majci Katarini od Medičija, Red je otvorio svoju prvu parisku ustanovu, koledž Klermon (Clermont),

koji se nadmetao sa Univerzitetom. Opozicija sa ovog univerziteta, sveštenstvo i parlament bili su manje ili više namireni sa ustupcima, makar i verbalnim, od strane Društva koje je obećalo da će se uskladiti sa opštim pravom; ali se Univerzitet teško i dugo borio protiv predstavljanja „ljudi potkupljenih o trošku Francuske da se bore protiv kralja“, kako kaže Etjen Paskvije, čije su se reči nedugo zatim pokazale tačnim.

Nema potrebe pitati da li su jezuiti „odobrali“ Vartolomejsku noć (1572). Da li su je „pripremili“? Ko zna?... Politika Društva, suptilna ali obimna u sprovođenju, ima veoma jasne namere; to je politika pape: „Uništiti jeres“. Sve mora biti potčinjeno ovom glavnom cilju. „Katarina od Medičija je radila na ovom cilju i Društvo je moglo računati na Gajsove (Guise).“³⁵

Ali ovaj glavni nacrt, toliko potpomognut tim pokoljom u noći 24. avgusta 1572. godine, je podstakao užasan plamen bratoubilačke mržnje.

Tri godine kasnije, održala se Liga, nakon ubistva vojvode de Gajsa, nazvanog „kraljem Pariza“, i upućen je poziv „Njegovom Najhrišćanskijem Veličanstvu“ da se bori protiv protestanata.

„Oštroumni Anri (Henry) III je dao sve od sebe da izbegne rat religije. U dogovoru sa Anrijem od Navare, okupili su protestante i većinu umerenih katolika protiv Pariza, Lige i ovih partizana, ljutih Rimljana poduprtih od strane Španije...”

„Jezuiti, moćni u Parizu, bunili su se tvrdeći da se kralj Francuske predao jeresi... Upravni komitet Lige je raspravljao u jezuitskoj kući u ulici Sent Antoine (Saint-Antoine). Da li je Španija držala Pariz? Teško. Liga? Ona je bila samo alat u veštima rukama...” „Ono Isusovo Društvo koje se borilo u ime Rima u proteklih trideset godina... Ono je bilo tajni gospodar Pariza.“

„Stoga je Anri III bio ubijen. Kako je naslednik bio protestant, ubistvo je izgledalo na prvi pogled kao da je izvršeno iz nekog drugog razloga, a ne političkog; ali nije li moguće da su se oni koji su ga isplanirali i ubedili jakobinca Klementa (Clement) da ga izvrši, nadali ustanku katoličke Francuske protiv naslednika koji je bio hugenot (protestant)? Činjenica je da je malo kasnije Klementa nazvao ‘anđelom’ jezuita Kamalet (Camalet), a Đunard (Guignard), drugi jezuita koji je na kraju obešen, davao je

svojim učenicima kao sredstvo za uobličenje njihovih misli tiranoubilačke tekstove kao teme za njihove vežbe latinskog.“³⁶

Između ostalog, ove školske vežbe su sadržale sledeće: „Žak Klement (Jacques Clement) je učinio pohvalno delo inspirisano Svetim Duhom... Ako možemo voditi rat protiv kralja, onda hajde da to učinimo; ako ne možemo, onda hajde da ga ubijemo...“ I ovo: „Počinili smo veliku grešku na svetog Vartolomeja; trebali smo da ispraznimo kraljevske vene.“³⁷

1592. godine, izvesni Barijer (Barriere), koji je pokušao da ubije Anrija IV, priznao je da ga je otac Varade, jezuitski rektor u Parizu, ubedio da to uradi. 1594. godine, došlo je do još jednog pokušaja od strane Žana Šatela (Jean Chatel), bivšeg jezuitskog đaka koji je čuo njegovu ispovest pre izvođenja atentata. Tom prilikom su zaplenjene ranije pomenute školske vežbe u kući oca Đunarda. „Otac je obešen u Grevu, a kralj je potvrdio proglaš Parlamenta o proterivanju Lojolinih sinova iz kraljevstva, kao ‘kvarilaca omladine, ometača javnog reda i neprijatelja države i francuske krune...’ Proglas nije u potpunosti sproveden u delo i 1603. godine kralj ga je povukao uprkos savetu Parlamenta. Akvaviva (Aquaviva), jezuitski general, je bio mudar u svojim manevrima i naveo je kralja Anrija IV da veruje da bi Red, ponovo uspostavljen u Francuskoj, odano služio nacionalnim interesima. Kako je on mogao, tako lukav, verovati da bi ovi fanatični Rimljani zaista prihvatili Nantski edikt (1598.) koji je odredio prava protestanata u Francuskoj, a još i gore, da bi podržali njegove projekte protiv Španije i cara? Stvar je u tome da je Anri IV odabrao kao svog duhovnika i tutora za Dofen jednog od najistaknutijih članova Društva, oca Kotona (Cottona).“^{38a}

16. maja 1610. godine, u predvečerje njegovog pohoda protiv Austrije, ubio ga je Ravailak (Ravaillac) koji je priznao da su ga nadahnula pisanja sveštenika Marijane (Marian) i Suarez. Ova dvojica su odobravali ubistva jeretičkih „tirana“ ili onih nedovoljno odanih papstvu. Vojvoda od Epernona, koji je dao kralju da pročitava pismo dok se atentat spremao, je bio ozloglašeni prijatelj jezuita, i Mihelet (Michelet) je dokazao da su znali za ovaj pokušaj. „U stvari, Ravailak se ispovedio jezuitskom svešteniku Aubigniju (d'Aubigny) pre, i kada su sudije ispitivale sveštenika,

jednostavno je odgovorio da mu je Bog dao dar da odmah zaboravi šta je čuo tokom ispovedi.“³⁸

Parlament, ubeđen da je Ravailak bio samo alat u rukama Društva, naredio je izvršiocu da spali Marijanovu knjigu. „Srećom, Akvaviva je još bio tamo. Još jednom, ovaj veliki general je dobro isplanirao; osudio je vrlo strogo opravdanje tiranoubistva. Društvo je uvek imalo autore koji su, u tišini svojih soba, iznosili učenje u svoj svojoj iskrenosti; takođe su posedovali velike političare koji su, kada je neophodno, maskirali to učenje.“³⁹ Zahvaljujući ocu Kotonu koji je uzeo stvar u svoje ruke, Isusovo Društvo je izašlo iz oluje nepovređeno. Njihova imovina, broj ustanova i pristalica je brzo rastao. Ali kada je Luj (Louis) XIII došao na presto, i kada je kardinal Rišelje (Richelieu) uzeo državne poslove u svoje ruke, došlo je do sukoba. Kardinal nije dozvoljavao nikome da se protivi njegovoj politici. Jezuita Kaussin (Caussin), kraljev ispovedilac, shvatio je to kada je zatvoren u Renesu (Rennes), po Rišeljeovom naređenju, kao kriminalac. Ovaj čin je doneo najbolje rezultate. Da bi ostao u Francuskoj, Red je otišao toliko daleko da je počeo da sarađuje sa strašnim ministrom. H. Bohmer je napisao u vezi toga: „Nedostatak obzira prema crkvi koji je stalno pokazivala francuska vlada, od Filipa le Bela (Philippe le Bell), u sukobima između nacionalnih i crkvenih interesa je, još jednom, bila najbolja politika.“⁴⁰

Dolazak Luja (Louis) XIV je označio početak najvećeg blagostanja za Red. „Slabost“ jezuitskih duhovnika, ta pametna popustljivost koju su koristili da privuku grešnike, koji baš i nisu željni pokajanja, bila je primenjena najšire među običnim ljudima kao i na dvoru, a posebno prema kralju koji je više bio ženskaroš nego vernik.

Njegovo Veličanstvo nije imalo nameru da se odrekne svojih ljubavnih afera, i njegov duhovnik je pazio da ne pominje tu temu, uprkos tome što je to bila očigledna preljuba. Stoga je sva kraljevska porodica uskoro bila obezbeđena isključivo jezuitskim duhovnicima, i njihov uticaj je sve više rastao u krugu visokog društva. Sveštenici Pariza su napali u svojim „Spisima“ labav moral poznatih vođa Društva, ali nije bilo vajde. Sam Paskal (Pascal) je intervenisao, uzaludno, u korist Jansenista, tokom

velikog teološkog razdora tog vremena; u svojim „Provincijskim pismima“ je izvirgao njihove previše svetovne protivnike, jezuite, večnom ruglu.

Uprkos tome, sigurna pozicija koju su držali na dvoru im je osigurala pobjedu, a oni u Port Rojalu su poklekli. Red je išao ka još jednoj velikoj pobjedi u korist Rima, čije posljedice su bile štetne po nacionalne interese. Ne treba ni spominjati da su oni samo nerado prihvatili verski mir osiguran kroz Nantski Edikt i nastavili su tajni rat protiv francuskih protestanata. Kako je Luj XIV stario, sve više je postajao fanatičan pod uticajem Gospeđe od Majntenona (Madame de Maintenon) i oca La Šajzea (La Chaise), njegovog duhovnika. Godine 1681. su ga ubedili da ponovo započne progon protestanata. Konačno, 17. oktobra 1685. godine, potpisao je „Poništenje Nantskog Edikta“, čime je učinio da njegovi podanici koji su odbili da prime katoličku religiju postanu kriminalci. Ubrzo zatim, da bi se ubrzalo preobraćanje, ta čuvena „dragonada“ je započeta; to nesrećno ime je postalo deo svih narednih pokušaja obraćanja vatrom i lancima.

Dok su fanatici slavili, protestanti su masovno bežali iz kraljevstva. Prema Maršalu Vaubanu (Marshal Vauban), Francuska je na taj način izgubila 400.000 stanovnika i 60 miliona franaka. Proizvođači, trgovci, brodovlasnici,iskusne zanatlije su otišli u druge zemlje i doneli im korist svojim sposobnostima i uslugama.

17. oktobar 1685. godine je bio dan pobjede jezuita, konačna nagrada za rat koji je trajao sto dvadeset pet godina bez prekida. Ali država je platila cenu zbog jezuitske pobjede. „Depopulacija, smanjivanje nacionalnog blagostanja su bile žestoke materijalne posljedice njihove pobjede, praćene duhovnim osiromašanjem koje nije moglo biti izlečeno, čak ni u najboljoj jezuitskoj školi. Tako je Francuska propatila, a Isusovo Društvo će to skupo platiti kasnije.“⁴¹

Tokom narednog veka, Lojolini sinovi su videli, ne samo u Francuskoj, već u svim evropskim državama, kako ih odbacuju iz svoje sredine – ali, još jednom, to je bilo samo nakratko; ovi fanatici janičari papstva nisu završili sa skupljanjem ruševina preko kojih žure da dostignu svoj nemogući san.

Treći deo

Inostrane misije

Poglavlje 11

Indija, Japan, Kina

Obraćanje „pagana“ je bio prvi cilj osnivača Isusovog Društva. I pored toga što je neminovna borba protiv protestantizma u Evropi sve više uključivala njihove sledbenike, i što je ova politička kao i religijska akcija, čiji smo kratak pregled upravo videli, postala njihov glavni zadatak, i dalje su težili radu na preobraćenju naroda dalekih zemalja.

Njihov „teokratski“ ideal, da stave svet pod nadležnost Svete Stolicе, zahtevao je njihov odlazak u sve delove zemljine kugle, radi pokoravanja duša.

Franja Havijer (Francis Xavier), jedan od prvih Ignacijevih saradnika koji je, kao i on, kanonizovan od strane crkve, je bio veliki promoter preobraćenja Azije. Godine 1542, iskrcao se u Goi i zatekao je tamo biskupa, katedralu i samostan franjevacа koji su zajedno sa nekim portugalskim sveštenicima već pokušali da rašire među njima „Hristovu religiju“. Dao je tom prvom pokušaju takav podstrek da je dobio nadimak „Apostol Indije“. U stvari, više je bio pionir i „uzbudnik“ nego neko ko je postigao nešto trajno. Revnosan, zanesen, uvek u potrazi za novim poljima delovanja, više je pokazivao put, nego što ga je krčio. U kraljevstvu Travankora, u Malaki, na ostrvima Bana, Makasar i Cejlon, njegov lični šarm i njegove rečite besede su učinile čuda i, kao rezultat, 70.000 „idolopoklonika“ je pokršteno, posebno među nižim staležom. Da bi postigao ovo, nije prezirao političku, a čak ni vojnu pomoć Portugalije. Ovi rezultati, više blistavi nego čvrsti, bili su garancija buđenja interesa za misije po Evropi, kao i bacanja sjajnog svetla na Isusovo Društvo.

Neumorni, ali nedovoljno istrajni, ovaj „apostol“ je ubrzo napustio Indiju da bi otišao u Japan, a zatim u Kinu u koju je trebao da uđe, ali je umro u Kantonu, 1552.

Njegov nasljednik u Indiji, Robert de Nobil (Nobile), je primenio u toj zemlji iste metode koje su jezuiti veoma uspešno koristili u Evropi. Dopadao se višim klasama. „Nedodirljivima“ (niske kaste u Indiji) je davao osvećenu vodicu samo na kraju štapa.

Prisvojio je odeću, navike i način života bramanskih sveštenika, mešao je njihove običaje sa hrišćanskim, sve uz dozvolu pape Grgura XV. Zahvaljujući ovoj neodređenosti, „obratio“ je, kako je tvrdio, 250.000 hindusa. Ali, „oko jedan vek nakon njegove smrti, kada je nepopustljivi papa Benedikt XIV zabranio upražnjavanje ovih hindu običaja, sve se srušilo i 250,000 pseudo-katolika je nestalo“.¹

U severnim indijskim teritorijama velikog vođe po imenu Akbar, tolerantnog čoveka koji je čak pokušao da unese versku raznolikost u svoju državu, jezuitima je dozvoljeno da podignu upravu u Lahoru 1575. godine. Akbarovi nasljednici su im garantovali istu blagonaklonost. Ali, Aureng-Zeb (1666-1707), pravoverni musliman, je okončao taj poduhvat.

1549. godine, Havijer se otisnuo za Japan sa dva saradnika i Japancem koga je obratio u Malaki, zvanog Jagiro (Yagiro). Početak nije obećavao. „Japanci imaju svoj moral i prilično su zatvoreni; njihova prošlost ih učvršćuje u paganizmu. Odrasli se zabavljaju gledajući te strance, a deca ih prate, rugajući se.“²

Jagiro, domorodac, započeo je malu zajednicu od stotinak pristalica. Ali, Franja Havijer, koji nije dobro govorio japanski, nije čak mogao ni da dobije sastanak sa dinastijom Mikaido. Kada je napustio tu zemlju, dva sveštenika su ostala i osigurala obraćanje damia (vođa klana) Arime i Bunga. Poslednjem je trebalo 27 godina razmatranja, dok se nije odlučio 1578. godine. Naredne godine, sveštenici su se smestili u Nagasakiju. Pretvarali su se da su pokrstili 100.000 Japanaca. 1587. godine, unutrašnja situacija u zemlji, pogoršana ratovima među klanovima, potpuno se izmenila. „Jezuiti su iskoristili to bezvlašće i svoje bliske veze sa portugalskim trgovcima.“³ Hidejoši (Hideyoshi), čovek niskog rasta, prisvojio je moć i uzeo titulu taikosame.

Sumnjao je u jezuitski politički uticaj, njihove veze sa Portugalcima i njihove veze sa velikim i divljim vazalima, samurajima.

Stoga je mlada japanska crkva progonjena, šestoro Franjevaca i trojica jezuita su raspeta; mnogi preobraćenici su ubijeni i Red je proteran.

Ipak, odluka nije izvršena. Jezuiti su nastavili svoj apostolat u tajnosti. Ali, 1614. godine, prvi šogun, Tokugava Jagašu (Tokugawa Yagasu), je postao zabrinut u vezi njihovih tajnih poslova i progon je ponovo počeo. Pored toga, Holandija je preuzela mesto Portugalije u poslovnim krugovima i vlada ju je pomno pratila. Duboko nepoverenje prema svim strancima, sveštenicima ili svetovnjacima je od tada nadahnjivalo vladanje vođa i 1638. godine pobuna „hrišćana” iz Nagasakija je ugušena u krvi. Za jezuite, japanska avantura je okončana na duže vreme.

Možemo čitati u izvanrednom delu Bertranda Rasela (Bertrand Russell) „Nauka i religija“ sledeći živahan pasus o Franji Havijeru čudotvorcu: „On i njegovi saradnici su napisali dosta dugih pisama koja su sačuvana; u njima, podneli su račune svojih napora, ali ni u jednom napisanom za vreme njihovog života se ne pominju čudotvorne moći. Josif Akosta (Joseph Acosta), koga su tako mučile životinje u Peruu, je izričito poricao da su ovi misionari bili potpomognuti čudima u svojim naporima da preobrazе pagane. Ali, ubrzo nakon Havijerove smrti, sve je počelo da vrviti od priča o čudima. Rečeno je da je imao dar jezika, iako su njegova pisma bila puna žalbi na poteškoće koje je imao da bi savladao japanski jezik ili da bi našao dobre prevodioce.”

„Pripovedane su priče kako je, kada su njegovi prijatelji ožedneli na moru, pretvorio slanu vodu u običnu. Kada je ispustio svoje raspeće u more, rak mu ga je vratio nazad. Prema kasnijoj verziji, bacio je raspeće u more da umiri buru. Kada je kanonizovan 1622. godine, ‘dokazano’ je, na zadovoljstvo vatikanskih vlasti, da je postizao čuda, jer niko ne može postati svetac bez njih. Papa je dao svoju ličnu garanciju za dar jezika i bio je naročito oduševljen ‘činjenicom’ da je Havijer učinio da lampe gore pomoću svete vodice umesto ulja.”

Isti ovaj papa, Urban VIII, je odbio da veruje Galilejevim (Galileo) tvrdnjama. Legenda je nastavila da se usavršava: biografija koju je napisao otac Bonhors, objavljena 1682. godine, govori nam da je svetac oživeo četrnaest ljudi tokom svog života. „Katolički autori mu i dalje pripisuju dar čudotvorstva; u biografiji objavljenoj 1872. godine, otac Kolridž (Coleridge) iz Isusovog Društva je potvrdio da je imao dar jezika.“⁴

Sudeći po gore pomenutim podvizima, sveti Franja Havijer je pošteno zaslužio svoj oreol.

U Kini, Lojolini sinovi su imali dugo i odobravano prisustvo sa samo nekoliko progonstava u međuvremenu; postigli su ovo pod uslovom da će raditi uglavnom kao naučnici i da će poštovati hiljadama godina stare običaje ove drevne civilizacije.

„Meteorologija im je bila glavna tema. Franja Havijer je već otkrio da Japanci nisu znali da je zemlja okrugla i bili su zainteresovani za to što ih je učio na tu i slične teme.“ „U Kini, to je postalo zvanično i, kako Kinezi nisu bili fanatični, stvari su se mirno razvijale“. „Italijan, otac Riči (Ricci), je bio pokretač toga. Kada je otišao u Peking, igrao je ulogu astronoma pred kineskim naučnicima... Astronomija i matematika su bile važan deo kineskih institucija. Ove nauke su omogućile vladarima da određuju datume raznih religijskih i svetovnih obreda... Riči je dao informacije koje su ga učinile nezamenljivim i iskoristio je tu priliku da priča o hrišćanstvu... Poslao je po dva sveštenika koji su poboljšali tradicionalni kalendar, uspostavljajući sklad između kretanja zvezda i zemaljskih događaja. Riči je pomogao i sa manjim zadacima; na primer, nacrtao je fresku sa mapom carstva, gde je pažljivo stavio Kinu u centar svemira...“⁵

To je bio glavni rad jezuita u tom „Nebeskom Carstvu“ (kako su Kinezi zvali svoju zemlju), kako je za religijsku stranu njihove misije interes bio mali. Zanimljivo je da su u Pekingu sveštenici bili zauzeti ispravljanjem astronomskih grešaka Kineza, dok je, u Rimu, Sveta Stolica istrajno osuđivala kopernički sistem, i to do 1822. godine! Uprkos činjenici da su Kinezi imali vrlo male sklonosti prema misticizmu, prva katolička crkva je otvorena u Pekingu 1599. Kada je Riči umro, zamenio ga je Namac, otac Šalfon Bel (Shall von Bell), astronom koji je takođe objavio neke

značajne rasprave na kineskom jeziku; 1644. godine, dobio je zvanje „Predsednika matematičkog Suda“, što je stvorilo ljubomoru među mandarinima. U međuvremenu, „hrišćanske zajednice“ su se samoorganizovale. 1617. godine, car je predvideo opasnosti ovog mirnog prodiranja kada je proglasio proterivanje svih stranaca. Dobri oci su poslali Portugalcima u Makao, u drvenim kavezima. Ali, ubrzo zatim, pozvani su da se vrate. Bili su tako dobri astronomi!

U stvari, bili su jednako dobri kao misionari sa 41 rezidencijom u Kini, 159 crkava i 257.000 pokrštenih članova. Ali nova reakcija protiv njih zahtevala je njihov progon i otac Šal je bio osuđen na smrt. Nema sumnje da nije osuđen na ovakvu kaznu samo zbog svog matematičkog rada! Zemljotres i požar u carskom dvoru, koje je lukavo prikazao kao znak besa sa neba, sačuvali su mu život i umro je mirno dve godine kasnije. Ali njegovi saradnici su morali da napuste Kinu. Uprkos svemu, ugled jezuita je bio tako veliki da je car Kang-Hi osetio obavezu da ih vrati 1669. godine, i naredio je svečanu sahranu ostataka Iama Io Vama (Jovana-Adama Šala). Ove neuobičajene počasti su bile tek početak izuzetnih usluga.“⁶

Belgijski sveštenik, Ferbist (Verbiest), je nasledio Šala kao glava misije - a takođe i Carskog matematičkog instituta. On je bio taj koji je dao pekinškoj opservatoriji one čuvene instrumente čiju matematičku preciznost prikivaju himere, zmajevi, itd. Kang-Hi, „prosvećeni despot“, koji je vladao 61 godinu, je cenio usluge tog naučnika koji mu je davao mudre savete, pratio ga u ratu i čak upravljao livnicom za topove. Ali ova svetovna i ratoborna aktivnost je vođena „ad maiorem Dei gloriam“, kako je dobri otac podsetio cara u poruci koju mu je poslao pre njegove smrti: „Gospodine, umirem srećan jer sam iskoristio skoro svaki trenutak mog života da služim Vašem Veličanstvu. Ali molim Mu se ponizno da zapamti, nakon moje smrti, da je sve što sam radio bilo sa namerom obezbeđivanja zaštite najsvetijoj religiji u univerzumu; a ta zaštita ste bili vi, najslavniji kralj na Istoku.“⁷

Ipak, u Kini, kao i u Malabaru, ova religija nije mogla preživeti bez smicalica. Jezuiti su morali da donesu rimsko učenje na kineski nivo, da poistovete Boga sa nebom (Tien) ili sa Čang-

Tijem (Chang-Ti) (carem na nebesima), pomešaju katoličke običaje sa kineskim običajima, prihvate konfučijanska učenja, kult predaka, itd.

Papa Kliment (Clement) XI, koji je saznao za ovo od protivničkih Redova, osudio je i proglasio ovu doktrinu „laksizmom“ i, kao rezultat, sav misionarski rad jezuita u „Nebeskom Carstvu“ je propao.

Naslednici Kang-Hija su zabranili hrišćanstvo i poslednji sveštenici koji su ostali u Kini su i umrli tamo i nisu bili zamenjeni.

Poglavlje 12

Severna i Južna Amerika: jezuitska država Paragvaj

Misionari Isusovog Društva su zaključili da je Novi Svet mnogo pogodniji za njihove krstaške pohode od Azije. Tamo nisu naišli na stare i učene civilizacije, religije čvrsto uspostavljene, niti na filozofske tradicije, već na siromašna i varvarska plemena, nenaoružana duhovno i materijalno pred belim osvajačima. Samo su se u Meksiku i Peruu, sa još svežim sećanjem na bogove Asteka i Inka, opirali ovoj uveženoj religiji duže vreme. Takođe, dominikanci i franjevci su se već dobro utvrdili. Tako da su Lojolilni sinovi svoje proždrljive aktivnosti usmerili među divlja plemena, nomadske lovce i ribare; rezultati koje su postigli su varirali u zavisnosti od žestine opiranja različitih populacija.

U Kanadi, Hjuronci, miroljubivi i pitomi, lako su prihvatili njihov katehizam, ali njihovi neprijatelji Irokezi, su napali osmatračnice oko tvrđave Santa Marije (Sainte-Marie) i masakrirali stanovnike. Hjuronci su bili praktično istrebljeni u roku od deset godina i, 1649. godine, jezuiti su morali da odu sa oko tri stotine preživelih.

Nisu ostavili jak utisak kada su prošli kroz teritorije koje danas čine SAD, i tek su tokom 19. veka počeli da puštaju korenje u tom delu kontinenta.

U Južnoj Americi, jezuitske delatnosti su imale i dobre i loše sreće. 1546. godine, Portugalci su ih zvali da rade na teritorijama koje su posedovali u Brazilu; dok su preobraćali urođenike, nailazili su na veliki broj sukoba sa civilnom vlašću i drugim verskim Redovima. Ista stvar se desila u Novoj Granadi. Ali Paragvaj je bio zemlja za veliko „iskustvo“ jezuitske kolonizacije; ova

zemlja se tada prostirala od Atlantika do Anda i uključivala je teritorije koje danas, pripadaju Brazilu, Urugvaju i Argentini. Jedini način pristupa kroz netaknutu džunglu je bio preko reka Paragvaj i Parana. Stanovništvo te zemlje su sačinjavali nomadski i pokorni Indijanci, spremni da se poklone bilo čijoj dominaciji sve dok su obezbeđeni sa dovoljno hrane i malo duvana.

Jezuiti nisu mogli naći bolje uslove da utvrde, daleko od korupcije belaca i meleza, savršen tip kolonije, „Božji grad“ prema žudnji njihovog srca. Na početku 17. veka, Paragvaj je proglašen provincijom od strane generala Reda koji je dobio sve moći od španskog dvora, i „Jezuitska država“ se razvijala i cvetala.

Ovi dobri divljaci su bili katehizovani i naučeni da žive pasivan život pod disciplinom nežnom koliko je bila jaka: „kao gvozdena ruka u svilenom rukavici“. Ova patrijarhalna društva su namerno ignorisala slobode bilo koje vrste. „Sve što hrišćanin poseduje, i koristi, koliba u kojoj živi, polja koja obrađuje, stoka koja mu obezbeđuje hranu i odeću, oružje koje nosi, alat kojim radi, čak i stoni nož dat svakom mladom paru kada se okuće, je ‘Tupambak’ ili Božje vlasništvo. Iz iste ideje, ‘hrišćanin’ ne može raspolagati svojim vremenom i ličnošću slobodno. Dete koje sisa je pod zaštitom majke. Čim bi prohodalo prešlo bi pod vlast sveštenika ili njihovih agenata... Kada dete odraste, ono uči, ako je žensko, da plete i šije, a ako je muško, da čita i piše, ali samo na gvaraniju; jer je španski strogo zabranjen, da bi se sprečila bilo kakva trgovina sa iskvarenim Kreolcima... Čim devojčica napuni četrnaest, a dečak šesnaest godina, venčaju se, jer su sveštenici brižni da ih ne vide kako padaju u neki bludan greh... Niko od njih ne može postati sveštenik, ni monah, a još manje jezuita... Praktično im ne ostaje nikakva sloboda. Ali očigledno su vrlo srećni, materijalno govoreći... Ujutro, nakon mise, svaki odred radnika ide u polja jedan po jedan, pevajući vođen nekom svetom slikom; uveče se vraćaju u selo na isti način, da čuju katehizam ili da recituju molitve. Sveštenici su takođe smislili neke poštene zanimacije i rekreacije za ‘hrišćane’...”

„Jezuiti ih paze kao očevi; i, takođe očinski, kažnjavaju i najmanje greške... Bičevanje, post, zatvor, stub srama na javnom trgu, javno kajanje u crkvi, to su kazne koje su koristili... Stoga

‘crvena’ deca Paragvaja nisu znala za drugi autoritet osim dobrih sveštenika. Čak ni ne sumnjaju da je možda kralj Španije u stvari njihov vladar.“⁸

Nije li ovo slika, donekle, karikatura savršenog teokratskog društva?

Ali hajde da vidimo kako se to odrazilo na umni i moralni napredak vazala tog sistema, ovih „jadnih nevinih ljudi“ kako ih je zvao markiz de Loreto: „Velika prosvećenost misije je ništa više do veštački proizvod staklene bašte, koji u sebi nosi seme smrti. Zbog toga, uprkos svom uhodavanju i učenju, Gvaranin je duboko u sebi ostao ono što jeste: lenji divljak, uskouman, čulan, pohlepan i prost. Kako i sami oci kažu, on radi samo kad oseća nadzornikov podstrek iza sebe. Čim su prepušteni sebi, ravnodušni su prema činjenici da plod truli u polju, alat se kvari i stado se rasipa; ako nije nadgledan kada radi u polju, može čak i odjednom izjarmiti volove i iskasapiti ih na licu mesta, zapaliti vatru sa drvima od pluga i, sa svojim drugovima, početi da jede polupečeno meso sve dok ništa ne ostane. Zna da će dobiti 25 udaraca bičem zbog toga, ali takođe ga dobri oci nikad ne bi ostavili da umre od gladi.“⁹

U nedavno objavljenoj knjizi možemo pročitati sledeći osvrt na jezuitske kazne: „Krivac, obučen u odeću pokajnika, bio je ispraćen do crkve gde je ispovedao svoju krivicu. Onda je bičevan na javnom trgu prema kaznenom zakoniku... učinioci su uvek trpeli ovu kaznu, ne samo bez mrmljanja, već sa zahvalnošću...“ „Krivac bi, nakon što je kažnjen i izmiren, poljubio ruku onome ko ga je izudarao, govoreći: ‘Neka te Bog nagradi što si me oslobodio, ovom lakom kaznom, večnog čemera koji mi je pretio’.“¹⁰

Nakon čitanja ovoga, možemo shvatiti zaključak gospodina H. Bohmera: „Moralni život Gvaranija se vrlo malo obogatio pod disciplinom otaca. Postao je predan i sujeveren katolik koji vidi čuda svuda i izgleda da uživa da se bičuje dok krv ne poteče; naučio je da se pokorava i bio je vezan za dobre oce, koji su tako dobro brinuli o njemu, sa dečijom zahvalnošću koja, iako nije bila vrlo duboka, bila je uporna. Ovi ne baš dobri rezultati dokažu da je bilo nekog važnog propusta u obrazovnim metodama

otaca. Koji je to propust bio? Činjenica da nikad nisu pokušali da razviju, u svojoj 'crvenoj' deci, stvaralačke sposobnosti, potrebu za aktivnošću, osećaj odgovornosti; sami su izmislili igre i rekreaciju za svoje hrišćane, mislili su za njih umesto da ih ohrabre da misle za sebe; samo su potčinili one koji su bili pod njihovom brigom mehaničkom 'uključivanju' umesto da ih obrazuju.¹¹

Kako je i moglo biti drugačije kada su i sami prošli kroz lomljenje volje koje je trajalo četrnaest godina? Jesu li išli da uče Gvaranije i svoje bele učenike da „misle svojom glavom“, kada je to i njima samima bilo apsolutno zabranjeno?

Nije jezuita iz starih vremena, već savremenik koji piše: „On (jezuita) neće zaboraviti da je karakteristično svojstvo Društva totalna pokornost akcije, volje, pa čak i rasuđivanja... Svi pretpostavljeni su na isti način podređeni višima od sebe i ocu Generalu koji je potpuno pokoran Svetom Ocu... Poredak je tako ustrojen da učini autoritet Svete Stolice univerzalno efikasnim i sveti Ignacije Lojola je bio siguran da će u budućnosti učenje i obrazovanje vratiti razbijenu Evropu katoličkom jedinstvu“.

Sa nadom „reformisanja sveta“, napisao je otac Bonhor (Bonhours), „je naročito prigrlio ovaj put: učenje omladine...“¹²

Obrazovanje paragvajskih starosedelaca je urađeno po istim principima koje su oci primenjivali, koje sada primenjuju i koje će primenjivati na svakome i svugde; njihova namera, koju je osudio gospodin Bohmer, ali koja je ideal u očima ovih fanatika: odricanje od ličnog rasuđivanja i inicijative, slepa pokornost nadređenima. Nije li to ta „visina slobode“, „oslobođenje od sopstvenih okova“ koje je hvalio R. P. Rokat i koje smo ranije pominjali?

U stvari, dobri Gvaraniji su bili „oslobođeni“ tako dobro, ovom jezuitskom metodom više od sto pedeset godina da, kada su njihovi gospodari otišli tokom 18. veka, oni su se vratili u svoje šume i svojim drevnim običajima kao da se ništa nije dogodilo.

Četvrti deo

Jezuiti u evropskom društvu

Poglavlje 13

Učenja jezuita

„Pedagoški metod Društva“, napisao je R. P. Čarmot (Charmot), „se sastoji prvo od okruživanja učenika velikom mrežom molitvi...“

Kasnije, citira jezuitskog sveštenika Tačinija (Tacchinija): „Neka ih Sveti Duh ispuni kao što su posude ispunjene mirisnim uljima; neka prodre u njih toliko da, kako vreme prolazi, postanu sposobni da udišu sve više i više božanske arome i Hristovog parfema!“

Otac Gandijer (Gandier) takođe ima doprinos: „Nemojmo zaboraviti da je obrazovanje, kakvo pruža Društvo, služenje naj-sličnije anđeoskom.“¹

Kasnije, otac Čarmot ima da kaže ovo: „Nemojmo biti zabrinuti gde je i kako misticizam ušao u obrazovanje!...“ „To nije urađeno kroz sistem veštačke tehnike, već ubacivanjem, ‘osmozom’. Dečije duše su ispunjene zato što su u bliskom ‘kontaktu sa gospodarima koji su doslovno zasićeni time’.“²

Od istog autora, evo „cilja jezuitskog profesora“: „Kroz svoje učenje, on teži da formira, ne hrišćansku intelektualnu elitu, već elitne hrišćane.“³

Ovih nekoliko citata nam dovoljno govore o glavnoj nameri ovih vaspitača. Hajde sada da vidimo kako formiraju ove elitne hrišćane, i kakva vrsta misticizma je „ubačena“ (ili nakalemljena), „infiltrirana“ ili „upumpana“ u decu podvrgnutu njihovom obrazovnom sistemu.

Na čelu - to je karakteristika ovog Reda - nalazimo Devicu Mariju. „Lojola je učinio Devicu najvažnijom stvari u svom živo-

tu. Obožavanje Marije je bilo osnova njegovih verskih privrženosti i on ga je preneo na Red. Ovo obožavanje se toliko razvilo da se često govorilo, sa dobrim razlogom, da je to prava vera jezuita.“⁴

Ovo nije napisao protestant, već J. Huber, profesor katoličke teologije.

Sam Lojola je bio ubeđen da ga je Devica inspirisala kad je pisao svoje „Vežbe“. Ovaj jezuita je imao viziju Marije kako pokriva Društvo svojim plaštom kao simbol njene posebne zaštite. Još jedan, Rodrigo de Goja (Rodrigue de Gois), je bio toliko zanet njenom neizrecivom lepotom da je viđen kako jedri kroz vazduh. Početnika u ovom Redu, koji je umro u Rimu 1581. godine, odbranila je Devica u njegovoj borbi protiv Đavoljih iskušenja; da bi ga osnažila, davala mu je da okusi krv njenog Sina s vremena na vreme i ‘utehu njenih grudi’.”⁵

Učenje Dunska Skota (Duns Scot) „Bezgrešno začće“ je oduševljeno prisvojio Red koji ga je uspešno pretvorio u dogmu preko pape Pija IX 1854. godine.

„Erazmo Roterdamski (Erasmus) je satirično prikazao obožavanje Marije u to vreme. Tokom četvrtog veka je izmišljena priča o Loretovoj kući, koju su navodno doneli anđeli iz Izraela. Jezuiti su prigrlili i branili ovu legendu. Kanizije (Canisius) je otišao tako daleko da je izdavao pisma od same Marije i, zahvaljujući Redu, veliko bogatstvo je počelo da se priliva u Loreto (Loretto) (kao i u Lurd (Ourdes), Fatimu, itd...)”

„Jezuiti su obelodanili razne relikvije Majke Božije. Kada su ušli u crkvu Svetog Mihaila (Saint-Michael) u Minhenu, ponudili su vernicima za poklon prave delove Marijinog vela, nekoliko pramenova njene kose i deliće njenog češlja; ustanovili su poseban kult, posvećen obožavanju ovih stvari...”

„Ovo obožavanje se izopačilo u neobuzdane i čulne manifestacije, posebno u himnama posvećenim Devici od oca Žaka Pontanusa (Jacques Pontanus). Pesnik nije poznavao ništa lepše od Marijinih grudi, ništa slađe od njenog mleka i ništa zanosnije od njenog trbuha.”⁶

Mogli bismo umnožavati ove citate u nedogled. Ignacije je hteo da njegovi učenici imaju „opipljivu“, ili čak čulnu pobož-

nost, sličnu njegovoj, i očigledno su u tome uspjeli. Nije čudo da su bili tako uspješni sa Gvaranijima; ovaj erotski fetišizam im je savršeno odgovarao. Ali dobri oci su uvek mislili da će odlično odgovarati i „belcima“. Kako je temelj njihove doktrine krajnji prezir prema ljudima kao ljudskim bićima, „beli“ i „crveni“ su bili potpuno isti, i jedni i drugi su trebali biti tretirani kao da su deca.

Stoga oni rade neumorno na promovisanju tog duha i idolo-pokloničkih praksi; zbog uticaja koji imaju na Svetu Stolicu, koja ne može bez njih, nameću ih rimskoj crkvi, uprkos otporu koji je postepeno jenjavao.

„Otac Bari je napisao knjigu nazvanu ‘Raj se otvara kroz stotinu molitvi Majci Božijoj’. U njoj, on izlaže ideju da put kojim ulazimo u raj nije važan: važna stvar je ući. On nabraja vežbe spoljne pobožnosti prema Mariji koje otvaraju vrata raja. Između ostalog, ove vežbe se sastoje od davanja pozdrava Mariji ujutro i uveče; čestog nalažanja anđelima da je slave; izražavanja žudnje da joj se izgradi više hramova od svih onih koje su sagradili svi vladari zajedno; danonoćnog nošenja brojanice kao narukvice, Marijine slike, itd...

Ove navike su dovoljne da osiguraju naš spas i ukoliko bi Đavo, u času naše smrti, polagao pravo na našu dušu, samo bi trebali da ga podsetimo da je Marija odgovorna za nas i da on mora raščistiti stvari sa njom.“⁷

U svojim „*Pietas quotidiana erga S. D. Mariam*“, otac Pembr (Pemble) preporučuje sledeće: „Da udaramo ili išibamo sebe, i ponudimo svaki udar kao žrtvu Bogu, putem Marije da urežemo nožem sveto Marijino ime na našim grudima: da se pristojno pokrijemo preko noći tako da ne uvredimo Marijin nevin pogled; da kažete Devici da biste bili voljni da joj ponudite svoje mesto u raju da ona već nema svoje; da zaželite da nikad niste bili rođeni ili da idete u pakao u slučaju da Marija nije rođena; da nikad ne pojedete jabuku, jer se Marija sačuvala od greške da je okusi.“⁸

Sve ovo je napisano 1764. godine, ali je potrebno samo preleteti preko sličnih radova koji se danas objavljuju u velikim tiražima, ili samo preko katoličke štampe, da bi utvrdili činjenicu da

je, za dvesta godina, ovo suludo idolopoklonstvo samo raslo i cvetalo. Pokojni papa Pije XII se isticao - kad je obožavanje Marije u pitanju. Pod njegovom vladavinom, veliki deo rimske crkve je sledio njegov primer.

Povrh toga, Lojolini sinovi, koji su uvek brižni da se pokore duhu vremena, pokušavaju do danas da udovolje ovim srednjevekovnim detinjarijama, i postoji više rasprava koje su objavili neki od ovih dobrih otaca pod velikim pokroviteljstvom „Nacionalnog centra za naučna istraživanja“ (Centre National de la Recherche Scientifique) (C.N.R.S.)

Ako ovome dodamo obožavanje svetaca, slika, relikvija, pravdanje „čuda“, klanjanje Isusovom Srcu, imaćemo neku ideju o tom „misticizmu“ kojim se „dečije duše ispunjavaju“ kroz njihov kontakt sa majstorima „koji su zasićeni njime“ - kako je R. P. Čarmot napisao 1943. godine.

Nema drugog načina da se formiraju „elitni hrišćani“.

Ipak, ako su hteli da odnesu pobedu nad Univerzitetima, jezuitski fakulteti su morali da prošire obrazovanje i da uključe svetovne predmete, jer je Renesansa probudila žed za učenjem. Znamo da su to rado učinili, preuzevši sve neophodne mere da spreče da ovo obrazovanje ide protiv cilja njihovog učenja: održavanje umova u potpunoj pokornosti crkvi.

Zbog toga su njihovi učenici pre svega „okruženi“ ovom „velikom mrežom molitvi“, koja ne bi bila dovoljna da obrazovanje koje su pružali nije bilo tako pažljivo očišćeno od svih „krivovernih“ ideja i duha. Stoga su grčki i latinski (latinski je visoko cenjen na ovim fakultetima), bili izučavani radi njihove književne vrednosti; ali „antička“ pravoverna misao je bila izložena taman dovoljno da uspostavi takozvanu superiornu đaćku filozofiju. Ovi „humanisti“ koje su obrazovali bili su sposobni da sačine rasprave i latinske pesme, ali jedini gospodar njihovih misli je bio sveti Toma Akvinski (Thomas Aquinas), monah iz 13. veka.

Poslušajmo „Ratio Studiorum“, osnovni spis jezuitske pedagogije, i koji je citirao R. P. Čarmot: „Mi ćemo pažljivo odbaciti svetovne predmete koji nisu korisni za dobar moral i pobožnost. Sastavljaćemo poeziju; ali neka naši pesnici budu hrišćani, a ne

sledbenici pagana koji prizivaju muze, planinske nimfe, morske nimfe, Kaliopu, Apolona, itd... ili druge bogove i boginje. Štaviše, ako će ih pominjati, neka to rade samo da bi ih ismevali, jer su oni samo demoni..."⁹

Stoga bi sve nauke – a naročito prirodne, trebale biti proučavane na sličan način.

R. P. Čarmot je rekao o jednom jezuitskom profesoru 1943. godine: „On podučava nauke, ne zbog njih samih, već samo sa namerom da donesu veliku slavu Bogu, na način crkve. To je pravilo koje je uspostavio sveti Ignacije u svojim ‘Ustavima’.”¹⁰

I opet: „Kada govorimo o celoj kulturi, mi ne mislimo da podučavamo sve predmete i nauke, već dajemo književno i naučno obrazovanje koje nije čisto svetovno i neprobojno prema svetlosti Otkrivenja.”¹¹

Nastava koju su držali jezuiti je stoga bila obavezno više drečava nego temeljna, ili „formalistična“ kako je često nazivana. „Oni nisu verovali u slobodu, koja je bila smrtonosna kad je podučavanje u pitanju“, napisao je H. Bohmer.

„Istina je da su relativne vrednosti jezuitskog učenja iščezavale dok su se nauka i obrazovne metode razvijale i napredovale, na temelju šireg i dubljeg koncepta čovečanstva.” Bakl (Buckle) je rekao: „Što je civilizacija više napredovala, to su jezuiti više gubili tlo, ne samo zbog sopstvene dekadencije, već i zbog svih izmena u umovima onih oko njih... Tokom 16. veka, jezuiti su bili ispred, ali tokom 18. veka, bili su iza svog vremena.”¹²

Poglavlje 14

Moral jezuita

Osvajački duh njihovog Društva, vatrena želja da privuku svest ljudi i zadrže ga pod svojim ekskluzivnim uticajem, je mogla jedino prouzrokovati da jezuiti budu manje popustljivi prema pokajnicima od duhovnika iz drugih Redova ili običnog sveštenstva. „Mi ne hvatamo muve sirćetom“, opravdano kaže izreka.

Kao što smo već videli, Ignacije je izrazio istu ideju različitim pojmovima i njegovi sinovi su crpli inspiraciju iz nje. „Izvanredna aktivnost koju je Red sproveo na polju moralne teologije već pokazuje da je ova lukava nauka imala, za njega, mnogo veću praktičnu važnost od ostalih nauka.“¹³

Gospodin Bohmer, koji je napisao rečenicu koju smo upravo citirali, podseća nas da je ispovest bila vrlo retka tokom Srednjeg veka i verni su joj pribegavali samo u najtežim slučajevima. Ali težnja rimske crkve da sve nadgleda je učinila da se njeno praktikovanje širi i raste. U stvari, tokom 16. veka, ispovest je postala verska dužnost koja je morala biti redovno upražnjavana. Ignacije ju je smatrao vrlo bitnom i preporučio je svojim sledbenicima da se postaraju da je vernici što češće praktikuju.

„Rezultati ove metode su bili izvanredni. Jezuitski duhovnici su ubrzo svuda uživali isti ugled kao i jezuitski profesori, i ispovest su svi smatrali za simbol moći i aktivnosti Reda, kao profesorsku stolicu i latinsku gramatiku...”

„Ako pročitamo Ignacijeve upute u vezi sa ispovedanjem i moralnom teologijom, moramo priznati da je, od početka, Red bio pripremljen da grešnika tretira sa ljubaznošću, koji je kako je

vreme prolazilo pokazivao sve više popustljivosti dok se ova ljubaznost degenerisala u nemar...”

„Lako možemo razumeti zašto ih je ova mudra popustljivost učinila tako uspešnim ispovediocima. Na taj način su osvojili naklonost plemića i uticajnih osoba ovog sveta kojima je pokroviteljstvo duhovnika bilo važnije nego masi običnih grešnika.”

„Dvorovi Srednjeg veka nisu nikad imali svemoćne ispovedioce. Ova karakteristična figura se pojavila u životu dvorova tek u modernim vremenima, a upravo je jezuitski Red ubacio svuda.“¹⁴

Gospodin Bohmer piše: „Tokom 17. veka, ovi duhovnici ne samo da su izborili značajan politički uticaj svuda, nego su čak prihvatili, nekad otvoreno, politička mesta ili funkcije. Tada je otac Nejdhart (Neidhart) preuzeo upravljanje politikom Španije kao 'premijer i Veliki Inkvizitor'; otac Fernandez je seo i ovlašćen je da govori i glasa u Veću Portugalije; otac La Čaiz (La Chaise) i njegovi naslednici su držali funkcije ministara crkvenih poslova na francuskom dvoru. Setimo se i uloge koju su odigrali sveštenici u opštoj politici, čak i izvan ispovedaonice: otac Posevino kao papski izaslanik u Švedskoj, Poljskoj i Rusiji; otac Petre, ministar u Engleskoj; otac Vota kao lični savetnik Jana Sobjeskog i 'tvorac kraljeva' u Poljskoj, kao posrednik kada je Pruska postala kraljevina; mora se priznati da nijedan Red nije pokazao toliko interesa i talenta za politiku, i razvio toliko aktivnosti u njoj kao jezuitski Red.“¹⁵

„Ako je 'popustljivost' ovih ispovedilaca prema njihovim dostojanstvenim pokajnicima puno pomogla interesima Reda i rimske Kurije, isto je bilo u skromnijim sferama u kojima su sveštenici koristili slične prikladne metode. Sa svojim pedantnim, a čak i spletkaroškim duhom, koga su nasledili od svog osnivača, poznati 'kazuisti' kao što je Eskobar (Escobar), Marijana (Mariana), Sančez (Sanchez), Buzenbaum (Busenbaum), itd, predali su se proučavanju svakog pravila iscrpno, i njihovoj primeni u svim slučajevima koji bi mogli biti izneti na sudu kajanja; njihove rasprave o 'moralnoj teologiji' su dale Društvu univerzalnu reputaciju iako je njihova prepredenost da izobličie i izvitopere najočiglednije moralne obaveze bila tako jasna.

Evo nekih primera ovih akrobacija: Božiji Zakon propisuje: 'Ne svedoči lažno.'

'Lažno svedočenje je samo ako onaj koji je pod zakletvom koristi reči za koje zna da će obmanuti sudiju. Korišćenje dvosmislenih izraza je stoga dozvoljeno, a čak i mentalno uzdržavanje kao izgovor u nekim situacijama...' 'Ako muž pita svoju ženu preljubicu da li je prekršila bračni ugovor, ona može reći 'ne' bez oklevanja, jer taj ugovor još postoji. Jednom kada je dobila razrešenje na ispovedi, može reći 'Bez greha sam', ako, dok to govori, misli o tom razrešenju koje je preuzelo teret njenog greha. Ako je njen muž i dalje sumnjičav, može ga uveriti govoreći mu da nije počinila preljubu, i ako doda (šapatom) preljubu koju je obavezna da ispovedi.'

Nije teško zamisliti da je takva teorija bila uspešna kod njihovih prelepih pokajničkih dama!

U stvari, njihovi galantni kavaljeri su tretirani jednako dobro: „Božji zakon nalaže: 'Ne učini zločin ubistva'. Ali ne znači da svaki čovek koji ubije greši po pravilu. Na primer, ako je plemiću zaprečeno udarcima ili batinama, on može ubiti svog napadača; ali naravno ovo pravilo je samo za plemića, a ne za građanina, jer nije ništa sramno za običnog čoveka da dobije batine... Na isti način, sluga koji pomaže svom gospodaru da zavede mladu devojkicu ne čini smrtni greh ako se može suočiti sa ozbiljnim sankcijama i lošim postupanjem u slučaju da ga ona odbije. Ako je mlada devojkica trudna, pobačaj može biti podstaknut ako je njena krivica uzrok sramote za nju ili za člana sveštenstva.“¹⁷

Što se tiče oca Benzija, on je imao svoj „minut slave“ kada je proglasio: „Samo je blaga uvreda opipati grudi časne sestre“, i, zbog toga, jezuiti su dobili nadimak „bradavičasti teolozi“.

Ali, kad je ovo u pitanju, poznati kazuista Tomas Lanč (Thomas Lanchz), zaslužuje nagradu za svoj traktat „De Matrimonio“, u kojem pobožni autor razmatra sa sramnim detaljima sve oblike „bludnog greha“.

Takođe, proučimo detaljnije te prigodne principe po pitanju politike, posebno one povezane sa opravdanjem ubistva „tirana“ koji su krivi za ravnodušnost prema interesima Svete Stolicе. Gospodin Bohmer ima da kaže ovo: „Kao što smo upravo videli,

nije teško zaštititi se od smrtnog greha. Zavisno od okolnosti, samo moramo da koristimo odlična sredstva koja su oci dozvolili: 'dvosmislenost, umnu uzdržanost, lukavu teoriju kontrole namera', i bićemo sposobni da počinimo, bez greha, činove koje neupućene mase smatraju zločinom, ali u kojima čak ni najstrožiji otac neće moći da nađe atom smrtnog greha."¹⁸

Među najkriminalnijim jezuitskim principima nalazi se jedan koji je podigao javni gnev do najviše tačke i zaslužuje da bude razmotren; to je: „Monahu ili svešteniku je dozvoljeno da ubije one koji su spremni da oklevetaju njega ili njegovu zajednicu.“

Znači, Red daje sebi pravo da eliminiše svoje suparnike, a čak i bivše članove koji su, izašavši, postali previše pričljivi. Ovaj biser se nalazi u „Teologiji“ oca L'Amija.

Još je jedan slučaj u kome ovaj princip nalazi primenu. Isti ovaj jezuita je bio dovoljno ciničan da napiše: „Ako sveštenik, popuštajući iskušenju, zlostavlja ženu i ona razglasi šta se desilo i tako ga obeščasti, on je može ubiti da izbegne sramotu!“

Drugi Lojolin sin, koga je citirao „Le grand flambeau“ Karamuel (Caramuel), misli da ovaj princip mora biti podržavan i branjen: „Sveštenik ga može koristiti kao izgovor da ubije ženu i sačuva svoju čast“.

Ova čudovišna teorija je korišćena kao pokriće za mnoge zločine koje su počinili duhovnici, i verovatno je bila, 1956, razlog, ako ne i uzrok, tužne afere sveštenika Uruffea.

Sumrak Društva

Uspeh koji je Isusovo društvo postiglo u Evropi i dalekim zemljama, iako prošaran nekim neuspesima, osigurao im je nadmoćnu poziciju na duže vreme. Ali, kao što smo već pomenuli, vreme nije radilo u njihovu korist. Kako su se ideje razvijale i napredak nauke težio da oslobodi duh, obični ljudi i vladari su sve teže podnosili uticaj ovih šampiona „teokratije“. Takođe, mnoge zloupotrebe, proistekle iz uspeha, naškodile su Društvu iznutra. Uz politiku u koju su bili duboko upetljani kao što smo videli, na štetu nacionalnih interesa, njihova proždrljiva aktivnost se uskoro osetila i u domenu ekonomije.

„Oci su se previše umešali u poslove koji nemaju veze sa religijom, u trgovinu, razmenu, kao likvidatori stečaja. Rimski univerzitet, koji je trebao da ostane intelektualni i moralni model svih jezuitskih univerziteta imao je odeću pravlenu u velikim količinama u Macerati i prodavao je na sajmovima po niskoj ceni. Njihovi centri u Indiji, Antilima, Meksiku i Brazilu su ubrzo započeli trgovinu kolonijalnim proizvodima. Na Martiniku prokurator je napravio ogromne plantaže koje su obrađivali crni robovi.“¹⁹

Ovo je komercijalna strana inostranih misija koje su iste i danas. Rimsk crkva nikad nije zazirala od izvlačenja svetovne zarade od svojih „duhovnih“ osvajanja. Kad je to u pitanju, jezuiti su bili baš kao skoro svi drugi religijski Redovi; čak su ih nadmašili. U svakom slučaju, znamo da su, do nedavno, beli sveštenici bili među najbogatijim zemljoposjednicima u Severnoj Africi.

Lojolini sinovi su bili podjednako žestoko aktivni u iskorištavanju „paganske“ radne snage kao i u osvajanju njihovih duša. „U Meksiku su imali rudnike srebra i rafinerije šećera; u Paragvaju, plantaže čaja i kakaa, fabrike ćilima; takođe su gajili stoku i izvozili 80.000 mazgi svake godine.“²⁰

Kao što možemo videti, obraćenje njihove „crvene dece“ je bila dobar izvor prihoda. A da bi stekli još veći profit, oci se nisu ustručavali da orobe državnu riznicu, što se može videti u poznatoj priči o takozvanim kutijama čokolade istovarenim u Kardiku (Cadix) koje su bile pune zlatnog praha.

Biskup Palafox (Palafox), koga je papa Inocencije VIII poslao u funkciji apostolskog posetioca, napisao mu je 1647: „Svo blago Južne Amerike je u rukama jezuita.“

Finansijski poslovi su bili podjednako pogodni. „U Rimu, riznice Reda su vršile uplate portugalskoj ambasadi u ime portugalske vlade. Kada je Avgust le Fort (August le Fort) otišao u Poljsku, bečki oci su otvorili kreditni račun za ovog korisnog vladara kod jezuita Varšave. U Kini, oci su pozajmljivali novac trgovcima sa kamatom od 25, 50, a čak i 100%.“²¹

Skandalozna pohlepa Reda, njihov labav moral, stalne političke intrige i takođe njihovo prisvajanje povlastica običnog sveštenstva, pobudilo je smrtno neprijateljstvo i mržnju svuda. Među višim slojevima, postali su vrlo ozloglašeni, i u Francuskoj su njihovi napori da održe ljude u formalističkoj i sujevernoj pobožnosti dali maha neminovnom oslobađanju umova.

Ipak, materijalno blagostanje koje je uživalo Društvo, dobijene pozicije na dvorovima i posebno podrška Svete Stolice za koju su mislili da je nepokolebljiva, održala je jezuite potpuno osiguranim, čak i u predvečerje njihove propasti. Nisu li već prošli kroz nekoliko oluja, preživeli oko trideset proterivanja od vremena svog osnivanja do sredine 18. veka? Skoro svaki put, vratili su se pre ili kasnije da ponovo zauzmu svoje izgubljene pozicije.

Ali ovo novo pomračenje je pretilo da, ovog puta, bude skoro potpuno i trajalo je preko četrdeset godina.

Neobična stvar je da je prvi napad na moćno Društvo došao iz apsolutno katoličke Portugalije, jednog od njihovih najvažni-

jih uporišta u Evropi. Uticaj koji je nad njom imala Engleska od početka veka je verovatno bio jedan od uzroka tog ustanka.

Dogovor koji je utvrđivao granice u Americi, sklopljen između Španije i Portugalije 1750. godine, dao je Portugaliji vrlo veliku teritoriju istočno od reke Urugvaj gde su jezuiti poslovali. Kao posledica, sveštenici su morali da se povuku sa svojim preobraćenicima na drugu stranu nove granice, na špansku teritoriju. Stoga su naoružali svoje Gvaranije, povelili dugotrajni gerilski rat i uspeali da ostanu gospodari zemlje koja je vraćena Španiji.

Markiz od Pombala, portugalski premijer, bio je vrlo uvređen. Pored toga, ovaj bivši jezuitski učenik nije zadržao njihov „pečat“ i nadahnjivao se francuskim i engleskim filozofima radije nego svojim starim nastavnicima. Godine 1757, oterao je jezuitske duhovnike od kraljevske porodice i zabranio je članovima Društva da drže propovedi. Nakon nekoliko sporova sa njima, izdao je javne pamflete - od kojih je jedan bio „Kratak izveštaj o jezuitskom kraljevstvu u Paragvaju“ koji je napravio dosta buke - pokrenuo je ispitivanje njihovog rukovođenja od strane pape Benedikta XIV i konačno je proterao Društvo sa svih svojih teritorija.

Događaj je uzrokovao senzaciju u Evropi, a posebno u Francuskoj gde je, ubrzo, otac La Valet bankrotirao; on je bio „biznismen“ koji je izvodio velike transakcije u šećeru i kafi za Društvo. Odbijanje Društva da plati njegove dugove bilo je fatalno. Parlament, nezadovoljan građanskom osudom, pregledao je njihove Ustave, proglasio njihovu upravu u Francuskoj nelegalnom i osudio dvadeset četiri dela jezuitskih autora. Šestog aprila 1762, izdao je „nalog za hapšenje“ (optužnicu) sa sledećim navodima: „Gore pomenuti Institut je neprihvatljiv u bilo kojoj civilizovanoj državi, jer je njegova priroda neprijateljska prema svakoj duhovnoj i svetovnoj vlasti; koji nastoji da se ubaci u crkvu i državu, pod prihvatljivim paravanom religijskog Instituta, ne kao Red stvarno željan širenja jevanđeljskog savršenstva, već kao političko telo koje neumorno radi na potkopavanju svake vlasti, putem svih vrsta indirektnih, tajnih i podmuklih sredstava...“ U zaključku, jezuitska doktrina je opisana kao: „perverzna, uništitelj svih verskih i časnih načela, uvredljiva za hrišćanski

moral, kobna po građansko društvo, neprijateljska prema dobri-
ma nacije, kraljevskoj moći, a čak i bezbednosti vladara i pokor-
nosti njihovih podanika; sposobna da pokrene najveće neredu u
državi, stvori i održava najgori oblik iskvarivosti u ljudskim srci-
ma“. U Francuskoj, imovina Društva je zaplenjena u korist
Krone i nijednom članu nije dozvoljeno da ostane u kraljevstvu
osim ako se ne odrekne svoje zakletve i zakune da će se
podvrgnuti osnovnim pravilima francuskog sveštenstva.

U Rimu, jezuitski general, Riči, dobio je od pape Klimenta XIII
bulu koja potvrđuje privilegije Reda i proglašava njihovu nevi-
nost. Ali bilo je kasno. U Španiji, Burboni su ukinuli sve uprave
Društva, one matične kao i kolonijalne. Tako je skončala jezuit-
ska država Paragvaj. Uprave Napulja, Parme, a čak i Veliki Maj-
stor Malte, su takođe proterali Lojoline sinove sa svojih teritori-
ja. Njih 6.000 koji su bili u Španiji imalo je čudno iskustvo nakon
što su odvedeni u zatvor: „Kralj Karlo III je poslao sve zatvoreni-
ke papi sa velikim pismom u kome je napisao da ih je ‘stavio pod
mudru i neposrednu kontrolu Vaše Svetosti’. Ali, kada su nitkovi
trebali da se iskrcaju u Civiti Večiji (Civita-Vecchia), dočekani su
sa kišom topovskih đuladi po naređenju sopstvenog generala
koji je već morao da pazi na portugalske jezuite, pa ne bi mogao
ni da ih hrani. Uspeli su samo da im nađu jedno utočište na
Korzici.“²²

„Papa Kliment XIII, izabran 6. jula 1758. godine, dugo je odo-
levao upornim zahtevima nekoliko nacija koje su zahtevale suz-
bijanje jezuita. Popustio je i već je bio zakazao biskupsku skup-
štinu za 3. februar 1769. kada je trebao da kaže kardinalima za
svoju rezoluciju koja će biti usaglašena sa željama ovih dvorova;
u noći pre tog posebnog dana, odjednom mu je pozlilo dok je
išao u krevet i viknuo je: ‘Umirem...’ Vrlo je opasna stvar napasti
jezuite!“²³

Sazvana je konklava, koja je trajala tri meseca. Konačno, kar-
dinal Ganganeli je stavio papsku mitru i odabrao ime Kliment
XIV. Dvorovi koji su proterali jezuite su nastavili da traže potpu-
no suzbijanje Društva. Ali papstvo nije žurilo da ukine ovaj
osnovni alat za sprovođenje sopstvene politike, i prošle su četiri
godine pre nego što je Kliment XIV, prinuđen čvrstim stavom

svojih protivnika, koji su zauzeli neke od papskih država, konačno potpisao Obaveštenje o ukidanju: „Dominus ac Redemptor“ 1773. godine. Riči, general Reda, je čak bio zatvoren u zamku San Anđelo gde je i umro nekoliko godina kasnije.

„Jezuiti su se samo pretvarali da se pokoravaju toj presudi koja ih je rashodovala... Napisali su bezbrojne pamflete protiv pape i da bi pokrenuli pobunu, izrekli su nebrojene laži i klevete u vezi takozvanih zločina, koji su navodno izvršeni prilikom zaplene njihove imovine u Rimu.“²⁴

Klimentovu smrt, četrnaest meseci kasnije, deo evropskog mnjenja pripisao je njima.

„Jezuiti, barem u principu, nisu više postojali; ali Kliment XIV je vrlo dobro znao da, potpisivanjem njihove smrtne presude, potpisuje i svoju: ‘Ovo njihovo potiskivanje je konačno urađeno’, uzviknuo je, ‘i nije mi žao zbog toga... Ponovo bih to uradio da nije već urađeno; ali ovo suzbijanje će me ubiti’.“²⁵

Papa Ganganel je bio u pravu; ubrzo, na zidovima palate su počeli da se pojavljuju plakati koji su nepromenljivo prikazivali ovih pet slova: I.S.S.S.V., i svi su se pitali šta znače. Kliment je odmah shvatio i smelo je izjavio: „To znači „In Settembre, Sara Sede Vacante“ (U septembru, Stolica će biti neupražnjena), (papa će biti mrtav).“²⁶

Evo još jednog svedočenja: „Papa Ganganeli nije poživio dugo nakon suzbijanja jezuita“, rekao je Skipion de Riči (Scipion de Ricci). „Izveštaj o njegovoj bolesti i smrti koji je ministar za Španiju u Rimu poslao madridskom dvoru, je dokazao da je bio otrovan; koliko mi znamo, ni kardinali, niti novi papa, nisu pokrenuli istragu o ovome. Izvršilac ovog gnusnog dela je uspeo da izbegne zemaljsku presudu, ali neće uspeti da izmakne Božjoj pravdi!“²⁷

„Mi možemo pouzdano potvrditi da je 22. septembra 1774. papa Kliment XIV preminuo od trovanja.“²⁸

U međuvremenu, austrijska carica, Marija Terezija, je takođe proterala jezuite iz svih svojih država. Bili su dobrodošli samo u zemljama Fridriha od Pruske i Ekatarine II, ruske carice, kao nastavnici. Ali, u Pruskoj su uspeli da ostanu samo deset godina,

do 1786. Rusija im je bila naklonjena duže, ali i tamo su, iz istog razloga, na kraju pobudili neprijateljstvo vlade.

„...Potiskivanje raskola i usmeravanje Rusije ka papi ih je privuklo kao što lampa privlači moljca. Pokrenuli su aktivni propagandni program u vojsci i aristokratiji i borili su se protiv Biblijskog društva koje je stvorio Car. Postigli su nekoliko pobeda i preobratili su princa Galicina, nećaka ministra bogoslužjenja. Tad je Car intervenisao i imamo Ukaz od 20. decembra 1815.“²⁹

Nema potrebe spominjati da je osnov ovog Ukaza, koji je proterao jezuite iz Petrovgrada i Moskve, bio isti kao i u svim drugim zemljama. „Došli smo do zaključka da nisu ispunili obaveze koje su očekivane od njih... Umesto da žive kao miroljubivi stanovnici u stranoj zemlji, omeli su grčko hrišćanstvo koje je još od drevnih vremena preovladavalo u Našem carstvu i na kojoj počiva mir i sreća naroda pod Našim žezlom. Zloupotrebili su poverenje koje im je dato i udaljili su od našeg bogoslužjenja omladinu poverenu im i nedosledne žene... Nismo iznenađeni što je ovaj verski Red izbačen iz svake zemlje i da njihove delatnosti nisu nigde tolerisane.“²⁹

Godine 1820. konačno, opšte mere su preuzete da se izbace iz čitave Rusije.

Ali, zbog političkih događaja koji su im išli u korist, opet su zakoračili stopalom u zapadnu Evropu kada je papa Pije VII svečano ponovo uspostavio njihov Red 1814. godine.

Političku važnost ove odluke je jasno izrazio M. Danijel Rops (M. Daniel-Rops), veliki prijatelj jezuita. Napisao je, u vezi „ponovnog pojavljivanja Lojolinih sinova“: „Nemoguće je u tome ne videti očigledan čin kontrarevolucije.“³⁰

Preporod Isusovog Društva tokom 19. veka

Pomenuli smo da, kada je papa Kliment XIV bio primoran da potisne jezuitski Red, navodno je rekao: „Odsekao sam svoju desnu ruku“. Rečenica izgleda prilično verovatno. Svetoj Stolici je sigurno bilo teško da se razdvoji od svoga najvažnijeg alata za dominaciju svetom. Sramotu Reda, političku meru nametnutu okolnostima, postepeno su ublažili naslednici pape Klimenta XIV: papa Pije VI i papa Pije VII; iako je zvanično pomračenje jezuita trajalo četrdeset godina, zbog nemira u Evropi proisteklih iz Francuske Revolucije, ono nikada nije bilo potpuno. „Većina jezuita je ostala u Austriji, Francuskoj, Španiji, Italiji, mešajući se sa klerom. Nalazili su se jedni sa drugima ili se okupljali u većem broju kad god je bilo moguće. Godine 1794, Žan de Turneli (Jean de Tournely) je osnovao Društvo Svetog Srca u Belgiji kao obrazovno telo, u koje se učlanio veliki broj jezuita. Tri godine kasnije, Tirolac Pakanari (Paccanari), koji je mislio da je drugi Lojola, osnovao je Društvo Braće Vere. Godine 1799, ova dva Društva su se sjedinila, sa ocem Klarivijereom (Clariviere) na čelu; on je bio jedini preživeli francuski jezuita. Godine 1803. priključili su se ruskim jezuitima. Nešto skladno se ponovo vraćalo u život, ali mase, a čak i većina političara, to nisu ispočetka prepoznali.“³¹

Prva francuska Republika, a onda i Carstvo, je ponovo dalo Isusovom Društvu neočekivano poverenje; to je bila odbrambena reakcija protiv novih ideja koje su se širile u drevnim monarhijama. Napoleon I je opisao Društvo kao „veoma opasno; ono nikad neće biti dozvoljeno u Carstvu“. Ali, kada je Sveta alijansa

trijumfovala, novi „monarsi“ nisu prezreli pomoć ovih apsolutista u vraćanju ljudi strogoj pokornosti.

Ali vremena su se promenila. Sav trud dobrih otaca je samo mogao usporiti, a ne i zaustaviti širenje liberalnih ideja i njihovi naponi su više bili štetni nego korisni. U Francuskoj, Restauracija je to iskusila na gorak način. Luj XVIII, nevernik i pametan političar, pokušao je da obuzda uspon „ultraša“ koliko god je mogao. Ali pod Karlom X, ograničenim i vrlo posvećenim, jezuiti su lako prošli. Zakon koji ih je proterao 1764. se i dalje primenjivao. Nema veze. Oni su oživali čuvenu „Kongregaciju“, prvu vrstu Opus Dei-a. Ovo pobožno bratstvo, sačinjeno od duhovnika i laika, je bilo posvuda, težeći da „pročisti“ vojsku, sudski kolegijum, upravu, nastavničku profesiju; držali su „misije“ širom zemlje, podižući spomen-krstove gde god bi otišli; od kojih mnogi postoje i danas; podstakli su vernike da se bore protiv nevernika i toliko su postali ispunjeni mržnjom da je i vrlo katolički i vrlo legalistički Monlosjer (Montlosier) uzviknuo:

„Naši misionari su zapalili vatru svuda. Ako nešto treba da nam se pošalje, radije bismo prihvatili marselsku kugu nego još misionara.“

Godine 1828. Karlo X je oduzeo Redu pravo da podučava, ali je bilo prekasno. Dinastija je srušena 1830.

Omrznuti i osramoćeni, Lojolini sinovi su ipak ostali u Francuskoj, ali prerušeni, pošto je Red i dalje bio zvanično ukinut. Luj Filip (Louis-Philippe) i Napoleon III su ih tolerisali. Republika ih je rasturila jedino 1880. godine, pod upravom Julija Ferija (Julesa Ferryja). Zatvaranje njihovih uprava je imalo efekta samo 1901. godine, po zakonu o razdvajanju.

Tokom 19. veka, istorija Društva u Americi i polovini Evrope je bila podjednako puna uspona i padova kao i u prošlosti, dok su se borili sa novim idejama.

„Gde god su slobodoumni ljudi izvojevali pobjede, jezuiti su bili proterani. Nasuprot tome, kada bi druga strana pobedila, ponovo su se utvrdili da brane presto i oltar. Dakle, bili su proterani iz Portugalije 1834, Španije 1820, 1835, i 1868, iz Švajcarske 1848, Nemačke 1872, i Francuske 1880, i 1901.“

„U Italiji, počevši od 1859. svi njihovi fakulteti i ustanove su im postepeno oduzimani, toliko da su bili prisiljeni da zaustave sve aktivnosti propisane u njihovim zakonima. Ista stvar se dogodila u republikama Latinske Amerike. Red je izbačen iz Gvatemale 1872, Meksika 1873, Brazila 1874, Ekvadora i Kolumbije 1875, i Kostarike 1884.”

„Jedine zemlje u kojima su jezuiti živeli u miru su bile države u kojima je protestantizam bio u većini: Engleskoj, Švedskoj, Danskoj, Sjedinjenim Američkim Državama. Možda je iznenađujuće na prvi pogled, ali objašnjenje leži u činjenici da, u ovim državama, oci nikad nisu mogli da steknu politički uticaj. Bez ikakve sumnje, prihvatili su tu činjenicu više zbog nužde nego zbog odobravanja. U suprotnom, iskoristili bi svaku priliku da utiču na zakonodavstvo i upravu, na direktan način manevrišući vladajućim slojevima, ili indirektno konstantno komešajući katoličke mase.“³²

Da budemo iskreni, ovaj imunitet protestantskih država od jezuitske delatnosti je bio daleko od potpunog.

„U Sjedinjenim Državama“, napisao je M. Fulop-Miller, „Društvo je razvilo sistematsku i plodonosnu aktivnost na duže vreme, kako ono nije sprečavano nikakvim zakonima... Nisam srećan zbog preporoda jezuita“, napisao je bivši predsednik Unije Džon Adams (John Adams) svom nasledniku Tomasu Džefersonu (Thomas Jefferson), 1816. godine. „Rojevi tih vojnika će se predstavljati kao stampari, pisci, izdavači, školski nastavnici, itd. Ako je ijedno udruženje ljudi zaslužilo večno prokletstvo, na ovoj zemlji i u paklu, to je Lojolino Društvo. Ipak, sa našim sistemom verske slobode, možemo im samo ponuditi utočište...“ Džeferson je odgovorio svom prethodniku: „Kao i Vi, protivim se ponovnom utvrđivanju jezuita koji čine da svetlo ustupi mesto tami.“³³

Izraženi strahovi će se pokazati opravdanim, jedan vek kasnije, kao što ćemo videti.

Poglavlje 17

Drugo Carstvo i Zakon iz Faloksa - rat 1870.

U prethodnom poglavlju smo pomenuli veliku toleranciju koju je uživalo Isusovo Društvo u Francuskoj, pod Napoleonom III, čak iako je bilo zvanično zabranjeno. U svakom slučaju, nije moglo biti drugačije, jer je režim dugovao svoje postojanje – većim delom – rimskoj crkvi čija podrška nikad nije nedostajala, dokle god je režim trajao. Ali to će skupo koštati Francusku.

Čitaoci publikacije „Progres du Pas-de-Calais“, za koju je budući car napisao nekoliko članaka 1843. i 1844. godine, ga tada nisu mogli sumnjičiti za blagost prema „ultramontanizmu“ (ultrapapizmu), sudeći po sledećem:

„Sveštenstvo zahteva, pod slobodom podučavanja, pravo da podučava omladinu. Država, u drugu ruku, zahteva pravo da upravlja javnim obrazovanjem prema svojim interesima. Ova borba je rezultat različitih mišljenja, ideja i osećanja između vlade i crkve. Oboje žele da utiču na nove generacije, koje dolaze iz suprotnih pravaca, na svoju korist. Mi ne verujemo, za razliku od jednog dobro znanog govornika, da sve veze između sveštenstva i civilne vlasti moraju biti prekinute da bi se zaustavilo ovo razmimoilaženje. Nažalost, francuski ministri vera su uglavnom suprotstavljeni demokratskim interesima; dozvoliti im da grade škole bez kontrole je ohrabrivanje da podučavaju ljude mržnji prema revoluciji i slobodi.“

I opet: „Sveštenstvo će prestati da bude ultramontansko kada ih neko primora da budu odgojeni na savremen način i da se kreću među ljudima, stičući svoje obrazovanje tamo gde i obični građani.“

Govoreći o načinu na koji su nemački sveštenici bili obučavani, autor objašnjava svoja razmišljanja na sledeći način: „Umesto da budu odsečeni od ostatka sveta, od malih nogu, i da im tako na bogosloviji bude usađena mržnja prema društvu u kom moraju da žive, oni bi odmah naučili da budu građani, pre nego sveštenici.“³⁴

Ovo nije ohrabrilo politički klerikalizam za budućeg vladara, onda „Karbonarija“ (italijanski revolucionari). Ali ambicija da sedne na tron ga je ubrzo učinila pokornijim Rimu. Nije li mu sam Rim pomogao da napravi prvi korak?

„Nakon što je postao predsednik Republike 10. decembra 1848. godine, Luj Napoleon Bonaparta (Louis Napoleon Bonaparte) okuplja nekoliko ministara oko sebe, od kojih je jedan M. de Faluks (M. de Falloux.). Ko je ovaj de Faluks? Jezuitsko oruđe... 4. januara 1849. godine, on osniva komisiju čiji je zadatak ‘pripremanje velike zakonodavne reforme primarnog i sekundarnog obrazovanja’... U toku rasprave, M. Kosin (M. Cousin) uzima slobodu da napomene da je Crkva možda pogrešila što vezuje svoju sudbinu za jezuite. Monsinjur Dupanloup energično brani Društvo... Bio je u pripremi Zakon o obrazovanju koji će ih ‘izmiriti’ sa jezuitima. U prošlosti, Država i Univerzitet su bili zaštićeni od invazija jezuita; pogrešili smo i bili smo nepravedni; zahtevali smo da vlada primeni svoje zakone protiv ovih agenata iz strane vlade i tražimo njihov oproštaj za to. Oni su dobri građani koji su bili oklevetani i loše procenjeni; šta možemo da učinimo da im iskažemo poštovanje i čast koju zaslužuju?”

„Da stavimo u njihove ruke podučavanje mladih generacija.“

„Ovo je u stvari cilj zakona od 15. marta 1850. Ovaj zakon uspostavlja nadležno Veće za javnu nastavu u kojem sveštenstvo dominira (prvi član); on čini kler gospodarima škola (član 44); on daje verskim udruženjima pravo da otvaraju slobodne škole, bez obaveze da objašnjavaju neodobrene zajednice (jezuite), (član 17,2); on kaže da su pisma poslušnosti njihove diplome (član 49); M. Vartolomej Sen-Hilari (M. Barthelemy Saint-Hilaire) pokušava bezuspešno da objasni da je namera autora tog projekta davanje monopola sveštenstvu, i da bi taj zakon bio

smrtonosan po Univerzitet... Viktor Igo (Victor Hugo) uzvikuje, takođe uzaludno: 'Ovaj zakon je monopol u rukama onih koji pokušavaju da učine da podučavanje proistekne iz crkvene riznice i vlada iz ispovedaonice'.³⁵

Ali sabor ignoriše ove proteste. On više voli da sluša M. De Monalemberta koji uzvikuje: „Bićemo progutani ako istog trenutka ne zaustavimo rasprostranjeni trend racionalizma i demagogije; koji može biti zaustavljen samo uz pomoć Crkve.“

„Monalembert dodaje ove reči da osigura da je smisao ovog zakona dobro opisan: 'Demorališućoj i bezvlasnoj armiji učitelja moramo suprotstaviti armiju sveštenstva.' Zakon je donet. Nikad pre u Francuskoj jezuiti nisu izvojevali potpuniju pobedu.

Monalembert je ponosno to priznao... Rekao je: 'Ja branim pravdu podržavajući koliko god je moguće vladu Republike, koja je toliko učinila da sačuva red i održi jedinstvo francuskog naroda; takođe je učinila više usluga katoličkoj crkvi od bilo koje druge vlade tokom poslednja dva veka'.³⁶

Sve ovo se dogodilo pre više od sto godina, ali izgleda dosta poznato i danas. Ali hajde da vidimo kako se „Republika“, kojom je upravljao princ Luj Napoleon, ponašala u međunarodnim okvirima.

Revolucija 1848. je, pored ostalih posledica u Evropi, podstakla ustanak Rimljana protiv pape Pija IX, njihovog svetovnog vladara, koji je pobjegao u Gete (Gaete). Proglašena je Rimaska Republika. Kroz skandalozni paradoks, Francuska Republika je, u dogovoru sa Austrijancima i napuljskim kraljem, vratila na presto nepoželjnog vladara.

„Puk francuske vojske je opkolio Rim, preuzeo ga 2. juna 1849. godine, i vratio papsku vlast koja je uspela da se održi uz pomoć francuske okupacione divizije koja je napustila Rim tek nakon prvih katastrofa Francusko-pruskog rata 1870.“³⁷

Ovaj početak je mnogo obećavao.

„Državni udar 2. decembra 1851. doveo je do proglašenja Carstva. Luj Napoleon, predsednik Republike je favorizovao jezuite na svaki način. Sada kao car, ništa nije odbijao svojim saučesnicima i saveznicima. Sveštenstvo je prosipalo svoje blagoslove i 'Te Deum' obilato na pokolje i progone od 2. decembra.

Na čoveka koji je bio odgovoran za ovu čudovišnu zasedu, gledalo se kao na spasitelja koga je poslalo Providenje: 'Pariski nadbiskup, monsinjor Sibour, koji je video masakre na bulevaru, uzvikuje:

'Čovek koga je Bog pripremio je došao; Božji prst nikad nije bio vidljiviji nego u događajima koji su ostvarili ovako dobre rezultate.'

Biskup Senflora (Saint-Floura) je rekao sa svoje propovedao-nice: 'Bog je pokazao na Luja Napoleona; On ga je već izabrao da bude car. Da, draga moja braćo, Bog ga je posvetio ranije kroz blagoslov Njegovih kardinala i sveštenika; On ga je sam progla-sio; zar ne možemo da prepoznamo Božjeg izabranika?'

Biskup Neversa je lažno pozdravio 'Vidljivi instrument Providenja'. Ova bedna dodvoravanja, koja bi još mogla da se nagomilavaju, zaslužila su nagradu. Ta nagrada je bila potpuna sloboda data jezuitima dok je god Carstvo trajalo. Isusovo Društvo je doslovno bilo gospodar Francuske osamnaest godina... ono se obogatilo, umnožilo svoje ustanove i raširilo svoj uticaj. Njihovo delovanje se osetilo u svim važnim događajima tog vre-mena, posebno u ekspediciji za Meksiko i objavi rata iz 1870.³⁸

„Carstvo znači mir“, izjavio je novi vladar. Ali, dve nepune godine nakon što je stupio na presto, počeo je prvi od ratova koji su dolazili jedan za drugim do kraja njegove vladavine; istorija bi mogla posmatrati uzroke koji su izazvali ove ratove kao nepove-zane, ako ne bismo videli šta ih je ujedinilo: odbrana interesa rimske crkve. Krimski rat, prvi od ovih mahnitih poduhvata koji je oslabio državu i nije bio nacionalno koristan, je karakterističan primer.

Nije neki antiklerikalac, već je Abi Brugeret (Abbe Brugerette) napisao: „Moramo pročitati govore koje je poznati Teatin (The-atine) (otac Ventura) održao u kapeli Les Tulijer (Les Tuileries) tokom Velikog posta 1857. Nazvao je obnovu Carstva - Božjim poslom... i hvalio je Napoleona III što je odbranio religiju na Krimu i učinio da veliki dani Krstaških ratova zasijaju drugi put na Istoku... Krimski rat je ocenjen kao usluga rimskoj ekspedici-ji... Veličalo ga je svo sveštenstvo, puno divljenja prema verskoj strasti trupa koje su opkolile Sevastopolj. Sanbeve (Saint-Beuve)

je dirljivo pripovedao kako je Napoleon III poslao sliku Device francuskoj floti.³⁹

Šta je bila ova ekspedicija koja je podstakla entuzijazam klera? M. Paul Leon, član Instituta, objašnjava: „Prepirka između monaha oživljava pitanje Istoka: rođeno je iz suparništva između latinske i pravoslavne crkve u vezi zaštite svetih mesta (u Palestini). Ko bi pazio na vitlejemske crkve, čuvao ključeve, upravljao radom? Kako je moguće da tako mala sporna pitanja mogu okrenuti dva velika carstva jedno protiv drugog?... Ali, iza latinskih monaha je francuska katolička stranka, obezbeđena drevnim povlasticama i koja podržava novi režim; a iza rastućih zahteva pravoslavnih, koji su se umnožili, je ruski uticaj.“⁴⁰

Ruski car uzima u zaštitu pravoslavnu crkvu koju mora da osigura, a da bi bio efikasan, traži da njegova flota koristi moreuz Dardaneli; Engleska, koju Francuska podržava, odbija, i rat počinje.

„Francuska i Engleska mogu doći do cara samo preko Crnog Mora i turskog saveza... Od tada, ruski rat postaje Krimski rat, i potpuno je koncentrisan na opsadu Sevastopolja, skup i bespo-treban. Krvave bitke, smrtonosne epidemije i neljudske patnje koštale su Francusku stotinu hiljada života.“⁴¹

Moramo napomenuti da su ovih sto hiljada mrtvih bili Hristovi vojnici i slavni „mučenici vere“, prema monsinjoru Sibouru, pariskom nadbiskupu, koji je u to vreme izjavio: „Krimski rat, između Francuske i Rusije, nije politički rat, već sveti rat; ne bori se država protiv države, ljudi protiv drugih ljudi, već je to jednostavno verski rat, Krstaški rat...“⁴² Priznanje nije nejasno. Nismo li isto čuli, ne tako davno, tokom nemačke okupacije, razloženo istim rečima od strane prelata Njegove svetosti pape Pija XII i Pjera Lavala (Pierre Laval), predsednika koncila u Višiju?

Godine 1863, ekspedicija je u Meksiku. Koji je njen zadatak? Da pretvori svetovnu republiku u carstvo i ponudi ga Maksimilijanu (Maximilien), nadvojvodi od Austrije, koja je glavni stub papstva. Namera je takođe da se podigne brana koja bi suzbila uticaj protestantskih Sjedinjenih Država nad državama Južne Amerike, uporištima rimske crkve.

M. Albert Bajet (M. Albert Bayet) je napisao sa mudrošću: „Ratni cilj je uspostavljanje katoličkog carstva u Meksiku i lišavanje ljudi prava da sami vladaju; kao i tokom pohoda u Siriji i dve kampanje u Kini, posebno teži ka opsluživanju katoličkih interesa.“⁴³

Znamo kako je 1867. godine, nakon što je francuska vojska ponovo pohodila Meksiko, Maksimilijan, nesrećni prvoborac Svete Stolicе, zatvoren kad se Kveretaro (Queretaro) predao i bio ubijen, tabajući put republici čiji će predsednik biti pobednik Huarez (Juarez).

Ipak, približavalo se vreme kada će Francuska još jednom platiti, ali mnogo skuplje, za političku podršku koju je Vatikan obezbedio carskom prestolu. Dok je francuska vojska prolivala svoju krv na sve četiri strane sveta, i slabila braneći interese koji nisu bili njeni, Pruska, pod teškom rukom budućeg „gvozdenog kancelara“, je bila zauzeta šireći svoju vojnu silu sa ciljem da ujedini nemačke države u jedan blok. Austrija je bila prva žrtva njene volje i moći. U dogovoru sa Pruskom koja je trebala da otme danska vojvodstva Šlezving (Schleswig) i Holštajn (Holstein), Austrija je prevarena od strane svoje saučesnice. U ratu koji je brzo usledio, Pruska je odnela pobeđu kod Sadove 3. jula 1866. Bio je to strašan udar za drevnu Habzburšku monarhiju koja je slabila; udarac je bio podjednako jak za Vatikan, kako je Austrija tako dugo bila njegova najvernija tvrđava unutar germanskih zemalja. Od sada, protestantska Pruska će ispoljavati svoju nadmoć nad njima. Osim ako... rimska crkva ne nađe „sve-tovnu polugu“ sposobnu za potpuno zaustavljanje širenja „jere-tičke sile“.

Ali ko može odigrati ovu ulogu u Evropi osim francuskog carstva? Napoleon III, „čovek koga je poslalo Proviđenje“, će imati čast da osveti Sadovu. Francuska vojska je nespremna. „Artiljerija je zastarela. Naši topovi se i dalje pune kroz otvor“, napisao je Rotan (Rothan), francuski ministar u Frankfurtu koji vidi nadolazeću katastrofu. „Pruska je svesna svoje nadmoći i našeg manjka spremnosti“, dodaje on sa mnogim drugim posmatračima. Podstrekači rata nisu zabrinuti. Kandidatura princa iz kuće Hoencolerna (Hohenzollern) za nepopunjen španski tron je

izgovor za taj sukob; takođe, Bizmark ga želi. Kada je lažirao emski telegram, pristalice rata su imale sve u svojim rukama i uzbunile su javno mnjenje.

Sama Francuska je objavila rat - ovaj „rat 1870. za koji je istorija pokazala da je jezuitsko delo“, kako je M. Gaston Bali (M. Gaston Bally) napisao. Sastav vlade koja je odvela Francusku u propast je opisan u nastavku od strane uglednog katoličkog istoričara, Adrijana Danseta (Adrien Dansett): „Napoleon III je počeo žrtvovanjem Viktora Duruja (Victor Duruy), a onda je odlučio da postavi u svoju vladu ljude iz narodne stranke (januar 1870). Novi ministri su skoro svi bili iskreni katolici, ili crkvenjaci koji veruju u društveni konzervativizam.“⁴⁴

Lako je razumeti, sada, ono što je bilo neobjašnjivo: žurba ove vlade da izdvoji „casus belli“ (povod za rat) iz tog lažiranog saopštenja, čak pre primanja potvrde.

„Posledice su bile: propast Carstva i protivudar na papski tron koji je sledio... Carsko zdanje i papsko zdanje, ovenčano jezuitima, srušilo se u isto blato, uprkos papskoj nepogrešivosti; Ali, avaj, bilo je preko pepela Francuske.“⁴⁵

Poglavlje 18

Jezuiti u Rimu

Pogledaćemo, u knjizi Abija Brugereta, sledeći odlomak u poglavlju nazvanom „Sveštenstvo pod Drugim Carstvom“:

„Posebna posvećenost, stara ili nova, jačala je sve više i više u vremenu kad je romantizam još veličao čula do gubitka umernog razuma. Obožavanje svetaca i njihovih relikvija, sputavano tako dugo hladnim dahom racionalizma, je dobilo novu snagu. Obožavanje svete Device, zahvaljujući utvarama u La Saletu (La Salett) i Lurdu (Lourdes), je postiglo izvanrednu popularnost. Hodočašća na ova mesta počastvovana čudima su se umnožila.”

„Francuska biskupska konferencija... je odobravalala nove kultove. Toplo je i zahvalno dočekala, 1854. godine, enciklično pismo pape Pija IX koje je proglašavalo nove dogme...

Takođe je, okupljena u Parizu, 1856. godine, radi krštenja carskog princa, predložila papi Piju IX da bi svetkovina Isusovog Srca... trebala da postane uzvišen praznik univerzalne crkve.“⁴⁶

Ovih nekoliko činjenica jasno pokazuje presudan uticaj koji su jezuiti imali pod Drugim Carstvom, u Francuskoj podjednako kao i nad Svetom Stolicom. Kao što smo ranije videli, bili su i ostali veliki promoteri ovih „posebnih kultova, starih ili novih“. Ove „opipljive“, i skoro čulne pobožnosti, su učinile mase prekomerno bojažljivim kad je u pitanju vera, posebno žene. Kad je to u pitanju, moramo priznati da su ipak bili realisti. Prošlo je vreme – već pod Napoleonom III – kada se javnost kao celina, obrazovana i neuka, duboko zanimala za teološka pitanja. Intelektualno, katolicizam je završio svoju karijeru.

Dakle Lojolini sinovi su se, više zbog neminovnosti nego zbog svog ustrojstva, trudili da tokom 19. veka i danas, probude sujevnu religioznost, posebno među ženama koje čine većinu zajednice; ovo je bilo sa namerom da se napravi protivteža 'racionalizmu'. Za srednjoškolsko obrazovanje devojaka, Red je pokrenuo osnivanje nekoliko ženskih zajednica. „Najpoznatija i najaktivnija je bila 'Zajednica gospi od Svetog Srca' (Congregation des Dames du Sacre-Coeur); 1830. godine obuhvatala je 105 domova sa 4.700 nastavnika i njen uticaj nad višim slojevima je bio vrlo važan.“⁴⁷

Kad je obožavanje Marije u pitanju, koje je uvek bilo tako drago jezuitima, bilo je izuzetno potpomognuto pod Drugim Carstvom vrlo korisnim „priviđenjima“ Device maloj pastirki iz Lurda; ovo se dogodilo dve godine nakon što je papa Pije IX objavio dogmu o Mariji (1854), na podsticaj Isusovog Društva. Glavna dela ovog pontifikata su bila same pobede za jezuite čiji se svemoćni uticaj nad rimskom Kurijom sve više i više utvrđivao. Godine 1864, papa Pije IX je objavio enciklično pismo „Kvanta Kura“ (Quanta Cura), praćeno „Silabusom“ kojim je prokleo najbolje političke principe savremenih društava.

„Anatema na sve što je drago modernoj Francuskoj! Moderna Francuska želi nezavisnost države; 'Silabus' uči da crkvena moć mora upražnjavati svoj autoritet bez saglasnosti i dozvole civilne moći. Moderna Francuska hoće slobodu savesti i bogoslužjenja; 'Silabus' uči da rimska crkva ima pravo da koristi silu i da obnovi Inkviziciju. Moderna Francuska dopušta postojanje različitih tipova bogoslužjenja; 'Silabus' proglašava da katolička religija mora biti smatrana jedinom religijom države, a sve ostale religije su isključene. Moderna Francuska proglašava da je narod suveren; 'Silabus' osuđuje univerzalno pravo glasa. Moderna Francuska tvrdi da je sav francuski narod jednak pred zakonom; 'Silabus' tvrdi da su sveštenici izuzeti iz običnih građanskih i krivičnih sudova.“

„Ovo su učenja koja jezuiti podučavaju na svojim fakultetima. Oni su na čelu armije kontrarevolucije... Njihova misija se sastoji od podizanja omladine pod njihovim nadzorom sa mržnjom prema principima na koje se francusko društvo oslanja,

principima koje su odredile prethodne generacije uz velike žrtve. Svojim podučavanjem, pokušavaju da podele Francusku na dva dela i dovedu u pitanje sve što je bilo urađeno od 1789. Mi želimo harmoniju, oni žele razdor; mi želimo mir, oni žele rat; mi želimo da Francuska bude slobodna, oni je žele porobljenu; oni su ratničko društvo koje prima naređenja spolja; oni nas napadaju, odbranimo se; oni nam prete, razoružajmo ih.“⁴⁸

Većita težnja Svete Stoline da dominira građanskim društvom je onda potvrđena, kako je Renan već rekao 1848. godine, u članku nazvanom „Klerikalni liberalizam“: „Pokazala je da je narodni suverenitet, slobodu svesti i sve moderne slobode osudila Crkva. Prikazala je Inkviziciju kao ‘logičku posledicu čitavog ortodoksnog sistema’, kao ‘srž duha Crkve’. Dodala je: ‘Kada bude mogla, Crkva će vratiti Inkviziciju; ako je ne vrati, to je zato što ne može’.“⁴⁹

Moć jezuita nad Vatikanom se pokazala još jačom, nekoliko godina nakon „Silabusa“, kada je dogma papske nepogrešivosti objavljena; Abi Brugeret je napisao da je ova dogma trebala da „obasja tragične godine 1870-1871, koje su zavile Francusku u crninu, svetlom velike ‘hrišćanske’ nade“.

Isti autor je dodao: „Može se reći da, tokom prve polovine 1870. godine, francuska crkva nije više bila u Francuskoj; bila je u Rimu, strašno zauzeta ‘Vaseljenskim Saborom’ koji je papa Pije IX upravo sazvaio u Vatikanu...“ „Sudeći po monsinjoru Piju, ovaj francuski kler je potpuno ‘odbacio svoju odoru, principe i francuske ili galske slobode’. Ovaj biskup od Poitiersa je dodao da je to bilo učinjeno kao žrtva principima autoriteta, čvrstog učenja i opšteg prava; smestilo je sve to pod stopala vrhovnog poglavara, napravilo mu tron od toga i oglasilo trube, govoreći: ‘Papa je naš kralj; nije samo njegova volja naša zapovest, već su njegove želje naša pravila’.“^{49a}

Poklonjenje čitavog francuskog nacionalnog sveštenstva i stavljanje na raspolaganje rimskoj Kuriji dovešće do potčinjavanja francuskih katolika diktatu stranog vladara, koji će im bez ikakvih prepreka nametnuti svoje političke planove. Liberalni katolici su uzaludno protestovali protiv preteranog nametanja Svete Stoline da propisuje svoje zakone u ime Svetog Duha. Abi

Brugeret nas informiše, da je njihov vođa M. de Monalembert, objavio u „Francuskoj Gazeti“ (Gazette de France) članak u kome je žustro protestovao protiv onih koji „žrtvuju pravdu i istinu, razum i istoriju, idolu koga su smestili u Vatikan“.⁵⁰

Nekoliko zloglasnih biskupa kao što su oci Hičinte Lojson (Hyacinthe Loyson) i Gratri (Gratry) su stali na istu liniju; potonji ne bez duha; otac Gratri je rekao: „Objavio je uspešno svoja četiri Pisma monsinjoru Dešampu. U njima, nije samo polemisa o istorijskim događajima, kao što je osuda pape Honorija (Honorius), koji se, prema njemu, suprotstavio proklamaciji o papskoj nepogrešivosti; već je, na oštar i gorak način, pokazao takođe prezir autoritativnih katolika prema istini, i naučnom integritetu. Jedan od njih, crkveni kandidat za doktorat teologije, se čak usudio da opravdava lažne dekretale pred pariskim fakultetom, izjavljujući da ‘to nije bila grozna prevara’.” I dodaje Gratri: „Čak se i danas tvrdi da je osuda Galileja bila podesna.“ „Vi, maloverni ljudi, sa bednim srcima i oskudnim dušama! Vaši trikovi su skandalozni. Onog dana kada se velika nauka o prirodi uzdigla nad svetom, vi ste je prokleli.“

„Nemojte biti iznenađeni ako ljudi, pre nego što vam oprostite, budu očekivali ispovest, ispaštanje, duboko kajanje i nadoknadu za vaše greške.“⁵¹ Nema potrebe spominjati da jezuiti, nadahnuti agenti pape Pija IX i svemoćni nad Saborom, nisu bili uznemireni u vezi ispovesti, ispaštanja, kajanja ili ispravke, u vreme kada su skoro postigli cilj koji su odredili na Trentskom Saboru, sredinom 16. veka. U to vreme, Lainez je već podržao ideju papske nepogrešivosti. To je samo značilo ustanovljavanje kao dogme, težnje koja je stara skoro koliko i samo papstvo. Nijedan sabor do tada nije bio voljan da je usvoji, ali je tada naizgled bilo pravo vreme; osim toga, strpljivi rad jezuita je pripremio nacionalno sveštenstvo za odricanje od njihovih poslednjih sloboda; predstojeći kolaps papske zemaljske moći – dogodio se pre nego što je Sabor glasao – pozvao je na pojačanje njegovog duhovnog autoriteta, prema ultramontancima (ultrapapistima). Argument je prevagnuo i „dictatus papae“ Grigorija VII, principi srednjovekovne „teokratije“, su trijumfovali upravo sredinom 19. veka.

Ono što je dogma posebno ozvaničila je svemoćnost Isusovog Društva u rimskoj crkvi.

„Pod maskom jezuita, koji su se utvrdili u Vatikanu otkad su ih sve svetovne sile odbacile iz svih zemalja kao udruženje zločinaca, papstvo je težilo ka novim ambicijama. Ovi zli ljudi koji su pretvorili Jevanđelje u spektakl suza i krvi i ostali najgori neprijatelji demokratije i slobode misli, dominiraju rimskom Kurijom; sav njihov trud se koncentriše na održavanju, u Crkvi, njihove kobne nadmoći i sramnih učenja.“

„Posvećeni cilju ekstremne centralizacije, neumoljivi apostoli 'teokratije', oni su priznati gospodari savremenog katolicizma i ostavljaju svoj pečat na njegovoj teologiji, zvaničnoj pobožnosti i njegovoj pokvarenoj politici“.

„Kao istinski vatikanski janičari, oni inspirišu sve, gospodare svime, prodiru svuda, uspostavljaju 'informisanje' kao sistem vladavine, verni načinu razmišljanja, čiju duboku nemoralnost otkriva istorija i koji je inspirisao besmrtno stranice Paskalovog ruganja. Kroz 'Silabus' iz 1864. godine, koji su oni sami napisali, papa Pije IX je objavio rat svoj slobodnoj misli, a par godina kasnije ozvaničio dogmu nepogrešivosti, pravi primer zaostalog učenja, koje nema nikakvu potporu u nauci i razumu, pa ni u Svetom Pismu.“⁵²

Za one koji, uprkos svoj verovatnoći, u gornjim redovima vide zlonamerno preterivanje, ne možemo da učinimo ništa bolje nego da prikazemo samu potvrdu ovih činjenica, iz vrlo ortodoksnog pera M. Danijela Ropsa (M. Daniel-Rops). Ova potvrda ima još veću težinu, uzimajući u obzir činjenicu da je objavljena 1959. godine, pod nazivom „Ponovo osnivanje Isusovog Društva“, u jezuitskoj publikaciji „Etudes“. U odbranu činjenica čitamo:

„Iz mnogo razloga, ova reorganizacija Isusovog Društva je imala značajnu istorijsku važnost. Sveta Stolica je ponovo otkrila ovo verno društvo, potpuno posvećeno svom cilju, koje je ubrzo bilo potrebno. Mnogi oci su imali, tokom tog veka i do danas, diskretan, ali dubok uticaj na određene stavove koje je Vatikan zauzimao; neka vrsta izreke se čak mogla čuti u Rimu: 'Papine uvlake su jezuiti.' Njihov uticaj je bio očigledan u razvoju obožavanja Isusovog Srca podjednako kao i u proglašavanju dogme o Mariji, u uređivanju 'Silabusa' kao i u definiciji 'nepogrešivosti'.

‘Civiltà Katolika’ (Civiltà Cattolica), koju je osnovao napuljski jezuita Karlo Čurči (Carlo Curci), je trebala da odražava papinu misao tokom većeg dela pontifikata pape Pija IX.⁵³

Ovo priznanje je dovoljno jasno. Samo bismo podsetili pokojni duh ovog pobožnog akademika da je, logično, i sudeći u kontekstu prethodno rečenog, pre da se papina misao ogledala u mišljenjima „Civiltà Katolike“.

Nema potrebe reći da su jezuiti, svemoćni u Rimu, podjednako zbog svog duha kao i zbog organizacije, planirali da angažuju papstvo u međunarodnoj politici sve više i više, kako je M. Luis Rogelin (M. Louis Roguelin) napisao: „Otkad je izgubila svoju svetovnu moć, rimska crkva je iskoristila svaku priliku da povрати tlo koje je bila prisiljena da napusti, kroz buđenje diplomatskih aktivnosti; pošto je njen mudro prikriven plan ‘zavadi pa vladaj’, pokušala je da svaki konflikt okrene u svoju korist.“

Prema planu Lojolinih podanika, dogma o papskoj nepogrešivosti je uveliko koristila ovoj akciji Svete Stolicе, čija važnost može biti izmerena činjenicom da većina država ima diplomatskog predstavnika u Vatikanu. Pod maskom dogme i morala, tema koje u principu zabranjuju reč nepogrešivost, papa danas raspolaže neograničenim ovlašćenjem nad svešću vernika. Dakle, tokom 20. veka, vidimo da je Vatikan aktivno zaposlen unutrašnjom i spoljnom politikom država, a čak i vlada njima zahvaljujući katoličkim strankama. Šta više, videćemo da podržava ljude „proviđenja“ poput Musolinija i Hitlera koji će, zahvaljujući njenoj pomoći, pokrenuti najgore katastrofe.

„Hristov namesnik“ je obilato cenio usluge ovog čuvenog društva koje je radilo naporno i dobro u njegovu korist. Ovi „Satanini sinovi“, kako su ih neki hrabri duhovnici okarakterisali, su potamneli, ali mogu, za uzvrat, da se hvale da su potpuno zadovoljili očekivanja pokojnog S.S. pape Pija XII čiji je duhovnik, znamo, bio nemački jezuita.

U ovom tekstu, koji je objavio „La Croix“ 9. avgusta 1955. godine, možemo pročitati: „Crkva ne želi druge pomagače osim onih iz ovog Društva... neka sinovi Lojole nastoje da idu stopama prethodnika...“

Danas, kao i juče, oni rade upravo to, na veliko zlo svim narodima.

Poglavlje 19

Jezuiti u Francuskoj od 1870. do 1885.

Propast Carstva je trebala, izgleda, doneti reakciju protiv ultramontanskog (ultrapapskog) duha u Francuskoj. Ali to nije bilo tako, kao što Adolf Mihel pokazuje:

„Kada je tron pao u blato Sedana 2. decembra, kada je Francuska definitivno poražena, kada se Sabor 1871. sastao u Bordou, dok su čekali da dođu u Versaj, sveštenička stranka je bila smelija nego ikad. U svim katastrofama koje su pogađale domovinu, govorila je kao gospodar. Ko bi zaboravio osione jezuitske manifestacije i njihove drske pretnje tokom ovih nekoliko poslednjih godina? Kao izvesni otac Markinji (Marquigny) koji je najavio građanski pogreb principa iz 1889, ili M. de Belcastel (M. de Belcastel), koji je sopstvenom odlukom posvetio Francusku Isusovom Srcu; jezuiti koji su podigli crkvu posvećenu Srcu na brdu Monmartr, u Parizu, rugajući se Revoluciji; biskupi koji su podsticali Francusku da objavi rat Italiji da bi se ponovo uspostavila svetovna moć pape...”⁵⁴

Gaston Bali objašnjava vrlo dobro razlog te očigledno paradoksalne situacije: „Tokom te kataklizme, jezuiti su se, kao i uvek, brzo vratili u svoju rupu, ostavljajući Republiku da se sama izvuče iz zbrke kako god zna. Ali kada je veći deo posla završen, kada je naša teritorija spasena od pruske invazije, crna invazija je ponovo počela i ‘izvukla kestenje iz vatre’. Zemlja je tek izranjala iz noćne more, užasnog sna, i bilo je pravo vreme da se preuzme kontrola nad paničnim masama.”⁵⁵

Ali nije li to isto nakon svakog rata? Neosporna je činjenica da je rimska crkva uvek profitirala iz velikih javnih katastrofa; smrt,

nesreća i patnje svake vrste su podstakle mase da potraže prividne utehe u površnom pobožnom delovanju. Na taj način, moć onih koji su pustili da se ove katastrofe oslobode je ojačana, ako ne i povećana, samim žrtvama. Kad je to u pitanju, dva svetska rata su imala iste posledice kao onaj od 1870.

Tada, Francuska je osvojena; u drugu ruku, to je bila besprekorna pobeda za Isusovo Društvo kada je, 1873. godine, zakon prošao, dozvoljavajući gradnju bazilike Isusovog Srca na brdu Monmartr. Ova crkva, za koju je rečeno da je „Nacionalna želja“, okrutnom ironijom bez sumnje, je trebala da zatvori u kamenu pobedu jezuitizma, na mestu gde je započeo svoj život.

Na prvi pogled vapaj Isusovom Srcu koje su jezuiti veličali može izgledati, iako u osnovi idolopoklonički, prilično nevino.

„Da bi shvatili opasnost“, piše Gaston Bali, „moramo pogledati iza fasade, posvedočiti manipulaciju dušama i videti cilj njihovih različitih udruženja: Bratstva ‘Beskrajnog Obožavanja’; Bratstva ‘Počasne Straže’, Apostolata Molitve, Popravne Pričesti, itd. Bratstva, udruženja, apostoli, misionari, bogomoljci, ziloti, stražari, popravljajući, posrednici i drugi saveznici Svetog Srca, žele da kako to kaže gospođa Alakok (Alacoque), ujedine svoju službu sa devet anđeoskih horova.

Dakle, u stvarnosti, daleko je od nevinog. „Bratstva su utvrdila svoje ciljeve dosta puta. Nisu me mogli okriviti da ih klevećem; ja ću samo citirati nekoliko pasusa iz njihovih najjasnijih proglašenja i sakupiću njihova priznanja.

„Javno mnjenje je bilo šokirano opaskama oca Oliviera kada su žrtve Dobrotvorne Rasprodaje sahranjene. Monah je video u katastrofi samo još jedan dokaz božanske milosti. Bog je bio ožalošćen našim ‘greškama’ i pozivao nas je, blago, da se popravimo. Ovo je izgledalo čudovišno. Izgradnja bazilike na Monmartru je bila rezultat iste ‘misli’, ali ovo je bilo zaboravljeno.“⁵⁶

Koji je to onda bio užasni greh koji je Francuska imala da prizna? Gore pomenuti autor odgovara: „...REVOLUCIJA“.

Ovo je gnusan zločin koji moramo da „okajemo“.

„I bazilika Isusovog Srca simboliše kajanje Francuske (Sacratissimo cordi Jesu Gallioe poenitens et devoter); ona takođe izra-

žava našu čvrstu nameru da ispravimo loša dela. Ona je spomenik kajanja i popravljanja..."⁵⁷

„Sačuvaj Rim i Francusku u ime Isusovog Srca“, je postala himna Moralnog Reda.

„Dakle, mogli smo se nadati suprotno svim nadama“, napisao je Abi Brugeret, „i očekujemo od ‘umirenih nebesa’ u blizem ili daljem trenutku veliki događaj povratka Reda i spasenje naše domovine.“⁵⁸

Izgleda, doduše, da to „nebo“, razljučeno francuskim ljudskim pravima, nije bilo dovoljno „umireno“ podizanjem čuvene bazilike, pošto je „restauracija Reda“, ili tačnije monarhijska restauracija bila spora. Isti autor to objašnjava na sledeći način:

„Čak iako veličanstvene manifestacije katoličke vere, tokom godina nakon rata 1870. godine, mogu izgledati impresivno, to bi bio manjak smisla za opažanje ako bi francusko društvo te epohe bilo ocenjivano samo na osnovu te spoljne pobožnosti; takođe bi nam falilo psihološkog duha i bili bi izvan istine. Moramo se onda zapitati da li je religijski osećaj bio direktan odgovor, za celo to društvo, na izražavanje vere koje su obelodanila kroz zadivljujuća hodočašća koja su organizovali biskupi i ozbiljnost masa u crkvama...”

„Bez želje da omalovažavamo na bilo koji način važnost religijskog pokreta u Francuskoj koga su iznedrili ratovi 1870. i 1914. godine, koji je takođe podigao takve velike nade, moramo ipak priznati da ovo oživljavanje vere nije imalo dubinu, niti obim prave religijske obnove...”

„Čak i u to vreme, francuska crkva se nažalost sastojala ne samo od hiljada nevernika i neprijatelja, već i od velikog broja onih koji su bili katolici samo po imenu, a ne po uverenju. Religijski obredi su obavljani, ne po ubeđenju, već tačnije iz navike...”

„Čim su izglasali, Francuzi su se izgleda pokajali što su u Narodnu skupštinu poslali katoličku većinu, jer su pet meseci kasnije preokrenuli odnos na izborima drugog jula! Tog dana, država je trebala da izabere 113 izaslanika. To je bio potpuni poraz za katolike i pobjeda za između 80 i 90 republikanaca. Svi izbori koji su usledili nakon tog konsultovanja univerzalnog

prava glasa su imali isti karakter republikanske i antiklerikalne opozicije. Bilo bi detinjasto pretvarati se da oni nisu bili izraz društvenih naklonosti i želja.⁵⁹

Abi Brugeret, pričajući o velikim hodočašćima organizovanim u to vreme radi „napretka države“, priznaje da su ona bila uzrok „nekih grešaka i ispada“ koji su podigli sumnju „protivnika crkve“.

„Hodočašća će za njih biti poduhvati koje organizuje sveštenstvo radi povraćaja monarhije u Francuskoj i papske moći u Rimu. I stav koji je zauzeo kler o ove dve namere će izgledati kao da opravdava ovu optužbu nereligiozne štampe, i daće, na taj račun, kao što ćemo kasnije videti, veliki podstrek antiklerikalizmu. Bez napuštanja svojih religijskih običaja toliko oživljenih tokom posleratnih godina, francusko društvo će se pobuniti protiv ‘sveštenečke vlade’, kako je Gambet (Gambett) to žigosao. Duboko u sebi, francuski narod je čuvao nesavladiv instinkt otpora prema svemu što je čak i nejasno ličilo na političku dominaciju crkve. U celini, ovaj narod je voleo religiju, ali slutnja ‘teokratije’ koju je oživela opoziciona štampa ga je uplašila. Najstarija ćerka Crkve nije htela da zaboravi da je takođe bila majka Revolucije.“⁶⁰

Ipak, kler sa jezuitima na čelu je ulagao velike napore da ubedi francuski narod da se odrekne republikanskog duha!

„Otkad je Faluksov zakon donet, jezuiti su slobodno raširili svoje fakultete gde su podizali decu vladajuće srednje klase i očigledno ih nisu podučavali velikoj ljubavi prema Republici...“

„Što se tiče ‘Asumpcionista’ stvorenih 1845. godine od strane nepopustljivog oca d'Alzona, oni su želeli da vrate narodu veru koju je izgubio...“⁶¹

Ali bilo je mnogih drugih zavidljivih cvetajućih bratstava: Oratorijanaca, Eudista, Dominikanaca Trećeg Reda, Marijanita, Marista, koje je Julije Simon (Jules Simon) nazvao „drugim izdanjem“ jezuita i čuvena „Braća hrišćanskih škola“, poznatija pod imenom „Neznalice“, koji su podučavali "dobro učenje" potomcima srednje klase, ali i preko milion dece običnih ljudi.

Nije iznenađujuće da je ova situacija stavila republikanski režim u defanzivu. Zakon, koga je predložio 1879. Julije Feri, hteo

je da ukloni sveštenike iz saveta javne nastave u koji su uvedeni zakonima iz 1850. i 1873. godine, i vrati državnim fakultetima ekskluzivno pravo da raspoređuju položaje nastavnika. Član 7 ovog zakona je takođe naznačio da „nikome ne bi trebalo da bude dozvoljeno da učestvuje u javnom ili slobodnom podučavanju ako pripada neovlašćenoj verskoj zajednici“.

„Taj čuveni član 7 se pre svega odnosi na jezuite. Sveštenici dekanata Moreta (Seine-et-Marne) će izjaviti onda da ‘su na strani svih religijskih zajednica, uključujući i cenjene oce Isusovog Društva’. ‘Kad bi ih napali’, pišu oni, ‘napali bismo sami sebe’...” Priznanje je jasno.

Abi Brugeret, koji je napisao taj pasus, opisuje otpor koji su pružili katolici onome što on zove „izdajničkim napadom”, ali dodaje:

„Sveštenstvo i dalje ignoriše neizmeran napredak svetovnjaštva; još nije shvatilo da je, zbog svog protivljenja principima iz 1889, izgubilo sav dublji uticaj na upravljanje javnim duhom u Francuskoj.“⁶²

Senat je odbacio član 7, ali se Feri poziva na postojeće zakone u vezi zajednica. „Kao posledica, 29. marta 1880. godine, službeni glasnik ‘Journal Officiel’ sadrži dva proglasa koja primoravaju jezuite da prestanu sa radom, i sve neodobrene zajednice ljudi i žena da ‘steknu priznanje i odobrenje za svoje propise i legalni status u roku od tri meseca’...”

Bez imalo kašnjenja, opozicioni pokret je organizovan; „Crkva, duboko povređena, se uzbunila“, prema M. Debidouru. Nakon 11. marta, papa Lav (Leo) XIII i njegov nuncije izražavaju bolan protest...

„Sada je red na sve biskupe da energično odbrane religijske redove.“⁶³

Lojolini sinovi su ipak proterani. Ali poslušajmo šta Abi Brugeret ima da kaže na tu temu: „Uprkos svemu, jezuiti, eksperti u ponovnom ulaženju kroz prozore kada su izbačeni kroz vrata, su već bili uspešni u stavljanju svojih fakulteta pod kontrolu svetovnjaka ili drugih sveštenika. Čak iako nisu prebivali u njima, mogli su biti viđeni u određeno doba dana kako dolaze da obave dužnosti upravljanja i nadzora.“⁶⁴

Ali obmana je otkrivena i jezuitski fakulteti su konačno zatvoreni.

Sve u svemu, dekreti iz 1879. su primenjeni na 32 zajednice koje su odbile da se podvrgnu zakonskim obavezama. Na mnogim mestima, isključivanje je sproveda vojna ruka „manu militari“ koju su ometali vernici, podstaknuti od sveštenika. Ovi nisu samo odbili da traže zakonsko odobrenje, već su odbili i da potpišu deklaraciju kojom odbacuju sve ideje protivljenja republikanskom režimu; ovo bi bilo dovoljno za M. De Frejsineta (Freycinet) tada predsednika Saveta, koji ga je podsticao da ih i dalje „tolerišu“. Kada su Redovi rešili da potpišu ovu formalnu deklaraciju odanosti, manevar je poništen i Frejsinet je morao da podnese ostavku zato što je pokušao da progura ovaj sporazum protiv volje parlamenta i njegovih kolega iz Kabineta.

Abi Brugeret komentariše deklaraciju koju su verski redovi morali da potpišu iako im je bila jako mrska:

„Ova deklaracija poštovanja prema ustanovama koju je Francuska sebi slobodno dala... može izgledati vrlo bezopasno i neuvredljivo, danas, kada se poredi sa svečanom zakletvom odanosti zahtevanom od nemačkih biskupa Konkordatom od 20. jula 1933. koji je sklopljen između Svete Stolice i Rajha. Član 16. - pre preuzimanja dužnosti u svojim biskupijama, biskupi će položiti zakletvu odanosti predsedniku Rajha ili nadležnom predstavniku vlade pod sledećim uslovima:

‘Pred Bogom i Svetim Pismom, kunem se i obećavam, što bih kao biskup trebao, da ću biti odan nemačkom Rajhu i Državi. Kunem se i obećavam da ću poštovati, i da ću učiniti da moje sveštenstvo poštuje vladu sastavljenu po ustavnim zakonima. Kao što je moja obaveza, ja ću raditi za dobro i u interese nemačke države; u obavljanju svete dužnosti poverene mi, pokušaću da zaustavim sve što bi joj moglo štetiti’.“ (Konkordat između Svete Stolice i nemačkog Rajha)⁶⁵

Razlika je svakako velika između prostog obećanja o nesuprotstavljanju francuskom režimu i ovog svečanog zaveta o podržavanju nacističke države. Baš koliko je velika razlika i između dva režima, jednog demokratskog i liberalnog, koga rimska crkva tako mrzi, i drugog totalitarističkog i surovo netole-

rantnog, željenog i uspostavljenog od strane Franca fon Papena, papinog tajnog dvoranina, i monsinjora Pačelija (Pacelli), nuncija u Berlinu i budućeg papu Pija XII.

Ponovo Abi Brugeret, nakon što je izjavio da je vladin cilj postignut kad je Isusovo Društvo u pitanju, takođe priznaje:

„Ne bismo mogli pričati o uništavanju institucije zajednica. Ženske zajednice nisu bile taknute i one ovlašćene ‘opasne kao i ostale za svetovni duh’, su i dalje stajale. Takođe smo znali i to da su se skoro sve muške zajednice, proterane iz svojih kuća dekretima iz 1880. godine, tiho vratile svojim manastirima.“⁶⁶

Ali ovo zatišje je bilo kratkog veka. Namera države da prikupi poreze i nasledna prava na imovinu crkvenih zajednica je izazvala opšte negodovanje među njima, kako uopšte nisu imali nameru da se potčine opštem zakonu. „Organizacija otpora je bila rad komisije kojom je upravljao P. P. Baili (Bailly), ‘asumpcionista’, Stanislas, Kapućin, i Le Dor (Dore), pretpostavljeni eudista... Otac Baili je oživljavao veliki žar klera, pišući: ‘Kao sveti Laurent, monasi i časne sestre moraju izdržati istezivače ili sprave za lomljenje prstiju pre nego da se predaju’.“⁶⁷

Kao pukom slučajnošću, glavni ložač „velikog žara“, Baili, je bio „asumpcionista“, ili, u stvari, prurušeni jezuita. Što se tiče istezivača i sprava za lomljenje prstiju, mogli bi podsetiti dobrog oca da su ovi instrumenti za mučenje u tradiciji Svete Stolice, a ne republikanske države.

Konačno, zajednice su platile - oko polovine od onoga što su bile dužne - i gore pomenuti Abi priznaje da „blagostanje njihovog rada nije narušeno“, kao što možemo pretpostaviti.

Ne možemo ići u detalje oko zakona iz 1880. i 1886. godine koji su težili da osiguraju versku neutralnost državnih škola, ovu „sekularizaciju“^{67a} koja je prirodna svim tolerantnim umovima, ali je rimska crkva odbacuje kao užasni pokušaj nametanja svesti, nečega na šta je ona uvek polagala pravo. Možemo očekivati od nje da se bori za to svoje takozvano pravo podjednako nasilno kao za svoje finansijske privilegije.

Godine 1883, rimska zajednica Indeksa, inspirisana jezuitizmom, ulazi u borbu osuđivanjem nekih školskih knjiga o moralnom i građanskom učenju. Naravno, stvar je ozbiljna: jedan od

autora, Paul Bert, se usudio da napiše da čak i ideja o čudima „mora nestati pred kritičkim umom!“ Više od pedeset biskupa oglašava dekret Indeksa, sa eksplozivnim komentarima, i jedan od njih, monsinjor Isoard, izjavljuje u svom pastoralnom pismu od 27. februara 1883. da će nastavnici, roditelji i deca koja odbiju da unište ove knjige biti isključeni iz pričešća.^{67b}

Zakoni iz 1886, 1901. i 1904. godine, koji propisuju da nastavnička mesta ne mogu držati članovi verskih zajednica, su takođe pokrenuli poplavu protesta iz Vatikana i „francuskog“ sveštenstva. Ali, u stvari, monasi i časne sestre nastavnici su samo trebali da se „sekularizuju“. Jedini pozitivni rezultat ovih zakonskih obaveza je bio taj da su profesori tzv. „slobodnih“ škola morali od sada da poseduju adekvatne pedagoške kvalifikacije, što je dobra stvar kada znamo da je, pre poslednjeg rata, broj katoličkih osnovnih škola u Francuskoj bio 11.655 sa 824.595 učenika. Što se tiče „slobodnih“ fakulteta, a posebno jezuitskih, ako se njihov broj smanjio, to je zbog nekoliko faktora koji nemaju veze sa pravnim prepirkama. Nadmoć nastave na univerzitetima, priznata od većine roditelja i u skorije vreme, njena nepromenljivost, su glavni razlozi njegove rastuće popularnosti. Pored toga, Isusovo Društvo je svojevremeno smanjilo broj svojih škola.

Jezuiti, general Bolanger i afera Drajfus

Neprijateljstvu od koga je predana partija težila da bude žrtva, na kraju 19. veka, od republikanske države, ne bi falilo opravdanja, čak iako je ovo neprijateljstvo, ili tačnije, nepovjerenje, bilo pozitivnije. U stvari, sveštenička opozicija režimu, koji je Francuska sebi dala, slobodno se pokazivala u svakoj prilici, sudeći po Abiju Brugeretu. Godine 1873. pokušaj da se vrati monarhija sa grofom od Šamborda (Chambord) nije uspeo, iako ga je kler snažno podržao, jer je pretendent tvrdoglavo odbio da usvoji trobojnu zastavu, za njega simbol Revolucije.

„Kao što i jeste, katolicizam izgleda da je prikovan za politiku, ili za određenu vrstu politike... Odanost monarhiji je prenošena sa generacije na generaciju u starim plemićkim porodicama kao i među srednjom klasom i običnim ljudima, u katoličkim regionima zapada i juga. Njihova nostalgija za drevnim i idealizovanim režimom, oslikana u epskom Srednjem veku je udružena sa željama vatrenih katolika čija je glavna briga bila spas njihove religije; okupili su se, iza Veuilota (Veuillot), sa zakonitom i pobožnom kraljevskom porodicom od Šamborda, smatrajući to oblikom vladavine pogodnog crkvi. Iz saveza ovih političkih i religijskih sila rodila se, u nategnutoj situaciji nakon rata, vrsta nazadnog misticizma, koga je savršeno ilustrovao monsinjor Pie, Poitierski biskup, i njegovo najbolje otelotvorenje u crkvenom svetu: ‘Francuska, koja iščekuje drugog vođu i doziva gospodara..., će ponovo primiti od Boga ‘skiptar Univerzuma koji je ispao iz njenih ruku na neko vreme’, onog dana kada bude naučila nanovo kako da klekne dole na kolena’.”⁶⁸

Ova slika, koju je opisao katolički istoričar, je značajna. Ona nam pomaže da shvatimo korake koji su usledili, nekoliko godina kasnije, nakon neuspešnog pokušaja obnavljanja 1873.

Isti katolički istoričar opisuje na sledeći način politički stav klera u to vreme:

„U vreme izbora, parohijski domovi su postali štabovi nazadnih kandidata; sveštenici su obilazili kuće svojih parohijana radi izborne propagande, klevećući Republiku i njene nove zakone o obrazovanju i upozoravajući da će svi koji glasaju za slobodoumne, trenutnu vlast, opisanu kao ‘masonsku’, ‘banditsku’ i ‘lopovsku’ počiniti smrtni greh. Jedan izjavljuje da će lakše biti oprošteno preljubnici nego onima koji pošalju svoju decu u svetovne škole; drugi: da je bolje zadaviti dete nego podržati režim; treći: da će odbiti poslednju pričest onima koji glasaju za režimske partizane. Pretnje su sprovedene u delo: republikanski i antiklerikalni trgovci su bojkotovani; siromašnom narodu je odbijena svaka pomoć i radnici su otpušteni.“⁶⁹

Ovi ispadi klera, na koji je sve više uticao jezuitski ultramontanizam (ultrapapizam), su čak manje prihvatljivi zbog činjenice da oni potiču od „sveštenika koje plaća vlada, pošto je Konkordat još na snazi“.

Takođe, većina javnog mnjenja nije uopšte zadovoljna pritiskom na svest, kako gore pomenuti autor piše:

„Kao što smo videli, francuski narod je, kao celina, ravnodušan prema verskim stvarima, i ne možemo mešati nasledno poštovanje verskih običaja sa pravom verom... ‘Činjenica je da je politička mapa Francuske identična njenoj verskoj mapi... možemo reći da u regionima gde je vera jaka, francuski narod glasa za katoličke kandidate. Drugde, oni savesno biraju antiklerikalne poslanike i senatore... Ne žele klerikalizam, koji je crkvena vlast u politici i često nazivan ‘vladom sveštenika’.”

„Za veliki broj katolika, činjenica da se sveštenik, ovaj problematični čovek, meša putem propovedničkih uputstava i ispovednih recepata u ponašanje vernika, proveravajući razmišljanja, osećanja, ponašanja, hranu i piće, a čak i intimnosti bračnog života, je dovoljna; oni nameravaju, makar, da ograniče njegovo carstvo čuvajući svoju nezavisnost kao građani.“⁷⁰

Voleli bismo da vidimo ovaj duh nezavisnosti ovako živ danas.

Ali, čak iako je mišljenje tog „velikog broja katolika“ bilo takvo, ultrapapisti se nisu razoružali i nastavili su, u svakoj prilici, borbu protiv omraženog režima. Mislili su neko vreme da su pronašli „čoveka providenja“ u ličnosti generala Bolangera, ministra za rat 1886. godine, koji je, organizujući svoju ličnu propagandu vrlo dobro, izgledao kao da će biti budući diktator.

„Prećutni sporazum“, napisao je Adrijan Danset, „je uspostavljen između generala i katolika, i postaje jasan tokom leta... On je takođe zaključio tajni sporazum sa rojalističkim članovima parlamenta kao što su baron od Makaa (Macau) i grof od Muna, verni branioci Crkve na Skupštini...

Flegmatični ministar unutrašnjih poslova, Konstans (Constans), mu pretilo da će ga uhapsiti, i 1. aprila diktatorski kandidat beži u Brisel sa svojom ljubavnicom.

Od tada, 'bolangizam' brzo opada. Francuska nije preuzeta: oporavlja se... 'Bolangizam' je slomljen na izborima 22. septembra i 6. oktobra 1889. godine...“⁷¹

Možemo pročitati iz pera istog istoričara kakav je bio papin stav prema ovom avanturisti; papa Lav XIII koji je, 1878. godine, nasledio papu Piju IX, papu od Silabusa, i koji se pretvarao da savetuje vernike u Francuskoj da se pridruže republikanskom režimu:

„U avgustu (1889.) nemačkom ambasadoru u Vatikanu se čini da papa vidi u generalu (Bolangeru) čoveka koji će zbaciti francusku Republiku i povratiti tron; možemo pročitati članak u kome 'Observatore Romano' predviđa da će diktatorski kandidat preuzeti moć i da bi Crkva 'mogla imati koristi od toga'... General Bolanger je poslao jednog od svojih bivših oficira u Rim sa pismom za papu Lava XIII u kome obećava papi 'da će onog dana kada bude držao u svojim rukama mač Francuske, dati sve od sebe da se papaska prava priznaju.“⁷²

Takav je bio ovaj jezuitski poglavar kome je sveštenstvo zameralo preterani „liberalizam“!

Kriza bolangista je jasno otkrila akciju koju je vodila religijska stranka protiv svetovne Republike, pod maskom nacionalizma.

Ali bezbojna priroda osnovnog karaktera, kao i otpor većine nacije, porazio je pokušaj uprkos svim ovim prisilnim nemirima. Ipak, ove šovinističke metode su se pokazale prilično efikasnim, posebno u Parizu, i one će ponovo biti iskorišćene u drugoj, i boljoj prilici. Ovo se dogodilo – ili je bilo izazvano? – i Lojolini sledbenici su bili, naravno, na čelu tog pokreta. „Njihovi prijatelji ovde su“, napisao je Pjer Dominik (Pierre Dominique), „fanatično plemstvo, buržoazija koja odbija Voltera, i mnoga vojna lica. Posebno će raditi na vojsci, a rezultat će biti čuveni savez ‘mača i štrcaljke za svetu vodicu’.”

„Godine 1890, više ne vladaju svešču francuskog kralja, već generalštabom, ili bar njegovim šefom; zatim je planula ‘Afera Drajfus’, pravi građanski rat koji je podelio Francusku na dva dela.“⁷³

Katolički istoričar, Adrijan Danset, sumira početak afere na sledeći način:

„22. decembra 1894. artiljerijski kapetan Alfred Drajfus je osuđen zbog izdaje na deportaciju, i na doživotnu robiju i težak rad. Tri meseca ranije, naša obaveštajna služba je otkrila, u nemačkoj ambasadi, listu od nekoliko dokumenata u vezi nacionalne odbrane; ustanovila je sličnost između rukopisa kapetana Drajfusa i osobe na toj listi. Odmah zatim, generalštab je uzviknuo: ‘To je on; to je Jevrej.’ Imali su samo ovu pretpostavku jer veleizdaja nije imala psihološko objašnjenje (Drajfus je imao dobru reputaciju, bio je bogat i vodio je uredan život); nesrećni čovek je ipak zatvoren, osuđen od strane vojnog suda nakon istrage tako brze i delimične da je presuda morala biti unapred smišljena. Da stvar bude gora, kasnije će se saznati da je tajni dokument dat sudijama, bez znanja advokata optuženog...”

„Ali bilo je još curenja u generalštabu nakon hapšenja Drajfusa i komandant Pikart (Picquart), šef obaveštajne službe nakon jula 1895. godine, saznaje za izvesni projekat nazvan ‘petit bleu’ (ekspresna pisma), između nemačkog vojnog atašea i francuskog komandanta (mađarskog porekla) Esterhazija (Esterhazy); on je ozloglašeni čovek koji nema ništa osim mržnje i prezira prema zemlji koja ga je usvojila. Ali službenik u obaveštajnoj službi, komandant Anri, dodaje u Drajfusov dosije – kao što

ćemo videti - lažni dokument koji bi bio porazan za jevrejskog oficira pod uslovom da je verodostojan; on takođe briše i ponovo piše Esterhazijevo ime na 'petit bleu' da bi stvorio utisak da je dokument falsifikovan. Tako je Pikart osramoćen novembra 1896. godine."⁷⁴

Sramoćenje šefa obaveštajne službe je lako razumeti: njegova revnost da rastera nagomilanu tamu je bila preterana.

Najverodostojnije svedočenje se nalazi u „Carnets de Schwartzkoppen“, objavljenom nakon njegove smrti, 1930. godine. Autor, tada prvi vojni ataše u nemačkoj ambasadi u Parizu, nije primio tajne dokumente francuske nacionalne odbrane od Drajfusa, već od Esterhazija.

„Već jednom ranije, u julu, Pikart je pomislio da je došlo vreme da pismom upozori načelnika generalštaba, koji je tad bio u Višiju, o svojim sumnjama u vezi Esterhazija. Prvi sastanak je bio 5. avgusta 1896. godine. General Boisdefre (de Boisdeffre) je pohvalio sve što je Pikart uradio do tada u vezi ove afere i dao mu je dozvolu da nastavi svoju istragu. Ministar rata, general Bilo (Billot), je od avgusta bio podjednako informisan o Pikartovim sumnjama; on je takođe odobrio mere koje je Pikart preduzeo. Esterhazi, koga sam raspustio, je pokušao, koristeći svoje veze sa izaslanikom Julijem Rošeom (Roche), da bude postavljen u ministarstvu rata, verovatno da ponovo pokuša da stupi u kontakt sa mnom, i napisao je nekoliko pisama ministru rata kao i svom aide-de-campu. Jedno od njegovih pisama je dato Pikartu koji je, po prvi put, shvatio da je njegov rukopis isti kao onaj na 'listi'! Pokazao je sliku tog pisma Du Patjuu (Du Patyu) i Bertilonu (Bertillon), ne govoreći im, naravno, ko ga je napisao... Bertilon je rekao: 'Oh, to je rukopis sa liste!' "⁷⁵

„Osećajući kako se njegovo uverenje o Drajfusovoj krivici drobi, Pikart je odlučio da konsultuje 'mali dokument' koji je dat samo sudijama. Arhivar Gribelin mu ga je dao. Bilo je veće. Ostavši sam u svojoj kancelariji, Pikart je otvorio Anrijevo otpечатeno pismo, na kome je bio njegov paraf napisan plavom olovkom... Njegovo zaprepašćenje je bilo veliko kada je shvatio ništavnost tih bednih dokumenata, od kojih nijedan ne može biti pripisan Drajfusu. Po prvi put, znao je da je osuđeni čovek

na 'Ile du Diable' (Đavoljem ostrvu) bio nevin. Narednog dana, Pikart je napisao pismo generalu Boisdefreu u kome je izneo sve optužbe protiv Esterhazija i svoje nedavno otkriće. Kada je čitao o tom 'tajnom dokumentu', general je skočio, uzviknuvši: 'Zašto nije spaljen po dogovoru?' ⁷⁶

Fon Švarckopen dalje piše: „Moja pozicija je postala izuzetno neprijatna. Ovo pitanje je bilo preda mnom: da li da kažem čitavu istinu i tako ispravim užasnu grešku i oslobodim jednog nevinog čoveka? Da sam bio u mogućnosti da uradim kako sam hteo, svakako bih uradio baš to! Gledajući ove stvari detaljno, došao sam do zaključka da nisam trebao da se mešam na taj način, jer, kako su stvari stajale, niko mi ne bi verovao; takođe, diplomatski obziri su stajali na putu takvoj akciji. Uzimajući u obzir da je francuska vlada mogla da preduzme neophodne mere da raščisti stvar i nadoknadi nepravdu, odlučio sam se da ništa ne preduzmem.“ ⁷⁷

„Možemo videti rađanje taktike generalštaba, beleži Adrijan Danset: 'Ako je Esterhazi kriv, oficiri koji su podstakli nelegalno osuđivanje Drajfusa, i najviše od svih general Marsijer (Marcier), ministar rata u to vreme, su takođe krivi. Vojni interesi zahtevaju žrtvovanje Drajfusa; ne smemo se mešati u presudu od 1894. godine'.“ ⁷⁸

Mi ostajemo zapanjeni, danas, na pomisao da se takav argument može pozvati da opravda, ako se možemo usuditi da se tako izrazimo, nepravedna osuda. Tako je i bilo tokom afere koja je onda tek počinjala. Naravno, mi smo onda bili u antisemitskoj groznici. Nasilne disertacije Edvarda Drumonta (Eduard Drumont), u „Libre Parole“ su svaki dan prikazivale sinove Izraela kao nosioce nacionalne korupcije i raspada. Negativne predrasude stvorene na taj način podstakle su veliki deo javnog mnjenja da veruje, „a priori“ (u napred), u Drajfusovu krivicu. Ali, kasnije, kada je nevinost optuženog postala očigledna, čudovišni argument „nepogrešivosti“ vojnog suda je i dalje bio zaštićen, i od tada sa savršenim cinizmom.

Da li je Sveti Duh inspirisao ove sudije u uniformi koji nisu mogli da naprave nikakvu grešku? Bilo bi primamljivo verovati u tu nebesku intervenciju – tako sličnu onoj koja garantuje papsku

nepogrešivost – kada čitamo o ocu du Laku (du Lac), iz Isusovog Društva, koji ima dosta veze sa aferom:

„On je upravljao fakultetom ‘Rue des Postes’ gde su jezuiti pripremali kandidate za veće škole. On je vrlo inteligentan čovek sa važnim vezama. Obratio je Drumonta, duhovnik je de Munu i de Boisdefreu, načelniku generalštaba, sa kojim se viđa svaki dan.“⁷⁹

Abi Brugeret takođe pominje iste činjenice koje je citirao Josif Rajnah: „Nije li ovaj otac du Lak, onaj koji je preobratio Drumonta i podstakao ga da napiše ‘Jevrejsku Francusku’, koji je obezbedio sredstva za osnivanje ‘Libre Parole’? Ne viđa li general de Boisdefre čuvenog jezuitu svaki dan? Načelnik generalštaba ne sprovodi nikakve odluke pre konsultovanja svog upravnika.“⁸⁰

Tamo, na Đavoljem ostrvu, koje zaista zaslužuje to ime zahvaljujući smrtonosnoj klimi, žrtva ove svirepe spletke je tretirana na izuzetno okrutan način, pošto je antisemitska štampa raširila izveštaj da je pokušao da pobjegne. Ministar kolonija, Andre Lebon, je shodno tome izdao naređenja.

„U nedelju ujutru, 6. septembra, glavni tamničar, Lebar, je informisao svog zatvorenika da mu, od tada, neće biti dozvoljeno da šeta po delu ostrva koji mu je namenjen, i da će biti pritvoren u svojoj kolibi. Rečeno mu je da će biti okovan noću. U dnu njegovog kreveta, napravljenog od tri daske, bila su prikovana dva dupla gvozdena okova koja su opasavala osuđenikova stopala. Kada su noći bile vrele, ova kazna je bila posebno bolna.“

„U zoru, čuvari su odvezali zatvorenika koji je, kad je ustao, zadrhtao na nogama. Bilo mu je zabranjeno da napušta svoju kolibu u kojoj je morao danonoćno da bude. Uveče, ponovo je bio okovan, i ovo je trajalo četrdeset noći. Posle nekog vremena, njegovi članci su bili obliveni krvlju i morali su da se previju; njegovi čuvari, zbog saosećanja, tajno su ga previli pre nego što su ga okovali.“⁸¹

Ipak, optuženi je i dalje proglašavao svoju nevinost; napisao je svojoj ženi: „Mora postojati negde, u ovoj prelepoj i velikoduš-

noj zemlji Francuskoj, pošten čovek koji je dovoljno hrabar da potraži i otkrije istinu.“⁸²

U stvari, nije više bilo dvoumljenja u vezi istine. Ono što je nedostajalo bila je volja da se pusti da bude javna. Sam Abi Brugeret svedoči o ovoj činjenici: „Pretpostavke o nevinosti optuženog na Đavoljem ostrvu se uzalud umnožavaju; izjave M. De Bulova (Bulow) u Rajhstagu i one koje je saopštio M. De Munster, njegov ambasador, francuskoj vladi, takođe iskazuju nevinost uzalud; nevinost je proglasio takođe i car Đilam (Guillaume) i potvrđena je kada je Švarckopen (nemački vojni ataše) opozvan u Berlin čim je Esterhazija optužio Matija Drajfus (Mathieu Dreyfus) (brat optuženog). Generalštab ostaje suprotstavljen bilo kakvom ponovnom ispitivanju suđenja... Neko je zauzet pokrivanjem Esterhazija. Tajni dokumenti su mu dati za njegovu odbranu, a čak nije dozvoljeno da se njegov rukopis upoređuje sa onim na 'listi'...

Zaštićen na taj način, zlikovac Esterhazi je toliko drzak da zatraži da se pojavi pred Ratnim većem. Tamo, on je jednoglasno oslobođen, 17. januara 1898. godine, nakon razmatranja koje je trajalo tri minuta“.⁸³

Moramo pomenuti da je, nekoliko meseci kasnije, kada je pukovnik Anri optužen za falsifikovanje, Esterhazi pobegao u Englesku i, na kraju, je priznao da je on bio autor čuvene „liste“ pripisane Drajfusu.

Ne možemo navesti sva obimna dešavanja u ovoj drami, falsifikata dodatih falsifikatima da bi se prikrla očigledna istina, smenu načelnika generalštaba, propast ministara, samoubistvo Anrija, zatvorenog u Mont Valerijenu, koji je sebi prerezao grlo i tako potpisao sopstvenom krvlju priznanje o svojoj krivici.

Decembra 1898. godine, ova poluzvanična beleška je objavljena u nemačkoj štampi: „Izjave carske vlade su utvrdile da nijedna nemačka ličnost, velika ili mala, nije imala nikakve veze sa Drajfusom. Stoga, sa nemačke tačke gledišta, ne vidimo nikakve smetnje punom objavljivanju tajnog dokumenta.“⁸⁴

Konačno, Viši sud je odlučio da se sprovede neizbežna ponovna istraga. Drajfus je morao ponovo da se pojavi pred Ratnim većem u Renesu, 3. juna 1899. godine, i to je početak još

jedne torture za njega. „Nije mogao ni pretpostaviti da će naići na mržnju još odvratniju nego kad je otišao, i da njegovi šefovi, kujući zaveru da ga ponovo pošalju na put ka Đavoljem ostrvu, neće imati milosti za ovog bednika, ovo jadno stvorenje koje je mislilo da je istrpelo sve patnje koje mogu da se istrpe.“⁸⁵

„Zato“, napisao je Abi Brugeret, „Ratno veće u Renesu će samo dodati novu nepravdu bezakonju sa suđenja iz 1894. godine. Nelegalnost ovog suđenja, Esterhazijeva krivica, Anrijevi kriminalni manevri će jasno izaći na videlo tokom dvadeset devet zasedanja tog suđenja u Renesu. Ali Ratno veće... će suditi Drajfusu za druge špijunske optužbe koje nisu nikad bile uzrok optužnice ili izveštaja. Svi dotadašnji propusti će biti njemu pripisani i biće pokazani dokumenti koji nemaju veze sa njim... Konačno, i suprotno svim našim pravnim tradicijama, tražićemo da sam Drajfus utvrdi da on nije predao takav dokument ili papir, kao da nije zadatak tužilaštva da dokaže ono za šta ga optužuje.“⁸⁶

Pristrasnost Drajfusovih tužilaca je bila toliko očigledna da se pobudilo javno mnjenje van Francuske. U Nemačkoj, poluzvanična „Kelnska Gazeta“ (Cologne Gazette) je objavila, 16. i 29. avgusta, usred suđenja dva članka iz kojih čitamo sledeću rečenicu: „Ako, nakon izjava nemačke vlade i rasprava najvišeg žalbenog suda u Francuskoj, neko još veruje da je Drajfus kriv, toj osobi bi samo mogli odgovoriti da je verovatno mentalno bolesna ili svesno želi da nevinna osoba bude osuđena.“⁸⁷

Ali mržnja, besmislice i fanatizam nisu bile razoružane radi svega toga.

Čak su korišćeni i novi falsifikati, menjajući one koji su izgubili svaku verodostojnost. Da saberemo sve to, to nije bilo ništa više od zlokobnog glupiranja. Kraj toga, za Drajfusa je bila osuda na desetogodišnji pritvor, sa olakšavajućim okolnostima!

„Ovo jadno suđenje je izazvalo ogorčenu preneraženost širom sveta. Francuska je bila prezrena. Ko bi mogao zamisliti tako groznu tugu?“⁸⁸ izjavio je Klemenso (Clemenceau) prilikom čitanja engleskih i nemačkih novina. Milost je bila neophodna. Drajfus je prihvatio da „nastavi“, rekao je, „tražeći ukidanje strašne vojne greške koje je bio žrtva. Za ovo ukidanje, nije bilo

koristi računati na pravdu Ratnog veća. Ova pravda je viđena na delu! To je došlo, još jednom, iz najvišeg žalbenog suda koji je, nakon detaljnih istraga i dugih rasprava, poništio jednom za svagda presudu iz Renesa. Nekoliko dana kasnije, Skupština i Senat su, svečanim glasanjem, ponovo postavili Drajfusa u voj-sku: Drajfusa, kome je dodeljena Legija Časti i koji je javno ponovo uspostavljen u službu.“⁸⁹

Ovaj kasni obrt, tako teško postignut, se desio zahvaljujući „čestitim i hrabrim ljudima“, kao što su oni koje je nevin zatoč-nik Đavoljeg ostrva priželjkivao da se pojave. Njihov broj je sve više rastao kako je istina izlazila na videlo. Nakon brzog oslobo-đenja izdajnika Esterhazija od strane Ratnog veća u januaru 1898. godine, Emil Zola (Emile Zola) je objavio u „Aurori“, Kle-mensovoj publikaciji, njegovo čuveno otvoreno pismo „J'accu-se“ (Optužujem). Napisao je: „Optužujem prvo Ratno veće da je prekršilo zakon osuđujući optuženu osobu na osnovu nekih dokumenata koji su ostali tajni, i optužujem drugo Ratno veće da je prikrilo ovu nezakonitost pričinjavajući takođe pravosudni zločin svesno oslobađajući krivca“.

Ali „vitezovi“ našeg čuvenog Društva su pazili da prikriju sve što bi moglo prosvetliti javnost. Pitanje katoličkog izaslanika de Muna je dovelo Zolu pred porotni sud Seine, i hrabri pisac je osuđen na jednogodišnji zatvor, maksimalnu kaznu, kao rezul-tat ovog nepravednog suđenja.

Javno mnjenje je tako dobro prevareno galamom „klero-na-cionalista“ da su izbori u maju 1898. godine bili u njihovu korist.

Ipak, javno obelodanjivanje falsifikata, smena načelnika ge-neralštaba, očigledna kriminalna pristrasnost sudija otvorila je oči onima koji su iskreno tragali za istinom sve više i više. Ali takvi su skoro isključivo dolazili iz redova protestanata, Jevreja i svetovnjaka.

„U Francuskoj je bilo jako malo katolika, od kojih je još manje bilo istaknutih, koji su stali na Drajfusovu stranu... Akcija ove šačice ljudi je napravila vrlo malo buke. Zavera ćutanja ih je okružila...“⁹⁰

„Većina sveštenika i biskupa je ostala ubeđena u Drajfusovu krivicu“, napisao je Abi Brugeret. Žorž Sorel (Georges Sorel)

takođe izjavljuje: „Dok je Drajfusova afera donela podelu među svim društvenim grupama, katolički svet je bio apsolutno ujedinjen protiv ponovne istrage.“ Peguj (Peguy) sam priznaje da „su sve političke sile katoličke crkve uvek bile protiv Drajfusa“.

Moramo li se podsetiti liste potpisa koju su otvorili „Libre Parole“ i „La Croix“, u korist udovice falsifikatora Anrija koji je počinio samoubistvo? Imena sveštenika koji su se potpisivali su često praćena „komentarima koji nisu baš jevanđeljski“, kako nam je rekao M. Adrijan Danset koji citira ovo:

„Izvesni Abi Cros pita za prostirku pored kreveta napravljenu od jevrejske kože koju bi mogao da gazi ujutru i uveče; mladi sveštenik bi voleo da slomi Rajnahov nos svojom potpeticom; tri sveštenika bi volela da udare prljavo lice Jevrejina Rajnaha.“⁹¹

Samo je svetovni kler i dalje donekle uzdržan. U Zajednici, stvari su zaraznije:

„15. jula 1898. godine, na dan davanja nagrada na univerzitetu Arkiel (Arcueil), kojim je predsedavao Generalissimo Jamont (zamenik predsednika Višeg ratnog veća), otac Didon, rektor škole Albert Veliki (Albert-le-Grand), je održao nasilan govor u kom je podržavao korišćenje sile protiv ljudi čiji je zločin bio smelo potkazivanje vojne greške...”

„Moramo li“, kazao je reći monah, „pustiti zle da budu slobodni? Naravno da ne! Neprijatelj je: intelektualizam koji se pretvara da prezire silu, i civili koji žele da podrede vojsku. Kada ubeđivanje ne вреди, kada ljubav nije dovoljna, moramo mahati mačem, širiti užas, kidati glave, ratovati, napadati...”

„Ovaj govor je izgledao kao izazov bačen pred sve simpatizere tog osuđenog bednika.“⁹²

Ali koliko njih smo čuli od tada? Ovi pozivi na krvave represije, dolazili su od blagog klera, pogotovo tokom nemačke okupacije! Što se tiče vapaja mržnje protiv intelektualizma, možemo naći savršen odziv na to u ovoj izjavi izvesnog generala: „Kada neko priča o inteligenciji, ja izvadim revolver“.

Slomiti misao silom je princip rimske crkve koji nikad nije bio izmenjen.

Abi Brugeret se pita, međutim, o činjenici da ništa nije uzdrimalo uverenje sveštenika u Drajfusovu krivicu: „Takav veliki i

dramatični događaj, koji je došao kao grom iz vedra neba i izneo na videlo odsek za falsifikate koji je radio u generalštabu, je morao otvoriti oči, čak i onima koji ne žele da dođu do istine. Ovo se odnosi na otkriće falsifikata koje je napravio Anri...

Nije li došlo vreme da francuski kler i katolici odbace grešku koja je predugo trajala... Oni, sveštenici i vernici su mogli otići, masovno, i u jedanaesti čas kao radnici spomenuti u Jevanđeljima, da povećaju redove branilaca pravde i istine... Ali i najočiglednije činjenice ne bacaju uvek svetlo na umove kojima dominiraju određene predrasude, pošto su predrasude suprotstavljene preispitivanju i, po svojoj prirodi, se bune protiv dokaza.“⁹³

U svakom slučaju, kakvi naponi su uloženi da se katolici zadrže u zabludi! „Jesu li mogli da pogode da ih je skandalozno obmanula štampa koja je tvrdoglavo prikivala sve dokaze o nevinosti, sva svedočenja u korist robijaša sa Đavoljih ostrva, i koja je takođe predodređena da ometa kurs pravde na sve načine?“⁹⁴

Na čelu te štampe je bila „La Libre Parole“, stvorena, kao što smo videli, uz pomoć jezuitskog oca de Laka, i „La Croix“, „Asumpcioniste“ oca Bailija. Red „Asumpcije“ je kamuflirana grana Isusovog Društva, tako da njima onda moramo pripisati pokretanje i vršenje kampanje protiv Drajfusa.

Ne baš sumnjičav svedok, otac Lašant (Lecanuet), ističe hrabro: „Istoričari afere su osuđivali Zajednice, a naročito jezuite. I, ovaj put, moramo priznati da su jezuiti ispalili prvi pucanj sa veoma nepromišljenom drskošću.“⁹⁵

„Pokrajinske katoličke novine, kao što je „Novelista“ (Nouveliste) iz Liona, do informativnih i naširoko čitanih, će skoro sve zauzeti ulogu u mračnoj zaveri protiv istine i pravde. Izgleda da je lozinka izneta da se zaustavi svetlo koje se probija i javnost ostavi u mraku.“⁹⁶

U stvarnosti, trebalo bi biti posebno slep pa ne raspoznati, iza senzacije koju „Croix“ pokazuje u Parizu i provincijama, „lozinku“ koju pominje Abi Brugeret. I bilo bi vrlo naivno ne znati poreklo.^{96a}

Adrijan Danset takođe kaže ovo: „Asumpcionistički Red kao celina i sa njim katolička crkva su otkriveni kampanjom ‘La

Croixa'... Otac Baili se hvali da mu je 'Sveti Otac' dao odobrenje".⁹⁷

U stvari, nema dvoumljenja u vezi te dozvole! Jezuiti, kojima su „asumpcionista“ pozajmili svoje ime, nisu li, otkad je Red osnovan, papini politički instrumenti? Moramo se nasmešiti priči koja je mudro raširena okolo, koju ponavljaju istoričari apologete, da je Lav XIII navodno „savetovao umerenost“ urednicima „La Croixa“. To je klasičan trik, ali i dalje donekle efikasan. Danas, još ima ljudi koji veruju u jednu vrstu „nezavisnosti“ zvaničnog glasa Svete Stolice!

Pogledajmo sada šta je objavljeno u samom Rimu u „Civilti Katoliki“, jezuitskoj zvaničnoj publikaciji, pod imenom „Il caso Dreyfus“:

„Jevrejska emancipacija je rezultat takozvanih principa iz 1789. godine, čiji jaram se teško naslanja na sav francuski narod... Jevreji drže Republiku u svojim rukama, koja je više jevrejska nego francuska... Jevrejina je Bog stvorio da bude špijun gde god se neka izdaja priprema... Ne samo u Francuskoj, već i u Nemačkoj, Austriji i Italiji, Jevreji moraju biti odstranjeni iz nacije. Tada, sa ponovo uspostavljenom harmonijom bivših vremena, narodi će ponovo naći svoju izgubljenu sreću“.⁹⁸

U prethodnim poglavljima, dali smo kratak pregled „velike harmonije“ i „sreće“ koje su uživale nacije kada su Lojolini sinovi slušali ispovesti i inspirisali kraljeve. Kao što smo upravo videli, „harmonija“ je takođe vladala gde su oni bili duhovnici i savetnici načelnika generalštabova.

Sudeći po Abiju Brugeretu, general de Boisdefre, pokajnik jezuitskog oca du Laka, je okusio istu gorčinu kao i mnogi pre njega koje su podjednako obmanuli ovi „upravnici savesti“. Priznanje falsifikatora Anrija ga je obavezalo da dâ ostavku. „Pošto je vrlo iskren čovek, sam će izjaviti da je bio ‘skandalozno obmanut’, i oni koji su ga znali su bili svesni da se osećao ogorčeno zbog ‘spletke’ čija je žrtva bio“.⁹⁹

Abi Brugeret dodaje da je prekinuo sve „kontakte“ sa svojim bivšim duhovnikom „i čak je odbio da ga vidi ponovo kada bude umirao“.

Nakon čitanja svega ovoga, napisanog i objavljenog u „Civilti Katoliki“, bilo bi suviše zadržavati se dalje na krivici Reda i samo se možemo složiti sa onim šta je Josif Rajnah onda napisao: „Vidite, jezuiti su isplanirali ovu aferu. I, za njih, Drajfus je samo izgovor. Ono što oni žele, i to priznaju, je da zadave svetovnjaštvo i preusmerenu francusku revoluciju..., ukinu strane bogove, dogme iz 1789“.

Ovo je dovoljno jasno. Ali, pošto neki i dalje insistiraju, uprkos svim dokazima, da je bilo mogućih neslaganja između pape i njegove tajne vojske, između namera jednog i akcija drugoga, lako je pokazati prazninu takve pretpostavke. Bailijev slučaj je vrlo prosvetljujuć sa tog gledišta.

Šta možemo pročitati u „La Croix“ iz 29. maja 1956. godine? Ništa manje od ovoga: „Kao što smo najavili, njegova eminencija kardinal Feltin je naredio istragu spisa oca Bailija; on je bio osnivač naše publikacije i ‘Maison de la Bonne Press’.” Evo teksta te zapovesti od 15. maja 1956. godine:

„Mi, Moris Feltin (Maurice Feltin), Božjom milošću i milošću apostolske Svete Stolice, kardinal-sveštenik svete rimske crkve čije ime je Sveta-Marija-od-Mira, nadbiskup Pariza.

U vezi plana koji je podnela zajednica Avgustinaca Božjeg uspenja i koji smo Mi odobrili, da se u Rimu predstavi slučaj Božijeg sluga Vikentija Pavla Bailija (Vincent-de-Paula Bailly), osnivača ‘La Croix’ i ‘Bonne Press. U vezi dispozicija... i instrukcija Svete Stolice u pogledu proglašenja blaženim i istrage spisa Božijih sluga: ‘Naredili smo i naređujemo sledeće: ‘Svako ko je znao ovog Božijeg slugu ili ko nam može reći nešto posebno o njegovom životu nas mora obavestiti o tome... Svako ko poseduje spise ovog Božijeg sluga mora ih predati nama pre 30. septembra 1956. godine, bile to štampane knjige, rukom pisane beleške, pisma, memorandumi... čak i uputstva ili saveti koje on nije napisao, već koje je diktirao... Za sve ove odnose, određujemo Kanona Duboiza (Canon Dubois), sekretara naše nadbiskupije, i promotera vere za ovaj cilj“.¹⁰⁰

Evo ga „Božiji sluga“ na dobrom putu da primi nagradu, za svoju odanu službu, u vidu oreola. Što se njegovih spisa, za kojima se tako pažljivo traga, tiče, „promoter vere“ će imati i previ-

še materijala. Što se tiče štampanog dela, prilozi iz "La Croix" od 1895. do 1899. biće veoma važni.

„Njihov stav (katoličkih novina), a posebno 'La Croixa', predstavlja trenutno za sve 'prosvেęcene i ispravne umove', ono što M. Paul Violet, katolički član Instituta naziva 'neopisivim skandalom'; i ovaj skandal podržava, u aferi Drajfus, najšokantnije greške, laganje i zločin protiv istine, poštenja i pravde. 'Rimski sud', dodaje on, 'zna to, kao i svi evropski sudovi'." ¹⁰¹

Zaista, rimski sud je to znao bolje nego iko drugi! Kao što smo videli, 1956. godine, nije zaboravio pobožne podvige ovog „Božijeg slugе“ pošto je pripremao njegovo posvećenje.

Nema sumnje da je promoter vere budućem „svecu“ pripisao one čuvene liste potpisa u korist udovice falsifikatora Anrija, o kojima Abi Brugeret kaže: „Danas, kada uzmemo u obzir one apele da se Inkvizicija vrati, za progon Jevreja, za ubistvo Drajfusovih branioca, to je kao slušanje bunovnih maštarija divljih i nastranih fanatika. Ipak, 'La Croix' nam prikazuje ovo kao veliki, utešni i veseli spektakl“." ¹⁰²

Otac Baili nije imao zadovoljstvo da vidi za svog života kako ovi divlji fanatici, pod svastikom, ostvaruju ove pobožne želje u vezi Jevreja. On je mogao samo uživati u tom „velikom, utešnom i veselom spektaklu“ iz raja, čak iako su, tamo gore, spektakli te vrste prilično uobičajeni, sudeći po „učenima“, a posebno po svetom Tomi Akvinskom, anđelu škole:

„Da bi sveci mogli da uživaju još više u svojoj blagoslovenosti, i da bi povećali svoju zahvalnost Bogu, dozvoljeno im je da posmatraju u svoj grozoti mučenje bezbožnika... Sveci će se veseliti u mukama bezbožnika“. (Sancti de poenis impiorum gaudebunt.) ¹⁰³

Kao što možemo videti, otac Baili, osnivač „La Croixa“, je imao sve što je potrebno da postane svetac: progoniti nevine, prokleti one koji ga brane, ubiti ih, podupirati svom snagom laganje i nepravdu, raspirivati razdor i mržnju; ovo su, u očima rimske crkve, čvrsti osnovi za slavu i možemo da razumemo njenu želju da podari oreol autoru ovih pobožnih podviga.

Međutim, postavlja se pitanje, „Da li je ovaj ‘Božiji sluga’ takođe čudotvorac? Zato što znamo, da bi se zaslužilo takvo unapređenje, potrebno je provereno imati postignuta čuda.“

Koja je čuda postigao direktor-osnivač „La Croixa“? Je li to bilo preobraženje, za njegove čitaoce, crnog u belo i belog u crno? Prikazivanje laži kao istine i istine kao laži? Naravno, ali veće čudo je bila činjenica da je ubedio članove generalštaba (a onda i javnost) da je, nakon što je prva greška počinjena, i kada je ta greška otkrivena, bilo u njihovu „čast“ odbiti dokaz, pretvarajući na taj način grešku u zloupotrebu moći! „Errare humanum est, perseverare diabolicum“ (Ljudski je grešiti, đavolski je ne popravljati se). „Božiji sluga“ nije mnogo uzimao u obzir tu poslovicu. Umesto da ga inspiriše, sakrio je pod svoju mantiju. U stvari, „mea culpa“ (moj greh) je za obične vernike, a ne za duhovna lica, niti – kao što smo upravo videli – za vojne vođe koje imaju jezuitske duhovnike.

Rezultat – koji je tražen – je bio uspon partizanskih strasti i podela francuskog naroda.

Ovo je konstantovao ugledni istoričar Pjer Gaksote (Pierre Gaxotte): „Afera Drajfus je bila odlučujuća prekretnica... oficiri su sudili, pa je umešala vojnu instituciju... Afera je rasla, postala politički sukob, podelila porodice, presekla Francusku na dva dela. Imala je efekte verskog rata... Stvorila je mržnju prema oficirima... Započela je anti-militarizam“. ¹⁰⁴

Kada pomislimo na Evropu u to vreme, Nemačku presnabdevenu oružjem i okruženu sa svoja dva saveznika, kada se prisetimo odgovornosti Vatikana za početak sukoba 1914. godine, ne možemo da verujemo da smanjenje snage u našem vojnom potencijalu nije bilo unapred smišljeno.

Kako smo mogli da ne primetimo da je, u stvari, „Afera Drajfus“ počela 1894. godine, u godini Francusko-Ruskog saveza. Zatim, predstavnici Vatikana su bili vrlo otvoreni u vezi pogodbe sa „šizmatičkom“ silom koja je, u njihovim očima, bila skandal. Čak se i danas, „velikodostojnik Njegove Svetosti“, monsinjor Kristijani (Cristiani), usuđuje da napiše:

„Kroz čudno slepu i nepromišljenu politiku, izgledalo je da naša zemlja uživa u izazivanju neprijateljskih naklonosti kod

svog silnog suseda (Nemačke)... U stvari, izgledalo je da Francusko-Ruski savez pretil Nemačkoj opkoljavanjem“.¹⁰⁵

Za uglednog velikodostojnika, Trojni Savez (Nemačka, Italija, Austrougarska) nije bio pretnja nikome i Francuska je pogrešila što nije ostala izolovana od takvog bloka. Sa tri protiv jednog, „udar“ bi bio lakši i naš Sveti Otac papa ne bi morao žaliti, 1918. godine, poraz svojih šampiona.

Poglavlje 21

Predratne godine - 1900-1914.

Dakle, kako je napisao Abi Brugeret: „Pod likom raspetog Isusa, božanskog simbola ideje o pravdi, ‘La Croix’ je strastveno sarađivao sa prevarom i zločinom protiv istine, poštenja i pravde“. ¹⁰⁶

Pravda je ipak trijumfovala na kraju i Abi Fremont, koji se nije bojao da pomene razoran pohod koji je vodio Inokentije III na Albigense kada je spominjao Aferu, je izgleda bio pravi prorok kada je rekao:

„Katolici pobeđuju i oni misle da će srušiti Republiku zbog mržnje prema Jevrejima. Ali će, bojim se, srušiti samo sebe“. ¹⁰⁷

U stvari, kada je mišljenje prosvećeno, reakcija je bila fatalna. Rank je naučio lekciju o Aferi kad je izjavio: „Republika će slomiti moć katoličkih zajednica, ili će biti zadavljena“. Godine 1899, ministar „republičke odbrane“ je bio opunomoćen; otac Pikard (Picard), poglavar „Asumpcionista“, otac Baili, direktor „La Croixa“, i deset drugih članova tog reda su izvedeni pred sud Siene za kršenje zakona u vezi udruženja. Zajednica „Asumpcionista“ je bila raspuštena.

Valdek Ruso (Waldek-Rousseau), predsednik Veća, je izjavio u govoru u Tuluzu 28. oktobra 1900. godine: „Rasejani, ali ne i potisnuti, verski redovi su se ponovo formirali, brojno veći i borbeniji; oni pokrivaju teritoriju mrežom političke organizacije čije veze su bezbrojne i čvrsto spojene, kao što smo videli na skorašnjem suđenju“.

Konačno, 1901. godine, zakon je prošao, propisujući da zajednica ne može biti osnovana bez odobrenja, i oni koji ga ne

budu zatražili u okviru zakonskog roka će automatski biti raspušteni.

Ove odredbe, sasvim normalne u području državnih organa čija je dužnost da provere udruženja koja se nalaze na njihovoj teritoriji, će biti predstavljene katolicima kao nedopustiva zloupotreba. „Čovekova kuća je njegov dvorac“, kaže izreka; ali za Crkvu to ne važi: opšte pravo nije za nju.

Suprotstavljanje klera primeni zakona bi bilo dovoljno da pokaže koliko je bio neophodan. Ovaj otpor će samo pojačati vladin stav, posebno pod ministrom Kombesom (Combes); i nepopustljivost Rima, posebno kada je Pije X nasledio Lava XIII, će doneti zakon 1904. godine, koji je ukinuo učiteljske Redove.

Nakon toga, sukob između francuske vlade i Svete Stolice će biti stalan. Pored toga, izbor novog pape je sproveden pod karakterističnim okolnostima.

„Lav XIII je umro 20. jula 1903. godine. Konklava koja se sastala da odredi naslednika, daje nakon nekoliko krugova 29 glasova kardinalu Rampoli (Rampolla), – 42 glasa su potrebna za izbor – kada je austrijski kardinal Puzina (Puzyna) ustao i iznositio negodovanja austrijskog cara, znalo se da je kardinal Rampola pro-francuski orijentisan“.¹⁰⁸

Kardinal Sarto je izabran. Pomoću manevra Austrije, koja se zamenila sa Svetim Duhom da bi „inspirisala“ kardinale na konklavi, ovaj izbor je pobjeda za jezuite. Zaista, novi poglavar, opisan kao mešavina „seoskog sveštenika i arhanđela sa ognjenim mačem“, je savršen tip čoveka kakvog je Red želeo. Evo šta Adrijan Danset kaže o tome:

„Kada volimo papu, ne ograničavamo polje u kome on može i mora upotrebljavati svoju volju“.¹⁰⁹

Ili ovo sa njegovog prvog konzistornog obraćanja: „Znamo da ćemo šokirati mnoge ljude kada izjavimo da ćemo nužno biti uključeni u politiku. Ali svako ko razumno zaključuje može videti da Vrhovni Poglavar, kome je Bog podario vrhovni autoritet, nema pravo da razdvaja politiku od domena vere i morala“.¹¹⁰

Tako je Pije X, čim je pristupio tronu Sv. Petra, javno izjavio da se, za njega, papin autoritet mora osetiti u svakom području, i da politički klerikalizam nije samo pravo, već i dužnost. Takođe

je za svog državnog sekretara odabrao španskog prelata, monsinjora Merija del Vala (Merry del Vala) koji je imao trideset osam godina i koji je, kao i on, bio strasno pro-nemački i protiv-francuski orijentisan. Ovo stanje uma ne iznenađuje kada čitamo ove reči koje je napisao Abi Fremont:

„Meri del Val, koga sam upoznao na rimskom univerzitetu, je bio ‘omiljeni učenik jezuita’.”¹¹¹

Odnosi između Svete Stolicе i Francuske su ubrzo osetili efekte tog izbora. Pre svega, to je bilo imenovanje biskupa od strane civilne vlasti što je izazvalo sukob.

„Pre rata 1870. godine, Sveta Stolica bi naučila imena novih biskupa tek nakon što su bili imenovani. Papa je zadržao pravo, ako mu neko nije bio prihvatljiv, da mu oduzme zvanje biskupa obustavljajući kanonsku instituciju. U stvari, teškoće su bile ogromne jer su vlade, pod svakom vrstom režima, pazile da izaberu kandidate dostojne episkopske dužnosti“.¹¹²

Kad je Pije X postao papa, većinu imenovanja za nove biskupe Rim je odbio. Pored toga, nuncije u Parizu, Lorenceli (Lorenzelli), je bio, kako nam je rekao Adrijan Danset, „teolog koji je skrenuo na pogrešan put u diplomatiji i koji je ludo neprijateljski nastrojen prema Francuskoj“. Neko će reći: „Samo još jedan pridružen svim ostalima!“ Ali takav izbor za takvo mesto jasno pokazuje kakve su bile namere rimske Kurije prema našoj državi.

Ovo sistematsko neprijateljstvo se još jasnije pokazalo 1904. godine, kada je M. Lobet (Loubet), predsednik Republike, otišao da uzvрати posetu, koja se jednom ranije odigrala u Parizu, kralju Italije, Viktoru Emanuilu III (Victor-Emmanuel III).

M. Lobet je takođe želeo da ga papa primi. Ali rimska Kurija je stvorila navodni „nepobediv protokol“: „Papa nije mogao da primi šefa države, koji je, čini se, pri poseti kralju Italije izrazio svoje odobrenje uzurpaciji drevne papske države. Ali bilo je predsedana: dvaput, 1888. i 1903. godine, šef države – i to ne od onih manje važnih – je primljen u Rimu od strane italijanskog kralja i pape. Naravno, posetilac nije bio predsednik Republike, već nemački car Đulime II... Jednaka čast je odata i Edvardu VII, kralju Engleske i ruskom caru.“

Uvredljiv cilj te prednosti je bio očigledan, a čak je i naglašen u poruci koju je poslao državni sekretar Meri del Val raznim poslanstvima. Katolički pisac, M. Karlo Ledre (Charles Ledre), je nedavno napisao ovo u vezi toga: „Da li je papska diplomatija mogla ignorisati odlučno važan cilj koji je, iza posete predsednika Lobeta Rimu, stvarno dobijao oblik?“¹¹³

Naravno, Vatikan je znao za plan da se Italija razdvoji od svojih saveznika iz Trojnog Saveza: Nemačke i Austrougarske, ove dve germanske sile koje je rimska crkva smatrala svojim najboljim svetovnim oružjem. Ovo je bila prava srž stanja, i bila je, u stvari razlog povremenih izliva gneva Vatikana.

Drugi sukobi su podigli zabrinutost francuskih biskupa, koje su u Rimu smatrali previše republikanskim. Konačno, umorna od stalnih poteškoća koje su nastajale zbog vatikanskog kršenja uslova Konkordata, francuska vlada je prekinula, 29. jula 1904. godine, „veze koje je poništila Sveta Stolica“.

Prekid diplomatskih odnosa je vodio, ubrzo, razdvajanju crkve od države.

„Danas nalazimo normalnim“, napisao je Adrijan Danset, „da Francuska treba da održava diplomatske veze sa Svetom Stolicom, i da bi Država i Crkva trebale da žive pod režimom razdvojenosti. Diplomatski odnosi su neophodni jer Francuska mora biti zastupljena kad god ima interesa da se brani, van nekih doktrinarnih pitanja. Ali razdvojenost je neophodna jer, u demokratiji koja se zasniva na suverenitetu ljudi podeljenih različitim verovanjima, država duguje slobodu samo Crkvi“.¹¹⁴

I autor dodaje: „To je, u najmanju ruku, opšte mišljenje.“

Mi se možemo samo složiti sa ovim razumnim mišljenjem, ne zaboravljajući, naravno, da ga papstvo nikada ne bi podržalo. Rimska crkva nikad nije prestala da proglašava svoju nadmoć nad građanskom istorijom, kroz svoju istoriju, i, da bi bila sposobna da je otvoreno nametne u skorije vreme, dala je sve od sebe da je utisne uz pomoć njene tajne vojske, Isusovog Društva.

Pored toga, u to vreme je otac Vernz (Wernz), general ovog Reda, napisao: „Država je u nadležnosti Crkve; dakle, sekularna vlast je zaista potčinjena svešteničkoj vlasti i mora da se pokorava“.¹¹⁵

To je doktrina ovih nepopustljivih šampiona „teokratije“, savetnika kao i onih koji izvršavaju njihova naređenja, koji su sebe učinili neophodnim u Vatikanu, toliko da bi danas bilo potpuno nemoguće uočiti i najmanju razliku između „crnog pape“ i „belog pape“; oni su isti i jednaki. I kada govorimo o politici Vatikana, mi jednostavno mislimo na jezuitsku politiku.

Zajedno sa mnogim drugim kvalifikovanim posmatračima, Abi Fremont priznaje sledeće: „Jezuiti dominiraju Vatikanom“.¹¹⁶

Pred neumoljivim suprotstavljanjem Republici, od jezuita, svemoćnih u Crkvi, državi je teško da primeni zakon o razdvajanju, sa nekoliko amandmana, od 1905. do 1908. godine. Ovaj zakon ne želi da smanji crkvenu imovinu i da otima njene zgrade namenjene za bogoslužje. Vernici se mogu formirati u lokalna udruženja, pod upravom sveštenika. Šta će Rim uraditi?

„U encikličnom pismu ‘Vehementer’ (1. februara 1906. godine), Pije X je osudio Zakon o razdvajanju i onaj koji se tiče lokalnih udruženja. Ali ide li on iznad zakona?“¹¹⁷ Ubrzo ćemo saznati. Uprkos savetu francuske biskupije, on odbija sve nagodbe, 10. avgusta 1906. godine u encikličnom pismu „Gravissimo“.

Ovo je još jedno razočarenje za liberalne katolike: „Kada pomislim“, uzvikuje Brunetiere, „da je ono što je odbijeno francuskim katolicima, sa određenim znanjem da će takvo odbijanje otpočeti verski rat u jednoj zemlji kojoj toliko treba mir, odobreno nemačkim katolicima, da ‘lokalna udruženja’ tamo funkcionišu trideset godina, na svačije zadovoljstvo, ne mogu se odupreti, kao patriota i katolik, osećaju ogorčenosti“.¹¹⁸

Bilo je nekih teškoća, u stvari, kada je sproveden popis crkvene imovine, ali to nije bio verski rat... Iako su ultramontanci pravili probleme, stanovništvo kao celina je ostalo smireno kada je deo crkvene imovine vraćen državi, što je sama crkva učinila, da se ne bi podvrgavala posredničkim merama, utvrđenim zakonom.

Da li je, onda, pisac Brunetiere potpuno shvatio razlog te razlike u načinu kako je Sveta Stolica tretirala francuske katolike i nemačke katolike? Prvi svetski rat će otkriti sav značaj toga.

Dok su jezuiti uspešno radili, preko „afere Drajfus“, na deljenju francuskog naroda i slabljenju ugleda naše vojske, u Nemačkoj su radili upravo suprotno. Bizmark (Bismark) koji je, lično, pokrenuo u prošlosti „Kulturkampf“ protiv katoličke crkve, imao je njenu naklonost. To nam je rekao katolički pisac, Josif Rován, koji takođe to objašnjava:

„Bizmark će biti prvi protestant koji će primiti ‘Hristov orden’ sa draguljima, jednu od najviših crkvenih počasti. Nemačka vlada dozvoljava njoj odanim novinama da objave činjenicu da će kancelar biti dovoljno spreman da podrži papine namere da delimično vrati svoju zemaljsku vlast“.¹¹⁹

„1886. godine, Centar – nemačka katolička stranka – je bio neprijateljski nastrojen prema vojnim projektima koje je predstavio Bizmark. Lav XIII je intervenisao u nemačkim unutrašnjim poslovima u Bizmarkovu korist. Njegov državni sekretar je napisao nunciju u Minhenu: ‘U pogledu predstojeće revizije verskog zakonodavstva koje će, za šta imamo razloga da verujemo, biti izvedeno na pomirljiv način, Sveti Otac želi da Centar promoviše, na svaki mogući način, vojne projekte“.¹²⁰

Evo šta Josif Rován ima da kaže: „Nemačka diplomatija interveniše – to je već stara navika – u Vatikanu da nagovori papu da upotrebi svoj uticaj nad Centrumom (Zentrum) (katolička stranka), tako da ona favorizuje vojne projekte... Nemački katolici će pričati o velikoj ‘političkoj misiji’ Nemačke, koja je, u isto vreme, univerzalna moralna misija... ‘Zentrum’ je takođe odgovoran za produžavanje vladavine koja će, od besa u slabosti, ratobornih govora o pomorskom naoružanju do još ratobornijih beseda, na kraju odvesti Nemačku u katastrofu... ‘Zentrum’ ulazi u rat (1914. godine) ubeđen u poštenje, čistotu i moralni integritet svojih državnih vođa, sa usaglašenošću svojih planova i programa sa planovima večne pravde“.¹²¹

Kao što možemo videti, papstvo je uradilo šta je bilo potrebno da usadi ovo ubeđenje. Uostalom, kao što je monsinjor Fruhvirt (Fruhwirth) rekao 1914. godine:

„Nemačka je osnova na kojoj Sveti Otac može i mora uspostaviti velike nade“.

Peti deo

Pakleni krug

Poglavlje 22

Prvi svetski rat

Gnevu pobuđenom u Vatikanu francusko-ruskim savezom i jako dobro iskazanim u aferi Drajfus, besu koji je francusko-italijanska unija podstakla, i kome je Lubet (Loubet) incident jasno posvedočio, pridodato je i ogorčenje prouzrokovano zaključenjem Antante s Engleskom. Francuska je čvrsto odlučila da ne stoji sama nasuprot njenom opasnom susedu i Austro-Ugarskoj. Na politiku tako “slepu i nepromišljenu”, prema monsinjoru Kristijaniju (Cristiani), gledano je veoma neblagonaklono od strane katoličke “Svetinje nad Svetinjama”. Jer, osim što je ugrožavala “temeljno puštanje krvi” koje je bezbožnoj Francuskoj bilo potrebno, ova politika je bila dragocena podrška raskolničkoj (šizmatičkoj) Rusiji, toj izgubljenoj ovčici čijem se povratku u rimsko katoličko stado nikad nije prestalo nadati, iako bi to moglo podrazumevati rat.

Ali u to vreme je Pravoslavna Crkva ostala čvrsto usađena na Balkanu, naročito u Srbiji, koju je Bukureštanski mir, okončavši balkanski sukob, stavio u centar pažnje Južnih Slovena, a pogotovo onih pod jarmom Austrije. Ambiciozni planovi Vatikana i katolički imperijalizam Habzburga su bili u savršenom skladu, kao u prošlosti. Rimu i Beču, rastuća moć Srbije označila ju je kao neprijatelja koga treba uništiti.

Ovo je zaista utvrđeno u diplomatskom dokumentu pronađenom u austro-ugarskim arhivama, koji izveštava austrijskog ministra Berhtolda (Berchtold), o razgovorima koje je princ Šonburg (Schonburg) vodio u Vatikanu u oktobru-novembru 1913:

“Među temama razgovora s kardinalskim državnim sekretarom (Merry del Val), iskrslo je pitanje Srbije, kao što je i očekivano. Pre svega, kardinal je izrazio svoje zadovoljstvo našim čvrstim i prikladnim stavom poslednjih meseci.

‘Tokom prijema kojeg sam imao tog dana kod Njegove Svetosti, Svetog Oca, koji je započeo razgovor pominjući naše energične korake koje smo preduzeli u Beogradu, on je izrekao neke značajne opaske: ‘Bilo bi sigurno bolje’, rekla je Njegova Svetost, ‘da je Austro-Ugarska kaznila Srbe za sva nedela koja su učinili’. ”¹

Dakle, ratoborna osećanja Pija X su bila jasno izražena već 1913. Nema ničeg iznenađujućeg u vezi ovoga kada uzmemo u obzir inspiratore rimske politike.

“Šta su Habzburzi trebali učiniti? Kazniti Srbiju, pravoslavnu državu. Ugled Austro-Ugarske, ovih Habzburga koji su, sa Bourbonima Španije bili poslednje pristalice jezuita, a pogotovo ugled prestolonaslednika, Franca Ferdinanda, njihovog čoveka, bio bi silno uvećan. Za Rim, ovo pitanje je bilo od gotovo verskog značaja; pobeđa katoličke monarhije nad Carizmom bi se mogla smatrati pobedom Rima nad raskolničkim Istokom”.²

Ipak, stvar se rastegla kroz 1913. godinu. Ali, 28. juna 1914, nadvojvoda Franc Ferdinand je ubijen u Sarajevu. Srpska vlada nije imala ništa s ovim atentatom počinjenim od strane građanina Austro-Ugarske, koji je zaista bio Srbin, ali je delovao u lokalnoj bosanskoj patriotskoj organizaciji. Ipak to je bio savršen izgovor za cara Franju Josifa (Franz Jozef) da započne s neprijateljstvima.

“Grof Sforca drži da je glavni problem bio ubediti Franju Josifa da je rat bio neophodan. Savet pape i njegovog ministra je najviše mogao uticati na njega”.³

Ovaj savet je naravno dat caru, i to onakav kakav se mogao očekivati od ovog pape i njegovog ministra, “omiljenog učenika jezuita”. Dok je Srbija pokušavala da očuva mir popuštajući pred svim željama austrijske vlade koja je poslala diplomatsku notu Beogradu, grof Palfi (Palffy), austrijski predstavnik u Vatikanu, preneo je svom ministru Berhtoldu, 29. jula, sadržaj razgovora koje je on imao 27. jula sa kardinalskim državnim sekretarom,

Marijom del Valom (Marry del Val); ovaj razgovor je bio o “tema-
ma koje uznemiravaju Evropu u ovom trenutku”.

Diplomata s prezirom poriče izmišljene glasine o navodnoj intervenciji pape koji je izgleda “molio cara da poštedi hrišćanske države ratnih strahota”. Pošto je raščistio s ovim besmislenim pretpostavkama, on iznosi “pravo mišljenje Kurije”, koje mu je preneto od strane državnog sekretara:

“Bilo bi nemoguće pronaći bilo kakav duh popuštanja i izmi-
renja u rečima Njegove Eminencije. Tačno je da je on opisao
notu Srbiji kao veoma oštru, ali ju je i pored toga odobrio u pot-
punosti i, u isto vreme posredno, izrazio želju da Monarhija
završi posao. Zaista, dodao je kardinal, šteta je što Srbija nije bila
ponižena mnogo ranije, jer je tada to moglo biti učinjeno, bez
toliko velikog dodatnog rizika. Ova izjava pokazuje želje pape
koji je, tokom nekoliko proteklih godina, često izražavao žaljenje
što je Austro-Ugarska zanemarila ‘kažnjavanje’ svog opasnog
suseda na Dunavu.”⁴

Ovo je zapravo potpuno suprotno “besmislenim” glasinama
o papskom posredovanju u korist mira.

U stvari, austrijski diplomata nije jedini koji izveštava o “pra-
vom mišljenju” rimskog pontifa i njegovog ministra.

Dan pre toga, 26. jula, baron Riter (Ritter), bavarski poslanik
u Vatikanu, pisao je svojoj vladi:

“Papa se slaže da Austrija postupi strogo sa Srbijom. Nema
visoko mišljenje o vojskama Rusije i Francuske i smatra da one
ne mogu učiniti mnogo u ratu protiv Nemačke. Kardinalski
državni sekretar ne vidi kad Austrija može pokrenuti rat ako ne
odluči sada”.⁵

Dakle, Sveta Stolica je bila potpuno svesna “ogromnih rizika”
u sukobu između Austrije i Srbije, ali je uprkos tome, učinila sve
što je u njenoj moći da ga podstakne.

Sveti Otac i njegovi jezuitski savetnici nisu bili zabrinuti za
patnje “hrišćanskih naroda”! Nije bio prvi put da su ti narodi bili
upotrebljeni u korist rimske politike. Konačno se ukazala želje-
na prilika da se iskoristi nemačka svetovna ruka protiv pravo-
slavne Rusije, “bezbožne” Francuske kojoj je trebalo “temeljno

puštanje krvi”, i, kao dodatak, protiv “jeretičke” Engleske. Činilo se da sve obećava “brz i srećan” rat.

Pije X nije video njegovo odvijanje i ishod, koji su bili suprotni njegovim predviđanjima. Umro je na početku sukoba, 20. avgusta 1914. Ali, četrdeset godina kasnije, Pije XII je kanonizovao ovog uzvišenog pontifa, a "Precis d'Histoire Sainte" (Kratak pregled svete istorije), korišćen u parohijskoj veronauči, mu je posvetio ove poučne reči:

“Pije X je učinio sve što je mogao da spreči početak rata iz 1914. I umro je od tuge kad je predvideo patnje koje će taj rat doneti sa sobom”.

Da je ovo satira, ne bi mogla biti bolje napisana!

Nekoliko godina pre 1914, M. Jveš Gujot (M. Yves Guyot), istinski prorok, je rekao: “Ako izbije rat, čujte, vi ljudi koji mislite da je Rimski crkva simbol reda i mira, ne tražite drugog krivca osim Vatikana: on će biti skriveni podstrekač, kao u ratu iz 1870.”⁶ Podstrekač krvoprolića, Vatikan, je nameravao da ništa manje lukavo podržava svoje austro-nemačke uzdanice tokom celog rata. Kraći vojni izlet, u Francusku, za koji se nemački car hvalio da će ga izvesti, je zaustavljen na Marni, a agresor nateran u povlačenje posle svakog od njegovih silovitih napada. Ali, bar mu je papska diplomatija pružala svaku moguću pomoć, i ovo nije iznenađujuće kada uzmemo u obzir da je “Božansko Providenje” izgleda uživalo u pružanju podrške centralnim silama.

Zaista, kardinal Rampola, za koga se smatralo da je pro-francuski orijentisan, iz tog razloga je držan podalje od pontifskog prestola vetom Austrije. Uskoro nije više bio među onima koji bi mogli postati papa jer je umro nekoliko meseci pre Pija X, čini se u pravi čas.

Ali ovo nije bilo poslednje “Božije” mešanje: kao što je obećao, čak i pre nego što je održano glasanje, novi papa, Benedikt XV imenovao je kardinala Ferratu za državnog sekretara.

Ali kardinal⁷ nije čak imao vremena ni da se prihvati svog novog posla. Pošto je stupio na dužnost krajem septembra 1914, UMRO JE IZNENADA 20. oktobra, podlegavši užasnoj nelagodi pošto je popio “OSVEŽAVAJUĆE PIĆE”.

“Sedeo je za svojim stolom kad mu je iznenada naglo pozlilo. Pao je kao da ga je grom pogodio. Sluge su brzo prišle da mu pomognu. Lekar, koji je pozvan bez odlaganja, odmah je shvatio ozbiljnost njegovog stanja i zatražio hitan konzilijum. Ferrata je već shvatio i znao da nije bilo nade... Molio je da ga ne ostave da umre u Vatikanu... lekarski konzilijum je brzo održan u njegovom hotelu sa šest doktora... Oni su odbili da sačine lekarski izveštaj; onaj koji je objavljen nije bio potpisan”.⁸ On nije patio od bilo kakve bolesti ili slabosti.

“Skandal vezan za ovu smrt je bio takav da istraga nije mogla biti izbegnuta. Njen ishod je bio: tegla je bila razbijena u kancelariji. Prisustvo izmravljenog stakla u posudi za šećer koju je koristio kardinal je objašnjeno na taj način. Zrnasti šećer može biti koristan! Istraga je tu bila zaustavljena...”⁹

Opat Danilo (Daniel) dodaje da je iznenadna smrt, nekoliko dana kasnije, sluge preminulog kardinala izazvala dosta komentara, posebno zato što je bio sluga monsinjora Fon Gerlaha (Von Gerlach) pre nego što je njegov gospodar postao član Svetih Redova. Ovaj nemački prelat, dobro znana uhoda, pobeo je iz Rima 1916: trebao je biti uhapšen i optužen za sabotazu italijanske oklopnjače "Leonardo da Vinči" koja je eksplodirala u Tarentskom zalivu, povukavši sa sobom na dno 21 oficira i 211 mornara. Njegovo suđenje je nastavljeno 1919. Fon Gerlah se nije pojavio pred sudom i bio je osuđen na 20 godina teške robije.”¹⁰

Preko slučaja ovog “umešanog velikodostojnika”, urednika "Rimskog Posmatrača" (Observatore Romano), dobijamo jasnu predstavu o stanju svesti vatikanskih visokih krugova.

Opat Brugeret opet opisuje “pratnju Svete stolice”: “Profesore eklezijastike ništa ne može omesti u nameri da italijanskom sveštenstvu i katoličkom svetu u Rimu uliju osećanje poštovanja i divljenja prema nemačkoj vojsci, a prezira i mržnje prema Francuskoj”.¹¹

Ferrata, koji je bio za neutralnost, umro je u pravi čas, i kardinal Gašpari (Gasparri) postao je državni sekretar; u savršenoj saglasnosti s Benediktom XV, dao je sve od sebe služeći interesima centralnih sila.

“Uzimajući sve ovo u obzir, nije iznenađujuće što je papa Benedikt XV, u mesecima koji su sledili, mnogo radio na tome da održi Italiju na pravcu delovanja koji bi najbolje poslužio jezuitima, prijateljima Habzburga...”¹²

Istovremeno, moral saveznika je bio lukavo podrivan.

“10. januara 1915, odlukom potpisanom od strane kardinala Gašpara, državnog sekretara Benedikta XV, određeno je da se održava molitveni dan radi bržeg postizanja mira... Jedna od obaveznih radnji kojima se pokazivala pobožnost je bila izgovaranje molitve koju je napisao Benedikt XV lično... Francuska vlada je naredila da se taj papski dokument zapleni. Ta molitva za mir se smatrala ispoljavanjem slabosti koje bi moglo popustiti napore naše vojske, u vreme kada su nemačke horde bile pod neizdrživim pritiskom koji bi ih isterao s naše teritorije, i kad je nemački car mogao videti strašnu kaznu koja mu se spremala za njegove neoprostive zločine... papa je želeo mir, u trenutku kada je mogao biti samo u korist centralnih sila. Papa ne voli Francusku; on je ‘Nemac’.”¹³

M. Karlo Ledre (M. Charles Ledre), još jedan katolički pisac, potvrđuje: “U dva navrata, pomenuta u jednom čuvenom članku ‘Pariske Revije’ (La Revue de Paris), Sveta Stolica, pozivajući Italiju i Sjedinjene Države da ne ulaze u rat, nije samo želela brzi kraj sukoba... Po rečima opata Brugereta, ona je služila interesima naših neprijatelja i radila protiv nas”.¹⁴

Ali delovanje jezuita, a prema tome i delovanje Vatikana, nije se osetilo samo u Italiji i Sjedinjenim Državama. Bilo koje sredstvo, svako mesto, je dovoljno dobro za njih.

“Nije stoga bilo iznenađujuće videti papsku diplomatiju kako se zauzima od samog početka u ometanju našeg snabdevanja hranom; odvrćanju neutralnih država od pridruživanja našoj strani, da bi se prekinula spona koja drži Antantu (savez Francuske, Rusije i Velike Britanije) na okupu... Ništa se nije smatralo beznačajnim ako bi moglo pomoći u tom velikom poduhvatu, i doneti mir izazivanjem neke slabosti u redovima saveznika.

Bilo je i gorih stvari: podstrekivanja na separadni mir. Između 2. i 10. januara 1916, neki nemački katolici išli su u Belgiju da

pozivaju, u papino ime, na separatni mir. Belgijski biskupi su ih optužili da lažu, ali nuncije i papa nisu odgovarali...”

Nakon toga, Sveta Stolica je tražila način da dovede Francusku i Austriju za isti sto, nadajući se da će Francuska potpisati separatni mir ili da će, zajedno sa svojim saveznicima, pregovarati o opštem miru... Nekoliko sedmica kasnije, 31. marta 1917, princ Sikst (Sixte) od Burbona predao je čuveno pismo imperatora, Karlu predsedniku republike.

“Kako je ta zamisao propala s ove strane Alpa, bilo je sigurno da će je pokušati ostvariti negde drugde, u Engleskoj, Americi, i posebno u Italiji...

Razbiti svetovne sile koje sačinjavaju Antantu, sa ciljem da se zaustavi njena ofanziva, uništiti njen ugled da bi se oslabio moral i ona primorala na pregovore... Na ovome se zasnivala politika Benedikta XV i sve mere kojima je on pokazivao svoju nepristrasnost su uvek išle i još uvek idu na našu štetu”.¹⁵

Ovo je napisao poznati katolik, M. Luj Kanet (M. Louis Canet); a evo šta je napisao opat Brugeret:

“Mi smo saznali tek četiri godine kasnije, putem izjava M. Erzeberger-a objavljenih u ‘Germaniji’ 22.aprila 1921, da je papinom mirovnom predlogu iz avgusta 1917. prethodio tajni sporazum između Svete Stolice i Nemačke”.¹⁶

Zanimljivo je da je crkveni diplomata koji je sklopio ovaj “tajni sporazum” bio minhenski nuncije, Monsinjur Pačeli (Pacelli), budući papa Pije XII.

Jedan od njegovih apologeta, jezuita R. P. Fernesolle, napisao je: “28.maja (1917), monsinjor Pačeli uručio je svoje akreditivno pismo kralju Bavarske... Uporno je pokušavao da navede na saradnju Vilhelma II i kancelara Betmana Holvega (Bethmann-Holveg). 29. juna, monsinjor Pačeli je svečano primljen od strane imperatora Vilhelma II u štabu u Krojcnahu (Kreuznach).”¹⁷

Dakle, budući papa je započeo svoju 12-godišnju službu na mestu nuncija u Minhenu, a kasnije u Berlinu, na način na koji ju je i kasnije vršio, jer je, tokom tih godina, umnožavao spletke da bi srušio Nemačku Republiku uspostavljenu nakon Prvog svetskog rata i pripremio osvetu 1939. dovевši Hitlera na vlast.

Ipak, kada su saveznici potpisivali Versajski Ugovor, u julu 1919, oni su toliko bili svesni uloge koju je Vatikan imao u sukobu da su ga pažljivo držali podalje od pregovaračkog stola. A još je više iznenađujuće, da je najkatoličkija država, Italija, bila ta koja je zahtevala izuzeće Vatikana.

“Članom XV Londonskog sporazuma (od 26. aprila 1915), koji je određivao italijansko učešće u ratu, baron Sonino (Sonnino) je dobio obećanje od ostalih saveznika da će se usprotiviti bilo kakvom mešanju papstva u mirovne pregovore”.¹⁸ Ova mera je bila mudra, ali nedovoljna. Umesto kažnjavanja Svete Stolicе koje je zaslužila za svoju ulogu u izbijanju Prvog svetskog rata, pobednici nisu preduzeli ništa da spreče dalje spletke jezuita i Vatikana; koje su na kraju, 20 godina kasnije, dovele do još veće katastrofe, možda i najveće koju je svet video.

Pripreme za Drugi svetski rat

Godine 1919, sinovi Lojole požnjeli su gorke plodove svoje zločinačke politike. Francuska nije “temeljno iskrvarila”. Katoličko carstvo Habzburga, koje su oni podsticali da “kazni Srbe”, raspalo se, oslobodivši pravoslavne Slovene rimskog jarma. Rusija, umesto vraćanja u rimsko stado, postala je marksistička, anti-crkvena i zvanično ateistička. A što se tiče nepobedive Nemačke, ona je utonula u kaos.

Ali gorda narav Društva nikad ne bi dozvolila priznanje krivice. Kada je Benedikt XV umro, 1922. bilo je spremno da krene ispočetka na drugačijoj osnovi. Zar ono nije svemoguće u Rimu?

Poslušajmo M. Pjera Dominika (Pierre Dominique): “Novi papa Pije XI koji je, po nekima, jezuita, pokušava da izvuče šta može. Traži od jezuite, oca Herbignija (d’Herbigny) da ode u Rusiju, u pokušaju da okupi ono što je ostalo od katoličanstva, i posebno da vidi šta može biti učinjeno. Nesigurna i daleka nada: okupiti oko pontifa progonjeni pravoslavni svet.

U Rimu postoji trideset devet bogoslovija, čije se osnivanje poklapa s datumima velikih kontra-reformacija; većina tih kontra-reformacija su bile započinjane i vođene od strane jezuita: Nemačka bogoslovija (1552), Engleska (1578), Irska (1628, reosnovana 1826), Škotska(1600), Severno-Američka(1859), Kanadska (1888), Etiopska (1919, reosnovana 1930).

Pije XI osniva Ruskú bogosloviju (Ponteficio collegio russo di S. Teresa del Bambino Gesu) i stavlja je pod jezuitsku upravu. Oni se takođe staraju o Orijentalnom Institutu, Institutu Svetog Jovana Damaskina, Poljskoj bogosloviji, a kasnije i Litvanskoj.

Da li je sve ovo podsećalo na oca Posevina, Ivana Groznog i lažnog Dimitrija? Drugi od tri velika cilja Ignacijevog doba dolazi na prvo mesto. Jezuiti su, još jedanput, podstrekači i izvršitelji ovog velikog poduhvata”.¹⁹

U porazu koji su upravo doživeli, sinovi Lojole mogu videti tračak nade. Zar nije boljševička revolucija, uklonivši cara, zaštitnika Pravoslavne crkve, obezglavila velikog suparnika i pomogla prodor Rimske crkve? Gvožđe se kuje dok je vruće! Čuveni "Russicum" i njegovi tajni misionari će doneti Jevanđelje u ovu raskolničku zemlju. Sto godina nakon što ih je car Aleksandar I isterao, jezuiti će ponovo krenuti u pohod na slovenski svet. Od 1915, njihov general je Nalke fon Ledočovski (Nalke von Ledochowski).

Iz pera M. Pjera Dominika ponovo: "Neki će reći da ja jezuite vidim svuda! Ali ja sam prinuđen da ukažem na njihovo postojanje i delovanje; da kažem da su oni stajali iza monarhije Alfonsa XIII čiji je duhovnik bio otac Lopez; da su, kad je španska monarhija okončana i njihovi manastiri i bogoslovije spaljeni, oni opet bili iza Gila Roblesa, a kada je izbio građanski rat, iza Franka. U Portugalu, oni su podržali Salazara. U Austriji i Mađarskoj, imperatora Karla koji je bio svrgnut s prestola tri puta; (kakvu ulogu su oni imali u tim pokušajima da povrate ugarski presto? Ko bi znao!) Grejali su stolicu ne znajući za koga ili zbog čega. Monsinjori Seipel, Dolfuss i Šusnig (Schussnigg) su iz njihovih redova. Već neko vreme sanjaju o velikoj Nemačkoj, s katoličkom većinom, kojoj bi Austrijanci neizostavno pripadali: to bi bila savremena verzija saveza iz 16. veka između Vitelzbaha i Habzburga. U Italiji, oni prvenstveno podržavaju Don Sturzo-a, osnivača Narodne stranke, zatim Musolinija... jezuita otac Tači Venturi (Tacchi Venturi), generalni sekretar Društva, bio je posrednik između Pija XI, čiji su duhovnici bili otac Alisijardi (Alissijardi) i Celebrano (Jezuiti), i Musolinija."

Papa, u februaru 1929, u vreme sporazuma iz Laterana, naziva Musolinija "čovekom koga nam je Providenje poslalo". Rim ne osuđuje ono što se obično naziva "Etiopskom agresijom" i 1940, Vatikan je još uvek Musolinijev iskreni prijatelj.

“Jezuiti tamo imaju tajno prebivalište. Odande, oni nadziru Svetsku Crkvu hladnim i proračunatim okom političara”.²⁰

Ovo je savršen opis jezuitskog delovanja između dva svetska rata. “Tajno prebivalište” Lojolinih sinova je politički mozak Vatikana. Ispovedioci Pija XI su jezuiti; a i duhovnici njegovog naslednika, Pija XII, će većinom biti jezuiti i Nemci. Nije važno ako će zbog toga zavera postati očigledna: sve je, izgleda, spremno za osvetu.

Ali, vreme pontifikata Pija XI je pripremni period. Nemačka “svetovna ruka”, poražena, ispustila je mač. Čekajući da ga uzme ponovo u ruke, mi ćemo pripremiti, u Evropi, bojište vredno njenih budućih podviga, a pre svega sprečiti opasno jačanje demokratije. Italija će biti prva na udaru. Tamo postoji bučan socijalistički vođa koji okuplja veterane oko sebe. Taj čovek izražava naizgled beskompromisnu politiku, ali on je ambiciozan i dovoljno bistar da shvati u kakvom se nezgodnom položaju nalazi, uprkos njegovoj preteranoj razmetljivosti. Jezuitska diplomatija će ga uskoro pridobiti na svoju stranu.

M. Fransoa Karlo-Roks (Francois Charles-Roux), sa Instituta, koji je bio naš (francuski) ambasador u Vatikanu tada, kaže: “U vreme kada je budući Duče bio običan poslanik, kardinal Gašpari, državni sekretar, imao je tajni razgovor s njim... fašistički vođa se odmah složio da papa dobije zemaljsku vlast nad delom Rima...” Kada me je izvestio o tom razgovoru, kardinal Gašpari je zaključio: “S tim obećanjem, bio sam siguran da ćemo, ako taj čovek dođe na vlast, mi uspeti”.

“Neću pomenuti njegov prikaz pregovora između tajnih zastupnika Pija XI i Musolinija...”²¹

Ovi tajni zastupnici, od kojih je glavni bio jezuita otac Tači Venturi, su ispunili svoj zadatak veoma dobro. Ovo nije iznenađujuće kada znamo da je otac Venturi bio sekretar Društva Isusovog i Musolinijev duhovnik u isto vreme. U stvari, on je bio “poslan” da “obrlati” fašističkog vođu od strane generala njegovog Reda, Halke fon Ledočovskog, kako nam je rekao M. Gaston Galijard (Gaillard).²²

“16. novembra 1922, skupština je izabrala Musolinija sa 306 glasova naspram 116 i na tom zasedanju, katolička grupa don

Sturzo-a, navodno hrišćansko-demokratska, glasala je jednoglasno za prvu fašističku vladu”.²³

Deset godina kasnije, ista spletku je donela sličan ishod u Nemačkoj. Katolički “Centrum” monsijora Kass-a je osigurao, svojim brojnim glasovima, diktaturu nacizma. U stvari, Italija je bila, 1922, probno tle za novi obrazac autoritarnog konzervativizma: fašizam, ukrašen, kada to okolnosti zahtevaju, s nekim pseudo-socijalizmom. Od tada, svi dalji naponi vatikanskih jezuita će biti usmereni na širenje ove “doktrine” u Evropi, čija je neodređenost tako tipična za njih.

Čak ni do danas, propast Musolinijevog režima, poraz u ratu, i ruševine nisu bili dovoljni da unište, u očima italijanskih hrišćanskih demokrata, ugled megalomanskog diktatora koga je Vatikan nametnuo njihovoj zemlji. Iako su ga se odrekli rečima, on je i dalje bio u srcima sveštenstva. Sledeće se moglo pročitati u štampi:

“Odlučili smo: posetioci koji dolaze u Rim zbog Olimpijskih igara, 1960, će videti mermerni obelisk koji je podigao Benito Musolini u svoju slavu kako nadvisuje, s obala Tibra, olimpijski stadion. Ovaj trideset tri metra visoki spomenik nosi natpis ‘Mussolini-Dux’ i ukrašen je mozaicima i natpisima koji slave fašizam. Rečenica ‘Živeo Duče’ se ponavlja više od stotinu puta a krilatica ‘Mnogo neprijatelja donosi veliku čast’ takođe više puta. Spomenik ima, na svakoj strani, mermerne blokove koji obeležavaju glavne događaje fašizma, od objavljivanja dela ‘Popolo d’Italia’, do Musolinija i osnivanja kratkotrajnog fašističkog carstva, uključujući i rat u Etiopiji. Kraj obeliska bi se nalazio divovski kip Musolinija, kao nalog atlete, skoro stotinu metara visok. Ali režim je srušen pre nego što je ova čudna zamišao mogla biti ostvarena.”

“Posle godinu dana sporenja, vlada Segnija je odlučila da bi Dučev obelisk trebao ostati na mestu”.²⁴ Rat, krv koja je tekla potocima, suze i ruševine nisu važne. To su samo sitnice, male mrlje na spomeniku podignutom u slavu “čoveka koga nam je Providenje poslalo”, kako ga je opisao Pije XI.

Nikakve mane, greške ili zločini ne mogu izbrisati njegovu glavnu zaslugu: činjenicu da je ponovo uspostavio zemaljsku

vlast pape, proglasio katoličanstvo za državnu veru i dao sveštenstvu, kroz zakone koji se još uvek primenjuju, potpunu moć nad životom naroda.

U spomen tome Musolinijev obelisk mora stajati u srcu Rima, zbog turista koji će ga gledati s divljenjem ili s podsmehom, i u nadi u bolja vremena koja će dozvoliti podizanje kipa “nagog atleta” visokog sto metara, simboličnog zaštitnika Vatikana.

Lateranski sporazum, kojim je Musolini pokazao svoju zahvalnost papi, dao je Svetoj Stolici, osim novčanog iznosa od 750 milijardi lira (oko 20.000.000 funti), zemaljsku vlast na teritoriji grada Vatikana. Monsinjur Kristijani, prelat Njegove Svetosti, objašnjava značaj ovog događaja:

“Nesumnjivo je da je Ustav grada Vatikana bio od suštinske važnosti za uspostavljanje papstva kao političke snage”.²⁵

Nećemo gubiti vreme pokušavajući da pomirimo ovo otvoreno priznanje s tako često pominjanom frazom “Rimska Crkva se ne meša u politiku”. Samo ćemo ukazati na položaj, jedinstven u svetu, države koja je svetovna i crkvena, dvojne prirode, i na posledice takvog položaja.

Koji su to jezuitski lukavi trikovi korišćeni od strane ove sile koja se, u zavisnosti od okolnosti, oslanja na svoju svetovnu ili duhovnu ulogu, da bi bila izuzeta od svih pravila zasnovanih na međunarodnim zakonima? Države su same pomogle ovu prevaru, i samim tim, omogućile prodor Trojanskog konja klerikalizma u svoju sredinu. “Izgleda da se papa previše poistovećuje s diktatorima”,²⁶ pisao je M. Fransoa Šarl-Roks (Francois Charles-Roux), francuski ambasador u Vatikanu. Ali, da li je i moglo biti drugačije kada vidimo da je Sveta Stolica sama dovela te ljude na vlast?

Musolini, uzor, bio je prvi u nizu tih ljudi “koje je Proviđenje poslalo”, tih vođa koje bi pripremile osvetu za 1918. Iz Italije, gde se tako dobro razvijao pod brižnim okom jezuite oca Tačija Venturija i njegovih sledbenika, fašizam je uskoro trebao biti “izvezen” u Nemačku. “Hitler dobija podstrek od Musolinija; ideal nacista je isti kao u Italiji...Otkad je Musolini na čelu, sva naklonost je prema Berlinu... 1923, njegov fašizam se spaja s

nacional-socijalizmom; postaje prijatelj s Hitlerom kojeg snabdeva oružjem i novcem”.²⁷

U to vreme, monsinjor Pačeli, budući Pije XII, tada najbolji diplomata Kurije, je nuncije u Minhenu, prestonici katoličke Bavarske. Tamo, zvezda budućeg diktatora Nemačke počinje da sija; on je takođe katolik, kao i njegovi najbliži saradnici. O toj zemlji, klevci nacizma, M. Moris Laporte (Maurice Laporte) nam kaže: “Njena dva neprijatelja su protestantizam i demokratija”.

Uznemirenost Pruske je otuda razumljiva.

“Lako je pogoditi s kakvom se posebnom pažnjom Vatikan odnosi prema Bavarskoj gde Hitlerov nacional-socijalizam dobija najveću podršku”.²⁸

Oduzeti od “jeretičke” Pruske vlast nad “sekularnom rukom” i preneti je na katoličku Bavarsku; kakav san! Monsinjor Pačeli čini sve što je u njegovoj moći da ostvari taj san, radeći u dogovoru sa starešinom Isusovaca.

“Posle rata (1914-1918), jezuitski general, fon Ledočovski, skovao je plan... stvaranje, sa ili bez habzburgškog cara, federacije katoličkih država centralne i istočne Evrope: Austrije, Slovačke, Češke, Poljske, Mađarske, Hrvatske i naravno, Bavarske.

Ovo novo Carstvo bi moralo da se bori na dva fronta: na istoku protiv Sovjetskog Saveza, na zapadu protiv Pruske, protestantske Velike Britanije i republikanske, buntovne Francuske. U to vreme, monsinjor Pačeli, budući Pije XII, je bio nuncije u Minhenu, zatim u Berlinu, i bliski prijatelj kardinala Faulhabera, glavnog saradnika Fon Ledočovskog. Njegov plan je bio mlada-laki san pape Pija XII.”²⁹

Ali, da li je to bio samo san mladosti? "Mittel-Europa" koju je Hitler pokušao da uspostavi je bila veoma nalik tom planu, osim prisustva, u tom bloku, Luteranske Pruske, bezopasne manjine, i priznatih područja uticaja koja su - možda privremeno - pripadala Italiji. U stvari, bio je to plan Ledočovskog, prilagođen potrebama vremena, koji je Firer pokušao da ostvari, pod pokroviteljstvom Svete Stolice, uz pomoć Franca fon Papena, tajnog komornika pape, i nuncija u Minhenu, a potom u Berlinu, monsinjora Pačelija.

M. Fransoa Karlo-Roks piše: "Tokom savremenog doba svet-ska politika nikad nije osetila katoličko mešanje više, nego tokom službe monsinjora Pačelija".³⁰

A od M. Jozefa Rovana: "Sada će, katolička Bavarska...primiti i zaštititi sve koji seju zlo, sve pomagače i ubice Saint-Vehme-a".³¹

Između ovih agitatora, izbor "preporoditelja" Nemačke će pasti na Hitlera, koji je predodređen da trijumfuje nad "demokratskim zabludama" pod zastavom Svetog Oca. Naravno, on je katolik, kao i njegovi glavni saradnici.

"Nacistički režim je kao povratak vladavine južne Nemačke. Imena i porekla njegovih vođa to pokazuju: Hitler je Austrijanac, Gering je Bavarac, Gebels je iz Rajnske oblasti, itd".³²

Godine 1924, Sveta Stolica potpisuje Konkordat s Bavarskom. Godine 1927, možemo čitati u "Kelnskoj Gazeti": "Papa Pije XI je sigurno najveći germanofil koji je ikad sedeo na prestolu Svetog Petra".

Njegov naslednik, Pije XII, će ga prevazići u tome. Ali, za sada, on nastavlja sa svojom diplomatskom karijerom - koja je više politička - u Nemačkoj prema kojoj je, kako je kasnije rekao Ribentropu, oduvek osećao posebnu privrženost.

Unapređen u nuncija u Berlinu, on radi, s Francom fon Papenom, na uništenju Vajmarske Republike. 20. jula 1932, op-sadno stanje je proglašeno u Berlinu i ministri su izbacili "manu militari" (vanredno stanje). To je prvi korak ka hitlerovskoj dik-taturi. Pripremljeni su novi izbori koji će potvrditi uspeh nacista.

"S Hitlerovim odobrenjem, Gering i Štraser su stupili u kon-takt s monsinjorom Kaasom, stranačkim vođom stranke katoli-čkog Centra".³³

Kardinal Bertram, nadbiskup Breslava i primas Nemačke, izjavio je: "Mi, hrišćani i katolici, ne priznajemo nijednu religiju ili rasu..." S mnogim drugim biskupima, on je pokušao da upo-zori vernike na "paganske ideale nacista". Očito, ovaj crkveni velikodostojnik nije razumeo papsku politiku, ali će uskoro nau-čiti.

"Mercure de France" je objavio sjajno istraživanje 1934:

“Na početku 1932-e, nemački katolici nisu smatrali da su izgubili bitku ali, u proleće, njihove vođe su delovale nekako neodlučno: rečeno im je da je ‘papa lično naklonjen Hitleru’.”

To što je Pije XI bio naklonjen Hitleru ne bi trebalo da nas iznenadi... Po njemu, Evropa bi se mogla urediti samo kroz prevlast Nemačke... Vatikan je razmišljao o pomeranju središta Rajha, kroz Anšlus, dugo vremena, i Isusovci su otvoreno radili na postizanju tog cilja (plan Ledočovskog), naročito u Austriji. Mi znamo kako se Pije XI oslanjao na Austriju da ostvari ono što je on nazivao pobedom svoje politike. Ono što se moralo sprečiti je prevlast protestantske Pruske. Kako je Rajh trebao gospodari Evropom... trebalo je izgraditi Rajh u kome bi katolici bili gospodari...

“U martu 1933, nemački biskupi, koji su se sastali u Fuldi, iskoristili su Hitlerov govor u Potsdamu da izjave: ‘Moramo priznati da je najviši predstavnik vlade Rajha, koji je u isto vreme i vođa nacional-socijalističkog pokreta, dao javne i svečane izjave, kojima su nepovredivost katoličke doktrine, rad i nepromenljivost prava Crkve priznati’...” Fon Papen odlazi za Rim. Ovaj čovek, s veoma gnusnom prošlošću, postaje pobožni hodočasnik sa zadatkom da zaključi Konkordat (za celu Nemačku) s papom. I on će morati da iznese istu ponudu Vatikanu kao i Musolini.³⁴

Zapravo, ista se stvar dešava u obe zemlje: u Italiji, Katolička stranka Don Sturca omogućava Musoliniju dolazak na vlast; u Nemačkoj, ‘Centrum’ Monsinjora Kasa čini isto za Hitlera. U oba slučaja, Konkordat potvrđuje pakt.

M. Jozef Rován priznaje ovo sledećim rečima: “Zahvaljujući Fon Papenu, poslaniku ‘Centrum-a’ od 1920. i vlasniku zvaničnih stranačkih novina ‘Germania’, Hitler je došao na vlast 30. januara 1933... Nemački politički katolicizam, umesto da postane hrišćansko-demokratski, na kraju je preneo svu vlast na Hitlera, 26. marta 1933... Da bi se izglasao prenos celokupne vlasti, bila je potrebna dvotrećinska većina i glasovi ‘Centrum-a’ su bili nužni da bi se ona postigla”.³⁵ Isti autor dodaje: “U prepisci i izjavama crkvenih velikodostojnika, uvek ćemo naći da iza nacističkog režima stoji svesrdna podrška biskupa”.³⁶

Ta podrška je lako objašnjiva kada pročitamo sledeće od Fon Papena: "Opšti uslovi Konkordata su bili povoljniji od ostalih sličnih sporazuma koje je Vatikan potpisao", i "Kancelar Hitler je zatražio od mene da uverim papskog državnog sekretara (kardinala Pačelija) da će on smesta učutkati antiklerikalni klan".³⁷

Ovo nije bilo prazno obećanje. Već tokom 1933. godine, pred pokolja Jevreja i ubistava počinjenih od strane nacista, postojalo je 45 koncentracionih logora u Nemačkoj, sa 40.000 zarobljenika različitih političkih ubeđenja, ali uglavnom liberala. Franc fon Papen, papin tajni komornik, savršeno je definisao duboko značenje pakta između Vatikana i Hitlera sledećom rečenicom: "Nacizam je hrišćanska reakcija protiv duha 1789."

Godine 1937. godine, Pije XI, pod pritiskom svetskog javnog mnjenja "osuđuje" rasnu teoriju kao nespojivu s katoličkom doktrinom i načelima u onome što njegove apologete cinično nazivaju "strašnom" Encikličnom poslanicom "Mit brennender Sorge" (Sa gorućim nemirom). Nacistički rasizam je osuđen, ali ne i Hitler, njegov pokretač. Vatikan dobro pazi da ne poništi "povoljni" Konkordat zaključen, četiri godine ranije, sa nacističkim Rajhom. Dok su Hristov krst i kukasti krst sarađivali u Nemačkoj, Benito Musolini je krenuo u lagani pohod na Etiopiju, s blagoslovom Svetog Oca.

"...Vrhovni Pontif nije osudio Musolinijevu politiku i dao je italijanskom sveštenstvu potpunu slobodu da sarađuju s fašističkim vlastima...

Duhovnici, od siromašnih parohijskih sveštenika do kardinala, govorili su u korist rata...

Jedan od najupečatljivijih primera je došao od kardinala-nadbiskupa Milana, Alfreda Ildefonsa Šustera (Alfredo Ildefonso Schuster) (jezuite), koji je otišao tako daleko da je ovaj pohod nazvao 'katoličkim krstaškim ratom'.³⁸ 'Italija', objašnjava papa Pije XI, 'misli da je ovaj rat opravdan zbog hitne potrebe za širenjem...'

Deset dana kasnije, govoreći pred skupom veterana, Pije XI je izrazio želju da opravdane težnje velike i uzvišene nacije, kojoj, kako ih je podsetio i sam pripada, budu zadovoljene".³⁹

Fašistički napad na Albaniju, na Veliki Petak 1939, naišao je na slično "razumevanje", kako nam je rekao M. Kamil Cijanfara (Camille Cianfarra): "Italijansko zauzimanje Albanije je bilo veoma povoljno za Crkvu... Od stanovništva koje je brojalo milion Albanaca, koji su postali italijanski podanici, 68% su bili muslimani, 20% pravoslavci i samo 12% katolici... Sa političke tačke gledišta, pripajanje zemlje od strane katoličke sile je moralo unaprediti položaj Crkve i zadovoljiti Vatikan".⁴⁰

U Španiji, uspostavljanje republike je predstavljalo ličnu uvredu za Rimsku Kuriju. "Nikad se nisam usudio pomenuti špansko pitanje Piju XI", pisao je M. Fransoa Karlo-Roks. "On bi me verovatno podsetio da su crkveni interesi, u toj velikoj i znamenitoj zemlji Španiji, bili stvar koja se ticala samo pape".⁴¹

Stoga, ovom "zaštićenom lovištu" je ubrzo određen diktator sličan onima koji su već bili uspešni u Italiji i Nemačkoj. Pustolovina generala Franka je počela tek sredinom jula 1936. ali, 21. marta 1934, "Rimski pakt" je bio zaključen, između Musolinija i vođa španskih reakcionarnih stranaka, od kojih je jedan bio M. Goikočea (Goicoechea), predsednik "Renovacion Espanola" (Španske Obnove). Ovim sporazumom, Italijanska fašistička partija se obavezala da snabdeva pobunjenike s novcem, ratnim materijalom, oružjem i municijom. Znamo da su oni učinili i više od onoga što su obećali, i da su Musolini i Hitler nastavili "raspirivati" špansku pobunu materijalom, ratnim vazduhoplovstvom i "dobrovoljcima".

A Vatikan je, zaboravivši sopstveno načelo da vernici moraju poštovati izabranu vlast, pritiskao Španiju svojim pretnjama.

"Papa je izopštio iz Crkve vođe Španske Republike i objavio duhovni rat između Svete Stoline i Madrida. Zatim je napisao poslanicu 'Dilectissimi Nobis'... Nadbiskup Goma, novi primas Španije, proglasio je građanski rat".⁴² Velikodostojnici Njegove Svetosti su s radošću dočekali užase ovog bratoubilačkog sukoba, a Monsinor Gomara, biskup Karatagine, divno je izložio njihova hrišćanska osećanja kada je rekao: "Blagosloveni su topovi ako, iz pukotina koje oni naprave, nikne Jevandelje!"

Vatikan je čak priznao Frankovu vladu, 3. avgusta 1937, dvadeset meseci pre kraja rata.

Belgija je takođe nadgledana od strane Katoličke Akcije, bespotrebno je reći, izrazito papske i jezuitske organizacije. Teren je morao biti pripremljen za nadolazeću najezdu Firerovih vojski! Stoga, pod izgovorom “duhovne obnove”, hitlerovsko-fašističko Jevanđelje je tamo marljivo propovedano od strane monsinjora Pikarda, jezuite, oca Arenda i oca Fokarta, koji su takođe bili jezuite itd. Mladi Belgijanac, koji je bio njihova žrtva kao i mnogi drugi, svedoči o ovome: ”U to vreme, svi mi smo već bili opsednuti nekom vrstom fašizma... Katolička Akcija kojoj sam ja pripadao je bila veoma naklonjena italijanskom fašizmu... Monsinor Pikard je izjavljivao na sav glas da je Musolini genije i žarko je priželjkivao diktatora...” Hodočašća su organizovana da bi se uspostavili bolji kontakti s Italijom i fašizmom. “Kada sam, s tri stotine studenata, išao u Italiju, svi su, u povratku kući, pozdravili na rimski način i pevali Giovinezze-u (italijanska fašistička pesma).”⁴³

Jedan drugi svedok kaže: “Posle 1928, grupa Leona Degrela je redovno sarađivala s monsinjorom Pikardom... Monsinor Pikard je iskoristio pomoć Leona Degrela za veoma važan zadatak: rukovođenje novom izdavačkom kućom Katoličke Akcije. Ova izdavačka kuća je dobila ime koje je uskoro postalo čuveno – ‘Rex’...”

Bilo je sve više poziva na promenu režima... Rezultati ove propagande su u Nemačkoj bili praćeni s velikom pažnjom. U oktobru 1933, članak u ‘Vlan-u’ nas je podsetio da je bilo samo sedam nacista 1919, i da im je Hitler svojim ulaskom u partiju, nekoliko godina kasnije, doneo u miraz samo svoj dar za propagandu... Osnovan na sličnim načelima, tim ‘Rex-a’ je započeo sa živom propagandom aktivnošću u celoj zemlji. Njihovi skupovi su uskoro privlačili nekoliko stotina, a zatim i hiljada slušalaca”.⁴⁴

Naravno, Hitler je doneo tek nastalom nacional-socijalizmu, kao i Musolini fašizmu, više od dara za propagandu: - podršku Pape!

Budući da je bio bleđa senka ove dvojice, Leon Degrel, vođa “Christus Rex-a”, uživao je istu podršku – ali iz veoma drugačijeg razloga, jer je njegov posao bio da otvori zemlju za osvajače.

M. Rejmond de Beker (Raymond de Becker) kaže: “Sarađivao sam s ‘Avant-Guarde-om’...

Taj časopis (koji je izdavao monsinjor Pikard) imao je za cilj da prekine veze koje su spajale Belgiju, Francusku i Englesku”.⁴⁵

Znamo kako je nemačka vojska brzo porazila belgijske branioce izdane od strane klerikalne Pete Kolone. Možda se takođe sećamo da je vođa ‘Christus Rex-a’, obukavši nemačku uniformu, otišao, s velikom pažnjom javnosti, “da se bori na Istočnom frontu” na čelu njegove SS jedinice, sastavljene uglavnom od podmlatka Katoličke Akcije; posle mu je blagovremeno povlačenje omogućilo da se domogne Španije. Ali, pre toga, do kraja je ispoljio svoja “rodoljubiva” osećanja poslednji put.

M. Moris de Behaut (Maurice de Behaut) piše: “Pre deset godina (1944.), luka Anvers, treća najvažnija u svetu, skoro netaknuta je pala u ruke Britancima... U vreme kada je stanovništvo naziralo kraj svojim patnjama i oskudici, najstrašniji nacistički izum je pao na njih: leteće bombe, V1 i V2. Ovo bombardovanje, najduže u istoriji, jer je trajalo sledećih šest meseci, danonoćno, je pažljivo skrivano od javnosti, po naređenju Savezničkog štaba. To je razlog što je, danas, mučeništvo gradova Anvers i Liježa još uvek uglavnom zanemareno.

“Uoči prvog bombardovanja (12. oktobra), neki su čuli na Radio Berlinu uznemirujuće reči izdajnika Leona Degrela: ‘Tražio sam od svog Firera’, urlao je, ‘dvadeset hiljada letećih bombi. One će kazniti nepromišljeni narod. Obećavam vam da će napraviti od Anvera grad bez luke, ili luku bez grada’.”

“...Od tog dana, bombardovanje se pojačavalo, s katastrofalnim posledicama, dok je izdajnik Leon Degrel vikao na sav glas preko Radio Berlina, obećavajući još strašniji ishod”.⁴⁶

Takav je bio poslednji pozdrav svojoj domovini ovog čudovišta koje je proizvela Katolička Akcija. Poslušni učenik jezuita monsinjora Pikarda i Oca Arenda, vođa “Christus Rex-a” se strogo držao papških pravila.

“Članovi Katoličke Akcije”, pisao je papa Pije XI, “ne bi ispunili svoju dužnost ako, u slučaju da prilike to dozvole, ne bi pokušali da vode politiku svog kralja i svoje zemlje”.⁴⁷

I zaista, Leon Degrel je ispunio svoju dužnost a ishod je bio – kako smo videli – u srazmeri s njegovom revnošću.

Čitamo u knjizi Rejmonda de Bekera: “Katolička Akcija je našla, u Belgiji, izuzetne ljude da vode njene poslove, kao na primer monsinjora Pikarda (kao najvažnijeg)... kanonika Kardijna, osnivača ‘jokističkog’ pokreta, mrzovoljnog vizionara loše nara- vi...”⁴⁸

Ovaj se danas kune da nikad nije “ni video ni čuo” svog stranačkog kolegu Leona Degrela. Znači, ova dva predvodnika belgijske Katoličke Akcije, obojica podređeni kardinalu Van Roeju (Van Roey), se nikad nisu sreli! Kojim čudom? Naravno, bivši kanonik nam to ne govori; od tada, on je imenovan monsinjorom od strane pape Pija XII i rukovodiocem ‘jokističkog’ pokreta za ceo svet.

Još jedno čudo: monsinjor Kardijn nije sreo zloglasnog pred- sednika “Rex-a” ni tokom velikog kongresa koji je opisao Degrel: “Sećam se velikog kongresa Katoličke Omladine u Briselu, 1930. Bio sam iza monsinjora Pikarda, koji je stajao do kardinala Van Roeja. Sto hiljada mladih je promarširalo pored nas za dva sata, kličući verskim vođama na bini...”⁴⁹

Gde je, onda, bio predvodnik J.O.C-a, čije su čete učestvovalе u tom velikom maršu? Krio se? Da li je Providenje htelo da se ova dva čoveka koja su stajala rame uz rame nikad ne vide, na zva- ničnim skupovima kao i u sedištu Katoličke Akcije koje su stalno posećivali?

Monsinor Kardijn, jezuita, ide i dalje od toga. Pretvara se da se “rečima” borio protiv “reksizma”.

Zaista, Katolička Akcija je bila neobična organizacija! Ne samo da su vode njena dva glavna pokreta “J.O.C” i “Rex” igrali žmurke po hodnicima, već se jedan od njih, kako je rekao, “borio” protiv delovanja drugog uz odobravanje “hijerarhije”!

Ova činjenica ne može biti osporena: Degrela je na čelo “Rex-a” postavio lično monsinjor Pikard, po ovlašćenju kardinala Van Roeja i apostolskog nuncija monsinjora Mikara. Dakle, prema rečima monsinjora Kardijna, on se oštro nije slagao s delova- njem njegovog saradnika u Katoličkoj Akciji, koji je bio pod pokroviteljstvom, kao i on sam, belgijskog Primasa - i bio bez

ikakvog obzira prema nunciju, njegovom “zaštitniku i cenjenom prijatelju”, kako je to rekao papa Pije XII.⁵⁰

Odbrana je krajnje neuverljiva. Još više postajemo toga svesni kada ispitamo kakav je bio stav, posle Hitlerovog osvajanja Belgije, onih kao što su monsijor Kardijn i njegovi saradnici koji se, danas, odriču Degrela i “reksizma”. U knjizi koja je sklonjena od očiju javnosti kada je izdata, vođa “Rex-a” je osvežio svoje pamćenje, kao što ćemo videti, i po onome što mi znamo, ono što je on rekao nikada nije opovrgnuto.

Budući da sam biblijski religiozan, i svestan prožimanja duhovnog i ovozemaljskog, ne bih razmišljao o saradnji (s Hitlerom), a da se pre toga ne posavetujem s verskim vlastima svoje zemlje... Zatražio sam intervju s Njegovom Svetošću, kardinalom Van Roejom... Kardinal me je srdačno dočekaio, jednog jutra, u vladličanskom dvoru u Malinezu... Njega pokreće potpuni i žestoki fanatizam... Da je živio par vekova ranije, on bi, potpisujući 'Magnificat', stavio nevernike pod mač, ili spalio ili bacio u manastirske tamnice neposlušne ovce iz svog stada. Kako je sada 20. vek, ostala mu je samo biskupska palica, ali i ona odrađuje veliki posao. Za njega, sve je važno dok god služi interesima Crkve: ako je to bilo nešto dobro, mi bismo to podržali, ali sve loše bi se uništilo; a Crkva ima tako mnogo načina ‘službe’: njene poslove, stranke, novine, zemljoradničke zadruge (Boerenbond), bankarske ustanove koje su davale svetovnu moć duhovnoj instituciji...

A sada, mogu iskreno da kažem da je ovo bilo značenje kardinalovih reči: “Saradnja je bila pravi put, ustvari jedini put kojim bi razumna osoba krenula.” Tokom celog razgovora, nije uopšte ni pomislio da bi drugačiji pristup bio moguć. Za kardinala, u jesen 1940, rat je bio završen. Nije uopšte pomenuo Engleze niti pretpostavio da bi Saveznici mogli preokrenuti tok rata... Kardinal nije mislio da je, politički, bilo šta drugo osim saradnje bilo moguće... Nije imao ništa protiv mojih zamisli i planova... Mogao me je - ili trebao me je - upozoriti ako je mislio da sam zastranio u svom političkom mišljenju, jer sam došao po njegov savet... Pre nego što sam otišao, kardinal mi je dao svoj blagoslov...

Drugi katolici takođe, u jesen 1940-e, držali su uperen pogled prema visokom tornju Saint-Rombauta... Mnogi su ušli u vladičanski dvor da pitaju za savet monsinjora Van Roeja ili njegovo blisko okruženje, u vezi moralnosti, korisnosti ili nužnosti saradnje...

Više od hiljadu katoličkih viših činovnika se brzo prilagodilo novom Poretku... Svi oni dobri ljudi koji su otišli u zatvor 1944. sigurno su se pitali, 1940: Šta Malinez misli? Ali ko bi verovao da ni Malinez, ni njihovi biskupi, ni njihovi sveštenici nisu mogli da im umire savest!

Osam od deset belgijskih kolaboracionista su bili katolici... "Tokom tih odlučujućih sedmica, zbog odluke koja je morala da se donese, Malinez i brojne biskupije su čak izdale pisani ili usmeni negativni savet, meni i svim drugim kolaboracionistima.

Iako nije prijatna za uši, ovo je sušta istina. Držanje visokog katoličkog sveštenstva u inostranstvu je moglo samo osnažiti uverenje pastve da je saradnja u potpunoj saglasnosti s verom... U Višiju, najviši francuski velikodostojnici su se slikali s maršalom Petenom i Pjerom Lavalom, posle razgovora između Hitlera i Petena. U Parizu, kardinal Baudrilart (Baudrillart) javno je izjavio da je kolaboracionista.

U samoj Belgiji, kardinal Van Roej je dozvolio jednom od najčuvenijih flamanskih sveštenika – njegovom najvećem katoličkom intelektualcu – opatu Verševeu (Verschaeve), da izjavi, 7. novembra 1940, tokom svečane sednice Senata i u prisustvu nemačkog generala, predsednika Redera (Raeder):

"Dužnost Kulturnog Veća je da izgradi most koji će ujediniti Flandriju i Nemačku..."

29. maja 1940, dan posle predaje, kardinal Van Roej je opisao okupaciju kao poklon s neba:

"Budite uvereni", pisao je vernicima, "da prisustvujemo u ovom trenutku izuzetnom delovanju Božanskog Providenja koje pokazuje svoju moć kroz velike događaje".

"Dakle, sve u svemu, Hitler je izgleda bio ništa drugo do oruđe pročišćenja, bič Božji za belgijski narod".⁵¹

Nešto slično se dešavalo u našoj zemlji, (Francuskoj), gde nam je stalno govoreno da je "poraz korisniji od pobeđe", kao,

pre 1914, kada je pročišćenje kroz “temeljno prolivanje krvi” priželjkivano za Francusku.

Takođe u ovim memoarima koji su pali – ili bolje reći bačeni u zaborav – nalazimo neke veoma zanimljive detalje koji se tiču “Boerenbond-a, snažne katoličke, političke i finansijske ustanove kardinala Van Roeja koja je većim delom finansirala Flamansko odeljenje Louvain-skog Univerziteta...”⁵²

Izdavačka kuća “Standaard” je ostajala u poslu štampajući pozive na kolaboraciju od strane V.N.V-a (Vlaamsch Nationalist Verbond) (Flamanski nacionalistički savez). Uskoro, posao je počeo da donosi veliki novac... Budući da su bili veći katolici od pape i stožer Crkve u Flandriji, rukovodioci “Standaard-a” ne bi razmišljali o saradnji s Nemcima da to kardinal nije pre toga odobrio jasno i glasno.

“Isto je važno za celokupnu katoličku štampu...”⁵³

Svi ovi naponi su bili usmereni ka razbijanju Belgije, kako nas podseća katolički pisac, M. Gaston Galijard:

“Flamanski katolici i katolički autonomaši Alzasa su opravdavali svoj stav prećutnom podrškom koju je Sveta Stolica uvek davala germanskoj propagandi. Uvek su se pozivali na čuveno pismo Pija XI njegovom državnom sekretaru, kardinalu Gašpariju, od 26. juna 1923, kako bi lako uverili druge da njihova politika ima odobrenje Rima, a Rim, naravno, nije učinio ništa da ih ubedi u suprotno. Zar nije nuncije Pačeli (budući papa Pije XII) snažno podržavao nemačke nacionaliste i ohrabrivao takozvano ‘ugnjeto’ stanovništvo Gornje Šlezije? Zar nisu autonomaški planovi Alzasa, Gornje Malmedije i Šlezije dobijali crkvenu podršku koja nije uvek bila odmerena? Stoga je bilo lako Flamancima da sakriju svoje delovanje protiv celovitosti Belgije iza naloga iz Rima...”⁵⁴

Takođe, 1942. godine, papa Pije XII je zatražio od svoje nuncijature u Berlinu da prenesu njegove izraze saučešća Parizu zbog smrti kardinala Baudrilara, stavljajući tako do znanja da je smatrao prisajedinjenje severa Francuske Nemačkoj kao činjenično stanje. To je takođe još jedanput potvrdilo “prećutnu podršku” koja je uvek davana germanskom širenju od strane Svete Stolice, i njega naročito.

Danas, možemo samo kiselo da se nasmejemo kada vidimo kako beže od činjenica i odriču bilo kakvo saučesništvo u Petoj Koloni koju su sami organizovali, a posebno se odriču Degrela. Što se njega tiče, u svom bezbednom utočištu, on se može prisetiti u slobodno vreme čuvenih Ovidijevih stihova: "Donee eris felix, multos munerabis amicos. Tempora si fuerint nubila, solus eris". (Dok si srećan imaš mnogo prijatelja, a kad dođu tmurna vremena, bićeš sam.)⁵⁵

Smešno je kad pročitamo sledeće od R. P. Fesarda (Fessard) (jezuite):

"Godine 1916. i 1917. čekali smo američku pomoć s nestrpljenjem! Godine 1939, shvatili smo da se nažalost, čak i posle početka rata, na Hitlera gleda s naklonošću u velikom delu američkog javnog mnjenja, a pogotovo među katolicima! Godine 1941. i 1942, ponovo smo se pitali da li će se Sjedinjene Države umešati ili ne".⁵⁶

Dakle, izgleda da je "Sveti Otac" primio rezultate dobijene iz Amerike "s tugom"! Istorijska je činjenica da je "Hrišćanski Front", katolički pokret koji se protivio mešanju Sjedinjenih Država u rat, vodio jezuita otac Koglin (Coughlin), poznati Hitlerovac.

"Ova pobožna organizacija nije oskudevala ni u čemu i primala je, iz Berlina, velike isporuke propagandnog materijala iz Gebelsovog ureda.

Preko njegovog časopisa 'Društvena Pravda' i radio emisija, jezuita otac Koglin, propovednik kukastog krsta, dosegao je veliki broj ljudi. Takođe je nadzirao tajne 'terorističke ćelije' u većim gradovima, koje su se služile metodama Lojolinih sinova i koje su obučavane od strane nacističkih agenata".⁵⁷

Tajni dokument iz Wilhelmstrasea iznosi sledeći zaključak:

"Proučavajući razvoj antisemitizma u Sjedinjenim Državama, primećujemo da broj slušalaca radio emisija Oca Koglina, poznatog po njegovom antisemitizmu, premašuje 20 miliona".⁵⁸

Moramo li se prisetiti delovanja jezuite oca Volša (Walsh), papinog predstavnika, dekana Fakulteta za političke nauke na Univerzitetu Džordžtaun, jezuitskog rasadnika američke diplomatije - i revnosnog propagandiste nemačke politike?

U to vreme, general Isusovaca je bio Halke Fon Ledočovski, bivši general u austrijskoj vojsci; on je nasledio Vernca (Wernz), Prusa, 1915.

Da li je R.P. Fesard takođe zaboravio šta je 'La Croix' pisao tokom celog rata, a pogotovo ovo: "Ne bi bilo nikakve koristi od vojnog mešanja s druge strane Kanala i Atlantika".⁵⁹

Da li se isto tako ne seća ovog telegrama njegove svetosti pape Pija XII: "Papa šalje svoj blagoslov 'La Croix-u', glasu crkvene misli".⁶⁰

Pored tolike zaboravnosti, moramo se zapitati da li Isusovci imaju veoma kratko pamćenje? Treba istaći da je R. P. Fesard ispoljio svoje patriotske bojazni iz 1941-1942. tek 1957. godine. Njegovo 15-ogodišnje razmišljanje je donelo rezultata i imao je vremena da ponovo pročita jedan odlomak iz "Duhovnih Vežbi" u kom stoji "da jezuita mora biti spreman, ako Crkva kaže da je nešto crno u stvari belo, da se složi s tim mišljenjem, iako mu razum govori suprotno".⁶¹

Što se toga tiče, R. P. Fesard je izgleda odličan jezuita!

7. marta 1936. Hitler je poslao Vermaht u demilitarizovanu Rajnsku oblast, prekršivši time sporazum iz Lokarna. 11. marta 1938, dogodio se Anšlus (ujedinjenje Austrije i Nemačke), a 29. septembra iste godine, u Minhenu, Nemačka je naterala Englesku i Francusku da pristanu na aneksiju Sudeta u Čehoslovačkoj.

Firer je došao na vlast, zahvaljujući glasovima katoličkog Centrum-a, samo pet godina pre toga, a većina ciljeva cinično otkrivenih u "Mein Kampf-u" je već bila ostvarena; ovu knjigu, drski izazov zapadnim demokratijama, napisao je jezuita otac Štempfle (Staempfle), a Hitler se potpisao kao autor. Iako mnogi osporavaju tu činjenicu, jezuiti su bili ti koji su usavršili čuveni pangermanizam opisan u ovoj knjizi, koju je Firer samo potpisao.

Nemačko osvajanje i jezuiti Austrija - Poljska - Čehoslovačka - Jugoslavija

Hajde da vidimo kako je Anšlus bio pripreman:

Pre svega, "Providenje" je htelo da u isto vreme, kada je Musolini zgrabio vlast u Italiji zahvaljujući don Sturcu, jezuita i predsednik Katoličke stranke, monsinjor Seipel, postane kancelar Austrije. Bio je na tom položaju do 1929, s prekidom od dve godine i tokom tih presudnih godina, vodio je austrijsku unutrašnju politiku reakcionarnim i klerikalnim putem; njegovi naslednici nastavili su tim putem koji je vodio utapanju te zemlje u nemačku celinu. Krvavo gušenje radničkih buna donelo mu je nadimak "Keine Milde Kardinal": "Kardinal bez milosti".

"Početkom maja (1936), Fon Papen je ušao u tajne pregovore sa Dr Šusnigom (Schussnigg) (austrijskim kancelarom) i gađao ga u slabu tačku, pokazavši mu kako bi usaglašavanje stavova s Hitlerom bilo u interesu Vatikana; argument može zvučati čudno, ali Šusnig je bio veoma pobožan, a Fon Papen je bio papin savetnik (komornik)".⁶²

Očekivano, tajni savetnik je bio taj koji je vodio celu stvar koja se završila, 11. marta 1938, ostavkom pobožnog Šusniga (učenika jezuita), u korist Seyss-Inquarta, vođe austrijskih nacista. Narednog dana, nemačke jedinice su ušle u Austriju, a marionetska vlada Seyss-Inquarta proglasila je prisajedinjenje zemlje Rajhu. Ovaj događaj je pozdravljen ushićenom izjavom bečkog nadbiskupa: kardinala Inicera (Innitzer) (Jezuite).

15. marta, nemačka štampa je objavila sledeću izjavu kardinala Inicera: "Sveštenstvo i vernici moraju odlučno podržati veliku nemačku državu, i Firera čija je borba da učini Nemačku

snažnom, dostojanstvenom i naprednom u skladu sa željama Providenja.

Novine su štampale faksimil ove izjave da odagnaju svaku sumnju u njenu verodostojnost. Primerci te izjave su bili izlepljeni po zidovima u Beču i u drugim austrijskim gradovima. Kardinal Inicer je svojom rukom ispisao sledeće reči pre nego što se potpisao: "Und Heil Hitler!"

Tri dana kasnije, Austrijska biskupija je poslala pismo svojim vernicima; italijanske novine su objavile sadržaj ovog pisma 28. marta: bilo je to otvoreno pristajanje uz nacistički režim o čijim se svojstvima govorilo s hvalom.⁶³

Kardinal Inicer, najviši zvaničnik Rimske Crkve u Austriji, takođe je napisao u svojoj izjavi: "Pozivam vođe organizacija mladih da pripreme njihovo spajanje s organizacijom Nemačkog Rajha".⁶⁴

Znači, ne samo da su kardinal-nadbiskup Beča, i njegova biskupija, prišli Hitleru s oduševljenjem, nego mu je on predao i "hrišćansku" mladež da bude obučavana po nacističkim metodama; ove metode su bile "zvanično osuđene" u "strašnoj" encikličnoj poslanici: "Mit brennender Sorge"!

"Mercure de France" je s pravom primetio: "... Ovi biskupi nisu doneli odluku koja se tiče Crkve kao celine na svoju ruku; Sveta Stolica im je dala smernice koje su oni prosto sledili".⁶⁵

To je očigledno. Ali koja su se druga "uputstva" mogla očekivati od Vatikana koji je doveo na vlast Musolinija, Hitlera, Francka, a u Belgiji, stvorio "Christus - Rex" Leona Degrela?

Razumemo, onda, zašto engleski pisci poput F. A. Ridlija (Ridley), Sikera (Seeker) i Warburga imaju primedbe na politiku pape Pija XI koja je povlađivala fašističkim pokretima svugde.⁶⁶

Što se tiče Anšlusa, M. Fansoa Karlo-Roks nam govori zašto je Crkva toliko želela da se on desi: "Osam miliona austrijskih katolika bi mnogo osnažilo nemačko katoličko telo koje bi dobilo na značaju".⁶⁷

Poljska je bila u istom položaju kao i Austrija kada je Hitler, pošto ju je osvojio, pripojio njene delove Otadžbini. Još nekoliko miliona katolika da uveća broj Nemaca pod Rimskom vlašću: Sveta Stolica je samo mogla biti za to, uprkos svoj svojoj ljubavi

za njen "mili poljski narod". U stvari, nije mrko gledala na nasilno regrupisanje srednjoevropskih katolika, koje se odvijalo po zamisli jezuitskog generala, Halkea Fon Ledočovskog.

Dežurne apologete Vatikana nastavljaju podsećati svoje čitaoce da je papa Pije XII "dizao svoj glas" protiv agresije u encikličnoj poslanici "Summi Pontificatus". U stvarnosti, taj smešni dokument, kao i svi drugi takvi dokumenti, koji ima ne manje od 45 stranica, sadrži samo jednu rečenicu, pri kraju, koja se tiče Poljske pregažene od Hitlera. A ta kratka rečenica je u stvari savet poljskom narodu da se dosta mole Devici Mariji!

Postoji upadljiva razlika između tih par otrcanih izraza saučešća i brojnih stranica posvećenih fašističkoj Italiji i ushićenosti Lateranskim sporazumom; taj sporazum je zaključen između Svete Stolice i Musolinija, Hitlerovog saradnika koji je, u vreme kad je papa pisao svoju poslanicu, održao sramotni govor, kao izazov svetu, i počeo ga ovim rečima: "Liquidata la Polonia!" (Poljska je uništena)

Ali da li uopšte i postoji opasnost od korišćenja ovih smešnih izgovora, kada se propoveda vernicima? Osim toga, koliko bi njih bilo spremno da ispita takve tvrdnje?

Ipak, kada proučimo ponašanje Vatikana u celoj ovoj priči, šta vidimo? Pre svega, vidimo nuncija u Varšavi, monsinjora Korteziya (Cortesi), kako zahteva od poljske vlade da popusti Hitleru u svemu: Dancig, "koridor", oblasti naseljene nemačkom manjinom.⁶⁸ Onda, kada se ovo završilo, vidimo takođe Svetog Oca kako pomaže osvajaču pokušavajući da natera Pariz i London da prihvate odvajanje velikog dela njegove "drage Poljske".⁶⁹

Za one koji su iznenađeni takvim ponašanjem prema katoličkoj zemlji, navešćemo jedan raniji slučaj: posle prve podele Poljske 1772, katastrofe u kojoj su jezuitske spletke igrale veliku ulogu, papa Kliment XIV, u pismu austrijskoj carici Mariji Tereziji, izrazio je svoje zadovoljstvo sledećim rečima:

"Osvajanje i podela Poljske nisu učinjeni samo u političke svrhe; bilo je u interesu vere, i neophodno za duhovni napredak Crkve, da bečki dvor zagospodari Poljskom u što većoj meri".

Očito, ništa se nije promenilo – pogotovo u Vatikanu. Godine 1939. nije bilo potrebno menjati ni jednu jedinu reč u tom ciničnom pismu, osim u delu “duhovni napredak Crkve” koji se, u ovom slučaju, odnosio na nekoliko miliona poljskih katolika koji se pridružuju Velikom Rajhu.

Ova činjenica lako objašnjava škrtost u papskim izrazima saučešća u “Summi Pontificatus”.

U Čehoslovačkoj, Vatikan se pokazao još bolje: dao je Hitleru jednog od svojih prelata, tajnog savetnika, da bude čelnik te satelitske države Rajha.

Anšlus je podigao veliku prašinu u Evropi. Od sada pa nadalje, hitlerovska pretnja je lebdela nad Čehoslovačkom i rat se predosećao. Ali, u Vatikanu, niko nije izgledao zabrinuto. Poslušajmo M. Karla-Roksa:

“Sredinom avgusta, pokušao sam da ubedim Papu da govori u korist mira – pravednog mira, naravno... Moji prvi pokušaji su bili neuspešni. Ali, od početka septembra 1938, kada je međunarodna kriza dostigla svoj vrhunac, počeo sam dobijati, u Vatikanu, utisak spokoja koji je bio u oštroj suprotnosti sa situacijom koja se brzo pogoršavala”.⁷⁰

“Svi moji pokušaji”, dodaje bivši francuski ambasador, “završavali su se istim odgovorom Pija XI: ‘To bi bilo beskorisno, bespotrebno, necelishodno.’ Nisam mogao razumeti njegovo uporno ćutanje”.⁷¹

Događaji koji su usledili su objasnili ovo ćutanje. Prvo se desilo pripajanje Sudeta od strane Rajha, s podrškom Hrišćanske Socijalističke Stranke, naravno; ovo pripajanje je priznato Minhenskim sporazumom, i Republika Čehoslovačka je podeļjena. Ali Hitler, koji je preuzeo obavezu poštovanja njenog teritorijalnog integriteta, je u stvarnosti nameravao da pripoji češke oblasti nezavisno od Slovačke, i da vlada njima preko svog namesnika.

Bilo mu je lako da postigne ove ciljeve jer su većina slovačkih političkih vođa bili katolički velikodostojnici. Prema Valteru Hagenu,⁷² jedan među njima, sveštenik Hlinka (jezuita), imao je na raspolaganju “čuvara” obučavanog po nacističkim S. A. načelima.

Znamo da, prema crkvenom zakonu, nijedan sveštenik ne može prihvatiti javni položaj ili političku funkciju bez pristanka pape.

Ovo potvrđuje i objašnjava jezuita R. P. de Soras: "Zar bi moglo biti drugačije? Već smo to rekli: sveštenik, samim svojim rukopoloženjem, zvaničnom funkcijom koju obavlja unutar Crkve, zbog mantije koju nosi, obavezan je da radi kao katolik, bar kada je u javnosti. Gde je sveštenik, tamo je Crkva".⁷³

To znači da su s odobrenjem Vatikana pripadnici sveštenstva sedeli u čehoslovačkoj skupštini. Štaviše, jedan od tih sveštenika je morao da ima papino odobrenje kada ga je Firer postavio na čelo države, a kasnije mu dodelio najviša nacistička odlikovanja: Gvozdeni krst i Orden Crnog Orla.

Kao što se i očekivalo, 15. marta 1939, Hitler je pripojio ostatak Češke i Moravske, a Republiku Slovačku, koju je stvorio jednim potezom pera, stavio "pod svoju zaštitu". Na čelo države je postavio monsinjora Tisoa (jezuitu), "koji je sanjao o sjedinjavanju katoličanstva i nacizma". Uzvišeni cilj, i lako ostvariv kako su već to pokazali nemački i austrijski biskupi. "Katoličanstvo i nacizam", objasnio je monsijor Tiso, "imaju mnogo toga zajedničkog; oni rade rame uz rame menjajući svet".⁷⁴

Takvo je sigurno bilo i mišljenje Vatikana jer se - uprkos "strašnoj" poslanici "Mit Brennender Sorge" - nije prenemagao oko svoje podrške svešteniku Gaulajteru.

"U junu 1940. godine, radio Vatikan je objavio: 'Proglas monsinjora Tisoa, predsednika Slovačke, u kome on iznosi svoju nameru da izgradi Slovačku po hrišćanskim načelima, ima punu podršku Svete Stolice'."⁷⁵

"Tisov režim, u Slovačkoj, je bio posebno bolan za protestantsku Crkvu u toj zemlji, kojoj je pripadala jedna petina stanovništva. Monsinor Tiso je pokušao da svede protestantski uticaj na najnižu moguću meru, i da ga čak iskoreni... Uticajni članovi protestantske Crkve su slani u koncentracione logore."⁷⁶

Ovi su se mogli smatrati srećnim, kada uzmemo u obzir izjavu jezuitskog generala Vernca, Prusa (1906-1915): "Crkva može osuditi jeretike na smrt, a sva prava koja oni imaju su posledica naše trpeljivosti".

Hajde sada da vidimo kakvu je hrišćansku blagost prelat Tiso pokazao prema Jevrejima: "1941. godine, prva grupa Jevreja iz Slovačke i Gornje Šlezije je dospela u Aušvic; od početka, oni koji nisu bili sposobni za rad su slani u plinsku komoru, u prostoriju u zgradi u kojoj su se nalazile krematorijumske peći".⁷⁷

Ko je napisao ovo? Svedok kome se može verovati, Lord Rasel (Russell) od Liverpula, pravni zastupnik na suđenjima ratnim zločincima.

Dakle, Vatikan nije "pozajmio" jednog od svojih velikodostojnika Hitleru uzalud. Jezuitski predsednik je uradio dobar posao i zadovoljstvo izraženo preko Radio Vatikana je razumljivo. Biti najveći snabdevač Aušvica, kakva je to dika za ovog svetog čoveka i sve jezuite!

U stvari, ovo je bila potpuna pobeda. Posle oslobođenja, ovaj prelat je predat Čehoslovačkoj od strane Amerikanaca, osuđen na smrt 1946. godine i obešen – tako primivši mučenički venac!

"Sve što smo učinili protiv Jevreja, učinili smo zbog ljubavi prema našem narodu. Ljubav prema našem bližnjem i ljubav prema našoj domovini se pretvorila u plodonosnu borbu protiv neprijatelja nacizma."⁷⁸

Jedan drugi velikodostojnik Rimske Crkve, u susednoj zemlji, je mogao dati istovetnu izjavu kao i monsinjor Tiso. Jer, ako su temelji slovačke "Božje Države" bili mržnja i progon, šta bi se tek moglo reći o duboko katoličkoj Hrvatskoj, plodu saradnje između ubice Pavelića i monsinjora Stepinca, potpomognutim od strane papskog izaslanika Markonea (Marcone)!

Morali bismo da se vratimo unazad u vreme pohoda na Novi Svet, da obuhvatimo pustolovine Korteza i ništa manje krvoločnih monaha koji su preobraćivali domoroce, pa da nađemo nešto s čime bismo uporedili zverstva Ustaša, podržavanih, vođenih i podstrekivanih od strane fanatičnih sveštenika i redovnika. To što su ove "ubice u ime Božje", kako ih je s pravom nazvao M. Herve Laurier, počinile za četiri godine rata, prevazilazi granice mašte, tako da im nema ravnih čak ni u istoriji Rimske Crkve, koja inače obiluje ovakvim slučajevima. Ima li potrebe da dodamo da je pristalica krvožednog Ante Pavelića bio monsinjor Stepinac, još jedan jezuita?

Hrvatska teroristička organizacija "Ustaše", koju je vodio Pavelić, je dospela u žižu francuske javnosti zbog ubistva, u Marseju, kralja Jugoslavije Aleksandra Prvog i našeg ministra spoljnih poslova Luja Bartua, 1934. godine. "Kako je Musolinijeva vlada očito bila umešana u zločin",⁷⁹ izručenje Pavelića, koji je pronašao utočište u Italiji, zatražila je francuska vlada; Duće naravno to nije dozvolio, i sud u Aix-en-Provence je morao da izrekne smrtnu presudu u odsustvu vođi Ustaša.

Ovaj teroristički "poglavnik", Musolinijev najamnik, "radio" je u korist italijanske ekspanzije na jadranskoj obali. Kada su, 1941. godine Hitler i Musolini napali i rasparčali Jugoslaviju, postavili su ovog navodnog hrvatskog patriotu na čelo marionetske države koju su nazvali "Nezavisna Država Hrvatska". 18. maja te iste godine, u Rimu, Pavelić je ponudio krunu te države Vojvodi od Spoleta koji je uzeo ime "Tomislav II". Naravno, on je dobro pazio da nikad ne kroči nogom na krvlju natopljeno tlo njegovog lažnog kraljevstva. "Tog istog dana, papa Pije XII je primio u privatnu posetu Pavelića i njegove 'prijatelje', od kojih je jedan bio monsinjor Salis-Sewis, zamenik monsinjora Stepinca." Dakle, Papa se nije plašio rukovanja sa osvedočenim ubicom, osuđenim na smrt zbog ubistva Kralja Aleksandra Prvog i Luja Bartua, terorističkim vođom koji je imao najužasnije zločine na svojoj savesti! U stvari, 18. maja 1941, kada je papa Pije XII sa zadovoljstvom primio Pavelića i njegovu družinu ubica, pokolj pravoslavnih stanovnika Hrvatske je dostigao svoj vrhunac, istovremeno s prisilnim preobraćenjima u katoličanstvo".^{79a}

Proganjali su srpsku manjinu, kako to Valter Hagen objašnjava: "Zahvaljujući ustašama, ta zemlja je brzo pretvorena u krvavi metež... Smrtonosna mržnja novih gospodara je bila usmerena prema Jevrejima i Srbima koji su zvanično stavljeni van zakona... Čitava sela, čak i oblasti su bile sistematski zatirane..." Pošto je Hrvatska poistovećivana s katoličanstvom, a Srbija s pravoslavljem, pravoslavci su bili prisiljeni da se pridruže Katoličkoj Crkvi. Ova prinudna preobraćenja su predstavljala završetak "kroatizacije".⁸⁰

Andrija Artuković, ministar unutrašnjih poslova, je bio glavni organizator ovih pokolja i prinudnih konverzija; ali, dok je to radio, pazio je na moralnost svojih postupaka, prema svedoku koji je bio na visokom položaju.

I zaista, kada je jugoslovenska vlada zatražila njegovo izručenje iz Sjedinjenih Država gde je pobegao posle rata, neko je progovorio u njegovu korist: jezuita R. P. Lacković, koji je takođe prebivao u Sjedinjenim Državama, i bio sekretar monsinjoru Stepincu, Zagrebačkom nadbiskupu, tokom poslednjeg rata.

“Artuković”, navodi ovaj jezuita, “bio je svetovni predstavnik monsinjora Stepinca. Između 1941. i 1945, nije bilo dana da ga nisam video u mojoj kancelariji ili da ja nisam otišao do njega. On je tražio savet od nadbiskupa za sve svoje akcije, što se tiče njihove moralne strane.”⁸¹

Kada znamo kakve su “akcije” ovog krvnika bile, shvatamo kakve mu je “moralno uzdižuće” savete davao monsinjor Stepinac.

Pokolji i konverzije su se dešavali do oslobođenja, a naklonost Svetog Oca prema ubicama se nije nikad promenila.

Mogu se pročitati, u hrvatskim katoličkim novinama tog vremena, razmene komplimenata između pape Pija XII i Pavelića, “Poglavnika”, kome je monsinjor Šarić, sarajevski jezuitski nadbiskup i pesnik u slobodno vreme, posvetio stihove prožete zanosnim obožavanjem.

Ali ovo je bilo samo pokazivanje dobrih manira: “Monsinjur Stepinac postaje poslanik ustaškog Sabora.⁸² Nosi ustaška odlikovanja, prisutan je na svim važnim ustaškim svečanostima gde je čak i držao govore... Moramo li se onda pitati zašto je monsinjor Stepinac dobijao toliko poštovanja u marionetskoj državi Hrvatskoj? Ili zašto su o njemu pevane hvale u ustaškoj štampi? Veoma je očigledno da bez podrške monsinjora Stepinca, u oblasti vere i politike, Ante Pavelić ne bi nikad mogao da računa na saradnju katoličkih Hrvata u toj meri”.⁸³

Da se shvate prave razmere te saradnje, treba čitati hrvatsku katoličku štampu, “Katolički Tjednik”, “Katolički List”, “Hrvatski Narod”, i mnogo drugih časopisa koji su se takmičili ko će više laskati krvavom “Poglavniku”; papa Pije XII je bio veoma srećan

što je on "iskreni katolik", tako da je papino uvažavanje Pavelića obuhvatilo čak i poduhvate ovog "velikog čoveka".

"Osservatore Romano" nas obaveštava da je 22. jula 1941. papa primio stotinu pripadnika hrvatske Tajne Policije, predvođenih načelnikom Zagrebačke policije, Eugenom Kvaternikom - Didom. Ova grupa hrvatskog SS-a, najboljih krvnika i mučitelja koji su delovali u koncentracionim logorima, je predstavljena Svetom Ocu od strane onoga koji je počinio tako strašne zločine da mu je majka izvršila samoubistvo iz očaja.

Naklonost Njegove Svetosti pape Pija XII se lako objašnjava ako se uzme u obzir hrišćanska revnost ovih ubica. Jos jedan "iskreni katolik", Mile Budak, ministar vera, izjavio je u avgustu 1941. godine, u Karlovcu: "Ustaški pokret je zasnovan na religiji. Posao koji obavljamo počiva na našoj privrženosti veri i Katoličkoj Crkvi."⁸⁴

Pored toga, 22. jula, u Gospiću, taj isti ministar vera je savršeno opisao ustaški posao: "Neke Srbe ćemo ubiti, neke proterati, a ostatak ćemo prinuditi da prihvati rimsku katoličku veru".⁸⁵

Ovaj plan je sproveden do tančina. Kada je oslobođenje stavilo tačku na ovu tragediju, 300.000 Srba, Jevreja i Roma je bilo proterano, a više od 500.000 poklano. Na ovaj način je Katolička Crkva takođe proširila svoje stado za 240.000 pravoslavaca... koji su se brzo vratili veri svojih predaka kada su dobili natrag svoju slobodu.

Ali, kakvi su užasi zadesili tu nesrećnu zemlju da bi se došlo do tog neverovatnog ishoda! Treba pročitati, u knjizi M. Herve Lauriere, "Ubice u ime Božje", detalje strašnih muka kojima su ovi ustaški iskreni katolici podvrgli svoje nesrećne žrtve.

Engleski novinar J. A. Vojt (Voigt) je napisao: "Hrvatska politika se sastojala od pokolja, progona i preobraćenja. Broj pobijelih dostiže nekoliko stotina hiljada. Pokolji su praćeni najzver-skijim mučenjem. Ustaše su kopale oči svojim žrtvama i pravili ogrlice od njih, koje su nosili, ili poklanjali kao suvenire".⁸⁶

"U Hrvatskoj, jezuiti su usadili politički klerikalizam".⁸⁷ To je dar koji čuveno Društvo bez izuzetka nudi državama koje ga prime u goste. Isti novinar dodaje: "Sa smrću hrvatskog narodnog tribuna, Radića, Hrvatska gubi svog najvećeg protivnika po-

litičkom klerikalizmu koji će prihvatiti misiju Katoličke Akcije kako ju je definisao Fridrih Mukerman (Friedrich Muckermann). Ovaj nemački jezuita, poznat i pre Hitlerovog uspona, objasnio je tu misiju, 1928, u knjizi čiju je uvodnu reč napisao monsinjor Pačeli, u to vreme nuncije u Berlinu. Mukerman se izrazio sledećim rečima: 'Papa se zalaže za novi krstaški rat Katoličke Akcije. On je stegonoša Hristovog Kraljevstva... Katolička Akcija znači okupljanje svetskog katoličanstva. Ono mora doživeti svoje herojsko doba... Nova Hristova epoha se može zadobiti samo po cenu krvi'.⁸⁸

Deset godina nakon što je ovo napisano, onaj koji je napisao uvodnu reč knjige jezuite oca Mukermana sedeo je na prestolu Svetog Petra i tokom njegovog prvosveštenikovanja, "krv za Hrista" je bukvalno tekla Evropom; ali Hrvatska je bila poprište najgorih nedela te "nove epohe".

Tamo, sveštenici ne samo da su zagovarali pokolj s propovedaonice, nego su neki čak i predvodili ubice.

Drugi su obavljali, pored svešteničke, i dužnosti prefekta ili načelnika ustaške policije, ili čak upravnika koncentracionih logora čiji su užasi prevazišli i one u Dahauu i Aušvicu.

Ovom spisku krvnika, moramo pridodati i imena opata Božidara Brala, sveštenika Dragutina Kambera, jezuite Lackovića i opata Ivana Salića, sekretara monsinjora Stepinca, sveštenika Nikolu Bilogrivića, itd... I mnogobrojne Franjevce; jedan od najgorih je bio fra Miroslav Filipović, glavni organizator tih pokolja, upravnik i dželat koncentracionog logora Jasenovac, najgnusniji pakla na zemlji.

Fra Filipovićeve sudbina je bila ista kao i monsinjora Tisoa, u Slovačkoj: posle oslobođenja, obešen je, u svojoj mantiji. Ali, mnogi od njegovih saboraca, bez želje da postanu mučenici, pobjegli su u Austriju glavom bez obzira, zajedno s ubicama kojima su bili od velike pomoći.

Ali, šta je vođstvo radilo, suočeno s krvožednom mahnitošću velikog broja svojih sledbenika?

Vođstvo, odnosno biskupija i njen starešina, monsinjor Stepinac, glasali su u ustaškom Saboru za zakone koji se tiču obraćanja pravoslavnih u katoličanstvo, slali su misionare užasnu-

tim seljacima, ne trepnuvši su pokrštavali čitava sela,⁸⁹ prisvajali imovinu Srpske Pravoslavne Crkve i neprestano hvalili i blagosiljali Poglavnika, sledeći primer pape Pija XII.

Njegova Svetost papa Pije XII je imao ličnog predstavnika u Zagrebu, redovnika R. P. Markonea. Ovaj "Sancti Sedis Legatus" (predstavnik Svete Stolice) zauzimao je počasno mesto na svim svečanostima ustaškog režima, i slikao se u kući vođe ubica – Pavelića – s njegovom porodicom koja ga je primila kao prijatelja. "Svaka ptica svome jatu leti".

Znači, odnosi između ubica i sveštenstva su uvek bili srdačni – naravno, mnogi od tih sveštenika su bili i jedno i drugo, za šta nikad nisu snosili krivicu. "Cilj opravdava sredstva".

Kada su Pavelić i njegovih 4000 ustaša – uključujući biskupa Šarića, jezuitu, biskupa Garića i 400 sveštenika – napustili mesto zločina i otišli prvo u Austriju, a onda u Italiju, ostavili su iza sebe deo svog "blaga": filmove, fotografije, snimljene govore Anta Pavelića, kovčege pune dragog kamenja, zlatnog novca, zlata i platine iz zuba, narukvica, venčanog prstenja i delova proteza napravljenih od zlata i platine. Ovaj plen uzet od nesrećnika koji su pobijeni bio je sakriven u vladničanskom dvoru gde je i pronađen.

Begunci su iskoristili usluge "Papske komisije za potporu", napravljene prevashodno u cilju spasavanja ratnih zločinaca. Ova dobrotvorna ustanova ih je krila po samostanima, uglavnom u Austriji i Italiji, i obezbedila glavešinama lažne pasoše koji su im omogućili da otputuju u "prijateljske" zemlje gde su mogli da uživaju u svom pljačkaškom plenu na miru. Ovo je učinjeno za vreme Anta Pavelića, za čije se prisustvo u Argentini saznalo 1957. godine, posle pokušaja atentata na njega u kom je bio ranjen.

Posle toga, diktatorski režim u Buenos Airesu je pao. Kao i bivši predsednik Peron, njegov štićenik je morao da napusti Argentinu. Iz Paragvaja, gde je prvo došao, dospeo je u Španiju gde je umro 28. decembra 1959, u Nemačkoj bolnici u Madridu. Tom prilikom, francuska štampa se prisetila njegove krvave karijere i nešto stidljivije "moćnih zaštitnika" koji su mu pomogli da izbegne pravdu.

Pod naslovom "Beograd je uzalud zahtevao njegovo izručenje", čitamo u "Le Monde-u": "Kratka vest objavljena u štampi ovog jutra oživela je, među Jugoslovenima, uspomene iz prošlosti ispunjene patnjom i ozlojeđenošću prema onima koji su, skrivajući Pavelića, skoro petnaest godina, ometali pravdu".⁹⁰ "Paris Presse" ukazuje na poslednje ponuđeno skrovište teroristi u ovoj kratkoj, ali značajnoj rečenici: "Obreo se u franjevačkom samostanu u Madridu."⁹¹

Odatle je, u stvari, Pavelić odveden u bolnicu gde je vratio svoj dug prirodi – ali ne i pravdi, kojoj su se izrugivali ti "moćni zaštitnici" koji su mogli biti lako identifikovani.

Monsinjur Stepinac koji je imao, kako je rekao, "čistu savest", ostao je u Zagrebu gde mu je suđeno 1946. Osuđen je na tešku robiju, ali je samo bio primoran da ne napušta svoje rodno selo. Kazna je bila blaga, kao što možemo videti, ali Crkva treba mučenike. Zagrebački nadbiskup je proizveden u člana svete kohorte za života, od strane pape Pija XII koji je požurio da ga imenuje kardinalom, u znak priznanja njegovog "hrišćanskog života koji zrači najčistijim sjajem".

Poznato nam je simboličko značenje kardinalske purpurne boje: onaj koji je obuče na sebe mora biti spreman da ispovedi svoju veru "usque ad sanguinis effusionem": po cenu proliivanja krvi. Ne možemo poreći da je ovog proliivanja bilo mnogo u Hrvatskoj, za vreme službe ovog "svetog čoveka", ali krv koja je tekla potocima nije bila njegova: bila je to krv pravoslavaca i Jevreja i drugih "niskorodnih".

S tim u vidu, pravo na titulu kardinala monsinjoru Stepincu ne može biti osporeno. U dijecezi Gornji Karlovac, delu njegove nadbiskupije, od 460.000 pravoslavaca koji su tamo živeli, 50.000 se sakrilo po planinama, 50.000 je proterano u Srbiju, 40.000 je pokršteno na silu a 280.000 je pobijeno.⁹²

19. decembra 1958, čitamo u listu "Katolička Francuska": "Da iskažemo veličinu i heroizam Njegove Eminencije kardinala Stepinca, veliki sastanak će se održati 21. decembra 1958, u 4 časa, u kripti Sainte-Odile-a, 2, bulevar Stefona Malarmea, Pariz 17. Predsedavaće Njegova Eminencija kardinal Feltin, pariski nadbiskup.

Senator Ernest Pezet i prečasni otac Dragoun, nacionalni upravnik Hrvatske Misije u Francuskoj, će uzeti učešća. Njegova Ekselencija monsinjor Rup će održati misu i pričest”.

Ovako je kardinal Stepinac obogatio galeriju Velikih jezuita.

Drugi cilj ovog sastanka od 21. decembra 1958, u kripti Sainte-Odile-a, je reklama knjige napisane u odbranu zagrebačkog nadbiskupa, od strane R. P. Dragoun-a; monsinjor Rupp, pomoćnik kardinala Feltina, napisao je predgovor. Ne možemo izneti ovde analizu u celosti, ali reći ćemo ovo:

Naslov knjige je “Dosije kardinala Stepinca”, što bi obećavalo čitaocu nepristrasan prikaz suđenja u Zagrebu. U stvarnosti, u ovoj knjizi od 285 strana, nalazimo govore dva nadbiskupova advokata u celosti, praćenih napomenama pisca, ali, ni optužnica, ni govori tužilaca nisu čak ni spomenuti.

R. P. Dragoun izgleda nije čuo za francusku poslovicu "Qui n'entend qu'une cloche n'entend qu'un son" (Svaka priča ima dve strane), a možda ju je znao suviše dobro!

Bilo kako bilo, ovo sistematsko brisanje suprotne strane priče bilo bi dovoljno da zaključí raspravu.

Hajde da razmotrimo razloge zbog kojih se pozivalo na oslobođenje zagrebačkog nadbiskupa. Ali pre toga, jedno pitanje: Da li je monsinjor Stepinac stvarno bio mitropolit Hrvatske i Slavonije? Knjiga R. P. Dragoun-a ne odgovara na ovo pitanje. Na strani 142. te knjige, čitamo sledeće što se tiče primerka izveštaja monsinjora Stepinca, čija je verodostojnost bila osporavana od strane odbrane:

“U tom tekstu, nadbiskup je opisan kao ‘Metropolitan Croatiae et Slavoniae’, ali nadbiskup nije mitropolit i nikad se nije tako predstavljao.”

Ovo bi razjasnilo stvari da nismo pročitali, na strani 114, sledeće iz izjava pred sudom samog monsinjora Stepinca:

“Sveta Stolica je često naglašavala da mali narodi i nacionalne manjine imaju pravo biti slobodni. Zar ne mogu ja, kao ‘biskup i mitropolit’, imati pravo da o tome govorim?”

Što više čitamo, to manje razumemo! Nema veze! Kako nas stalno iznova podsećaju, monsinjor Stepinac nije mogao uticati ni na koji način na ponašanje njegove pastve i sveštenstva.

Onima koji navode članke u katoličkoj štampi u kojima se hvale dostignuća Pavelića i njegovih unajmljenih ubica, odgovor je: "Prosto je smešno smatrati monsinjora Stepinca odgovornim za to što su novine pisale". Čak i kada je u pitanju "Katolički List", najznačajnije katoličke novine u Zagrebu, dijecezi monsinjora Stepinca! U tom slučaju, nećemo govoriti ni o "Anđelu Čuvaru" koji pripada franjevcima, "Glasniku Sv. Ante", "Katoličkom Tjedniku" koji je izdavao sarajevski biskup Šarić, niti, naravno, "Vjesniku Počasne Straže Srca Isusova", koji pripada jezuitima.

Dakle, tvrdi se da monsinjor Stepinac, "sporni mitropolit", nije imao nikakav uticaj na ove novine, kojima je bio nadređeni, i koje su se stalno takmičile u dodvoravanju Paveliću i njegovoj krvavoj vladi.

Niti je imao bilo kakvu vlast, kako oni kažu, nad ustaškim biskupima Šarićem, Garićem, Aksamovićem, Simrakom, itd, koji su obasipali pohvalama Pavelića i pozdravljali njegove zločine, ni nad "krstašima" Katoličke Akcije, ni nad franjevačkim ubicama, ni nad zagrebačkim opaticama koje su marširale, ruku podignutih na hitlerovski način. Kakva čudna "hijerarhija" u kojoj niko nema vlast ni nad kim i ni nad čim!

Činjenica da je sedeo, s deset drugih katoličkih sveštenika, u Saboru ne kompromituje nadbiskupa – ili bar, mi tako moramo pretpostaviti, jer je ta činjenica naprosto zanemarena.

Ne bi ga trebali osuditi ni za njegovo predsedavanje Biskupskim Konferencijama, ni Odborom za sprovođenje odluke koja se tiče pokrštavanja pravoslavnog stanovništva. U ovoj apologiji, "humanitarni" izgovor za toliko mnogo nasilnih pokrštavanja, je vešto – i u potpunosti – iznesen. Čitamo sledeće, što se tiče "strašne nedoumice" s kojom se susreo monsinjor Stepinac:

"Njegova pastirska dužnost je bila da ne povredi kanonska načela, ali, na drugoj strani, otpadnici koji bi odbili da se pokatoliče bi bili ubijeni; stoga, on je ublažio strogost pravila."

Postajemo još više zbunjeni ako nastavimo da čitamo: "Pokušao je da ukloni ovu dramatičnu alternativu u javnom pismu od 2. marta 1942, u kome je naredio sveštenicima da pripaze na motive za obraćenje."

Ovo je zaista neobičan način “ublažavanja strogosti pravila” i uklanjanja “dramatične alternative”!

Da li je monsinjor Stepinac otvarao ili zatvarao vrata Rimske Crkve lažnim obraćenicima? To bi bilo potpuno nemoguće saznati ako se oslonimo samo na ovaj govor odbrane. Nadbiskupove apologete izgleda biraju “zatvaranje vrata”, kad izjavljuju: “...Slučajevi pokršćavanja su bili veoma retki na teritoriji zagrebačke dijeceze.”^{92a}

Nažalost, statistike nam govore nešto drugo, kao što smo rekli ranije: “...Samo u dijecezi Gornji Karlovac, delu zagrebačke nadbiskupije, 40.000 ljudi je bilo pokršćeno”.

Očigledno je da je do takvog ishoda moglo doći samo putem masovnog pokršćavanja čitavih sela, kao što je Kamensko, u dijecezi monsinjora Stepinca, gde se 400 izgubljenih ovaca vratilo u rimsko stado u jednom danu, “svojevoljno i bez ikakvog pritiska od strane svetovnih i crkvenih vlasti”.

Zašto onda sakrivati ove brojke? Ako su one zaista bile posledica “milosrđa” hrvatskog katoličkog sveštenstva, a ne zbog ciničnog korišćenja terora, trebali su biti ponosni na njih. Istina je da je veo kojim se pokrivaju ove nečasne radnje u pokušaju da se sakriju providan i nedovoljno velik. Da bi se prikrio Stepinac, ostali moraju biti otkriveni: biskupi Šarić, Garić, Simrak, sveštenici Bilogrivić, Kamber, Bralo i njihovi saradnici – franjevci i jezuiti moraju biti otkriveni, i na kraju Sveta Stolica.

Možemo pustiti ovog čudnog nadbiskupa da uživa u svojoj “čistoj savesti”, ovog primasa Hrvatske navodno lišenog svake vlasti, koji se nazivao “mitropolitom”, iako to nije bio i koji je, da se zaključi ovaj paradoks, otvarao vrata kad ih je zatvarao. Ali, pored ovog sjajnog prelata, bio je tu još jedan, R. P. Markone, lični predstavnik pape Pija XII.

Da li je ovaj “Sancti Sedis legatus” takođe bio bez ikakvog uticaja na hrvatsko sveštenstvo? Niko ne zna! Jer tako dobro očišćen “dosije” ne pominje uopšte ovu značajnu osobu; mogli bismo biti potpuno nesvesni njenog postojanja da nemamo druge izvore, kao što su fotografije na kojima on služi misu u zagrebačkoj katedrali, stoji među ustaškim generalštabom, i večera s Pavelićevom porodicom.

Suočavajući se s takvim dokazom, nije iznenađujuće što je prisustvo papinog predstavnika “u tami”; mistici bi to nazvali “prosvetljujućom tamom”! Ali ovih nekoliko redova iz “dosijea” bacaju još više svetla:

“U optužnici se navodi ime vatikanskog državnog sekretara, kardinala Maglionea, koji je 1942. godine savetovao nadbiskupa Stepinca da uspostavi srdačnije i otvorenije odnose s ustaškim vlastima”.^{92b}

Ovo je dovoljno da stavi tačku na svako dalje cepidlačenje.

Veza između Vatikana i ustaških ubica je dovoljno jasna. Sveta stolica je terala monsinjora Stepinca da sarađuje s njima, a lični predstavnik pape Pija XII, samim sedenjem za Pavelićevim stolom, doslovno je sprovodio papska uputstva: otvorenost i srdačnost u odnosima s ubicama pravoslavaca i Jevreja.

Ovo nas ne iznenađuje!

Ali šta jezuiti misle o svemu tome, budući da tvrdoglavo brane stav da je sveprisutna saradnja velikodostojnika Njegove Svetosti s diktatorima lična odluka, a nikako ne odluka Vatikana?

Kada je kardinal Maglione poslao prethodno pomenute preporuke zagrebačkom nadbiskupu, da li je on izrazio svoje” lično mišljenje”, s pečatom Državnog sekretara?

Dokaz o saradnji Vatikana i Ustaša koji je izneo R. P. Dragoun stavlja tačku na ovo poglavlje.

Ali evo nove potvrde hrišćanskih osećanja, još uvek jakih među hrvatskim katolicima prema pravoslavnim Srbima.

"Federation Ouvriere Croate en France" (Udruženje hrvatskih radnika Francuske) poslalo je pozivnicu za svečanost koja se organizuje u nedelju, 19. aprila 1959. u prostorijama “Konfederacije hrišćanskih radnika”, u Parizu, povodom proslave osamnaeste godišnjice osnivanja NDH.

Na pozivnici je pisalo: “Svečanost će početi služenjem svete mise u crkvi Notre-Dame-de-Lorette. Ali čitalac, posle ovakvog bogobojažljivog početka, ostaje preneražen kada spazi, malo dalje u tekstu, ovakvu krilaticu: “SMRT SRBIMA...!”⁹³

Dakle, ovaj ne tako običan dokument izražava žaljenje što još te “braće u Hristu” nije pobijeno.

Knjiga R. P. Dragoun-a, upravnika Hrvatske Misije u Francuskoj, nagoveštava da dobrodošlica priređena hrvatskim izbeglicama od strane francuskih katolika nije dovoljno topla. To nam je saopšteno na stranama 59 i 60, a na stranama 280 i 281, gde pisac spominje “gorko razočaranje” koje su ove izbeglice doživele “susrećući se s potpunim nedostatkom razumevanja od strane njihove braće po veri”.

Kada se uzme u obzir gore pomenuti dokument, ovaj “nedostatak razumevanja” je shvatljiv; drago nam je što naši sunarodnici pokazuju malo razumevanja za oblik pobožnosti gde poziv na ubistvo ide ruku pod ruku sa “svetom misom”, u najboljoj rimskoj i ustaškoj tradiciji. Bilo bi nam još više drago kad bi štampanje i rasturanje takvih krvožednih letaka bilo zabranjeno u Parizu.

10. februara 1960. zloglasni zagrebački nadbiskup Alojzije Stepinac je umro u svom rodnom selu Karlovice. Njegova smrt je dala priliku Vatikanu da organizuje jednu od svojih spektakularnih manifestacija po kojima se ističe.

Tom prilikom, mnogo je toga trebalo biti urađeno jer mnogi katolici nisu imali iluzija u vezi Stepinca. Stoga je Sveta Stolica prevazišla samu sebe uveličavajući na sve načine ovo posvećenje. "Osservatore Romano" i sva katolička štampa su posvetili mnoge članke ushićenim hvalama “mučeniku”, njegovoj “duhovnoj zaostavštini”, i govorima Njegove Svetosti pape Jovana XXIII u kojima izražava “svoje poštovanje i veliku naklonost”; ovo su bili razlozi koji su ga naveli da za ovog kardinala koji nije bio deo Kuriје održi svečanu službu u katedrali Svetog Petra u Rimu. A kao krunu proslave, štampa je najavila skori početak beatifikacije tog “sjajnog čoveka”.

Moramo priznati da je “zaslužio” toliku hvalu, čak i oreol, zato što je pokazao “svetu poslušnost”, i radio strogo po uputstvima Vatikana što se tiče njegovih “srdačnih i otvorenih” odnosa s Ustašama.

Ali, čak i među katolicima, nadamo se da će biti nekih koji će prozreti da, iza slavljenja ovog budućeg sveca, stoji pokušaj Vatikana da prikrije sopstveni zločin.

Jezuitski pokret u Francuskoj pre i posle rata 1939-1945

Videli smo kako je Katolička Akcija, s Leonom Degrelom i njegovim saradnicima na čelu, krčila put Hitleru u Belgiji. U Francuskoj je postojala ista podrivačka delatnost; počela je s Musolinijevim dolaskom na vlast, a završila se, 1940. godine, s propašću odbrambenih snaga. Što se Belgije tiče, "duhovne vrednosti" su morale biti obnovljene za dobro države. FNC - "Federation nationale catholique" (Nacionalni katolički savez) je osnovan, a na njegovo čelo postavljen general de Kastelnau (Castelnau); gotovo tri miliona pristalica se učlanilo. Izbor predsednika organizacije je bio pametan: general, veliki vojnik, star 78 godina, sakrivao je svojim ugledom - ali naravno, bez njegovog znanja - snažan klero-fašistički propagandni program.

Da je FNC, kao i cela Katolička Akcija, jezuitska svim svojim bićem, očigledno je svima. Ali mi takođe znamo da dobri Oci, čiji je najčešći greh ponos, vole da ostave potpis na svojim genijalnim tvorevinama. To su učinili u slučaju FNC-a kada su posvetili ovu katoličku vojsku Svetom Srcu Isusovom, čije su obožavanje oni uspostavili i čija bazilika stoji na Monmartru, odakle su Ignacije Lojola i njegova družina krenuli da pokore svet.

Knjiga o FNC-u, za koju je predgovor napisao R. P. Lanvier, sačuvala je za buduća pokoljenja čin posvećenja čitan pred oltarom od strane starog generala. Navešćemo samo nekoliko rečenica:

"Sveto Srce Isusovo, starešine i predstavnici francuskih katolika, padajući na tlo pred tobom, osnovali su Nacionalni katolički savez (FNC) da ponovo uspostave tvoju vlast nad ovom zem-

ljom... Svi mi, koji smo prisutni i oni koji su odsutni, nismo uvek bili besprekorni... Mi nosimo breme zločina koje je francuski narod počinio protiv tebe... Sa željom da se popravimo i pokajemo mi ti predajemo, danas, naše htenje, nameru i rešenost da ponovo uspostavimo nad celom Francuskom tvoju svetu i kraljevsku vlast, i oslobodimo duše njene dece od svetogrdnog učenja... Nećemo odustati od ove borbe za koju si blagoizvoleo da nas naoružaš. Mi želimo da se sve pokloni pred tobom i stupi u tvoju službu...

Sveto Srce Isusovo, molimo te, preko Device Marije, da primiš našu zakletvu na vernost... itd".⁹⁴

Isti pisac govori o "zločinima francuskog naroda":

"Socijalizam je osuđen... liberalizam je osuđen... papa Lav XIII je pokazao da je sloboda veroispovesti neopravdana. Papa je takođe pokazao da dopuštanje slobode govora i izražavanja ne može biti opravdano... Dakle, sloboda misli, štampe i obrazovanja, za koju neki misle da je čovekovo prirodno pravo, ne može nikako biti priznata..."

"Mi moramo", rekao je papa Pije XI, "ponovo ustanoviti ova učenja i propise Crkve".

To je bio glavni cilj FNC-a.

"U Katoličkoj Akciji, kao u ratu, čuvena reč generala de Kastelnaua ostaje ista: "Napred".⁹⁵

Ovo je rečeno jasno i izričito. Znamo, onda, šta da očekujemo kada pročitamo ovo, od pape Pija XI: "Katolička Akcija je apostolstvo vernih..." (pismo kardinalu Van Roeju, 15. avgust 1929).

Čudno apostolstvo, koje odbacuje sve slobode civilizovanih zemalja, a prihvata umesto toga totalitarno jevanđelje! Da li je to "pravo da saopštavamo drugima blago Isкупljenja"? (papa Pije XI, "Non abbiamo bisogno").

U Belgiji, Leon Degrel i njegovi prijatelji, junaci Katoličke Akcije, su širili oko sebe ovo "blago Isкупljenja"... prepravljeno i unapređeno od strane jezuite Oca Staempfle-a, skrivenog autora knjige "Mein Kampf" (Moja borba, koju je potpisao Hitler).

Isto se dešavalo u Francuskoj gde su svetovni apostoli, pridružujući se delatnostima sveštenstva, bili zauzeti pripremajući još jednu "kolaboraciju". Hajde da vidimo šta je Franc Fon

Papen, papin tajni komornik i Firerova desna ruka, napisao na ovu temu:

“Do našeg prvog sastanka je došlo 1927, kada je nemačka delegacija, kojoj sam imao čast da pripadam, došla u Pariz, na ‘Društvenu Nedelju Katoličkog Instituta’, kojim je predsedavao monsinjor Baudrilar.

Ovaj prvi sastanak je zaista bio koristan jer je označio početak uzvratnih poseta važnih ličnosti iz Francuske i Nemačke.

“Na francuskoj strani, jezuite R. P. Delattre, de la Briere i Denset... su bili prisutni na ovim konferencijama”.

Dalje u tekstu, Fon Papen dodaje da je, na trenutke, “ovaj sastanak katolika dostizao nadljudsku veličanstvenost”.⁹⁶

Ova “veličanstvenost” je dostigla svoj vrhunac 14. juna 1940, na dan kad se zastava s kukastim krstom pobedonosno zavijorila nad Parizom.

Znamo da je Gebels, glavni Hitlerov propagandista, nagovestio taj datum tri meseca pre toga, 14. marta, a da je nemački napad počeo tek 10. maja.

Tačnost ovog predviđanja i nije tako iznenađujuća.

Evo tajnog izveštaja agenta 654 J.56, iz Nemačke Tajne Službe, koji je poslao ova saznanja Himleru: “Pariz, 5. jul 1939. Mogu izvestiti da je u Francuskoj situacija sada u našim rukama. Sve je spremno za J dan i svi naši agenti su na svojim mestima. U roku od nekoliko nedelja, policija i vojska će se raspasti kao kula od karata”.

Mnogi tajni dokumenti otkrivaju da su izdajnici odabrani mnogo pre toga - ljudi kao što su Luchaire, Bucard, Deat, Doriot... i Abel Bonnard (iz Francuske Akademije).⁹⁷ Ovaj je pobe-
gao u Španiju posle oslobođenja. Vratio se u Francusku 1. jula 1958, predao se, ali je odmah privremeno oslobođen od strane predsednika Vrhovnog Suda!

Veoma dobro dokumentovana knjiga M. Andrea Guerbera nam govori o isplatama koje su ovi izdajnici dobijali od Nemačke. Taj novac je pošteno zarađen, jer je njihov rad bio veoma uspešan. Osim toga, atmosfera je bila pripremana već dugo vremena. Da bi se zemlja “preporodila”, kako je Katolička Akcija želela, bilo je potrebno stvoriti mnogo šegrta-diktatora po

uzoru na Leona Degrela, ljude kao što su Deat, Bukard (Bucard), Doiro (Doriot) koji je bio – kako tvrdi M. Andre Guerber – “agent br. 56 BK Nemačke Tajne Službe”. O njemu je iz ove šarenolike grupe, nadbiskupija i oni koji su joj bili naklonjeni, imala najbolje mišljenje, i naravno Hitler, koji mu je kasnije u Sigmaringenu dao punu vlast.

Dorio je bio zvezda u usponu; ali, za najbližu budućnost i pažljivo postupanje u prelaznom periodu posle predviđenog i željenog poraza, drugačiji čovek je bio potreban, visoko poštovan vojnik koji bi bio u stanju da propast predstavi kao “nacionalni oporavak”.

Već 1936. godine, kanonik Kube (Coube) je napisao: “Gospod koji nam je podario Karla Velikog i junake Krstaških ratova može još uvek podići spasitelje... Među nama, mora biti ljudi u mantijama koji rade za veliku nacionalnu obnovu. Ali koji su neophodni preduslovi potrebni da bi oni uspešno završili taj zadatak? Pamet i čvrst karakter; poslušnost prema Bogu i Njegovom Zakonu je isto tako nužna, jer je ovaj politički rad pitanje morala i vere pre svega. Ovi spasitelji su ljudi plemenitog srca koji rade samo na slavu Božju...”⁹⁸

Kada je učenik Lojole izložio ove političke i verske misli, znao je ko će taj pobožni “spasitelj” biti, i njegovo ime nije bilo tajna za sveštenike i fašiste; to nam govori M. Fransoa Ternand:

“Počela je lukava i uporna propagandna kampanja u korist Petenove diktature...”

Godine 1935, Gustav Herve je objavio pamflet koji ćemo sad ispitati... Naslov teksta je “Mi trebamo Petena”... njegov predgovor je oduševljena apologija “Italijanske obnove” i “još više zadivljujućeg oporavka Nemačke”, i hvaljenje divnih vođa koji su bili arhitekta tih obnova. A šta je sa nama Francuzima?... Postoji čovek oko koga bi mogli da se okupimo... Imamo čoveka koga je Proviđenje poslalo... Želite li znati njegovo ime? To je Peten”.

“Trebamo Petena”, jer je domovina u teškom položaju; i ne samo domovina, nego i katoličanstvo: “Hrišćanska civilizacija je osuđena na propast ako se diktatorski režim ne uspostavi u svakoj zemlji”...

“Čujte: U miru, režim može biti sklonjen s vlasti samo državnim udarom ako nema podršku vojske i administracije. Takva operacija može biti uspešna samo u slučaju rata i pogotovo poraza”.⁹⁹

Dakle, način na koji će se re-hristijanizovati Francuska je već bio poznat 1935. Režim je trebao biti uklonjen, a ovo se najlakše moglo postići porazom u ratu kojim bi nas Nemci podjarmili. Godine 1943. ovo je potvrdio Pjer Laval, papin grof i predsednik Vlade iz Višija:

“Nadam se da će Nemačka biti pobedonosna. Može zvučati čudno što se poraženi nada trijumfu pobednika. To je zato što ovaj rat nije kao prošli ratovi. Ovo je pravi verski rat! Da, verski rat”.¹⁰⁰

To je zaista bilo ono što je Crkva želela, iako neprijatno za zaboravnog jezuitu Fesarda, spomenutog ranije, koji ne želi više da zna šta je rečeno na Američkom radiju za 20 miliona slušalaca “Hrišćanskog Fronta”, od strane njegovog jezuitskog brata Oca Koglina: “Rat koji Nemačka vodi je bitka za hrišćanstvo”.¹⁰¹

Ali istovremeno, u okupiranoj Francuskoj, kardinal Baudrilar, rektor Katoličkog Instituta u Parizu, je govorio istu stvar. Poslušajte njega:

“Hitlerov rat je plemeniti poduhvat preduzet u cilju odbrane evropske kulture”.¹⁰²

Dakle, na obe strane Atlantika, kao uostalom i svuda u svetu, crkveni glasovi su pevali u slavu pobedonosnog nacizma.

U Francuskoj, kardinal Suhard, nadbiskup Pariza, dao je primer celoj biskupiji punom kolaboracijom, a isto tako i jezuitski nuncije monsinjor Valerio Valeri.

Posle oslobođenja, vlasti su zatražile od Vatikana da opozove ne manje od trideset biskupa i nadbiskupa koji su se duboko iskompromitovali. Na kraju, pristali su da povuku trojicu.

“Francuska je zaboravila...”, pisao je M. Moris Nadu (Maurice Nadeau). “La Croix”, najopasniji glasnik u službi kolaboracije, zauzeo je svoje mesto među listovima oslobođene Francuske; prelati koji su pozivali francusku omladinu da radi za pobedu Nemačke nisu izvedeni na sud”.¹⁰³

Moglo se pročitati u “Artaban-u” 13. decembra 1957. godine: “Godine 1944, ‘La Croix’ je tužen za naklonost prema neprijatelju i izvedeni su pred sud u Parizu; slučaj je dat sudiji Raoultu koji ga je odbacio. O predmetu se raspravljalo u Komori, 13. marta 1946. (videti J. O. Skupštinske rasprave, strane 713-714) i tada se saznalo, da je M. de Menthon, ministar pravde, inače temeljan u čišćenju francuske štampe, govorio u korist ‘La Croix-a’.”

U stvari, “glas pontifске misli” – kako ih je nazvao papa Pije XII, 1942, kada im je poslao svoj blagoslov – su bile jedine novine izuzete od opštih mera koje su preduzimane protiv listova izdanih za vreme okupacije, iako je, kako nas “Artaban” podseća:

“‘La Croix’ primao uputstva od nemačkog poručnika Sahma i od Pjera Lavala iz Višija”.

Naravno, “pontifска misao” i hitlerovска uputstva su se srećno podudarili. Ovo se može potvrditi kada proučimo ratna izdanja ovog uvaženog lista.

Jedna od nadležnosti jezuita, koja ne spada u manje važne, je da nadgleda svu katoličku štampu. U raznim novinama prilagođenim interesima njihovih čitalaca, oni iznose, po potrebi, različite strane “pontifске misli” koja, u svim svojim promenljivim vidovima, neumitno doseže svoju metu. Ne postoje nijedne katoličke novine ili časopis u kojima nema diskretnog doprinosa jezuita.

Ovi časni Oci su naravno najbolji u izigravanju kameleona. To su činili, kao što znamo, i posle oslobođenja. Imali smo, na naše iznenađenje, priliku da vidimo kako se svuda pojavljuju sveštenici “koji su pripadali pokretu otpora” (pridružili su mu se kasnije nego drugi!) i koji su svedočili da Crkva nije “APSOLUTNO NIKADA” sarađivala s neprijateljem.

Zaboravljeni, uklonjeni i izbrisani su bili članci “La Croix-a” i drugih katoličkih listova, biskupske naredbe, poslanice, zvanična prepiska između skupštine kardinala i nadbiskupa, pozivi kardinala Baudrilara francuskoj omladini da obuče nacističku uniformu i služi u L.V.F.-u pošto položi zakletvu odanosti Hitleru! Sve je ovo bila zaboravljena prošlost!

“Istorija je roman”, rekao je razočarani mislilac. Za istoriju našeg vremena se može to reći: roman se piše pred našim očima. Mnogi “istoričari” tu daju svoj doprinos, duhovnici i svetovni ljudi, i možemo biti sigurni da će ishod biti poučan: katolički roman, naravno. Jezuitski doprinos je ogroman, kao dostojnih naslednika oca Lorikveta (Loriquet) čija je “Istorija Francuske” dala tako nestvarnu sliku o Napoleonu.

U poređenju sa ovako veštīm poduhvatom, bilo je veoma jednostavno prikriti saradnju sveštenstva s nemačkim okupatorom, od 1940. do 1944. godine i učiniti da nestane. A to se još uvek događa; tokom godina, tako mnogo članaka je bilo napisano u novinama, časopisima, knjigama, pod pokroviteljstvom “Impri-matura”, da bi se hvalile krivo shvaćene super-patriote kao što su Suhard, Baudrilar, Duthoit, Auvity, Du Bois de la Villerabel, Mayol de Luppe, itd! Koliko mnogo zacrnjenih stranica da bi se veličalo herojsko držanje nadbiskupije, tokom ratnih godina u kojim je Francuska iskusiła “situaciju u kojoj su francuski biskupi postali branioci grada”, kako je jedan izopačeni šaljivdžija napisao.¹⁰⁴

“Klevetajte i klevetajte još! Mora da je nešto preostalo”, savetovao je Basile, taj savršeni jezuita. “Zataškavajte, i zataškavajte još”, govore njegovi naslednici, veliki pisci “istorijskih romana”.

A to zataškavanje se obavlja na sve strane. Budući naraštaji će, mozgovā ispranih preterivanjima, posvetiti zahvalnu misao, bar se nadamo da hoće, ovim “braniocima” grada, ovim herojima Rimske Crkve i domovine, obraza čistih kao suza, opranih radom njihovih apologeta; neki od njih su proglašeni i za svece!

25. avgusta 1944, jezuitski kardinal Suhard, nadbiskup Pariza (od 11. maja 1940) i kolovođa crkvenih kolaboratora, hladnokrvno je odlučio da proslavi “Te Deum” (svečana misa) pobede u Notr-Damu. Bili smo pošteđeni te neumesne lakrdije samo zbog “snažnog protivljenja glavnog kapelana F.F.I.”

Čitamo u “France-Dimanche” od 26. decembra 1948: “Njegova Eminencija, kardinal Suhard, nadbiskup Pariza, na godišnjicu svog zaređenja primio je potpisano pismo od Njegove Svetosti pape Pija XII koji mu čestita, između ostalog, na ulozi koju je odigrao tokom okupacije. Znamo da je kardinalovo po-

našanje tokom tog perioda bilo predmet žestokih kritika posle oslobođenja. Kada je general de Gaulle (Gaulle) stigao natrag u Pariz, u avgustu 1944, odbio je da se sretne s kardinalom na misi "Te Deum" u Notr-Damu. U to vreme, ovaj velikodostojnik je bio otvoreno optuživan za "kolaboracionističke težnje".

Čestitke Svetog Oca su u tom slučaju razumljive. Ali postoji još jedna priča o "Te Deumu" koja je još više poučna:

Posle iskrcavanja saveznika, grad Ren (Rennes) je mnogo postradao u borbama koje su usledile i mnogo stanovnika je poginulo jer je starešina nemačkog garnizona odbio da ih evakuiše. Po zauzeću grada, tradicionalni "Te Deum" je trebao biti odslužen, ali je nadbiskup i primas Bretanje, monsinjor Roke (Roques), odbio, ne samo da ga on održi nego i da dozvoli da se održi u njegovoj katedrali. Zahvaliti Nebu za oslobođenje njegovog grada bi bila nedopustiva sablazan u očima ovog velikodostojnika. Zbog ovakvog stava, francuske vlasti su ga stavile u kućni pritvor.

Takva odanost "pontifskoj misli" je zahtevala odgovarajuću nagradu. Ona je uskoro i stigla iz Rima, u vidu kardinalskog šešira.

Možemo kriviti pokojnog papu Pija XII za mnogo toga, ali moramo priznati da se uvek "starao o svojim". Laskavo pismo kardinalu Suhardu, istaknutom kolaboracionisti, kardinalski purpurni ogrtač za monsinjora Rokea, heroja... nemačkog otpora: ovaj "veliki papa" je nagrađivao strogo po zaslugama.

Naravno, imao je takvo okruženje koje je moglo da ga mudro posavetuje: dvojicu nemačkih jezuita, R. P. Lajbera (Leiber) i R. P. Hentriha (Hentrich), "njegovih ličnih sekretara i miljenika".¹⁰⁵ Njegov ispovedilac je bio nemački jezuita Bea. Sestra Paskvalina (Pasqualina), nemačka redovnica, je bila njegova domaćica i što je najvažnije, kuvala za njega. Čak je i kanarinac, koji se odazivao na slatko ime "Dumpfah", stigao s one strane Rajne.

Ali zar nije Vrhovni Pontif rekao Ribentropu, pošto je Hitler napao Poljsku, da će "uvek imati posebnu naklonost prema Nemačkoj"?¹⁰⁶

Gestapo i jezuiti

Ako se naklonost i prijateljstvo papa Pija XI i Pija XII nikad nije smanjilo prema Fireru koga su doveli na vlast, moramo priznati da je on ispunio sve obaveze iz pakta koji je sklopio s Vatikanom. Kao što je ranije obećao da će “ugušiti” antiklerikalce, oni su uskoro sledili liberale i Jevreje u koncentracione logore. Mi znamo kako je vođa Trećeg Rajha odlučio o sudbini Jevreja: oni su naprosto pobijeni ili, kada je to bilo korisnije, naterani da rade do iznemoglosti, a onda pogubljeni. U ovom slučaju “konačno rešenje” je bilo samo odloženo.

Ali hajde prvo da vidimo, kako je posebno “kvalifikovana” osoba, Franko, Vitez Hristovog Reda, svojim rečima potvrdio šurovanje Vatikana i nacista. Evo šta su novine španskog diktatora Franka, “Reforme”, objavile 3. maja 1945, na dan Hitlerove smrti:

“Adolf Hitler, sin Katoličke Crkve, umro je braneci hrišćanstvo. Stoga je razumljivo što ne postoje reči koje mogu ožaliti njegovu smrt, ali postoje mnoge koje mogu veličati njegov život. Nad njegovim mrtvim telom stoji njegov pobednički duh. S mučeničkim vencem, Bog daje Hitleru lovorike Pobjede”.¹⁰⁷

Ovaj posmrtni govor za nacističkog vođu, izazov pobedničkim saveznicima, izrekao je papa lično, pod okriljem Frankove štampe. To je zvaničan dopis Vatikana poslat preko Madrida.

Naravno, ovaj pali heroj je potpuno zaslužio zahvalnost Rimске Crkve i oni to ne pokušavaju da sakriju. Služio joj je verno: svi oni koje je Crkva potkazala Hitleru kao svoje neprijatelje osetili su posledice. A ovaj “dobri sin” se nije stideo da prizna šta dugu-

je svojoj Najsvetijoj Majci, a pogotovo onima koji su postali njeni vojnici u ovom svetu.

“Mnogo sam naučio od jezuitskog Reda”, rekao je Hitler... “Do sada, nije postojalo ništa veličanstvenije, na svetu, od hijerarhijske organizacije Katoličke Crkve. Mnogo sam se ugledao na nju pri uređenju svoje stranke... Odaću vam jednu tajnu... Ja osnivam Red... U ‘zamkovima’ mog Reda, mi ćemo podići omladinu od koje će se svet tresti...” Hitler je onda stao, rekavši da ne može otkriti više od toga...¹⁰⁸

Jedan drugi nacista na visokom položaju, Valter Šelenberg (Walter Schellenberg), bivši načelnik nemačke protiv-obaveštajne službe, dovršio je ovu Firerovu priču, posle rata:

“Himler je uspostavio S.S, prema načelima jezuitskog Reda. Njihova pravila i Duhovne Vežbe koje je propisao Ignacije Lojola bile su uzor na koji se Himler ugledao... ‘Rajhsfirer SS’ - Himlerov čin kao vrhovnog zapovednika SS-a - trebao je biti jednak činu jezuitskog ‘Generala’ i čitavo ustrojstvo jedinice je bilo po uzoru na hijerarhiju Katoličke Crkve. Srednjovekovni dvorac, blizu Paderborna u Vestfaliji, zvani Vebelzburg (Webelsbourg), bio je obnovljen; postao je nešto što bi se moglo nazvati SS manastirom”.¹⁰⁹

Najbolji teolozi su bili zauzeti ukazivanjem na sličnosti između katoličkog i nacističkog učenja, a u tom poslu, prednjačili su sinovi Lojole. Kao primer, pogledajmo kako je Mihael Šmaus (Michael Schmaus), jezuitski bogoslov, predstavio javnosti niz istraživanja na ovu temu:

“‘Imperija i Crkva’ je niz spisa koji bi trebali pomoći izgradnju Trećeg Rajha koji ujedinjuje nacional-socijalističku državu s katoličkim hrišćanstvom... Nacional-socijalistički pokret je najjači i najmasovniji protest protiv duha 19. i 20. veka... Kompromis između katoličke vere i liberalizma nije moguć... Ništa nije tako suprotno katoličanstvu kao demokratija... Oživljeno značenje ‘strogog autoriteta’ otvara put pravom tumačenju crkvenog autoriteta... Sumnja u slobodu je zasnovana na katoličkom učenju o prvobitnom grehu... Nacional-socijalističke i zapovesti Katoličke Crkve imaju isti cilj...”¹¹⁰

Taj cilj je bio "Novi Srednji vek" koji je Hitler obećao Evropi. Očigledna je sličnost između strastvenog anti-liberalizma ovog jezuita iz Minhena i fanatizma ispoljenog tokom "čina posvećenja F.N.C.-a u bazilici na Monmartru". Za vreme okupacije, R. P. Merklen je napisao: "Ovih dana, sloboda izgleda više nije na ceni".¹¹¹

Ovakve tvrdnje zvuče suviše blago. Zar nije mržnja slobode u svim njenim oblicima glavna odlika Rimskog Gospodara? Takođe je lako razumeti kako su se katolička i nacistička učenja veoma dobro uklopila. Onaj koji je vešto ukazao na taj sklad, jezuita Šmaus, nazvan je od strane "La Croix-a", deset godina posle rata, "velikim minhenskim teologom",¹¹² i niko se neće iznenaditi kad sazna da ga je papa Pije XII proglasio "Princom Crkve".

Pod tim okolnostima, šta biva od "strašne" poslanice "Mit brennender Sorge", pape Pija XI, koja je navodno trebala da osudi nacizam? Nijedan kazuista nije pokušao da nam kaže... naravno!

"Veliki bogoslov" Šmaus je imao mnogo takmaca, po rečima nemačkog autora koji vidi u "Katolisch-Konservatives Erbgut" najčudniju knjigu ikad objavljenu od strane nemačkih katoličkih izdavača:

"Ova zbirka odabranih radova glavnih katoličkih pisaca Nemačke, od Goresa do Vogelsanga, navodi nas na zaključak da je nacional-socijalizam proizašao iz katoličkih učenja".¹¹³

Kada je pisao ovo, autor sigurno nije shvatao koliko je u pravu.

Još jedna dobro obaveštena osoba, glavni pokretač sporazuma između Vatikana i Berlina, i papin tajni komornik, Franc Fon Papen, bio je još jasniji:

"Treći Rajh je prva svetska sila koja je ne samo usvojila već i primenila važna načela papstva".¹¹⁴

Ovome ćemo dodati i rezultat te "primene": 25 miliona žrtava koncentracionih logora – što je zvaničan broj koji su objavile Ujedinjene Nacije.

Ovde, smatramo da je neophodno dodati nešto za one iskrene duše, za one koji ne mogu priznati da su organizovani poko-

lji bili jedno od “važnih načela” rimske crkve. Naravno, ovakav stav se uporno branio:

- “Takva varvarska dela pripadaju prošlosti”!

Tako neki govore, dok sležu ramenima pred ne-katolicima “za koje još uvek gore vatre Svete Inkvizicije”.¹¹⁵

Neka bude tako! Ostavimo po strani bezbrojna svedočanstva o svešteničkim svirepostima poslednjih godina i razmotrimo 20. vek.

Nećemo se prisetiti poduhvata ljudi kao što su Stepinac i Markone u Hrvatskoj, ili Tiso u Slovačkoj, već ćemo se ograničiti na ispitivanje stalnosti nekih “važnih načela” kojih se tako strogo drže u radu.

Da li su stvarno zastarela danas – ova načela – zamenjena “prosvećenim učenjima”, zvanično odbačena od Vatikana kao greške mračne prošlosti? To je lako otkriti.

Otvorimo, na primer, “Veliku Apologetiku”, opata Žana Vieujana (Jean Vieujan), koja se teško može nazvati srednjevekovnom jer je napisana 1937. godine. Šta možemo pročitati?

“Da bi neko prihvatio načelo Inkvizicije, potreban mu je hrišćanski način razmišljanja, a to je ono što mnogim hrišćanima nedostaje... Crkva nema takvih ograničenja”.¹¹⁶

Ovo nije moglo biti bolje rečeno.

Da li je još neki, ništa manje savremen dokaz, potreban? Poslušajte R. P. Žanvijera (Janvier), čuvenog konferencijskog govornika u Notr-Damu:

“Pošto ima svojstvo posrednog uticanja na svetovna pitanja, zar ne bi Crkva imala pravo da očekuje od katoličkih država progon jeretika do njihove smrti, da bi ih suzbila?”

Evo mog odgovora:

“Ja zagovaram ovo, do njihove smrti!... Oslanjajući se pre svega na delovanje, a onda i na učenje same Crkve; i ja sam ubeđen da nijedan katolik ne bi mogao nešto drugo reći, a da ne sagrađi”.¹¹⁷

Ne možemo optužiti ovog bogoslova da govori u zagonetkama. Njegova propoved je kratka i jasna. Bilo bi nemoguće reći više s manje reči. Sve je tu, što se tiče prava koje Crkva osiono pridaje sebi da istrebi one čija se uverenja ne slažu s njenim:

“učenja” koja je primoravaju, “delovanje” koje se opravdava tradicijom, čak i “poziv hrišćanskim državama”, čega je Hitlerov pohod bio savršen primer.

Sledeće reči, nikako dvosmislene, takođe nisu bile izrečene u mračnom Srednjem Veku:

“Crkva može osuditi jeretike na smrt, jer su sva prava koja oni imaju posledica naše tolerancije, i ta prava su prividna, a ne stvarna”. Autor ovih reči je bio jezuitski general Franc Vernc (1906 – 1915), a činjenica da je bio Nemačkinac samo daje toj izjavi na težini.

Tokom 20. veka takođe, kardinal Lepicier, poznati prvak Crkve, je napisao: “Ako se neko javno izjasni kao jeretik ili pokuša da izvitoperi druge, svojim rečima ili primerom, on može biti ne samo izopšten iz Crkve, već i s pravom pogubljen ...”^{118, 118a} Ako to nije klasičan poziv na ubistvo, ne znam šta jeste.

Da li je i doprinos Vrhovnog Pontifa potreban? Evo ga, od savremenog pape čiji su “liberalizam” napadali nepopustljivi klerici, jezuite pape Lava XIII: “Anatema na one koji kažu: Sveti Duh ne želi od nas da ubijemo jeretika”.

Da li postoji viši autoritet od tog, osim Svetog Duha?

Iako se to možda ne dopada onima koji prave dimnu zavesu (aluzija na one koji šalju dimne znake tokom izbora pape), umirivačima nemirnih savesti, papska “važna načela” ostaju nepromenjena i, između ostalog, ubijanje u ime vere je opravdano i po kanonu i dan danas kao što je bilo u prošlosti. Ovakav zaključak baca svetlo na ono što se događalo u Evropi između 1939. i 1945. godine.

“Hitler, Gebels, Himler i većina starih članova stranke su bili katolici”, napisao je M. Frederik Hofet (Frederic Hoffet). Nije bilo slučajno što je, zbog verske pripadnosti njenih glavešina, nacional-socijalistička vlada bila najkatoličija koju je Nemačka ikad imala... Ta bliskost između nacional-socijalizma i katoličanstva je najuočljivija ako pažljivo proučimo propagandne metode i unutrašnje ustrojstvo stranke. O tome možemo najviše da saznamo iz delatnosti Jozefa Gebelsa. On je odgojen u jezuitskom internatu i studirao je bogosloviju pre nego što se posvetio književnosti i politici... Svaka stranica, svaki redak njegovih

spisa odiše učenjima njegovih nastavnika; zato on naglašava poslušnost... prezir prema istini... "Neke laži su korisne kao hleb!" izjavio je, i time pokazao moralni relativizam naučen iz knjiga Ignacija Lojole..."¹¹⁹

"Hitler nije smatrao svog šefa propagande najboljim jezuitom, već šefa Gestapoa, kao što je priznao svojim miljenicima: "Vidim Himlera kao našeg Ignacija Lojolu".¹²⁰

Fireir mora da je imao dobre razloge da tako nešto kaže. Pre svega, primećujemo da je Kurt Hajnrih Himler, Rajhsfirer SS-a, Gestapoa i Nemačkih policijskih snaga, bio najprožetiji klerikalizmom među katolicima iz Hitlerovog okruženja. Njegov otac je bio upravnik Katoličke škole u Minhenu, a onda i tutor princa Ruprehta (Ruprecht) od Bavarske. Njegov brat, benediktinski monah, živio je u manastiru Maria Laach, jednom od svetih nemačkih mesta. Takođe je imao strica koji je bio Kanonik u Sudu Bavarske, jezuitu Himlera.

Nemački pisac Valter Hagen iznosi takođe ovaj malo poznati podatak: "Jezuitski general, grof Halke fon Ledočovski, bio je spreman da organizuje, na zajedničkoj osnovi anti-komunizma, neki vid saradnje između Nemačke Tajne Službe i jezuitskog Reda".¹²¹

Kao rezultat toga, stvorena je organizacija unutar Službe Bezbednosti SS-a, čija su vodeća mesta zauzimali katolički sveštenici u crnim uniformama SS-a. Jezuita otac Himler je bio jedan od njenih visokih starešina.

Posle kapitulacije Trećeg Rajha, jezuita otac Himler je bio uhapšen i utamničen u Nirnbergu. Njegovo saslušanje pred Međunarodnim Tribunalom bi bilo veoma zanimljivo čuti, ali Proviđenje nije tako htelo: stric Hajnriha Himlera se nikada nije pojavio pred sudom. Jednog jutra, PRONAŠLI SU GA MRTVOG U ČELIJI, a javnost nikada nije saznala uzrok njegove smrti.

Nećemo kaljati uspomenu na ovog sveštenika pretpostavljajući da je oduzeo sebi život, protivno učenju Rimske Crkve.

Međutim, njegova smrt je bila isto toliko iznenadna i pravovremena kao i smrt jednog drugog jezuite, koja se desila malo pre toga, oca Staempfle-a, nepriznatog autora "Mein Kampf-a". Zaista neverovatna slučajnost...

Ali vratimo se na Kurta Hajnriha Himlera, načelnika Gestapoa, što znači da je držao u svojim rukama glavne poluge vlasti. Da li su mu lične zasluge donele tako visok položaj? Da li je Hitler u njemu video superiornog genija kada ga je uporedio s osnivačem jezuitskog Reda? Tako sigurno ne misle oni koji su ga poznavali jer su u njemu videli samo prosečnost.

Da li je ta zvezda sijala tuđim sjajem? Da li je Kurt Hajnrih Himler, tobožnji načelnik, zaista upravljao Gestapoom i tajnim službama? Ko je slao milione ljudi, političke zatvorenike i Jevreje u smrt? Da li je to bio sinovac pljosnatog lica ili stric, bivši kanonik Suda Bavorske, jedan od miljenika fon Ledočovskog, jezuitski sveštenik i visoki starešina SS-a?

Može izgledati nepromišljeno, i čak drsko, tako neoprezno gledati iza kulisa istorije. Predstava se igra na pozornici koju obasjavaju svetla sa svih strana. To je uobičajeno za svaku priredbu; i onaj koji želi da vidi iza pozorišnih rekvizita može biti smatran neprijatnim i nevaspitanim.

Bilo kako bilo, važnije je ono što je iza scene od glumaca na koje je pogled publike čvrsto prikovan. To je više nego očigledno kad proučimo te "nedodirljive" i shvatimo da nikako nisu jednaki pojedincima koje bi trebali da predstavljaju.

To je izgleda bio slučaj i sa Himlerom. Ali zar to ne bi moglo da se kaže i za onoga kome je bio desna ruka, Hitlera?

Kada smo gledali Hitlera kako gestikulira na velikom platnu ili ga čuli kako urla svoje histerične govore, zar nismo imali utisak da gledamo pokvareni automat? Čak i njegovi najprostiji i najstaloženiji pokreti su nas podsećali na mehaničku lutku. A tek njegove mutne i izbuljene oči, klonuli nos, nadulo lice čija se neuglađenost nije mogla sakriti ni onim čuvenim pramenovima kose i očešljanim brkovima koje kao da je zalepio ispod nozdrva.

Da li je ovaj mrštavac sa javnih skupova zaista bio glavni - "pravi" gospodar Nemačke, "istinski" državnik čija je genijalnost trebala da okrene svet naopačke?

Ili je samo bio loša zamena za sve to? Marioneta kojom je neko dobro upravljao, varka za narod, huškač rulje?

On je to sam priznao kad je rekao: "Ja sam samo glas". M. Fransoa Poncet, tadašnji ambasador u Berlinu, potvrđuje da je

Hitler vrlo malo radio, nije mnogo čitao i da je puštao svoje saradnike da rade po svom.

Njegovi pomagači su odavali isti utisak praznine i nebitnosti. Prvi od njih, Rudolf Hes, koji je odleteo u Englesku 1941, izgledao je potpuno odsutno na svom suđenju u Nirnbergu, i nikada nismo saznali da li je bio duševno poremećen. Drugi je bio groteskni Gering, sujetan i debeo, koji je nosio najraskošnije, skoro operske uniforme, proždrljivac, veliki kradljivac slika, i iznad svega toga, zavisnik od morfijuma.

Ostali stranački prvaci su im bili slični i, na suđenju u Nirnbergu, najveće iznenađenje za novinare je bilo što su morali da izveste da se – osim po telesnim manama – ti nacistički junaci ne ističu po pameti, karakteru, i što su manje-više bili beznačajni.

Jedini koji je odudarao od te proste gomile – zbog svoje oštroumnosti, a ne moralnog sklopa – je bio Franz Fon Papen, komornik Njegove Svetosti, “čovjek za sve”... koji je morao biti oslobođen.

Ako je Firer bio izvanredna marioneta, da li je onaj na koga se ugledao bio išta dosledniji? Prisetimo se smešnih predstava tog “karnevalskog Cezara”, kako je prevrtao svojim velikim crnim očima ispod čudnog šešira ukrašenog resama od zavesel! I onih propagandnih fotografija, snimljenih iz žablje perspektive koje prikazuju samo njegovu vilicu kako se upire prema nebu, čudnog čoveka, kao nepomičnu stenu – simbol volje koja ne poznaje prepreke!

Kakva volja! Iz priča njegovih najbližih saradnika, dobijamo sliku uvek neodlučnog čoveka; ovaj “silni čovek” koji je išao da “osvoji sve”, golom snagom (koristimo se rečima kardinala Rattija, budućeg pape Pija XI), nije se odupreo predlozima jezuitskog kardinala Gašparija, Državnog sekretara, koji je nastupao u ime Vatikana.

Samo nekoliko tajnih sastanaka je bilo potrebno da ubedi revolucionara da sve i svakog stavi pod barjak Svetog Oca, i osigura sjajnu karijeru koja je svima nama poznata, a dobro znani bivši ministar Karlo Sforca je mogao napisati:

“Jednog dana, kad vreme ublaži ogorčenost i mržnju, biće priznato, nadamo se, da pir krvavih zverstava koji je na dvadeset

godina pretvorio Italiju u zatvor, i ruševine u ratu 1940-1945. pronalazi svoje ishodište u gotovo jedinstvenom primeru u istoriji: krajnjoj nesrazmeri između veštački stvorene legende oko imena i stvarnih mogućnosti bednog stvorenja koje je nosilo to ime”.¹²²

Ovaj savršeni obrazac se može primeniti i na Hitlera, kao na Musolinija: isti nesklad između legende i sposobnosti, isti nedostatak “uglađenosti” kod ta dva osrednja probisveta s gotovo istovetnom prošlošću; njihovi munjeviti uspesi se mogu objasniti samo njihovim darom podbunjivanja gomile, darom koji ih je doveo u žižu javnosti.

Da je legenda bila “veštački stvorena” očito je kada znamo da, danas, Firerova pojava na nemačkim ekranima izaziva ništa više od grohotnog smeha.

Ali zar nije očigledna bezvrednost ovih ljudi i pravi razlog zbog kojeg su izabrani da dođu na vlast? Činjenica je da se isti nedostatak ljudskih vrednosti može naći kod svih onih koje je Vatikan izabrao da budu njegovi prvaci.

U Italiji i Nemačkoj, bilo je nekih “pravih” državnika, “istinskih” vođa, koji su bili sposobni da upravljaju i vladaju bez oslanjanja na tog mahnitog “mistika”. Ali oni su bili suviše pametni i nedovoljno popustljivi. Vatikan i pogotovo “Crni Papa”, fon Ledočovski, nije mogao da ih drži kao “batinu u svojoj ruci”, i da ih natera da služe njegovim ciljevima po svaku cenu.

Videli smo kako su revolucionarnog Musolinija lako obrlatili izaslanici Svete Stolice koji su mu obećali vlast.

Kruti Hitler se pokazao isto tako popustljivim. Plan Ledočovskog je bio, prvobitno, stvaranje federacije katoličkih država u srednjoj i istočnoj Evropi, u kojoj bi Bavarska i Austrija (kojima bi upravljao jezuita Seipel) imale predvodničku ulogu. Bavarska se morala ocepiti od Nemačke Vajmarske Republike – i, nekim slučajem, buntovni Hitler, austrijskog porekla, je bio u to vreme bavarski separatista.

Ali izgledi za uspostavljanje ove federacije i dovođenje Hapsburga na njeno čelo su bivali sve slabiji i slabiji, dok je monsijor Pačeli, nuncije koji je otišao iz Minhena za Berlin, postajao sve svesniji slabosti Nemačke Republike zbog nedo-

voljne podrške koju je dobijala od Saveznika. Nada da će ugrabiti celu Nemačku je tada rođena u Vatikanu i plan je shodno tome izmenjen:

“Prevlast protestantske Pruske je morala biti sprečena i kako je Rajh trebao vladati Evropom – da bi se sprečile federalističke sklonosti Nemaca – Rajh je trebao biti tako uspostavljen da katolici budu gospodari”.¹²³

To je bilo dovoljno. Okrenuvši se za 180 stepeni sa svojim “crnokošuljašima”, Hitler, koji je do tada bio bavarski separatista, je preko noći postao vatreni propovednik Velikog Rajha.

Logori smrti i antisemitski krstaški rat

Do koje mere su katolici bili gospodari nacističke Nemačke uskoro je postalo jasno, kao i žestina s kojom su primenjivana neka od “papskih važnih načela”.

Liberali i Jevreji su imali dovoljno vremena da uvide da ova načela nikako nisu zastarela, što su i mnogi velikodostojnici potvrdili. Pravo koje je Crkva osiono sebi pridala da istrebi one koji joj stoje na putu je “iskoristila” u Aušvicu, Dahauu, Belzenu, Buhenvaidu, i drugim logorima smrti.

Himler, nacistički Ignacije Lojola, i njegov Gestapo, marljivo su izvršavali ta dobrotvorna dela; nemački civili i vojnici morali su da se pokore “perinde ac cadaver” toj svemoćnoj organizaciji.

Nije potrebno reći da je Vatikan prao ruke od ovih užasa. Kada je primio u ličnu posetu Dr. Nerina F. Guna, švajcarskog novinara koji je i sam bio proteran i koji se pitao zašto papa nije intervenisao, bar pružanjem neke pomoći tolikom unesrećenom narodu, Njegova Svetost papa Pije XII bez stida je odgovorio:

“Znali smo da se, iz političkih razloga, odvijaju nasilni progoni u Nemačkoj, ali nikada nismo bili obavešteni o neljudskom karakteru nacističke represije”.¹²⁴

I to u vreme kada je voditelj Radio Vatikana, R. P. Mistiaen, izjavio da su “pribavljeni neoborivi dokazi o svirepostima nacisti”.¹²⁵

Bez sumnje, Sveti Otac takođe nije bio obavešten o tome šta se događalo u ustaškim koncentracionim logorima, uprkos tome što je imao svog predstavnika u Zagrebu.

Jednom prilikom je, ipak, Sveta Stolica pokazala zanimanje za sudbinu progonjenih ljudi. Radilo se o 528 protestantskih misionara, jedinih preživelih od svih onih koje su Japanci zarobili na pacifičkim ostrvima, i zatvorili u koncentracione logore na Filipinima. M. Andre Ribard, u svojoj sjajnoj knjizi "1960. i tajna Vatikana", otkriva kako je papa intervenisao u korist ovih nesrećnika.

Tekst stoji pod brojem 1591, datiran: Tokio 6. april 1943. u izveštaju Ministarstva vera za okupirane teritorije, iz kog navodim sledeće: "Izražava se želja Rimske Crkve da Japanci nastave sa svojom politikom i ne dozvole da propovednici lažne vere dobiju slobodu koju ne zaslužuju".¹²⁶

S "hrišćanske" tačke gledišta, za ovakvo milosrđe nije potreban komentar, ali je, politički gledano, veoma značajno. U Slovačkoj - kao što znamo - monsinjor Tiso, jezuitski gaulajter, je imao odrešene ruke da progoni "raskolničku braću" iako je Nemačka, čiji je Slovačka bila satelit, bila većinom protestantska. To govori mnogo o uticaju koji je Rimaska Crkva imala u Hitlerovom Rajhu!

Takođe smo videli koju su ulogu u Hrvatskoj imali predstavnici te crkve, u zatiranju pravoslavaca.

Što se tiče anti-jevrejskog krstaškog rata, remek dela Gestapoa, možda bi bilo izlišno ponovo pomenuti ulogu koju je u tome igrao Vatikan, jer smo već govorili o poduhvatima monsinjora Tisoa, najvećeg snabdevača gasnih komora i krematorijumskih peći Aušvica. Samo ćemo dodati nekoliko važnih dokumenata u ovaj dosije.

Pre svega, tu je pismo M. Leona Berarda, ambasadora vlade iz Višija u Vatikanu:

"Maršale Petenu, gospodine,

U Vašem pismu od 7. avgusta 1941, počastvovali ste me tražeći određene informacije koje se tiču pitanja i teškoća koje bi mogle da iskrсну, od strane Rimske Crkve, zbog mera koje Vaša Vlada preduzima protiv Jevreja. Čast mi je da odgovorim da mi

ništa nije rečeno, u Vatikanu, što bi se moglo protumačiti kao kritika ili neodobravanje zakona i naredbi o kojima je reč...”¹²⁷

Časopis “L’Arche”, spomenuvši ovo pismo u članku naslovljenom “Čutanje pape Pija XII”, govori o kasnijem i dopunjujućem izveštaju koji je M. Leon Berard poslao u Viši 2. septembra 1941:

“Postoji li protivrečnost između pravnog položaja Jevreja i katoličke doktrine? Samo jedna, i Leon Berard s poštovanjem ukazuje predsedniku na nju. Ona leži u činjenici da zakon od 2. juna 1941. označava Jevreje kao rasu... Crkva (pisao je ambasador iz Višija), nikad nije izrazila mišljenje da jednaka prava treba dati svim građanima... Kao što mi je neko na visokom položaju u Vatikanu rekao, nećete imati teškoća oko Zakona o Jevrejima.”¹²⁸

Eto je, “viđena na delu”, “strašna” poslanica “Mit brennender Sorge”, protiv rasizma, na koju se apologete stalno pozivaju.

Ali pronalazimo nešto još bolje, u knjizi M. Leona Poliakov:

“Predlog jedne protestantske Crkve u Francuskoj da se, zajedno s Rimskom Crkvom, preduzmu neke mere protiv hapšenja Jevreja, u leto 1942, odbijen je od strane katoličkih velikodostojnika”.¹²⁹

Mnogi Parižani još uvek pamte kako su jevrejska deca oduzimana od njihovih majki i slana, posebnim vozovima, u krematorijumske peći Aušvica. Te deportacije dece su potvrđene, osim nekim zvaničnim dokumentima, i u belešci “SS Hauptsturmführer Danneker-a”, od 21. jula 1942.

Užasna neosetljivost Rimske Crkve – i naročito njenog poglavara – nadahnula je, ne tako davno, ovaj osvetoljubivi tekst u gore pomenutom časopisu “L’Arche”:

“Tokom pet godina, nacizam je bio pokretač nasilja, obesvećenja, bogohuljenja i zločina. Tokom pet godina, usmratio je šest miliona Jevreja. Od tih šest miliona, 1.800.000 su bila deca. Ko je rekao jednom: ‘Pustite decu k meni?’ A zbog čega onda imamo: ‘Pustite ih k meni da ih pobijem?’” Ratobornog papu je zamenio diplomatski papa.

Iz okupiranog Pariza, idemo u Rim, takođe okupiran od Nemaca posle italijanske propasti. Evo poruke upućene Fon Ribentropu, nacističkom ministru spoljnih poslova:

“Nemačka ambasada u Vatikanu. Rim, 28. oktobar 1943.

Iako su ga uporno molili sa svih strana, papa nije otvoreno osudio deportaciju Jevreja iz Rima. On može očekivati da će mu naši neprijatelji zameriti zbog takvog stava, i da će to iskoristiti protestanti u anglo-saksonskim državama u svojoj propagandi protiv katoličanstva; kada se razmatralo ovo osetljivo pitanje, mogućnost ugrožavanja naših odnosa s nemačkom vladom je bilo odlučujući činilac...

Potpisao: Ernst Fon Vajsceker (Ernst von Weiszaeker)”¹³⁰

O karijeri Barona Fon Vajscekera – kome je suđeno kao ratnom zločincu “zbog sastavljanja spiskova za istrebljenje” – “Le Monde” od 27. jula 1947. godine piše:

“Nazirući nemački poraz, sam je sebe poslao u Vatikan, koristeći ovu priliku da blisko sarađuje s Gestapoom”.

Zbog naših čitalaca koji još nisu potpuno ubeđeni, navešćemo sledeći zvanični nemački dokument koji oslikava stav Vatikana – i jezuita – prema Jevrejima, pre rata:

“Proučavajući razvoj antisemitizma u Sjedinjenim Državama, primećujemo sa zanimanjem da broj slušalaca radio emisija oca Koglina (jezuite), poznatog po svom antisemitizmu, premašuje 20 miliona”.¹³¹

Ratoborni antisemitizam jezuita u Sjedinjenim Državama, kao i svuda drugde, nije iznenađujuć od strane tih odanih papista, jer je potpuno u skladu s njihovim “učenjem”. Hajde da vidimo šta M. Daniel-Rops, iz Francuske Akademije, ima da kaže na tu temu; ovaj autor je usko stručan za versku literaturu i objavljuje radove samo pod okriljem “Imprimatur-a”. Čitamo u jednom od njegovih najboljih radova, “Isus i Njegova vremena”, objavljenom 1944. za vreme nemačke okupacije:

“Tokom vekova, gde god da je jevrejski narod bio rasejan, krv je tekla, i uvek bi poziv na ubistvo u Pilatovoj sudnici zaglušio krik očaja ponovljen hiljadu puta. Lice progonjenog jevrejskog naroda se moglo videti kroz celu istoriju, ali ono ne može izbrišati ono drugo lice, umazano krvlju i pljuvačkom, na koje se

jevrejska svetina nije smilovala. Bez sumnje, Izrael nije imao izbora i morao je da ubije svog Boga nakon što ga se odrekao i kako krv zahteva krv, hrišćansko milosrđe možda takođe nema izbora; zar ne bi trebala božanska volja naplatiti užasima pogroma nepodnošljivi užas (raspeće)?”¹³²

Kako lepo rečeno! Ili prosto kazano: ako su milioni Jevreja morali završiti u gasnim komorama i pećima Aušvica, Dahaua i drugih logora, to je bilo ono što su zaslužili. Ta nesreća je bila “božanska volja” i bila bi greška ako bi se prema njima pokazalo “hrišćansko milosrđe”.

Istaknuti profesor M. Julije Isak (Jules Isaac), predsednik “Društva jevrejsko-hrišćanskog prijateljstva”, izjavio je povodom ovog teksta:

“Te strašne i bezočne rečenice izazivaju nezamislivi užas”, još više pojačan primedbom: ‘Među Jevrejima danas..., neki od njih... pokušavaju da se otarase te teške odgovornosti... Časno osećanje zaista, ali ne možemo se suprotstavljati istorijskim dokazima... strašno breme (Isusove smrti) koje Izrael nosi ne mogu ljudi da otklone”.¹³³

M. Isak nam skreće pažnju da je tekst izmenjen od strane izdavača “u skorijim izdanjima” ove poučne knjige – što će reći, posle oslobođenja. Postoji vreme za sve: krematorijumske peći su zastarele.

Dakle, od naučne potvrde papških važnih načela do njihovog sprovođenja u delo od strane Himlera, “našeg Ignacija Lojole”, krug se zatvara – i time polu-ludi Firerov antisemitizam gubi svoju tajanstvenost.

Ali – da se vratimo na temu – zar to ne baca više svetla na ovu zagonetnu osobu?

Kakve su priče izmišljane, pre rata, u pokušaju da se objasni nesklad između tog čoveka i uloge koju je trebao da odigra! Postojao je veliki jaz, očigledna praznina koju su svi osećali. Da bi se premostio taj jaz, legende su smišljane: širile su se priče po inostranstvu, ponekad sa skrivenim namerama! Okultne nauke, istočnjački čarobnjaci, astrolozi su nadahnjivali, kako su nam govorili, mesečarskog čudaka iz Berhtsgadena. Izbor kukastog

krsta kao znaka Nacističke stranke, koji vuče poreklo iz Indije, kao da je potkrepljivao takvo razmišljanje.

M. Maksim Morin (Maxime Mourin) je opovrgao ove tvrdnje:

“Adolf Hitler je bio učenik škole u Lambahu (Lambach) i pevao u horu dečaka u opatiji koja nosi isto ime. On je tamo otkrio kukasti krst, koji je bio grb oca Hagen, nastojnika opati-je”.¹³⁴

Firerovo “nadahnuće” je takođe lako objašnjivo, bez pribegavanja tajanstvenim i čudnim filozofijama. Očigledno je da je ovaj “sin Katoličke Crkve”, kako ga je opisao Franko, bio potčinjen volji tajanstvenih vođa, ali oni nisu imali ništa s istočnjačkim vradžbinama.

Zemaljski pakao koji je progutao 25 miliona duša nosi još jedan lako prepoznatljiv pečat: ljude koji su morali proći dugačku i napornu obuku, propisanu u “Duhovnim Vežbama” (jezuita).

Jezuiti i Collegium Russicum

Među brojnim uzrocima koji su nagnali Vatikan da započne Prvi svetski rat, zahtevajući od cara Austrije, Franje Josifa, da “kazni Srbe”, glavni je bio, kao što smo videli, da se zada odlučujući udarac Pravoslavnoj Crkvi, tom omrznutom i vekovima starom suparniku.

Posle male srpske države, meta Vatikana je bila Rusija, tradicionalni zaštitnik pravoslavnih vernika na Balkanu i na Istoku.

M. Pjer Dominik je napisao:

“Za Rim, ovo pitanje je bilo od najvećeg značaja; pobjeda katoličke monarhije nad Carizmom bi se mogla smatrati pobjedom Rima nad raskolničkim Istokom”.¹³⁵

Rimsku Kuriju nije brinulo što takva pobjeda nije mogla biti postignuta bez krvoprolića ogromnih razmera. Mogućnost, ili bolje reći neminovnost da će do toga doći, je prihvaćena, jer su ga sklopljeni savezi učinili neizbežnim. Nagovaran od strane svog Državnog sekretara, jezuite Merija Del Vala, papa Pije X to nije krio i bavarski otpravnik poslova je pisao svojoj vladi, uoči sukoba: “On (papa) ne misli da vojske Francuske i Rusije mogu biti uspešne u ratu protiv Nemačke”.¹³⁶

Ova procena se pokazala pogrešnom. Prvi svetski rat, koji je opustošio sever Francuske, i ostavio iza sebe nekoliko miliona mrtvih, nije zadovoljio težnje Rima; umesto toga, podelio je Austro-Ugarsku, ostavivši Vatikan bez glavnog uporišta u Evropi, i oslobodio je Slovence Dvojne monarhije bečkog jarma.

Uz to, Ruska revolucija je oslobodila katolike, uglavnom poljskog porekla, bivše Careve podanike, od vlasti Vatikana.

Poraz je bio potpun. Ali Rimska Crkva "patiens quia aeterna" (večno strpljiva) je nameravala da s novom svežinom nastavi svoju politiku "Drang nach Osten", prodor na Istok koji se tako lepo uklapao s pan-nemačkim težnjama.

Ta politika je uključivala dovođenje diktatora na vlast i Drugi svetski rat s užasima koji su ga pratili; "čišćenje" Wartheland-a, u Poljskoj, i prisilno pokrštavanje u Hrvatskoj, su dva naročito gnusna primera tih užasa.

Nije bilo važno što je 25 miliona ljudi umrlo u koncentracijskim logorima, 32 miliona vojnika poginulo, a 29 miliona ranjeno i osakaćeno; ovo su zvanične statistike Ujedinjenih Nacija¹³⁷ koje pokazuju razmere tog krvoprolića! Ovog puta, Rimska Kurija je smatrala da su njeni ciljevi ispunjeni, i moglo se pročitati u bazelskom "Basler Nachrichten":

"Nemački napad na Rusiju postavlja pitanje evangelizacije te zemlje; Vatikan je veoma zainteresovan za to".¹³⁸

I ovo, iz knjige koja je posvećena proslavljenju pape Pija XII:

"Vatikan i Berlin su potpisali sporazum koji dozvoljava katoličkim misionarima Ruskog koledža pristup okupiranim teritorijama i stavlja baltičke oblasti pod Berlinsku nuncijaturu".¹³⁹

Katoličenje Rusije je trebalo otpočeti, pod zaštitom Vermahta i SS-a, na način kako su to izvodili Pavelić i njegovi pomagači u Hrvatskoj, ali u mnogo većim razmerama. Ovo je zaista bila pobeda Rima!

Kakvo je to bilo razočaranje kada je nacistički prodor zaustavljen kod Moskve i kada su Fon Paulus i njegova armija uhvaćeni u klopku kod Staljingrada! Bilo je to u vreme Božića 1942, i treba više puta pročitati poruku – ili bolje reći uzbuđen borbeni poklič – upućen "hrišćanskim narodima" od strane Svetog Oca:

"Ovo nije vreme za žaljenje, već delanje. Neka krstaški zanos obuzme hrišćanstvo, i neka se uzvik 'Bog to želi' čuje; da budemo spremni da služimo i da se žrtvujemo, kao krstaši od davnina... Molimo vas i preklinjemo da shvatite ozbiljnost sadašnje situacije... A dobrovoljcima koji učestvuju u ovom Svetom ratu naših vremena, poručujemo: 'Podignite barjak visoko, objavite rat tami sveta odvojenog od Boga'." ¹⁴⁰

Na taj dan rođenja Spasitelja, bili smo daleko od “Hristovog mira”!

Ovaj ratnički govor nije bio izraz “stroge neutralnosti” koje se, kako se Vatikan hvalio, pridržavao u međunarodnim odnosima. Ovo obraćanje je bilo još nedoličnije zbog činjenice da je Rusija bila saveznik Engleskoj, Americi i Slobodnoj Francuskoj. Smešno nam je dok čitamo žustra osporavanja od strane sledbenika pape Pija XII koji nam govore da Hitlerov rat nije bio pravi “krstaški pohod”, iako je taj izraz upotrebljen u poruci Svetog Oca.

“Dobrovoljci” koje je Papa pozvao na oružje su bili oni iz “Azul divizije” i oni koje je regrutovao kardinal Baudrilar u Parizu.

“Hitlerov rat je plemeniti poduhvat za odbranu evropske kulture”, izjavio je 30. jula 1941. godine.

Primećujemo, doduše, da Vatikan ne zanima odbrana te kulture kada podstiče afričke narode da se pobune protiv Francuske. Papa Pije XII je rekao: “Katolička Crkva se ne poistovećuje sa zapadnjačkom kulturom”.^{141, 141a}

Obmanama i nedoslednostima nema kraja kod onih koji navodno optužuju Sotonu da je “otac svih laži”.

Poraz koji su u Rusiji pretrpele Hitlerove armije, “ti plemeni ti branioci evropske kulture”, uključivao je i jezuitske misionare. Neko može da se zapita šta je Sveta Tereza radila pre takvog sloma! Papa Pije XI ju je proglasio “svetiteljkom zaštitnicom nesrećne Rusije”, a kanonik Koube ju je opisao kao “nasmejanu, ali strašnu kao vojska spremna za bitku protiv boljševičke aždaje”.¹⁴²

Da li je svetica iz Lisija – korišćena za razne poslove Crkve – podlegla pred novim i ogromnim zadatkom koji joj je dodelio Sveti Otac? Ne bi bilo iznenađujuće.

Ali, umesto male svetice, tu je bila Kraljica Neba koja je preuzela na sebe, već 1917, pod određenim uslovima, da vrati raskolničku Rusiju u stado Rimske Crkve. Pročitajmo šta je “La Croix” pisao o tome:

“Podsetićemo naše čitaoce da je Devica iz Fatime lično obećala preobraćenje Rusa, ako svi hrišćani budu iskreno i radosno ispunjavali sve zapovesti jevanđeljskog zakona”.¹⁴³

Prema jezuitskim sveštenicima koji su veliki stručnjaci za pitanja čuda, nebeska Zastupnica je preporučila svakodnevno korišćenje brojanica kao posebno delotvorno.

To obećanje Device je čak bilo potvrđeno “Sunčevim plesom”, čudom koje se dogodilo 1951, u vrtu Vatikana, pred očima Njegove Svetosti pape Pija XII.

Bez obzira na to, Rusi su ušli u Berlin, uprkos krstaškom ratu na koji je pozvao papa – i, do sada, zemljaci g. Hruščova nisu pokazali želju, koliko nam je poznato, da se pojave pred vratima katedrale Svetog Petra obučeni u kostret s povocem oko vrata.

U čemu se pogrešilo? Zar hrišćani nisu “prešli” dovoljno čvorića na svojim brojanicama? Zar nije ispunjen od Neba zahtevan broj molitava?

Bili bismo u iskušenju da poverujemo da je ovo uzrok da nema jedne sitnice koja bode oči u divnoj priči iz Fatime. Obećanje preobraćenja Rusije, dato vidovitoj Luciji 1917, obelodanila je tek 1941, kada je postala opatica, a javnosti je otkrio u oktobru 1942. kardinal Šuster, vatreni pristalica Sila Osovine; javnosti je otkriveno na zahtev, odnosno po naređenju pape Pija XII – istog pape Pija XII koji je, tri meseca kasnije, uputio gore pomenuti poziv na krstaški rat.

Zaista veoma poučno: Jedan od branilaca Fatime priznaje da zbog toga, čitava stvar “očito gubi nešto od svoje proročke vrednosti...”¹⁴⁴ Ovo je najmanje što bi moglo da se kaže! Izvesni kanonik, veliki stručnjak po pitanju “Portugalskog čuda” kaže nam u poverenju: “Moram priznati da sam, što se mene tiče, s velikim oklevanjem mojim prvim izdanjima pridodao tekst koji je javnosti obelodanio Njegova Eminencija kardinal Šuster...”¹⁴⁵

Mi sigurno razumemo kako se dobri kanonik osećao:

Dakle, Presveta Devica je rekla pastirci Luciji, 1917: “Ako moje zapovesti uzdržite, Rusija će se preobratiti...”, dok joj je istovremeno naredila da ovu “tajnu” nikom ne otkrije. Kako su onda hrišćani mogli da čuju za ove “zapovesti” i da ih ispune?

“Credibile quia ineptum” (verovatno jer je besmisleno).

Izgleda da između 1917. i 1942. “nesrećnoj Rusiji” nisu trebale molitve, a da su bile hitno potrebne tek nakon nacističkog poraza kod Moskve i kad je Fon Paulus bio uhvaćen u klopku kod Staljingrada.

Na kraju, ovo je jedini zaključak do kog se može doći nakon ovog kasnog otkrovenja. Natprirodno – kao što smo već napomenuli – je moćna stvar, ali s njom mora biti pažljivo postupano.

Posle Montoirea, jezuitski general, Halke Fon Ledočovski, već je poneseno govorio o opštem saboru Družine u Rimu, posle kapitulacije Engleske, čijoj važnosti i sjaju neće biti jednakog u istoriji.

Ali Nebo je odlučilo drugačije, uprkos Svetoj Terezi i Devici iz Fatime. Velika Britanija se oduprla neprijatelju, Sjedinjene Države su ušle u rat (i pored napornog rada jezuite oca Koglina), saveznici su se iskrcali u severnoj Africi, a pohod na Rusiju je bio propast za naciste.

Za Ledočovskog, to je predstavljalo rušenje njegovog velikog sna. Vermaht, SS, “čistači” i jezuitski misionari su se zajedno povlačili. Generalovo zdravlje nije izdržalo takvu propast i on je umro.

Hajde da vidimo šta je taj “Russicum”, koji su papa Pije XI i Fon Ledočovski pridodali 1929. godine već bogatoj i razgranatoj katoličkoj organizaciji.

“Papa Pije XI je osnovao ovu Rusku bogosloviju, u Rimu, gde bi mladi misionari svih narodnosti bili obrazovani, ‘pod uslovom da usvoje, pre svega, vizantijsko-slovenski obred, i da su čvrsto odlučili da se potpuno predaju zadatku vraćanja Rusije u Hristovo stado’.”¹⁴⁶

Ovo je cilj Ruskog papskog koledža (Russicum-a), Istočnjačkog papskog instituta i Rimskog koledža – ova tri Centra su pod rukovodstvom Isusovaca.

U “Rimskom koledžu” – 45, Piazza del Gesu – pronalazimo jezuitsko semenište i među iskušenicima, neki nose ime “Rusipeta”, jer su predodređeni da “petere Russiam”, što znači da idu u Rusiju.

Pravoslavni vernici bi morali da pripaze, jer ima mnogo smelih misionara odlučnih u nameri da ih slome. Moramo, doduše, istaknuti da gore pomenuti "Homme nouveau" potvrđuje:

"Svi ovi sveštenici su sigurno predodređeni da idu u Rusiju. Ali ovaj projekat za sada ne može biti ostvaren".¹⁴⁷

Prema ovom časopisu, sovjetska štampa naziva ove misionare "vatikanskim padobrancima". I, prema svedočenju nekoga ko je dobro obavešten po ovom pitanju, dolazimo do zaključka da im ovo ime dosta dobro pristaje.

Taj neko je jezuita Aligerijo Tondi (Alighiero Tondi), profesor na Gregorijanskom papskom univerzitetu, koji se odrekao Ignacija de Lojole i "Duhovnih Vežbi" i napustio Društvo, digavši pri tom veliku prašinu.

Možemo pročitati sledeće u intervjuu koji je dao italijanskim novinama:

"Delatnosti Ruskog koledža i drugih organizacija povezanih s njim su brojne i raznovrsne. Na primer, zajedno s italijanskim fašistima i preostalim nemačkim nacistima, jezuiti organizuju i usaglašavaju razne anti-ruske skupine, po naređenjima crkvenog vođstva. Konačni cilj je zbacivanje vlada na Istoku.

Novčana sredstva su pribavljale vladajuće crkvene organizacije. Ovo je posao kojim su se bavile vođe sveštenstva. Isti oni koji bi odmah poderali svoje mantije, od tuge, kada ih neko optuži da se mešaju u politiku i da zahtevaju od biskupa i sveštenika na Istoku da učestvuju u zaveri protiv svojih vlada".

"Kada sam pričao s jezuitom Andrejom Ourosofom (Andrei Ouroussof), rekao sam da je sramotno izjavljivati u 'Osservatore Romano', zvaničnom vatikanskom glasniku, i drugim crkvenim izdanjima, da su razotkriveni špijuni 'mučenici vere'. Ourosof je prasnio u smeh.

- Šta biste vi napisali? pitao me je. Da li biste ih nazvali uho-dama, ili nekim gorim imenom? Danas Vatikanu trebaju mučenici. Ali, u ovom trenutku, mučenike je teško naći. Zato ih izmišljaju.

- Ali to je nepošteno!

Klimao je glavom podrugljivo.

- Vi ste naivni. Zbog vašeg posla, trebali biste znati bolje od drugih da su vođe Crkve oduvek postupale po istim pravilima.

- A šta je s Isusom Hristom? pitao sam.

Nasmejao se: “Ne treba razmišljati o Hristu”, rekao je. “Kad bismo mislili o Njemu, završili bismo na krstu. A, danas, došlo je vreme da druge stavimo na krst, a ne da razapnu nas”.¹⁴⁸

Dakle, kao što je jezuita Ourosof lepo rekao, Vatikanu su potrebni mučenici, dobrovoljni ili ne. “Stvorio” ih je na milione tokom dva svetska rata.

Papa Jovan XXIII skida masku

Od svih opšte prihvaćenih mitova na ovom svetu, duh mira i sklada koji se pripisuje Vatikanu je verovatno najdublje ukorenjen – jer taj duh deluje nerazdvojivo od same prirode Svetog Oca.

Uprkos istorijskim poukama, nedovoljno dobro naučenim ili brzo zaboravljenim, onaj koji se naziva “Hristovim zamenikom” nužno oličava, u očima mnogih, savršenu ljubav i bratstvo o kojima uči Jevanđelje. Zar logika, kao i srce, ne želi da to tako bude?

U stvarnosti, događaji nas teraju da shvatimo da su takve pretpostavke pogrešne i naivne – i mi verujemo da je to mnogo puta pokazano. Ali Crkva je oprezna – u šta smo se mnogo puta uverili – i retko kada njeno pravo delovanje nije zamaskirano iz predostrožnosti. “Bonne renommee vaut mieux que ceinture doree” (Dobra reputacija je bolja od zlatnog pojasa), kaže poslovica. Ali je još bolje posedovati i jedno i drugo. Vatikan, neizmerno bogat, vodi se tim načelom. Njegova želja za političkim uticajem uvek zanemaruje “duhovne” i humanitarne obzire, ugled čuva snažnom propagandom koju omogućava veliko bogatstvo, a “dobro ime” potom obezbeđuje dalje gomilanje tog bogatstva.

Vatikan ne menja svoje ponašanje i, kada se njegov stav u međunarodnim pitanjima jasno otkrije kroz ponašanje njegovog vođstva, mit o njegovoj nepristrasnosti opstaje zbog onih svećanih i dvosmislenih poslanica i drugih papških dokumenata-

ta. Hitlerovsko doba je umnožilo takve primere. Može li biti drugačije za silu koja je u isto vreme uzvišena i ovozemaljska?

Slučajevi kada maske padnu su veoma retki. Da bi svet prisustvovao takvom prizoru, potrebna je nepredviđena situacija koja, u očima Vatikana, ugrožava njegove suštinske interese. Tek onda otklanja svaku nejasnoću i otvoreno se bori svim raspoloživim sredstvima.

To je ono što se desilo u Rimu, 7. januara 1960, u vezi "samita" koji je trebao da dovede za isti sto čelnike vlada Istoka i Zapada, u pokušaju da se dogovore uslovi za mirnu koegzistenciju zastupnika dve suprotstavljene ideologije.

Naravno, stav Vatikana po tom pitanju nas nije ostavljao u nedoumici. U Sjedinjenim Državama, kardinal Spellman ga je iskazao pozivanjem katolika da pokažu svoje neprijateljstvo prema g. Hruščovu kada je bio gost američkog predsednika. Sa svoje strane, i bez jasnog izražavanja stava, Njegova Svetost papa Jovan XXIII nije pokazao oduševljenje za "popuštanje za-tegnutosti" u svojoj Božićnoj poruci. Iskazana "nada" za mirom u svetu, želja koja je "obavezna" u takvom dokumentu, izgledala je veoma slabo među mnogobrojnim pozivima zapadnim liderima da budu mudri. Ali, za sada, Vatikan je pokazivao dobro lice.

Šta se onda desilo za manje od dve sedmice? Da li se još jedna dugo gajena "nada" – da prvi sastanak propadne – pokazala uzaludnom? Da li je odluka g. Grončija, predsednika Italijanske Republike, da ode u Moskvu, bila kap koja je prelila čašu?

Šta god da se desilo, oluja je počela iznenada 7. januara – a crkvene munje su udarale (s neviđenom žestinom) na "hrišćanske" državnike, koje su krive što su želeli kraj hladnog rata. 8. januara, "Le Monde" je štampao sledeći tekst:

"Na dan kada je predsednik Italijanske Republike trebao da ode u pažljivo pripremanu zvaničnu posetu moskovskom rukovodstvu, kardinal Otaviani, naslednik kardinala Pizardoa na mestu sekretara Kongregacije Svetog Ureda, ili načelnika Crkvenog vrhovnog suda, održao je zapanjujući govor u bazilici 'Santa Marija Mađore', tokom jutarnje umilostivne službe za 'Crkvu Tišine'.

Nikada pre nije crkveni velikodostojnik, na jednom od najvažnijih položaja u Vatikanu, napao sovjetske vlasti, s takvom žestinom, niti tako strogo ukorio Zapadne sile koje su s njima sarađivale”.

“Le Monde” je dao dovoljno izvoda iz tog burnog govora da opravdaju pridev “zapanjujući” koji je upotrebljen. “Tamerlanova vremena su se vratila”, ustvrdio je kardinal Otaviani – a sovjetske vođe su opisane kao “novi antihristi” koji “proganjaju, zatvaraju, ubijaju, i ostavljaju pustoš iza sebe”. Govornik je užasnut što se više niko “ne boji da se rukuje s njima”, i što se, “naprotiv, utrkuju ko će biti prvi da to uradi i razmeni osmehe s njima”. Onda je podsetio svoje slušaoce da se papa Pije XII povukao u Kastelgandolfo kada je Hitler došao u Rim – zaboravljajući pri tom da je taj isti pontif zaključio za Crkvu veoma povoljan Konkordat s Hitlerom.

Putovanje u svemir takođe nije bilo pošteđeno u toj žestokoj javnoj osudi: “Savremeni čovek... veruje da može oskrnaviti Nebesa svojim podvizima u svemiru i tako još jednom pokazati da Bog ne postoji”.

Zapadni “političari i državnici” koji su, po kardinalu, “postali glupi od straha”, su dobili strašne grdnje – kao i svi “hrišćani” koji “ne reaguju i ne kipte od besa...”

Na kraju, dao je ovaj ozbiljan i važan zaključak:

“Možemo li reći da smo zadovoljni s bilo kakvim popuštanjem zategnutosti kada, pre svega, ne može biti nikakvog mira, među ljudima, ukoliko ne pokažemo najosnovnije poštovanje za našu savest, veru, Hristovo lice na koje se ponovo pljuje, krinjsano vencem od trnja? Možemo li pružiti ruku onima koji tako čine?”

Ove dramatične reči nas ne mogu naterati da zaboravimo da bi Vatikan teško smeo da govori o “uvažavanju savesti” jer je bestidno potiskuje u državama gde vlada, kao u Frankovoj Španiji gde su protestanti izloženi progonu. U stvari, veoma je drsko – pogotovo od strane sekretara Svetog Ureda! – zahtevati od drugih da pokazuju ovo “najosnovnije poštovanje” kada ga Rimsk Crkva u potpunosti odbacuje.

Poslanice “Quanta cura” i “Syllabus” su jasne:

“Prokletstvo na onog koji kaže: svaki čovek je slobodan da prigrli i ispovedi veru za koju smatra da je istinita”. (Syllabus, član XV)

“... Ludost je pomisliti da je sloboda savesti i veroispovedanja pravo svakog čoveka”. (Quanta cura)

Sudeći po načinu na koji se ophodi prema “jereticima”, nije čudo što Vatikan sistematski osuđuje sve pokušaje da se dođe do sporazuma između “hrišćanskih” država i onih koje su zvanično ateističke. “Non est pax impilis” – “Nema mira za bezbožnike”!

A jezuita otac Kaveli, kao i mnogi drugi pre njega, proglašava da je ova “beskompromisnost” “najvažniji zakon” Rimske Crkve.

Kao protivtežu kardinalovom izlivu gneva, navešćemo drugi članak koji se pojavio u istom broju “Le Monde-a”, 9. januara 1960. godine:

“Čovečanstvo se približava situaciji u kojoj opšte uništenje postaje moguće. U svetu danas, ne postoji drugi događaj koji se može porediti, po važnosti, s ovim... Stoga moramo stalno stremiti ka pravednom miru”. Te reči je izgovorio predsednik Ajzenhauer, juče, u četvrtak, pred američkim Kongresom, u isto vreme kada je kardinal Otaviani, u Rimu, osudio koegzistenciju kao zločin jednak Kainovom.

Razlika između ta dva načina razmišljanja ne može biti upadljiva: ljudski i teokratski – a isto tako i opasnost koja se nadvija nad svetom zbog tog jezgra slepog fanatizma koje nazivamo Vatikanom. Njegovo “sveto” samoljublje je toliko da okolnosti i nužnost postizanja međunarodnog sporazuma, u cilju sprečavanja potpunog istrebljenja čovečanstva, nisu važni.

Sekretar Svetog Ureda – tog vrhovnog suda čija je prošlost isuviše dobro poznata – ne uzima u obzir verovatnoću da će se nešto tako dogoditi. Da li Rusi idu na misu? To je važno pitanje, i ako predsednik Ajzenhauer to ne razume, to je zbog toga “što je oglopaveo od straha”, da upotrebim izraz vatrenog “Porporato-a”.

Mahnitost govora kardinala Otavianiija u isto vreme nas zasmehava i užasava. I mnogi misle da će ovaj huškač teško ubediti “hrišćane” da dočekaju atomsku bombu s mirom. Ali moramo biti oprezn! Iza ovog predstavnika Svete Stolicе stoji cela

papska organizacija – a pogotovo tajna vojska jezuita koja nije sačinjena od običnih vojnika. Svi članovi te čuvene Družine rade unutar hodnika moći, i njihove akcije, bez mnogo buke, mogu biti veoma delotvorne, odnosno mogu naneti veliko zlo.

Širile su se glasine da surovi nastup kardinala Otaviani ne odražava razmišljanje Svete Stolice, već samo ono od takozvanog “integrističkog” klana. Katolička štampa, barem u Francuskoj, pokušala je da umanji značaj tog nasilničkog govora – “La Croix”, na primer, samo je štampao kratak izvod iz koga je svo nasilje izostavljeno. To je bio dobar pokušaj, ali nije mogao prevartiti nikoga. Prosto je nemoguće da je tako oštra kritika, od izuzetne političke važnosti, mogla biti izgovorena sa propovedaonice “Santa Marije Mađore” od strane sekretara Svetog Ureda, bez odobrenja starešine te Kongregacije, tj. njenog “prefekta”, pape lično. Koliko mi znamo, on se nikada nije odrekao svog rečitog pomoćnika. Papa Jovan XXIII nije mogao sam baciti tu bombu, ali poverivši jednom od najvažnijih velikodostojnika Kurije da to uradi umesto njega, želeo je da svi znaju da on daje svoj prećutni pristanak.

Pored toga, nekim čudnim “slučajem”, dogodila se jedna slabija eksplozija u isto vreme, u obliku članka u “Osservatore Romano”, osuđujući ponovo socijalizam, čak i onaj ne-marksistički, kao “protivan hrišćanskoj istini”. Ipak, oni koji politički “greše” na ovaj način, nisu izopšteni iz Crkve “ipso facto” (samom činjenicom) kao komunisti. Za njih još uvek ima nade da će izbeći Pakao – ali pretnja Čistilišta ostaje!

Žestoko se protiveći svakom pokušaju približavanja Istoka i Zapada, da li je Vatikan očekivao neki pozitivan ishod? Da li se stvarno nadao da će zastrašiti državnike koji slede politiku mira? Ili se barem nadao da će izazvati osećanje suprotno “popuštanju zategnutosti” među vernicima?

Koliko god takva nada izgledala neostvarivo, verovatno nije ostavljala na miru ove klerikalne umove. Njihov jedinstven pogled na svet mora proizvesti takve iluzije. Štaviše, ovi proroci nisu mogli zaboraviti jednu priču kojom su tako dugo obmanjivali one koji su im verovali. Govorimo o “ruskom obraćenju”, koje je navodno Devica Marija najavila 1917. u Fatimi pastirici

Luciji, koja se na kraju zamonašila i posvedočila o tom događaju mnogo kasnije, 1942, u "memoarima" koje je napisala na zahtev svojih pretpostavljenih.

Ova bajka nas može nasmejati, ali ostaje činjenica da ju je Vatikan – u vreme pape Pija XII – širio s kraja na kraj sveta brojnim govorima, propovedima, svečanim izjavama, knjigama i lecima, i pronošanjem kipa te nove i veoma politizovane "Naše Gospe" kroz svaki kontinent – gde su čak i životinje, kako su nam rekli, dolazile da se poklone. Ove bučne propagande se vernici još uvek jasno sećaju – kao i besmislenih tvrdnji kao što je ova, štampana 1. novembra 1952. u "La Croix-u":

"Fatima je postala raskršće... Sudbina naroda se može bolje odlučiti tamo nego za okruglim stolom".

Njeni sledbenici se ne mogu više kriti iza dvosmislenih reči. Mogućnosti su savršeno jasne: "Popuštanje zategnutosti ili hladni rat". – Vatikan bira rat – i to ne krije.

Ovaj izbor ne treba da iznenađuje nikoga – ako nas je iskustvo i ono iz skore prošlosti, naučilo nečemu. A ako iznenađuje nekoga, verujemo da je zbog nesvečanog načina na koji je to izrečeno, i bez uobičajene kamuflaže.

Počinjemo da shvatamo nasilje kada uzmemo u obzir važnost ovog pitanja za rimskog pontifa. Pogrešno bismo procenili Vatikan misleći da će se odreći nade stare koliko i Velika Šizma, nade u vraćanje pravoslavnih vernika pod njegovu vlast vojnim putem. Hitlerov dolazak na vlast je bio posledica te uporne nade – ali i konačan poraz njegovog krstaškog pohoda nije otvorio oči rimskoj Kuriji prema ludosti takve težnje.

Postoji još jedan neodložniji posao: oslobođanje Poljske, Mađarske, i Čehoslovačke "Crkve Tišine" koja je postala takva zbog neočekivanog sleda događaja – za Vatikan – u nacističkom krstaškom ratu. "Qui trop embrasse mal etreint" (Ko sve grabi, sve i gubi): mudra poslovice koju fanatici nikad nisu razumeli.

Da bi nastavio svoj prodor na Istok, klerikalni "Drang nach Osten", i povratio svoja izgubljena uporišta, Vatikan se još uvek oslanja na nemačku "sekularnu ruku", svoju glavnu evropsku uzdanicu. Na čelo Savezne Republike Nemačke – zapadnog dela velikog Rajha – postavljen je čovek od poverenja, kancelar Kon-

rad Adenauer, papin tajni komornik – i u politici koju je on sprovodio duže od petnaest godina se jasno vidi pečat Svete Stolice. Pokazujući u prvi mah veliki oprez i “liberalni” način razmišljanja, ovaj čovek koga su njegovi sunarodnici prozvali “der alte Fuchs” – “stara lisica” radio je na ponovnom naoružavanju svoje zemlje. Naravno, “moralno” naoružavanje stanovništva, a pogotovo nemačke mladeži, je bilo obavezno.

Iz tog razloga su mnoga važna mesta u ministarstvima i administraciji Zapadne Nemačke držali pojedinci s dobro znanim nacističkom prošlošću – njihov spisak je dugačak – a najveći industrijalci kao što su von Krupp i Flick, koji su ne tako davno osuđeni kao ratni zločinci, ponovo su bili na čelu svojih ogromnih preduzeća koja su im vraćena na upravljanje. Cilj opravdava sredstva. A taj cilj je dovoljno jasan: iskovati novi mač Zigfridu, osnažiti ruku za osvetu, osvetu u kojoj će učestvovati i Vatikan.

Kancelar-komornik je u vremenski savršeno usklađenom intervjuu kojeg je dao jednom holandskom časopisu, ponovio gnevne reči koje je kardinal Otavijani upravo izgovorio:

“... Mirna koegzistencija država koje imaju potpuno suprotne stavove je samo varka koja, nažalost, još uvek nalazi previše pristalica”.¹⁵⁰

Zapaljiva “beseda” održana 7. januara u “Santa Marija Madre” prethodila je samo nekoliko dana – nekom slučajnošću – poseti Konrada Adenauera Rimu. Novinski izveštaji su bili jedno-glasni u oceni da je atmosfera bila prijateljska i srdačna tokom privatne audijencije koju su nemački kancelar i njegov ministar inostranih poslova, g. Fon Brentano, imali kod Njegove Svetosti pape Jovana XXIII.

Mogli smo čak pročitati u “L’Aurore”:

“Ovaj sastanak je izazvao prilično neočekivanu izjavu od strane kancelara, kada je odgovarao na papin govor u kome je ovaj hvalio hrabrost i veru predsednika nemačke vlade:

Mislim da je Bog namenio nemačkom narodu posebnu ulogu u ovim nesrećnim vremenima: da bude zaštitnik Zapada od moćnog i pretećeg Istoka”.¹⁵¹

“Combat” je tačno primetio:

“Ovo smo čuli i pre, ali u sažetijem obliku: ‘Gott mit uns’ – ‘Bog je uz nas’ (krilatica ispisana na kopči opasača nemačkih vojnika u ratu 1914-1918).

Podsećanje dr. Adenauera na zadatak dodeljen nemačkom narodu pronalazi svoje nadahnuće u sličnoj izjavi prethodnog pontifa. Stoga nam je dozvoljeno da pretpostavimo da ako je Adenauer dao ovu izjavu u sadašnjim okolnostima, to je zbog toga što je mislio da su njegovi slušaoci spremni da ga čuju”.¹⁵²

U stvari, čovek bi morao biti izuzetno naivan i bez ikakvog znanja o osnovama diplomatije pa da pomisli da ova “neočekivana” izjava nije bila deo programa. Kladimo se takođe da nije bacila nikakvu senku na “dugotrajni razgovor koji je g. Adenauer imao s kardinalom Tardinijem, državnim sekretarom Svete Stolicе, tokom svečanog ručka u nemačkoj ambasadi”.¹⁵³

Spektakularno mešanje Svetog Uredа u međunarodnu politiku, izraženo preko kardinalа Otavianija, zapanjilo je čak i katolike koji su se već navikli na uplitanje Rimske Crkve u poslove države. Rim je toga bio svestan. Ali nastavak hladnog rata je bio toliko bitan za političku moć Vatikana, pa i njegove finansijske prilike, da nije oklevao da ponovi takav politički stav, iako je i prvi put to bilo loše primljeno.

Poseta g. Hruščova Francuskoj, u martu 1960. bila je još jedna prilika za to. Dižon je bio jedan od gradova koje je sovjetski vođa trebao da poseti. Kao i sve njegove kolege na takvom položaju, gradonačelnik Dižona je morao ljubazno da dočeka gosta Francuske Republike. Glavni grad Burgundije je imao svešteno lice za gradonačelnika, kanonika Kira.

Prema crkvenom zakonu, Sveta Stolica je morala dati svoju saglasnost da bi ovaj sveštenik prihvatio položaj gradonačelnika – zajedno sa svim dužnostima i obavezama. Međutim, njegov biskup mu je zabranio da primi g. Hruščova. Tom prilikom, gradonačelnički pojas morao je ustupiti mesto mantiji.

Stoga, gosta je sačekao pomoćnik umesto odsutnog gradonačelnika. Ali prezir s kojim se Crkva ponela prema svetovnim vlastima tom prilikom izazvao je najoštrije osude, 30. marta. “Le Monde” je napisao:

“Ko zapravo ima vlast nad gradonačelnikom Dižona: biskup ili prefekt? A ko je iznad predstavnika centralne vlasti: papa ili francuska vlada? Ovo je pitanje koje svako postavlja...”

Odgovor je jasan: teokratija je na prvom mestu. Ali, da li će od sada gosti morati da se ispovedaju kada dolaze u posetu gradonačelniku u mantiji?”

U gore pomenutom članku, urednik “Le Mond-a” takođe s pravom kaže:

“Pored toga što je ovo francusko unutrašnje pitanje, Kir afera nam skreće pažnju na širi problem. Uplitanje Vatikana se nije ticalo samo odnosa gradonačelnika i njegove vlade. Zbog načina na koji se desilo, ono predstavlja otvoreno i drsko mešanje u međunarodnu diplomatiju”.

Ovo je svakako tačno – i reakcije koje je ova afera izazvala skoro svuda pokazuju da je njen značaj jasno shvaćen od strane svetskog javnog mnjenja. Pogotovo u Sjedinjenim Državama, javnost, koja je već bila svedok neprijateljskih demonstracija koje su organizovali kardinali Spelman i Kušing tokom posete g. Hruščova, počela je da sumnja da katolički predsednik može biti nezavisan od Vatikana.

Mnogi su strahovali da bi, u tom slučaju, spoljna politika zemlje bila vođena u korist interesa Rimske Crkve – a na uštrb domaćih interesa, što bi predstavljalo veliku opasnost.

Otpor prema otopljanju odnosa između Istoka i Zapada je postao “otvoren”, posle “bombe” koju je bacio kardinal Otaviani.

Ugovor o razoružanju bi bila mala žrtva, neki bi rekli, prema sahranjivanju u ruševinama – pre ili kasnije – država dovoljno ludih da ostanu u smrtonosnom klinču s neprijateljem. Ali možemo videti da je Vatikan, prinuđen da koristi “duhovne” poluge, nastojao da ih upotrebi na najbolji mogući način. Jezuiti, koji su vodili njegovu diplomatiju, su činili sve što je u njihovoj moći da otklone najveću “opasnost” koja se ikada nadvijala nad Svetom Stolicom: međunarodni sporazum koji bi isključio mogućnost rata.

Šta bi ostalo od ugleda Vatikana, njegovog političkog uticaja i svih prednosti, materijalnih i drugih, koje proizlaze iz njega ako,

zbog takvog sporazuma, ne bi više mogao da kuje zavere, koristi svoj uticaj, cenjka se oko saradnje s vladama, pomaže jednima, a drugima preti, suprotstavlja se državama, stvara sukobe zbog svojih interesa – i ako ne bude više mogao da nađe vojnike koji bi se borili za njegove neumerene težnje?

Niko se ne može prevariti – a jezuiti ponajmanje – opšte razoružanje bi značilo kraj Rimske Crkve kao svetske sile. A “duhovna” glava bi klonula.

Moramo, stoga, očekivati od Lojolinih sinova da se svim lukavstvima iz svog arsenala bore protiv želje naroda i vlada za mirom. Da bi srušili zdanje na klimavim temeljima neće štedeti mine. To je rat bez milosti, sveti rat, pokrenut mahnitim govorom kardinala Otavianija. A Isusovci će ga voditi sa slepom tvrdoglavošću insekta – “ad majorem papae gloriam” – bez obzira na nesreće koje će uslediti. Pre će svet nestati, nego vrhovna vlast Rimskog Pontifa!

Zaključak

Sažeto smo izložili, u ovoj knjizi, glavne oblike delovanja Isusovaca, tokom četiri veka; takođe smo ustanovili da militantna, čak i vojna, priroda ovog čuvenog i ultrapapskog društva u potpunosti opravdava njegov nezvanični naziv: “tajna papina voj-ska”.

Prvi u boju, u slavu Boga – i posebno Svete Stolice – to je ono što ovi crkveni ratnici sami sebi naređuju i na šta su ponosni; u isto vreme, oni nastoje, kroz izdavaštvo i štampu kojom upravljaju, da preruše koliko god je moguće i predstave svoje političko delovanje u raznim državama kao “apostolske” poduhvate.

Vešta kamuflaža, izjave nevinosti, ruganje teorijama o “mračnim zaverama” koje im pripisuju poremećeni umovi njihovih neprijatelja – sve to nije dovoljno da zaustavi jednodušno neprijateljstvo javnog mnjenja prema njima, uvek i svuda, i neizbežni odgovor na njihove spletke koje su dovele do njihovog isterivanja iz svih država, čak i najkatoličnijih.

Ovih pedeset šest isterivanja, da nabrojimo samo najvažnija, predstavljaju neoborivi dokaz! To je dovoljno da se dokaže zla priroda ovog Reda.

Kako i ne bi bio štetan po građanska društva kad predstavlja najmoćnije oružje papstva za nametanje njegovog zakona svetovnim vlastima i kad taj zakon – po svojoj prirodi – nema nikakvog obzira prema nacionalnim interesima? Vatikan, koristeći svaku priliku, podržava ove interese kada se poklope s njegovim – videli smo da se to desilo 1914. i 1939. godine.

Opasna po svoje neprijatelje, odnosno one koji se protive Vatikanu, ova dvolična crkveno-politička organizacija, je još smrtonosnija po svoje prijatelje. S malo opreza, možemo izbeći nepoštene udarce, ali njeni zagrljaji su smrtonosni.

Na tu temu, g. T. Jung je napisao, 1874. sledeće reči koje nisu zastarele: "Snaga Francuske je u obrnutoj srazmeri sa stepenom njene poslušnosti Rimskoj Kuriji".¹

A od novijeg autora: M. Josif Hours (Joseph Hours), kada je proučavao posledice naše veoma relativne "neposlušnosti", napisao je:

"Oko toga nema sumnje; bilo gde na kontinentu (i možda, danas, na celom svetu), kad god se Crkva bavila politikom, težila je da postane anti-francuska".²

Pravilno zapažanje, iako je reč "težila" dosta slaba. Zaključićemo da bi izraz "bilo joj je zapovedeno" više odgovarao.

Zar se nije bolje izložiti neprijateljstvu, nego doći do zaključka, do kojeg je došao pukovnik Bek, bivši ministar inostranih poslova izrazito katoličke Poljske.^{2a}

"Vatikan je jedan od glavnih krivaca za tragediju moje zemlje. Prekasno sam shvatio da smo vodili našu spoljnu politiku isključivo u interesu Katoličke Crkve".

Štaviše, sudbina katoličkog carstva Habzburga nije bila ohrabrujuća; što se tiče Nemačke, koja je zauzimala posebno mesto u srcima papa, a posebno pape Pija XII, ona nije mogla biti zadovoljna zbog svih milosti kojima su je Njihove Svetosti obasipale, a koje je skupo platila.

U stvari, pitamo se da li je Rimaska Crkva išta dobila od svoje ludačke težnje da vlada svetom, težnje koju su, najviše od svih, u životu održavali jezuiti. Tokom četiri veka u kojima su ovi huškači širili sukobe i mržnju, pokolj i uništenje u Evropi, od Tridesetogodišnjeg rata do Hitlerovog krstaškog pohoda, da li je Crkva stekla dobit, ili pretrpela gubitak?

Odgovor je lak: jasan i neosporan ishod je neprekidno slabljenje "baštine Svetog Petra" – tužan kraj tolikim zločinima!

Da li je jezuitski uticaj postigao bolje rezultate unutar samog Vatikana? Sumnjamo.

Katolički autor navodi:

“Oni uvek teže sjedinjavanju crkvene moći koju poseduju. Papina nepogrešivost smeta biskupima i vladama: ne obazirući se, oni se za nju zalažu na Koncilu u Trentu, a izborili su je na Vatikanskom Koncilu (1870)... Ugled Društva opčinjava, unutar Crkve, njegove protivnike koliko i prijatelje. Poštujemo ga, ili ga se, ako ništa drugo, bojimo; mislimo da može učiniti sve, pa se i ponašamo shodno tome”.³

Drugi katolički pisac govori o posledicama koncentrisanja moći u Pontifovim rukama:

“Isusovo Društvo je sumnjičavo prema životu, tom izvoru jeresi i stoga mu suprotstavlja autoritet.”

Koncil u Trentu već deluje kao testament katoličanstva. To je poslednji pravi Koncil.

“Posle njega, održan je još samo Vatikanski Koncil koji odobrava prestanak održavanja koncila.

Svi smo svesni šta je papa postigao krajem koncila. Ali takođe – i šta je izgubio!

Katoličanstvo postaje apsolutistička monarhija, koja je zauvek utemeljena na načelu papske nepogrešivosti. Slika je lepa, ali život snosi njenu cenu. Sve proističe iz Rima, a Rimu je ostavljeno da se oslanja samo na Rim.”⁴

Dalje, isti autor ukratko navodi šta je zasluga čuvenog Društva: “Možda je odložena smrt Crkve, ali je to postignuto nekom vrstom pogodbe sa smrću”⁵

Vrsta skleroze, a možda i nekroze, se širi i slabi Crkvu, usled jačanja sinova Lojole. Uvek budni čuvari dogme, čiju zastarelost naglašavaju svojim nenormalnim obožavanjem Device Marije, jezuiti, gospodari Gregorijanskog Pontifskog Univerziteta kojeg je osnovao Ignacije Lojola, proveravaju šta se podučava u semeništima, nadgledaju Misijske, upravljaju Svetim Uredom, pokreću Katoličku Akciju, cenzurišu i uređuju versku štampu u svakoj zemlji, pomažu s velikom ljubavlju važna mesta hodočašća: Lurd, Lisi, Fatimu, Međugorje itd. Ukratko, oni su svuda, i možemo smatrati značajnom činjenicu da papi, dok služi misu, uvek pomaže jezuita; njegov ispovedilac je takođe uvek jezuita.

Radeći na skupljanju svih poluga vlasti u rukama Vrhovnog Pontifa, Društvo je u stvari radilo za sebe i za papu, na koga bi se

mogle odnositi ove čuvene reči: “Ja sam njihov poglavar, stoga ih sledim”.

Dakle, sve su uzaludniji pokušaji da se napravi razlika između delovanja Svete Stolice i Društva Isusovog. Ali ovaj Red, koji predstavlja samu kičmu Crkve, teži da njom zagospodari u potpunosti. Već dugo vremena, biskupi su ništa više od “činovnika”, poslušni izvršitelji naređenja koja stižu iz Rima, odnosno jezuitskog sedišta.

Bez ikakve sumnje, Lojolini učenici su nastojali da sakriju od očiju vernika surovost sistema koji je postajao sve totalitarniji. Katolička štampa, koja je bila u njihovim rukama, pokušava da s malo raznolikosti, ostavi lažan utisak o svojoj nezavisnosti na svoje čitaoce, da bude otvorena za “nove” ideje: oci, koji su sve svima, rado koriste ove trikove koji bi obmanuli samo one kojima je glava u oblacima. Ali, iza svega toga, večiti jezuita posmatra, o kome je već pomenuti autor napisao: “Beskompromisnost mu je urođena. Pošto može biti prevrtljiv, zbog svog lukavstva, on se samo ističe u tvrdoglavosti”.⁶

Pronalazimo odlične primere te tvrdoglavosti i podmukle pristrasnosti u strpljivom radu jezuita, na pomirenju, bilo to dobro ili loše, “savremenog” i naučnog duha kojem poklanjaju dosta pažnje sa zahtevima “doktrine” uopšte, a posebno onih idolopokloničkih oblika pobožnosti – kao što je obožavanje Marije i čuda – kojih su oni najrevnosniji pobornici.

Reći da su ovi napori urodili plodom bilo bi preterivanje: kada se spoje voda i vatra, dobije se uglavnom para. Ali čak i ti prozirni oblaci zadovoljavaju neke neiskvarene umove, iako su upozoreni da previše logike u razmišljanju škodi iskrenoj pobožnosti. “Vade retro, Satanas!” (Odstupi, Satano!)

Što se toga tiče, nemačka metafizika je najkorisnija; u njoj nalazimo sve što nam treba. Ne postoji detinjasto sujeverje koje, nakon pažljive obrade, neće dobiti na ozbiljnosti i čak intelektualnoj dubini. Veoma je zabavno pratiti igru u časopisima i biltenima raznih kulturnih grupa.

Tamo, radoznalac pronalazi podatke koji su mu potrebni, a posebno onaj koji može da čita između redova.

Međutim, ovi ljudi puni gorčine ne žive samo u misaonom delokrugu. Dobri Oci su se pobrinuli da njihovo misionarstvo među "intelektualcima" ima čvrstu ovozemaljsku osnovu. Darovima kojima Duh izdašno nagrađuje njihove sledbenike su dodate i značajne prednosti. Uostalom, to je stari običaj. U vreme Karla Velikog, pokršteni Saksonci su dobijali belu košulju. Danas, novi ili ponovo rođeni vernici uživaju drugačije pogodnosti, pogotovo u akademskom i naučnom svetu: ne tako bistri studenti polažu ispite bez problema; profesori dobijaju katedru po izboru; lekar koji je "vernik", pored bogatih pacijenata, ima prednost pri ućlanjenju u važna udruženja, itd... Po prirodnom sledu stvari, ovi izabrani regruti će dovesti druge i kako u broju leži snaga, njihovo udruženo delovanje biće veoma delotvorno u područjima koja mi zovemo vodećim.

Jedna od zemalja gde se ovo može videti je Španija, kako nam je rečeno.

U "Le Monde-u" od 7. maja 1956, M. Anri Feske (Henri Fesquet) je posvetio važan članak španskom "Opus Dei-u". Kada je objašnjavao delatnost ove pobožne i okultne organizacije, napisao je: "Njeni članovi... pomažu intelektualcima da dostignu stanje savršenosti u veri kroz bavljenje svojom strukom i da posvete svoj rad".

Ova priča nije nova i M. Feske to zna, jer malo dalje u tekstu navodi: Njih optužuju – a što se teško može poreći – da žele zauzeti ključna mesta u državi, da upravljaju Univerzitetom, administracijom, vladom, da sprečavaju da u njih uđu ili čak izbacuju iz njih nevernike i liberale".

"Opus" je izgleda ušao u Francusku "tajno" u novembru 1954, "uveden" od strane dva sveštenika i pet svetovnih lica, doktora i studenata medicine. Možda je tako i bilo, ali sumnjamo da je ovo pojačanje koje je došlo "tras los montes" (preko planina) stvarno bilo potrebno za njihovo delovanje koje se odvijalo već dugo vremena do tada, u Francuskoj, uglavnom na području zdravstva i nauke, kako je otkriveno zbog nekih skandala na ispitima i takmičenjima.

U svakom slučaju, francuski ogranak “Opus Dei-a”, koji je trebao biti “Božje delo”, ipak nije toliko tajnovit sudeći prema onome što je o njemu napisao Fransoa Moriak:

“... Primio sam čudno pismo, toliko čudno da bih, da ga nije potpisao katolički pisac koji je moj prijatelj i kome verujem, pomislio da se radi o neslanoj šali. On je ponudio članak jednom časopisu koji je ponudu sa zadovoljstvom prihvatio, ali nikad nije potvrdio njegov prijem. Posle nekoliko meseci, moj prijatelj je postao nestrpljiv, raspitivao se i na kraju dobio ovaj odgovor od urednika tog časopisa: ‘Kao što vam je verovatno poznato, ‘Opus Dei’ već nekoliko meseci proverava šta objavljujemo. I oni nikako nisu dozvolili da taj tekst ode u štampu’. Moj prijatelj mi je postavio pitanje: ‘Šta je Opus Dei?’ I ja, takođe, to otvoreno i iskreno pitam...”⁷

Ovo pitanje – za koje M. Moriak nagoveštava da nije toliko iskreno kao što on kaže – ugledni akademik je mogao da postavi ljudima koje je dobro poznavao: piscima, izdavačima, knjižari-ma, naučnicima, predavačima, ljudima iz sveta pozorišta i filma – ukoliko mu nije više odgovaralo da dobija obaveštenja u uredničkim centrima.

Što se tiče otpora “Opus Dei-u” od strane nekih jezuita, u tome vidimo ništa više od suparništva između grupa. Društvo Isusovo, kao što smo rekli i dokazali – je “modernističko” koliko i “integrističko”, već kako prilike nalažu, jer želi da bude prisutno na obe strane. U stvari, isti časopis “Le Monde” štampao je članak koji je napisao M. Žan Kreač, u kome nas ironično poziva da se divimo “inkvizicijskim presudama španskih jezuita”, srećom ograničenih na dela francuske književnosti. Zaista, ovaj jezuitski cenzor ne izgleda kao “modernista”, sudeći po onome što M. Kreač govori:

“Da je otac Garmendia imao moć kardinala Tevere, onog čiji je pogled Greko opisao kao zelenkastu munju, nad purpustom, Španija bi bila upoznata s našom književnošću samo od užkopljenih... ili čak obezglavljenih pisaca”.

Onda, pošto je naveo nekoliko primera revnosti prečasnog oca, autor postavlja umesno pitanje:

“ ‘Zar su umovi koje su oblikovali naši jezuiti toliko slabi da se ne mogu suprotstaviti ni najmanjoj opasnosti sami?’, prošaputao je zli jezik. Reci mi, dragi prijatelju; ako su oni nesposobni za to, koliko vredi učenje koje ih pravi tako nemoćnim?”⁸

Ovom duhovitom kritičaru možemo odgovoriti da je ta slabost uma kojeg su oblikovali jezuiti, zapravo, glavna vrednost njihovog učenja – a i opasnost.

Na ovo se uvek vraćamo. Uprkos nekim časnim, čak i slavnim, izuzecima – oni su zakleti neprijatelji slobodoumlja: ispirajući mozgovu ispranog mozga!

To je njihova snaga, ali i slabost i mana. M. Andre Mater je odlično objasnio potpuni totalitarizam njihovog Reda kad je napisao: “Kroz disciplinu koja ga ujedinjuje, u duhu, sa svim njegovim saborcima, svaki od njih dela i misli sa snagom trideset hiljada drugih. To je jezuitski fanatizam.”⁹

Strašniji nego ikada pre, jezuitski fanatizam, suvereni gospodar Rimske Crkve, duboko ju je upleo u svetsku politiku u kojoj ratoborni duh ovog Društva uživa. Pod njegovim nadzorom papska organizacija i kukasti krst su pokrenuli smrtonosni napad na omrznuti liberalizam i pokušali da dovedu do “novog srednjeg veka” koji je Hitler obećao Evropi.¹⁰

Uprkos izvanrednom planu Fon Ledočovskog, uprkos Himleru, “našem Ignaciju Lojoli”, uprkos logorima smrti, uprkos kvarenju umova koje je sprovodila Katolička Akcija i nesputana propaganda jezuita u Sjedinjenim Državama, pohod “čoveka providenja” je propao, a “baština Svetog Petra”, umesto da se proširila na Istok, za isto toliko se smanjila.

Ostaje neporeciva činjenica: nacional-socijalistička vlada, “najkatoličkija vlada koju je Nemačka ikada imala”,¹⁰ je ujedno bila i najokrutnija – ne isključujući iz poređenja varvarsko razdoblje. To je zaista bolna izjava za mnoge vernike, ali o kojoj bi vredelo razmisliti. U “burgovima” Reda, gde je obuka bila vršena po ugledu na jezuitsku, vođa Trećeg Rajha je pravio tu “SS elitu” pred kojom je svet “drhtao” – ali i na koju se gadio. Isti uzroci – iste posledice. “Tamo vlada disciplina koju ljudska duša ne može izdržati i koja u potpunosti ubija savest... Zločin otuđenja pod plaštom heroizma... Nijedna zapovest ne može biti

dobra ako, pre svega, kvari dušu. Kada neko potpuno preda svoje biće Društvu, drugi ljudi prestaju biti važni”.¹¹

U stvari, nacističke glavešine nisu imale nikakvog obzira prema “drugim ljudima”; isto se može reći i za jezuite!

“Načinili su od pokornosti svog idola”.¹²

I na tu pokornost su se pozivali optuženici u Nirnbergu da bi opravdali svoje užasne zločine.

Na kraju, preuzimamo od istog autora, koji je veoma dobro ispitao jezuitski fanatizam, ovaj konačni zaključak:

“Prekoravamo Isusovce zbog njihovog lukavstva, politike i obmane, pripisujemo im proračunatost, skrivene motive, udarce ispod pojasa; prekorevamo ih čak i zbog visprenosti njihovih članova. A ipak, ne postoji nijedna zemlja gde Društvo nije doživelo veliko razočarenje, gde se nije sramotno ponašalo i navuklo na sebe opravdani gnev.

Da njihov makijavelizam poseduje dubinu koja mu se uvek pripisuje, da li bi ovi ozbiljni i promišljeni ljudi stalno upadali u provaliju koju ljudska mudrost može predvideti, da li bi stalno doživljavali poraze koje su mogli očekivati s obzirom da su ih iskusili u svim civilizovanim državama?

To je lako objasniti: moćan um upravlja Društvom, toliko moćan da ga tera preko kamena spoticanja, kao da ga može polomiti, ad majorem Dei Gloriam (sve na veću slavu Božiju).

To nije um Generala, njegovih savetnika i starešina Reda...

To je živi um ovog ogromnog bića, to je snaga koja neminovno proizlazi iz tog skupa žrtvovanih savesti, sputanih razuma; to je razorna snaga i oholi bes Reda, koji proishode iz same njegove prirode.”

Kada se oblaci nagomilaju, grmljavina je snažna i oluja mora početi.¹³

Između 1939. i 1945, oluja je odnela 57 miliona duša pustošeći i uništavajući Evropu.

Moramo biti na oprezu; nova i još gora nesreća se može kriti u tim istim oblacima; munja može opet udariti, bacajući svet u “provaliju koju ljudska mudrost može predvideti”, ali iz koje niko ne bi mogao da ga spase.

Uprkos onome što zastupnici Rima govore, nas nije “antiklerikalizam” naveo da pažljivo proučavamo politiku Vatikana, ili jezuita, i da raskrinkavamo njihove namere i sredstva kojima se služe, već nužnost da obavestimo javnost o podmuklom delovanju fanatika koji ne uzmiču ni pred čim – istorija je ovo dokazala mnogo puta – da bi postigli svoje ciljeve.

Videli smo kako su, tokom 18. veka, evropske monarhije zajednički zahtevale ukidanje zlog Reda. Danas, mogu praviti svoje spletke u miru, a demokratske vlade ne izgledaju zabrinute.

Opasnost kojoj je svet izložen zbog ovog Društva je mnogo veća danas nego u vreme novog veka, i čak veća nego u vreme dva svetska rata.

Niko se ne zavarava u vezi smrtonosnih posledica koje bi još jedan sukob doneo.

Literatura

Predgovor

1. Adolphe Michel: "Les Jesuites" (Sandoz et Fischbacher, Paris 1879).
2. A. Michel, op.cit.(2a) See Edmond Paris: Le Vatican contre l'Europe (Fischbacher, Paris), (also P.T.S.,London), and L. Duca "L'Or du Vatican" (Laffront, Paris).
3. E. Paris, "The Vatican against Europe" (P.T.S. London)
4. Saul Friedlander: "Pie XII et le IIIe Reich", (Ed. du Seuil, Paris 1964)
5. L'Osservatore Romano, 20th of October 1961.
6. L'Osservatore Romano, 18th of September 1964.
7. L'Osservatore Romano, 26th of November 1965.

Poglavlja 1-4

1. "La Croix", 31 st of July 1956.
2. Like Saint Augustine, Saint Francis of Assisi and many others.
3. R.P. Jesuit Robert Rouquette, "Saint Ignace de Loyola" (Ed. Albin Michel, Paris 1944, p.6).
4. R.P. Jesuit Robert Rouquette, op.cit., p.9.
5. Dr Legrain, "Le Mysticisme et la folie" (Ed. de l'Idée Libre, Herblay (S.-et-O.) 1931, pp. 14-16).
6. and 7. H. Boehmer, professor at the University of Bonn, "Les Jesuites" (Armand Colin, Paris 1910, pp. 12-13).
8. H. Boehmer, op.cit., p. 14.
9. J. Huber, professor of catholic theology in Munich, "Les Jesuites" (Sandoz et Fischbacher, Paris 1875, p. 127).
10. H. Boehmer, op.cit. pp.20-21, 25.
11. i 12. H. Boehmer, op.cit., pp.25, 34-35.
- 12a. Michelet et Guinet: "Des Jesuites", (Hachette, Paulin, Paris 1845, pp.185-187).
- 12b) Michelet et Guinet: "Des Jesuites", (Hachette, Paulin, Paris, 1845, pp. 185-187).
- 12d. H. Boehmer, op.cit., pp.47-48.
13. Vatican Council (1870).
- 13a. R.P. Jesuit Rouquette, op.cit. p.44.
14. Rene Fulop-Muler: "Les Jesuites et le secret de leur puissance" (Librairie Plon, Paris 1933, p.61).
15. J. Huber. "Les Jesuites" (Sandoz et Fischbacher, Paris 1875, pp. 71 & 73).

16. J. Huber: "Les Jesuites" (Sandoz et Fischbacher, Paris 1875, pp. 71 & 73).
17. Gabriel Monod, in Introduction aux "Jesuites", de H. Boehmer, p. XVI (Armand Colin, Paris)
18. Pierre Dominique: "La politique des Jesuites" (Grasset, Paris 1955, p.37).
19. Gaston Bally: "Les Jesuites" (Chambery, Imprimerie Nouvelle, 1902, pp.11-13).
20. Gaston Bally, op.cit., pp.9-10, 16-17. (21) Pierre Dominique, op.cit., p.37.

Poglavlja 5-10

1. H. Boehmer, op.cit., p.82.
2. i 3. Boehmer, op.cit., p.82-83
4. J. Huber, op.cit., p. 165.
5. H. Boehmer, op.cit., p.89.
6. H. Boehmer, op.cit., pp.85, 86, 87, 88.
7. i 8. H. Boehmer, op.cit., pp.85, 86, 87, 88.
9. Michelet et Quinet, op.cit., p.259.
10. H. Boehmer, op.cit., pp.85, 86, 87, 88.
11. i 12. H. Boehmer, op.cit., pp.89, 104, ,112, 114.
13. Rene Fulop-Miller, op.cit., II, pp.98, 102.
14. H. Boehmer, op.cit., pp.89, 104, 112, 114.
15. Rene Fulop-Miller, op.cit., II, pp.98, 102.
16. H. Boehmer, op.cit., pp.89, 104, 112, 114.
17. i 18. H. Boehmer, op.cit., pp.117, 120.
19. J. Huber, op.cit., pp. 180-183.
20. Rene Fulop-Miller, op.cit., II, pp. 104-105.
21. J. Huber, op.cit., pp.183-186.
22. J. Huber op.cit., p.131.
23. Cite by H. Fulop-Miller: "Les Jesuites et le secret de leur puissance" (Plon, Paris 1933, p.57)
24. J. Huber, op.cit., pp.188 ss.
25. H. Boehmer, op.cit., p.135.
26. Declaration of the 6th of February 1940.
27. H. Boehmer, op.cit., p.135 ss.
28. Pierre Dominique, op.cit, p.76.
29. H. Boehmer, op.cit., pp.137, 138, 139.
30. H. Boehmer, op.cit., pp.137-139.
31. H. Boehmer, op.cit., pp.140-142.
32. H. Boehmer, op.cit., pp.140, 142.
33. Pierre Dominique, op.cit, pp.101, 102
34. Gaston Bally, op.cit., p.69.
35. Pierre Dominique, op.cit., p.84.
36. and 37. Pierre Dominique, op.cit., pp.85, 86, 89.
- 38a. His adversaries used to say that he had "cotton" in his ears!
38. Henri Fulop-Miller, op.cit., p. 113.
39. Pierre Dominique, op.cit., p.95.
40. H. Boehmer, op.cit., p. 100.
41. H. Boehmer, op.cit., p.103.

Poglavlja 11-12

1. "Les Jesuites", in "Le Crapouillot", Nr. 24, 1954, p.42.
2. "Le Crapouillot", op.cit., p.43.
3. H. Boehmer, op.cit., p.162
4. Lord Bertrand Russell: "Science and religion" Ed. Gallimard, Paris 1957, pp.84-

85

5. "Le Crapouillot", op.cit. p.44.
6. H. Boehmer, op.cit., p. 168.
7. "Correspondence" of Verbiest (Brussels 1931, p.551).
8. i 9.H. Boehmer, op.cit., pp. 197 ss.
10. Clovis Lugon: "La Republique communiste chretienne des Guaranis" p.197.
11. H. Boehmer, op.cit. pp.204-205.
12. F. Charmot, S. J.: "La Pedagogie des Jesuites" (Edit. Spes, Paris 1943, p.39).

Poglavlja 13-21

- 1,2,3. F. Charmot, S.J. op.cit., pp.413, 415, 417, 442, 493..
4. i 5. J. Huber, op.cit., pp.98-99.
6. "Oeuvres completes" de Bucher (Munich 1819, II, p.477 ss.)
7. i 8. J. Huber, op.cit., 106-108.
- 9,10,11. F. Charmot, S.J. op.cit., pp.318-319, 508-509, 494.
12. J.Huber, op.cit., II, p.177.
13. i 14. H. Boehmer, op.cit., pp.244-246
15. i 16. H. Boehmer, op.cit., pp.247-248, 238 ss.
17. i 18. H. Boehmer, op.cit., pp.238, 241.
19. Pierre Dominique, op.cit., pp.190-191.
20. Andre Mater, quoted by Pierre Dominique, op.cit., p.191.
21. Pierre Dominique, op.cit., p.191.
22. Pierre Doninique, op.cit., p.209.
23. Baron de Ponnat, "Histoire des variations et des contradictions de l'Eglise romaine", p.215. t i l .
24. J. Huber, op.cit., p.365.
25. Caraccioli: "Vie du Pape Clement XIV" (Desant, Paris 1776, p.313).
26. Baron de Ponnat, op.cit., p.223.
27. Potter: "Vie de Scipion de Ricci", (Brussels 1825), I, p. 18).
28. Baron de Ponnat: "Histoire des variations et contradictions de l'Eglise romaine" (Charpentier, Paris 1882, II, p.224).
29. Pierre Dominique, op.cit., p.220.
30. Daniel-Rops, of the French Academy: "Le retablissement de la Compagnie de Jesus" (Etudes, September 1959).
31. Pierre Dominique, op.cit., p.219—Here is, according to M. Daniel-Rops, the strange death of Paccacaci, founder of the Brothers of Faith: "He was brought before the Holy See, imprisoned at the castle of Saint-Ange and finally was "assassinated". (Etudes, September 1959).
32. H. Boehmer, op.cit., p.285.
33. Rene Fulop-Miller, op.cit., pp. 149-150.
34. "Oeuvres de Napoleon III" (Amyot et Plon, Paris 1856, II, pp.31 and 33).
35. Adolphe Michel, op.cit., pp.66 ss.
36. Adolphe Michel, op.cit. pp.55,66.

37. Larousse, VII, p.371.
38. Adolphe Michel, op.cit., pp.71-72.
39. Abbe J. Brugerette: "Le Pretre francais et la societe contemporaine" (Lethielleux, Paris 1933, I, pp.168 and 180).
40. and 41. Paul Leon, of the Institute, "La guerre pour la Paix", (Ed. Fayard, Paris 1950 pp.321-323).
42. Quoted by Monseigneur Journet: "Exigences chretiennes en politique"(Ed. L.V.F. Paris 1945, p.274).
43. Albert Bayet: "Histoire de France" (Ed. du Sagittaire, Paris 1938, p.282).
44. Adrien Dansette: "Histoire religieuse de la France contemporaine" (Ed. Flammarion, Paris 1948, I, p.432)
45. Gaston Bally, op.cit., pp.100, 101.
46. Abbe J. Brugerette: "Le pretre francais et la societe contemporaine", (Ed. Lethielleux Paris 1933, I, pp. 183-184).
47. H. Boehmer, op.cit., p.290.
48. Adolphe Michel: "Les Jesuites" (Sandoz et Fischbacher, Paris 1879, pp.77 ss)
49. 49a. i 50. Abbe J. Brugerette, op.cit., pp.221, 223.
51. Father Gratry, quoted by the Abbe J. Brugerette, op.cit., p.229.
52. Boivent, 1927, pp.79 to 81.
53. Daniel-Rops: "Le Retablissement de la Compagnie de Jesus" (Etudes, September 1959)
54. Adolphe Michel: op.cit., pp.72, 73.
55. 56. and 57. Gaston Bally, op.cit., pp. 101,107,108,109.
58. i 59. Abbe Brugerette, op.cit., II, pp.10 to 14.
60. Abbe Brugerette, op.cit., II, pp.164, 165.
61. Adrien Dansette, op.cit., p.29.
62. 63. 64. i 65. Abbe Brugerette, op.cit., II, pp.164, 165, 166, 167, 176, 185.
66. i 67. Abbe Brugerette, op.cit., pp. 185,196,191.(67a) See Jan Cotereau: "Anthologie des grands textes laiques" (Fischbacher, Paris)
- 67b. See Jean Cornec: "Laicite" (Sudel, Paris).
68. Adrien Dansette, op.cit., II, pp.37, 38.
69. i 70. Adrien Dansette, op.cit., II, pp.46, 47, 48.
71. i 72. Adrien Dansette, op.cit., II, pp.114 ss.
73. Pierre Dominique, op.cit., p.239.
74. i 78. Adrien Dansette, op.cit., II, pp.263, 264.
75. i 77. "Les Carnets de Schwartzkoppen" Rieder, Paris 1933, pp.147, 148, 162.
76. Armand Charpentier, "Histoire de l'affaire Dreyfus" (Fasquelle, 1933, p.73).
78. See earlier on.
79. Pierre Dominique, op.cit., p.240.
80. 83. i 85. Abbe Brugerette, op.cit., II, pp.454, 432, 467.
81. Armand Charpentier, op.cit., p.75.
82. "Lettres d'un innocent", January and February 1895.
84. Maurice Paleologue: "Journal de l'Affaire Dreyfus" (Plon, Paris 1955, p. 149)
85. See earlier on
86. i 89. Abbe Brugerette, op.cit., II, pp.469, 471, 472.
87. Maurice Paleologue, op.cit., p.237.
88. "L'Aurore", 14th of September, 1899.
89. Vidi raniiji citat.

90. i 91. Adrien Dansette, *op.cit.*, II, pp.275, 276.
92. Abbe Brugerette, *op.cit.*, II, p.451.
93. 94. i 96. Abbe Brugerette, *op.cit.*, II, pp.443, 444, 448.
95. Father Lecanuet, "Les Signes avant-coureurs de la Separation", p. 179.
- 96a. The newspaper "La Croix" was then widely published. (Note of the author).
97. Adrien Dansette, *op.cit.*, p.277.
98. The "Civiltà Cattolica" of the 5th of February 1898.
99. Abbe Brugerette, *op.cit.*, II, pp.435, 454.
100. "La Croix" of the 29th of May 1956.
101. Abbe Brugerette, *op.cit.*, p.443.
102. Abbe Brugerette, *op.cit.*, II, p.450.
103. "Somme theologique", in *Supple. XCIV*, I, 3. 104) Pierre Gazotte, de l'Academie Francaise, "Histoire de Francais" (Flammarion, Paris 1951, tome II, pp.516, 517).
105. Mgr Cristiani, "Le Vatican politique" (Ed. du Centurion, Paris 1957, p. 102).
106. Abbe Brugerette, *op.cit.*, II, p.478.
107. Agnes Siegfried: "L'Abbe Fremont" (F. Alcan. Paris 1932, II, p.163).
108. 109. i 110. Adrien Dansette, *op.cit.*, pp.317, 318, 319.
111. Agnes Siegfried, *op.cit.*, p.342.
112. Adrien Dansette, *op.cit.*, p.323.
113. Charles Ledre: "Un siecle sous la tiare" (Bibliotheque catholique Amiot-Dumont, Paris 1955, p. 125).
114. and 117. Adrien Dansette, *op.cit.*, pp.333, 361.
115. Pierre Dominique, *op.cit.*, p.241.
116. Agnes Siegfried, *op.cit.*, p.421.
118. Adrien Dansette, *op.cit.*, p.363.
119. i 121. Joseph Rovin, *op.cit.*, pp.121, 150 ss.
120. Jean Bruhat: "Le Vatican contre les peuples" (Paralleles, 21st of December 1950)

Poglavlja 22-28

1. "Document" P.A. XI/291.
2. and (3) Pierre Dominique, *op.cit.*, pp.245, 246, 250.
4. "Veroffentlichungen der (Commission fur Neuere Geschichte Osterreichs", 26 Wien- Leipzig 1930, pp.893, 894.
5. This communication appears in "Bayerische Dokumentenzum Kriegsausbruch", III, p
6. Yves Guyot: "Bilan politique de l'Eglise", p. 139.
7. He was not very friendly towards the Jesuits.
8. i 9. Abbe Daniel: "Le Baptême de sang", (Ed. de l'Idée Libre, Herblay 1935, pp.28-30).
10. 11. i 13. Abbe Brugerette, *op.cit.*, III, pp.553, 528, 529.
12. Pierre Dominique, *op.cit.*, p.252.
14. Charles Ledre, *op.cit.*, p. 154.
15. Louis Canet: "Le Politique de Benoit XV", (Revue de Paris, 15th of October and 1st of November 1918).
16. Abbe Brugerette, *op.cit.*, III, p.543.

17. R. P. Fernesolle, S. J. "Pro pontifice". Imprimatur 26th of June 1947, (Beauchesne, Paris 1947, p. 15.)
18. Charles Pichon: "Histoire du Vatican" (Sefi, Paris 1946, p. 143).
19. i 20. Pierre Dominique, op.cit., pp.253, 254.
- 19a. Videti takode: Frederic Hoffet's "L'Equivoque catholique et le nouveau clericalisme"(Fischbacher, Paris).
21. Francois Charles-Roux: "Huit ans an Vatican", Flammarion, Paris 1947, pp.47 ss
22. Gaston Gaillard, p.353 "La fin d'un temps" (Ed. Albert, Paris, 1933).
23. Pietro Nenni "Six ans de guerre civile en Italie" (Librairie Valois, Paris 1930, p. 146)
24. "Press italienne, New York Herald Tribune, Time and Paris-Presse", 3rd of November 1959.
25. Monseigneur Cristiani: "Le Vatican politique", Imprimatur 15th of June 1956 (Ed. du Centurion, Paris 1957, p. 136).
26. Francois Charles-Roux, op.cit., p.231.
27. Antonio Aniante: "Mussolini" (Grasset, Paris 1932, pp.123 ss.).
28. Maurice Laporte: "Sous le casque d'acier" (A. Redier, Paris 1931, p. 105).
29. VLa Tribune des Nations", 30th of June 1950.
30. Francois Charles-Roux, op.cit., p.93.
31. Joseph Rovani, op.cit., p.195.
32. Gonzague de Reynold: "D'ou vient l'Allemagne" (Plon, Paris 1939, p. 185).
33. Walter Grolitz and Herbert A. Quint: "Adolf Hitler" (Amiot, Dumont, Paris 1953, p.32).
34. "Mercure de France"; "Pius XI and Hitler" (15th of January 1934).
35. and 36. Joseph Rovani, op.cit., pp. 197,209,214.
37. Franz von Papen, op.cit., p.207.
38. Entuziazam kardinala Šustera je razumljiv pošto su jezuiti imali sličnu sudbinu u Abisiniji, kao i u evropskim državama. Uz pomoć diktatora kojeg su doveli na vlast, želeli su da uspostave katolicizam u celoj državi, ali su bili proterani.
39. and 40. Camille Cianfarra: "La Guerre et le Vatican" (Le Portulan, Paris 1946, pp. 46, 47, 48). Beleška autora: Kardinal Šuster je takođe bio rektor ove strane institucije "L'Ecole de mystique fasciste" (škola mističnog fašizma)
41. Francois Charles-Roux, op.cit., p.181.
42. Andre Ribard: "1960 et le secret du Vatican" (Libr. Robin, Paris 1954, p.45.)
43. i 45. Raymond de Becker: "Livre des vivants et des morts" (Ed. de la Toison d'OrBrussels 1942, pp.72,73,175).
44. Jacques Saint-Germain: "La Bataille de Rex" (Les oeuvres francaises, Paris 1937,pp.67,69).
46. Review "Historia", December 1954.
47. Pius XI's Letter "Peculari Quadam", quoted by R.P. Jesuit de Soras, in the "Action catholique et action temporelle" (Ed. Spes, Paris 1938, p. 105). Imprimatur 1938.
48. Raymond de Becker, op.cit., p.66.
49. Leon Degrelle: "La cohue de 1940" (Robert Crausaz, Lausanne 1949, pp.214-215).
50. "La Croix", 24th of May 1946.
51. 52. i 53. Leon Degrelle, op.cit., pp.213,216ss, 219ss.

54. Gaston Gaillard: "La fin d'un temps" (Ed. Albert, Paris 1933, II, p. 141).
55. As long as you will be happy, you will have many friends; when the clouds appear, you will be alone.
56. R.P. Fessard S.J.: "Libre meditation sur un message de Pie XII", (Plon, Paris 1957, p.202).
57. Edmond Paris: "The Vatican against Europe" (P.T.S., London 1959, p.141)
58. Secret archives of the Wilhelmstrasse, document 83-26 19/1, (Berlin, 25th of January 1939).
59. "La Croix", 10th of August 1943.
60. "La Croix", 28th of January 1942).
61. "... siquid quod oculis nostris apparet album, nigrum illaesse definierit debemus itidem quod nigrum sit pronuntiare". "Institutum Societatis Jesus" (Roman edition of 1869, II p.417).
62. G.E.R. Gedy: "Suicide de l'Autriche" (Union latine d'editions, Paris 1940, p. 188).
63. Francois Charles-Roux, op.cit., pp.118, 122.
64. Ernest Pezet, former vice-president of the Commission for Foreign Affairs, "L'Autriche et la paix" (Ed. Self, Paris 1945, p. 149).
65. Austria and Hitler ("Mercure de France", 1st of May 1938, p.720).
66. J. Tchernoff: "Les Demagogies contre les democracies" (R. Pichon and Durand-Auzias, Paris 1947, p.80).
67. Francois Charles-Roux, op.cit., p.114.
68. Cf. the "Journal", (1933-1939) of Count Szembeck (Plon, Paris 1952, pp.499).
69. Cf. Camille Cianfarra, op.cit., pp.259, 260.
70. Francois Charles-Roux, op.cit., pp.127, 128.
71. Francois Charles-Roux, op.cit., 127, 128.
72. Cf. Walter Hagen: "Le Front secret" (Les lies d'Or, Paris 1950).
73. R.P. de Soras, op.cit., p.96.
74. and 75. Henriette Feuillet: "France Nouvelle", 25th of June 1949.
76. "Reforme", 17th of August 1947.
77. Lord Russell of Liverpool: "Sous le signe de la croix gammes", (L'Ami du livre, Geneva 1955, p.217).
78. Henriette Feuillet: "France Nouvelle", 25th of June 1949.
79. Francois Charles-Roux, op.cit., p. 132.
- 79a. Cf. Herve Lauriere: "Assassins in the Name of God", (Ed. Dufour, Paris 1951, pp.40 ss)
80. Walter Hagen op.cit., pp. 168,176,198,199.
81. "Mirror News" of Los Angeles, 24th of January 1958.
82. Sa ostalim katoličkim kadrom, kao što su monsinjor Aksamović, i jezuiti Irgolis, Lonacir, Pavunić, Mikan, Polić, Severović, Šipić, Škrinjar, Vučetić.
83. "Le Monde" 27th of May 1953.
84. Cf. Herve Lauriere: "Assassins in the Name of God", (Ed. Dufour, Paris 1951, p.97).
85. "L'Ordre de Paris", 8th of February 1947.
86. "Nineteenth Century and After", August 1943.
87. i 88. Herve Lauriere, op.cit., pp.82,84,85.

89. U prisustvu samog Stepinca, jednog dana se 400 ljudi "vratilo" u katoličku veru. 12. juna 1942. Radio Vatikan je objavio vest o ovoj masovnoj konverziji navodeći da je to bilo "spontano i bez ikakvog pritiska".
90. "Le Monde", 31st of December 1959.
91. "Paris-Presse", 31st of December 1959.
92. Cf. Jean Hussard: "Vu en Yougoslavie" (Lausanne 1947, p.216).
- 92a. R.P. Dragoun: "The Dossier of Cardinal Stepinac" (Nouvelles Editions Latines, Paris 1958, pages 46 and 163).
- 92b R.P. Dragoun: "The Dossier of Cardinal Stepinac", (Nouvelles Editions Latines, Paris 1958,p.32).
93. Cf. "Le Monde", 19th of April 1959.
94. and 95. Georges Viance: "La Federation nationale catholique", foreword by the R.P.Janvier (Flammarion, Paris 1930, pp. 186,187,188,78).
96. Franz von Papen: "Memoires" (Flammarion, Paris 1953, p.91).
97. AndreGuerber: "Himmler et ses crimes" (Les Documents Nuit et Jour, Paris, 1981)
98. Canon Coube: "Sainte Therese de l'Enfant Jesus et les crises du temps present", (Flammarion, Paris 1936, pp.165 ss). Imprimatur: 11th of January 1936.
99. Francois Tenand: "L'Ascension politique du Marechal Petain", (Ed. du livre francais, Paris 1946, pp.40 ss).
101. 7th of July 1941.
102. 30th of July 1941. ,
103. Foreword to "L'Eglise a-t-elle collabore"?, by Jean Cotereau (Spartacus, Paris, May 1946).
104. R.P. Deroo: "L'Episcopat francais dans la melee de son temps", (Bonne Presse, Paris 1955, p. 103). Imprimatur 1955.
105. 'La Croix', 10th of October 1958.
106. Čitamo u "Documentation catholique" od 15. Marta 1959. da je duh novog pape isti kao i prethodnog.
107. "Reforme", 21st of July 1945.
108. Hermann Rauschnig, former national-socialist chief of the government of Dantzig: "Hitler m'a dit", (Ed. Co-operation, Paris 1939, pp.266, 267, 273 ss).
109. Walter Schellenberg: "Le Chef du contre-espionnage nazi vous parle" (Julliard, Paris 1957, pp.23-24).
110. "Begegnungen zwischen Katholischen Christentum und nazional-sozialistischer Weltanchaunung", by Michael Schmaus, professor at the Faculty of Theology of Munich. (Aschendorf, Munster 1933).
111. "La Croix", 2nd of September 1951.
112. "La Croix", 2nd of September 1954.
113. Gunter Buxbaum- "Les Catholiques en Europe centrale" ("Mercure de France", 15th of January 1939).
114. Robert d'Harcourt of the French Academy: "Franz von Papen, l'homme a tout faire" L'Aube, 3rd of October 1946).
115. "Temoignage chretien", 6th of December 1957.
116. Abbe Jean Vieujan: "Grande Apologetique" (Bloud et Gay, Paris 1937, p.1316).
117. Conference of the 25th of March 1912.

118. "De stabilitate et progressu dogmatis", first part, art VI 9 I ("Typographia editrix romana, Romae 1908").
- 118a. Videti: Sol Ferrer-Francisco Ferrer. *Un Martyr au XXe siecle* (Fischbacher, Paris).
119. Frederic Hoffet: "L'Imperialisme protestant" (Flammarion, Paris 1948, pp. 172 ss).
120. Adolf Hitler: "Libres propos" (Flammarion, Paris 1952, p.164).
121. Walter Hagen, op.cit., p.358
122. Count Carlo Sforza: "L'Italie telle que je l'ai vue", (Grasset, Paris 1946, p.158).
123. *Mercure de France*: "Pius XI and Hitler", 15th of January 1934.
124. "Gazette of Lausanne", 15th of November 1945.
125. R.P. Duclos: "Le Vatican et la seconde guerre mondiale", (Ed. Pedone, Paris 1955. p.255) Imprimatur 1955.
126. Andre Ribard: "1960 et le secret du Vatican", (Librairie Robin, 38, rue de Vaugirard. Paris 1954, p.80) and Frederic Hoffet: "Politique romaine et demission des Protestants" (demission des laiques) (Fischbacher, Paris).
127. and 129. Leon Poliakov: "Breviaire de la haine" (Calmann-Levy, Paris 1951, pp 345, 350, 351).
128. "L'Arche", November 1958.
129. See earlier on.
130. "Secret archives of the Wilhelmstrasse".
131. "Secret archives of the Wilhelmstrasse", (document 83-26 19/1, Berlin 25th of January 1939).
132. Daniel-Rops: "Jesus en son temps" (Artheme Fayard, Paris 1944, pp.526, 527).
133. Jules Isaac: "Jesus et Israel" (Albin Michel, Paris 1948, p.382).
134. Maxime Mourin: "Histoire des Grandes Puissances" (Payot. Paris 1958, p.134).
135. Pierre Dominique, op.cit., p.246.
136. Bayerische Dokumente zum Kriegausbruch, I I I , p.206.
137. "La Croix", 7th of September 1951.
138. "Basler Nachrichten", 27th of March 1942.
139. i 140. "War messages to the world", by Pius XII (Ed. Spes, Paris 1945, pp.34 and 257 ss).
141. "Le Monde", 13th of April 1956 (Congress of African catholic students).
- 141a. Videti takode: Francois Mejan: "Le Vatican contre la France d'Outre-Mer" (Fischbacher).
142. Canon Coube: "Sainte Therese de l'Enfant Jesus et les crises du temps present" (Flammarion, Paris 1936, p.6 ss). IMPRIMATUR 11th of January 1936.
143. "La Croix", 11th of June 1947.
144. Michel Agnelli: "Miracles a Fatima" (Ed. de Trevisse, Paris 1958, p.54). Imprimatur 1958.
145. Canon Barthas: "Fatima, merveille du XXe siecle", (Fatima Editions, Toulouse 1957, p.81) Imprimatur 1957.
146. "L'Homme nouveau" (L'Avenir catholique), 7th of December 1958.
147. "L'Homme nouveau" (L'Avenir catholique), 7th of December 1958.
148. Interview which appeared in "Il Paese" on the 2nd of October 1954.

150. "ELSEVIERS WEEKBLATT", quoted by "Combat" on the 11th of January 1960.

151. "L'Aurore", 23rd of January 1960.

152. "Combat", 23rd of January 1960.

153. "Le Figaro", 23rd of January 1960.

Zaključak

1. T. Jung: "La France et Rome", (Charpentier, Paris 1874, p.369).

2. "L'Annee politique et economique", 19, quai Bourbon, Paris 4e, January-March 1953, pp.2 ss.

2a. Declaration made on the 6th of February 1940.

3. Andre Mater- "Les Jesuites" (Reider, Paris 1932, p. 118).

4. and 5. Henri Petit: "L'Honneur de Dieu" (Grasset, Paris 1958, p.88).

6. Andre Mater, op.cit., p. 192.

7. "Le Bloc-notes de M. Francois Mauriac", in the "Express" of the 29th of October 1959

8. "Le Monde", 31st of August 1950.

9. Andre Mater, op.cit., p. 193.

10. Frederic Hoffet, op.cit., p.172.

11. i 12. Henri Petit: "L'Honneur de Dieu", pp.25, 72, 73.

13. Henri Petit, op.cit, pp.152-153.